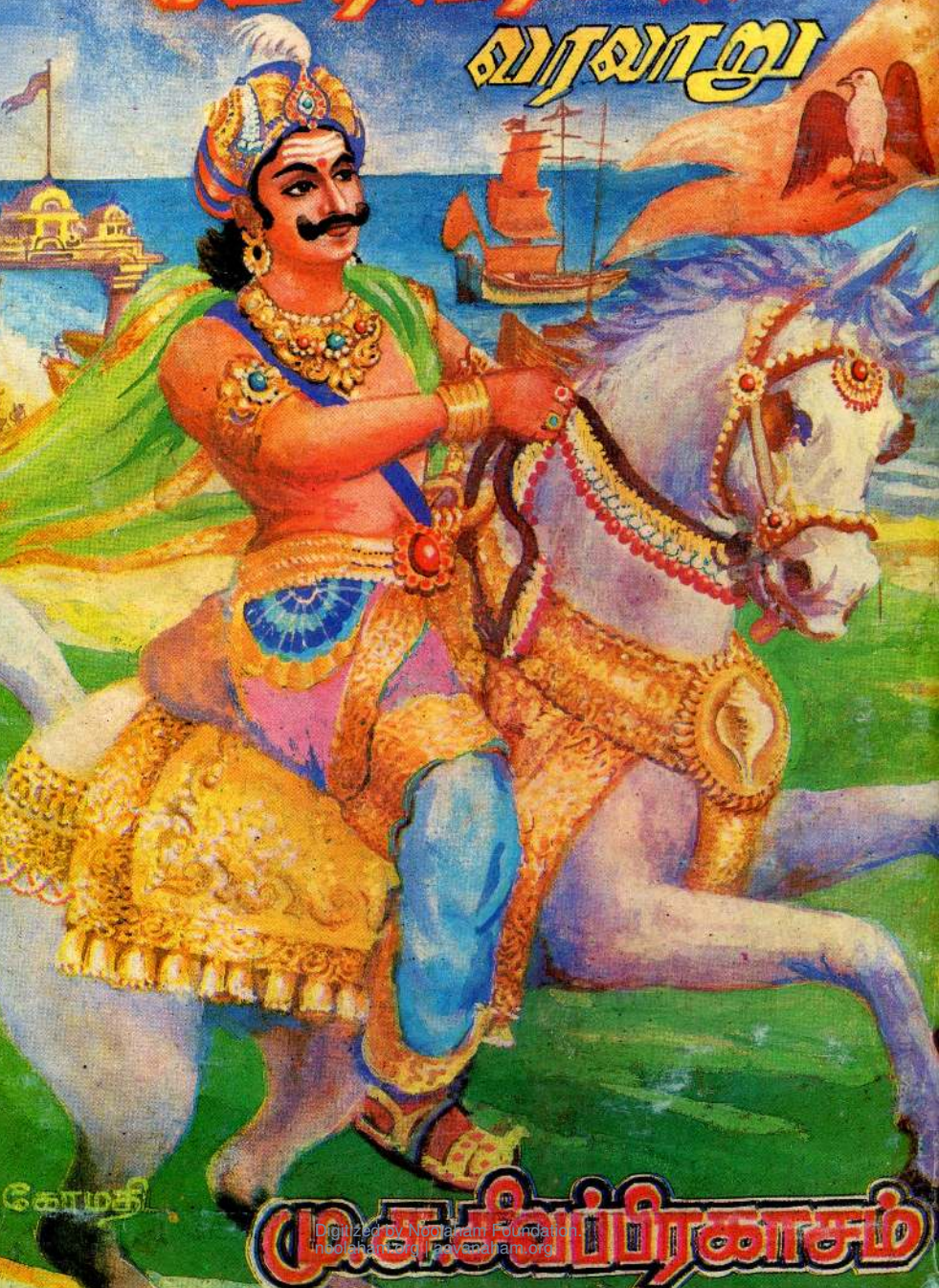

விஷ்ணுபுத்தூர் வெடியரசன் வரலாறு

கோமதி

மு. ச. சிவப்பிரகாசம்

Digitized by Nannam Foundation
nannam.org@gmail.com

Handwritten text in the top right corner, possibly a date or page number, partially obscured by a white mark.

10/1/2014

உ

விஷ்ணு புத்திரர் வெடியரசன் வரலாறு

History Of Vihsnuputthera Vedarasan

ஆக்கம்:

காரையூர் திரு. மு. க. சிவப்பிரகாசம்
தொல்புரம் (மணிபுரம்)
சுழிபுரம்.

வெளியீடு:

அகில இலங்கை வெடியரசன் கலாமன்றம்
தொல்புரம்
இலங்கை.

1988

முதற்பதிப்பு:

விபவ ஓடு (1988) ஆவணி மீ

விஷ்ணுபுத்திரர் வெடியரசன் வரலாறு

ஆக்கம்:

காரையூர் திரு. மு. சு. சிவப்பிரகாசம்

வெளியீடு:

அகில இலங்கை வெடியரசன் கலாமன்றம்,
இலங்கை,

விநியோகம்:

மத்திய சனசமூக நிலையம்,

தொப்புரம்,

சுழிபுரம்.

பதிப்பு:

கற்பகவிநாயகர் அச்சகம்

வட்டுமேற்கு, வட்டுக்கோட்டை.

விலை:

~~ரூபா 27.50~~ 45/-

பதிப்புரிமை ஆசிரியருக்கே.

COPYRIGHT:-

Mr. M. S. Sivapragasam

FIRST EDITION:

August 1988

HISTORY OF VISHNUPUTHIHERA VEDIARASAN

AUTHOR:

Kariur. Mr. M. S. Sivapragasam (Jailor)

DISTIBUTERS:

All Ceylen Vedarasan Kalamanram,
Ceylon.

PUBLISHERS:

Central Community Centre
Tholpuram,
Chulipuram.

PRINTERS:

Katpaha Vinayagar Printers
Vaddu - West, Vaddukoddai.

PRICE:

~~Rs 27.50 Cts~~

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1 மதிப்புரை

கலாநிதி திரு. இ. பாலசுந்தரம்

கலாநிதி திரு. சி. பத்மநாதன்

திரு. சுந்தையா குணராசா

2 ஆயுரை

திரு. து. வைத்திலிங்கம்

3 அணிந்துரை

பண்டிதர் திரு. இ. வடிவேலு (திருகோணமலை)

4 முகவுரை

5 நான் முகம்

நில நிலையில்:- எமது நிலம்

நில நிலையில்:- மாந்தன் நிலைத்த ஊள்வு

மூலமனிதர்

தொன்மை முதல் மக்கள் தமிழர்

திராவிடமும் பூர்வீகமும்

ஆரியர்

சிந்துவெளி

6 இந்திய நாமும் ஈழமும்

இராமர் அருளிய முதற் சேதுபதி குகன்

மென்னிலமக்கள்

கங்கைக் குகன்

7 ஈழநாடு

நாகர்

இயக்கர்

8 ஊட ஈழம்

யாழ்ப்பாணம்

9 பழமைச் செய்திகள்

குளக்கோட்டு மகாராசன்

10 விஷ்ணுபுத்திரர் தோற்றம்

11 விஷ்ணுபுத்திர வெடியரசன்

12 கண்ணகி அம்மன் பிறந்த கதை

13 நீலகேசிகனாவும் வெடியரசன்போரும்

14 வீரநாராயணன் வரலாறு

15 விளங்குதேவன் வரலாறு

1

2

5

11

13

14

15

17

19

24

30

32

35

37

41

42

44

50

56

60

71

78

83

103

120

16 போர்வீரகண்டன் வரலாறு	122
17 ஏரிளங்குருவன் வரலாறு	123
18 வெடியரசனும் குடி மக்களும்	128
நெடுந்தீவு	128
நயினாதிவு	129
ஊர்காவற்றுறை	130
காரைநகர்	130
தொல்புரம்	139
பூநகரி	14
மன்னார்	150
19 அம்மனும் வெடியரசனும்	152
20 வெடியரசனின் பின் வடசமுநிலம்	156
21 மட்டக்களப்பிற் குகன்	166
முற்குகர் சட்டம் (Ordinance No 15 of 1876)	176
22 திருகோணமலையிற் குகன்	181
இலங்கைத்துறை	184
திருமலைநகர்	185
கந்தளை	186
திருமலை வன்னிமைகள்	186
23 புத்தளத்திற் குகன்	189
முற்குக வன்னிமைகள்	193
கல்கமுனைவக் காட்டினிலே	196
சிலாபம்	197
24 நிறைவுரை	200

மதிப்புரை

கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம்

சிரேஷ்ட தமிழ் விரிவுரையாளர்

யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகம்

“தமிழையும் எம்மண்ணையும் காத்துத் தாய் நாட்டுப்பற்றுடன் ஆண்ட வீரமிகு வெடியரசனையும் தேசிய வீரராகக் கணிப்போமாக” (பக் 164-165) என்ற உணர்வு மேம்பாட்டினால் ஒரு வரலாற்று நோக்குடன் எழுதப்பட்டதே இந்நூல். புராணக் கதைகளும் நாட்டார் கதைகளும் வரலாறுக முடியாது. ஆனால், வரலாற்றை எழுதுவதற்கு அவை பயன்படும் தன்மை வாய்ந்தவை. இந்த உண்மையை இந் நூலாசிரியர் எந்தளவிற்குக் கடைப்பிடித்துள்ளார் என்பதை அறிய வேண்டும். பல் கலைக்கழக உயர்கல்வி நெறியோ ஆராய்ச்சிப் பயிற்சியோ இல்லாத திரு மு. சு. சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் தமிழ்த் தேசிய உணர்வு நிரம்பியவர். தன்னினம், தான் வாழும் சூழல் என்பன பற்றிய வரலாற்றுக் கண் ணோட்டம் மிக்கவர். “ஆண்ட இனம் இன்றொருமுறை ஆள நினைப்பது தவறு” என்ற சிந்தனை ஒட்டம்மிக்க இக்கால கட்டத்தில் தன் இனக் குழுவினரின் பழைய ஆட்சி நிர்வாகத் திறமை, அவர்கள் பெற்றிருந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் ஆகியன பற்றி கிடைக்கக் கூடிய சான்றுகளை வைத்துக் கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறார்.

வெளி என்பது வெடி என மருவிற்று, வெளி நிலப் பிரதேச மன்னன் வெளியரசன் > வெடியரசன் எனப் பெயர் பெற்றான். வெடியரசன் விஷ்ணு குலத்தோன் என்பதை விளக்கும் பொருட்டு முதலில் விஷ்ணு பற்றிய குறிப்புக்கள் தரப்படுகின்றன.

இந்நூலின் ஆரம்பத்தில் இந்தியா, இலங்கை மற்றும் கடல் கடந்த நாடுகளிலும் பண்டை நாள் முதலாக விஷ்ணு வழிபாடு மேற்கொள் ளப்பட்டு வந்தமை கூறப்படுகின்றது. திருமாவின் தசா அவதாரங்களை முறையேமீன், ஆமை, பன்றி, நரசிங்கம், வாமனன், பரசுராமன், இராமன், கண்ணன், பலராமன், கல்கி என்ற அடிப்படையிற் கூறி, உயிரினத்தின் பரிணாமக் கோட்பாட்டு ரீதியான விளக்கம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆகத்திராவிடர் தமிழரே என்பதை ஆசிரியர் நிறுவ முயன்றுள் ளார். இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்குமிடையே பூர்விக காலம் முதலாக உள்ள பல்வேறுபட்ட தொடர்புகள்பற்றிய செய்திகள் திரு. ஆ. முத்துத் தம்பிப்பிள்ளையின் “யாழ்ப்பாணக் குடியேற்றம்” என்ற நூலினைத் தழுவி இந் நூலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இராமநாதபுரம், இராமேஸ் வரம் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது “குகன் வம்சம்” பற்றிய செய்திகள் வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளன.

“சேதுபதி குகன் குலத்தவர் சின்னம், கருடன் கொடியும் அனுமன் சின்னமும் போல், சுழத்து வெடியரசனும் தான் புகுந்த நாட்டுக் கொடியாம் கருடனும், விஷ்ணுவின் சின்னம் அனுமன்போல், சங்கு, சக்கரத்தையும் சின்னமாகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தமையால், இரு நாட்டு உறவும் உளங் கொண்டு, இந்நூலிற்கு “விஷ்ணுபுத்திரர்” என்ற தலைப்பைத் தாங்கினோம்” (பக்-30)

ஆசிரியர், இந்நூலிலே சேதுபதி மன்னனுக்கும் வெடியரசனுக்கும் தொடர்பு காட்டுகிறார். இராமாயணக் கங்கைக் கரைக் குகனுக்கும் சேதுபதி மன்னர் பரம்பரைக்கும் தொடர்பு கூறப்படுகின்றது. வெடியரசனின் முதற் பெயராகிய உகன் > குகன் என்ற பெயரைக் கங்கைக் குகனின் பெயருடன் ஒப்பிடுகிறார். வெடியரசனும் குகனின் வழிவந்தோர் முற்குர் ஆதலினாலும், முற்குர் வரலாறு கூறும் இந்நூலுக்கு “விஷ்ணு புத்திர வெடியரசன் வரலாறு” என்று அடைகொடுத்து இருப்பதையும் மேற்சாட்டிய ஆசிரியர் கூற்று விளக்குகின்றது.

முன் + உகன் = முதலிற்றோன்றிய உகன் என்பது பொருள். இத் தொடர், காலப்போக்கில் முன் + குகன் என மருவியுற்றென்றும் அது முன் + குகன் = முற்குகன் எனப் புணர்ந்து சாதிப்பெயராயிற்றென்றும் அறியப்படுகிறது. எனவே, உகன் > குகன் = வெடியரசனின் வழிவந்தோரே முற்குகர் என்ற வம்சா வழியினராவர் என்பது நூலாசிரியர் கருத்து.

பல்வேறுபட்ட வரலாற்று நூல்களிலிருந்து தகவல்களைத் திரட்டி “ஈழ நாடு” என்ற விடயம் எழுதப்பட்டுள்ளது. (பக்-35-41). ஈழத்துப் பூர்விகக் குடிகளில் நாகர்களைச் சங்க நாகர் என்றும் முகுளி நாகர் என்றும் இருவகையினராகப் பிரித்து, சங்க நாகர் சங்கு குளிப்போர் என்றும் முகுளி நாகர் முத்துக் குளிப்போர் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முகுளி நாகரே முற்குகர்களின் முன்னோர் என்பதை ஆசிரியர் நிறுவியுள்ளார். மூன்றாம் கடல் கோளின் போது ஒரு லட்சம் மீனவரது சிற்றூர்களும், தொளாயிரம் முத்துக்குளிப்போரின் ஊர்களும், நாநூறு சிற்றூர்களும் அழிவுற்றன என்று கூறும் டாக்டர் இராசமாணிக்கனின் கூற்றினைச் சான்றாகக் கொண்டு, ஈழத்தின் ஆதிக் குடிகள், முத்துக் குளிப்போராகவும் மீன்பிடிப்போராகவும் வாழ்ந்தனர் என்றும். அவர்கள் விஷ்ணு வழிபாட்டினர் என்றும் ஆசிரியர் கருதுகின்றார்.

ஈழத்து பூர்விகக் குடிகளாகிய நாகர் இனத்தவரில் ஒரு பிரிவினராகிய முகுளி நாகரின் தலைவன் “குகன்” என்றும், இக்குகன் விஷ்ணுவின் தொடையில் இருந்து பிறந்தான் என்றும், இந்தக்குகன் எனப்பட்ட வெடியரசனதும், அவனது தம்பிமாரதும் செய்திகள் நூலிற் பரந்து காணப்படுகின்றன. வெடியரசனது ஆட்சிப்பரப்பு, னோட்டை வீரதீரப் பிரதாபங்கள், படை வலிமை முதலிய விடயங்களை, கண்ணகி வழக்குரைப் பாடல்களைத் தந்து விளக்கியுள்ளார். வெடியரசன், அவனது தம்பி வீரநாராயணன், விளங்குதேவன், போர்வீரகண்டன், ஏரி ளங்குருவன் ஆகியோர் கண்ணகியின் பொருட்டு மாணிக்கம் பெறவந்த மிகாமனுடன் நடாத்திய கடற்போர்கள் பற்றிய முழுவிபரங்களையும் கண்ணகி வழக்குரையைச் சான்றாகக் காட்டி ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார் (பக். 71-127) “யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்”, “யாழ்ப்பாணக்குடியேற்றம்” “கந்தபுராண மறைபொருள்” முதலிய நூல்களையும் ஆசிரியர் நன்கு பயன்படுத்தியுள்ளார்.

இராமபிரானால் குகனுக்கு, “சேதுபதி மகாராசா” என்று நாமம் சூட்டப்பட்டதாகவும், சேதுபதி நாட்டு அரசனின் மகள் நீலகேகியை வெடியரசன்மணந்தான் என்ற செய்திகளும் நூலிலே தரப்பட்டுள்ளன.

வெடியரசனதும் அவனது சகோதரர்களதும் நிர்வாகக் கோட் டைகளும் அரசன்களும், நெடுந்தீவு, நயினாதிவு, காரைதீவு, தொல்புரம், ஆணைக்கோட்டை, திருவடிநிலை, கிரிமலை, மயிலிட்டி, முதலான இடங் களில் இருந்தமை இடப்பெயர் விளக்க அடிப்படையில் சான்றுகளுடன் விளக்கப்பட்டுள்ளது. “யாழ்ப்பாண மாவட்ட இடப்பெயராய்வு” என்ற தலைப்பில் நாம் 1986இல், எழுதியுள்ள நூலில் தொல்புரத்தை மையமாகக் கொண்டு பண்டைநாளில் ஓர் இராஜதானி அமைந்திருந் தமை பற்றி விளக்கியிருந்தோம். அக்கருத்தை மேலும் அரசன் செய்வ தாக இந்நூல் அமைதல் சிறப்பு அம்சமாகும். இந்நூலின் 129 முதல் 151 வரையான பக்கங்களில் வெடியரசனுடன் தொடர்புடைய இடப் பெயர்களுக்கு விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளமை இந் நூலுக்கு இன்னுமொரு சிறப்பாகும்.

வெடியரசனின் பிரசைகளாகிய முற்குமக்கள், சிலாபம், புத்தளம், யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு, கிழக்கிலங்கை உள்ளிட்ட பிரதேசங்களின் பரந்து வாழ்ந்திருந்தனர் என்ற கருத்தை நூலாசிரியர் வற்புறுத்துகின் றார். குளக்கோட்டனின் ஆட்சி கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டில் நிலவிற்று என்பதைக் கூறி (பக்.56-59), முனிஸ்வரப் பகுதியில் குளக்கோட்டைக் ஆட்சியதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்டவரின் பெயரினிறுதியில் “பட்டங் கட்டி” எனவருந் தொடரைக் குறிப்பிட்டு, “இன்றும் விஷ்ணு புத்தி ரர்களை”ப் “பட்டங்கட்டிகள்” என்று அழைக்கப்படுதல் இங்கு ஆராய்ச்சியாளரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்படுகின்றது (பக்-59) எனக் கூறுவதன் அர்த்தம் நிறுவப்பட வேண்டியதாகும். “குளக்கோட் டன் யாழ்ப்பாணப் பகுதிக்கு வரவில்லை; ஆதியில் விஷ்ணுபுத்திரர்க ளால் கட்டப்பட்ட எமது கோயில்களை எங்கிருந்தோ வந்த குளக்கோட் டன் கட்டினான் என்று திரிபு படுத்தும் எழுத்தாளர்களை வாசகர்கள் இனம் காண்பதுடன், காலம் பதில் சொல்லும்” (பக்-59) என்ற ஆசிரி யரின் கூற்றுக்களும் ஆதாரங்களுடன் நிறுவப்பட வேண்டியனவாகும்.

முற்குகச் சட்டம் பற்றியும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருந்தல் நோக்கற் பாலது. முற்குகர் என்பது முக்கியன் என்பதன் திரிபாகலாம். முக்கி யன்=முதன்மையானவன்; முக்கியர்=முக்கியமானவர்; முக்குளித்தல்= நீரில் அமிழ்தல்-மூழ்குதல்; முக்குளித்தல் என்பதிலிருந்தே முற்குவர் என்ற காரணப் பெயர் ஏற்படுவதாயிற்று. முக்குவர்=கடலில் மூழ்கு யோடி முத்துக் குளிப்போர் என்பது பொருளாம். கடலில் முத்துக்குளி த்து, பொருள் வளத்தால் முதன்மை நிலை பெற்றிருந்தோரே முக்கியர் அல்லது முக்குவர் என்க. பின்னாலில் நிலை திரிந்த சமூகக் கோட்பாடுகள் மக்கள் செய்தொழில்களைத் தரப்படுத்தி - தாழ்வுபடுத்தி தொழில் அடிப்படையில் மக்களை இனங்காண முற்பட்டமை சமூகத்தின் இழி நிலையையே காட்டுகிறது.

சிங்கள மொழியில் அமைந்த “உடறட்டவிடி” என்ற நூலிலே, தென்னிலங்கை மன்னன் “பாதிக்கவாய்” என்பவருக்கு எதிராக, வட இலங்கையின் பொன்னகர்ப் பகுதியிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த வெடியரச னின் மூதாதையர், படையெடுத்து வந்து போரிட்டனர் என்றும், அவர்க ளது படைவலிமை, போர் வலிமை என்பன பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன என்றும் கூறும் ஆசிரியர் (பக்-81) அந்நூல் வெடியரசன் பற் றிக் கூறும் முழுவிரங்களையும் கூறியிருந்தால் வெடியரசன் பற்றிய கால ஆய்வுக்கு உதவியாக இருந்திருக்கும்.

கண்ணகி பொருட்டு மாணிக்கப்பரல் எடுக்கவந்த மீகாமனுடன் போரிட்டுப் படைப்பலமும் ஆட்சிப்பலமும் இழந்த வெடியரசன் வழிவந்தோர்; தமக்குக் கண்ணகியின் சாபம் ஏற்படலாம் என்ற பயத்தின் காரணமாகத் தாம்வழிபட்ட நாகதம்பிரான் ஆலயங்கள் தோறும் கண்ணகிக்கு “நாகமங்கலையம்ன்” என்றபெயரில் கிலையெடுத்து வழிபட்டதோடு, கண்ணகி அம்மன் முடியிலும் ஐந்துதலைநாகக் கிரீடம் வைத்து அழகு செய்த முறையையும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுதல் சாலப்பொருத்தமானதாகும்.

“மீகாமனது படையெப்பால் செல்வமும் செல்வாக்குமிழந்த வெடியரசன் வழிவந்த முற்குகர் குலத்தோர் கிழக்கிலங்கை நோக்கிக் குடிபெயர்ந்து அங்கு வளமான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டனர்” என்ற கருத்து நூலின் 167 - 199 ஆம் பக்கங்களில் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. இதற்கு ஆதாரமாக “மட்டக்களப்பு மான்மியம்” நன்கு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வெடியரசன் காலத்தில் ஈழத்தில், பொன்னும் மணியும் மலிந்து காணப்பட்டதோடு, கடற்படை வலிமைமிக்கவனாகவும் வெடியரசன் விளங்கியிருக்கிறான். மண்வளம் சிறந்த ஈழநாட்டின் பொருள்வளத்தைக் கொள்ளையடிக்கவே சோழமன்னன் கரிகாலன் மீகாமனைப் படையுடன் அனுப்பினான் என்ற கருத்தும் இந்நூலிலே பெறப்படுகின்றது.

கண்ணகி கதையும் அதனோடு தொடர்புடைய சோழமன்னனின் கதையும் உண்மை நிகழ்வுகளாக நிறுவப்படும் வேளையில், அச் சோழமன்னனின் படைத்தலைவனாகிய மீகாமனை எதிர் கொண்டு போராடிய ஈழத் தமிழ் அரசனும் வெடியரசனின் ஆட்சியும், ஆட்சிக்காலமும் நிச்சயம் சான்றுகளுடன் மேலும் நிரூபிக்கப்படும்.

இந்நூலிலே சிற்சில இடங்களிலே அச்சுப்பிழைகள் ஏற்பட்டுள்ளன. அத்துடன் சிலஇடங்களில் பிழையான வசன அமைப்புக்களும் காணப்படுகின்றன. இந்நூல் உருப் பெற்றகாலம் நம் தமிழ் மண்ணில் நம்மக்கள் அகதிகளாக ஆக்கப்பட்ட காலம். இச்சூழலில் அமைதியின்மை இயல்பானதே. எனவே, வாசகர் இப்பிழைகளைப்பெரிதெனப் போற்றாது, நூற்பொருள் கண்டு அமைதலே சான்றாண்மையாகும். இந்நூல் நிச்சயமாக இரண்டாம் பதிப்புப் பெறவுள்ளதால், இந்நூலை கால ஆராய்ச்சி சம்பந்தமான பகுதியை மீளாய்வுசெய்து, திருத்தங்களுடன் வெளியிட வாய்ப்புக் கிடைத்துள்ளது. எனவே, வரலாற்றாசிரியர்கள் இதில் கவனம்செலுத்துதல் ஈழத் தமிழரின் வரலாற்றை நெறிப்படுத்தி எழுத வாய்ப்பாக இருக்கும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

நூலாசிரியர் திரு. சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் தன் சமூகத்தின் மீது கொண்டுள்ள பற்றின் காரணமாக அதன்வரலாறுபற்றி அறிந்து கொள்வதில் நீண்டகாலமாக முயன்று வந்திருக்கிறார். இதன் பொருட்டு, சிலாபம், புத்தளம், மட்டக்களப்பு ஆகிய பகுதிகளுக்கு அடிக்கடி சென்று செய்திகளை முதியோர் வாயிலாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார். இவர்களைப் பற்றிய நூல்வழிச் செய்திகளைத் திரட்டியிருக்கிறார். விஷ்ணுபுத்திரர் வழிவந்த முற்குகர் பற்றித் தாம் அறிந்த செய்திகளையெல்லாம் இந்நூலிலே திரட்டித்தந்திருக்கிறார். எதிர்காலத்தில் இவ்விடயம்பற்றி ஆராயமுற்படுவோருக்கு இந்நூல் அரியபல செய்திகளைத்தரும் களஞ்சியமாகத் திகழும் என்பது எனது நம்பிக்கை. இந்நூலைத் தமிழர் வரலாற்றில் திற்கு அளித்திருக்கும் திரு. சிவப்பிரகாசம் ஈழத் தமிழர் வரலாற்றில் போற்றப்படவேண்டிய தமிழ் உணர்வுகொண்ட பெருமகனாவார்.

கலாநிதி சி. பத்மநாதன் B. A. (Hons), PL. D (London)

போலீஸியர், வரலாற்றுத்துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

இலங்கைத் தமிழர் வரலாறு முழுமையாகவும், செம்மை யாகவும் எழுதப்படாதவை ஒரு பெருங்குறையாகும். இக்குறையின் காரணமாக இலங்கை வரலாறு பற்றிய நூல்களிலே தமிழ் ருக்குரிய பங்கு வழங்கப்படுவதில்லை. இக்குறையினைப் போக்கு வது தமிழறிஞரின் தலையாய கடமையாகும், வரலாற்று ஆராய்ச்சி நெறியிலே பயிற்சி பெற்றுள்ளவர்கள் தமிழறிஞரி டையே மிக அரிதாகவே உள்ளனர். தமிழரின் வரலாற்றை நிதா னமான முறையிலே ஆராய்ச்சி நெறிகளுக்கமைய எழுதவேண் டும் என்ற ஆர்வம் அவர்களுக்குண்டோ என்பதுவும் ஐயத்திற் குரியவொன்றாகும். மேலும்; வரலாற்று ஆராய்ச்சிகளை நடாத்து வதற்கான வசதிகளும் வாய்ப்புக்களும் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன. இக்குறைபாடுகளிற் சில, நாம் வாழும் சூழ்நிலையின் காரணமாக எழுந்தவை. மற்றையவை எமது மனப்பாங்கிலும் பாரம்பரியத்திலுமுள்ள பலவினங்களைப் பிரதிபலிப்பவை.

சமூகவியற் கல்வி நெறிகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமாய் அமை வது வரலாறாகும். வரலாற்றுச் செய்திகளே அரசறிவியலுக்கும் அடிப்படையாக வருகின்றன. ஆயினும் இந்நாட்களிலே தமிழ் மாணவர்கள் வரலாற்றினைப் படிக்க விரும்புவதில்லை. அதனைக் கற்க விரும்பும் மாணவர்களுக்குப் பெற்றோர்களும் பிற பலரும் தடையாக அமைகின்றார்கள். வரலாற்று அறிவின்றிச் சமூகவியற் பாடங்களைப் படித்து பட்டம் பெற முனைவது எண்ணெய் இல் லாது பணிகாரர்களைத் தயாரிக்கும் முயற்சிக்கு ஒப்பானதாகும்.

இலங்கைத் தமிழரின் வரலாறு முழுமையான வடிவத்தைப் பெற வேண்டுமாயின் அதற்கான சில அடிப்படை வேலைகளை நிறைவேற்றுதல் வேண்டும். இவற்றில் அரசாங்க நிறுவனங்க ளும், கல்வி நிலையங்களும், நூல் நிலையங்களும், பொதுமக்களும் மனப்பூர்வமாகப் பங்கு கொள்ளுதல் வேண்டும். பழங்காசுகள், படிமங்கள், கட்டிடப்பொருட்கள், மட்பாண்டங்கள், உலோகப் பொருட்கள் முதலிய தொல்பொருட்களையும் கலைப்பொருட் களைத் தேடிப்பெற்று அவற்றைப் பொது நிலையங்களிலே பேணி

வைத்தல் வேண்டும். ஏட்டுச் சுவடிகளைச் சேகரித்து எல்லோருக்கும் பயன்படும் வகையில் ஆவணச் சுவடி நிலையமொன்றிலே பேணிவைத்தல் வேண்டும். கச்சேரி போன்ற நிர்வாக நிலையங்களிலுள்ள தோம்புகள், நிர்வாக அறிக்கைகள், ஆட்சி ஆவணங்கள், கட்டளைப் பிரகடனங்கள் முதலியவற்றை யெல்லாம் ஒன்று திரட்டி வைத்தல் ஒர் இன்றியமையாத தேவையாகும். அதேபோன்று பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் வெளியிடப்பட்ட நூல்கள் ஆகியனவற்றையெல்லாம் நூலகங்களிலே வைத்துப் பேணுதல் வேண்டும்.

ஒரு தேசத்தினதோ ஒரு தேசிய இனத்தினதோ வரலாறு விருத்தி பெறுவதற்கு அதன் அமிசங்களான பிராந்தியங்கள், சமூகப் பிரிவுகள் என்பவற்றின் வரலாறுகளும் ஆழமாக ஆராயப்படுதல் வேண்டும். இலங்கைத் தமிழரிடையே காணப்படும் ஒரு சமுதாயப் பிரிவினரான முற்குளரிடையே வழங்கிவரும் நாட்டார் பாடல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைவதே 'விஷ்ணுபுத்திர வெடியரசன் வரலாறு' என்னும் இந்நூலாகும். ஆர்வம் என்பது ஆராய்ச்சிக்கு தேவையான பண்பாகும். இந்நூல் ஆசிரியர் திரு. மு. ச. சிவப்பிரகாசம் கொண்டிருந்த ஆர்வத்திற்கு இந்நூல்கிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். அவர் பல்கலைக்கழகத்திற் படிக்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றிருக்கவில்லை. ஆராய்ச்சி நெறியிற் பயிற்சி பெறும் வாய்ப்பும் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. எனவே ஆராய்ச்சி நெறி சார்ந்த கடினமான விமர்சனங்களுக்கு அவரின் நூல் அப்பாற்பட்டவொன்றாகும். ஆர்வம், ஊக்கம், அபிமானம் என்பனவே நூலாசிரியரின் பிரதான இலட்சணங்களாகும். இந்நூல்லின் கண்ணே காணப்படும் கருத்துக்கள் வாழப் பிரதிவாதங்கள் பலவற்றிற்கு இடமளிக்கக் கூடியன. அவற்றின் பயனாக வெடியரசனைப் பற்றிய நாட்டார் இலக்கியத்தை ஆராய்வதற்குரிய நெறிமுறை ஒன்று ஏற்படக் கூடுமென எதிர்பார்க்கலாம்.

வடஇலங்கையிலும், கிழக்கிலங்கையிலும் கரையோரப் பகுதிகளிலே வாழ்ந்த தமிழ் மக்களிடையே வெடியரசன் கதை நெடுங் காலமாகச் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. நாடகம், கூத்து, கல் வெட்டு முதலிய நாட்டார் வழக்கிலுள்ள இலக்கியங்களிலே வெடியரசன் ஒரு பிரதான பாத்திரமாகக் காணப்படுகின்றான். அவனைப்பற்றிய கதைகள் வரும் ஏட்டுச்சுவடிகளையும் கர்ணபரம் பணரக் கதைகளையும் தேடிப்பெற்று நூல் வடிவிலே தொகுத்துப் பதிப்பித்தல் வேண்டும். பின்னர் அவற்றை அறிவியல் அடிப்படையில் ஆராய்கின்ற பொழுது அவற்றிலுள்ள வரலாற்றமிசங்களை அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்புக்கள் ஏற்படும்.

பாழ் பல்கலைக்கழகம்.

கலாநிதி சி. பத்மநாதன்.

கந்தையா குணராசா [செங்கை ஆழியான்] உதவி அரசாங்க அதிபர் கரைச்சி, கிளிநொச்சி.

திரு. மு. க. சிவப்பிரகாசம் அவர்களின் 'விஷ்ணுபுத்திர வெடியரசன் வரலாறு' என்னும் இந்நூலினைப் படித்தபோது, ஈழத்து இலக்கியத்துறையொன்றிற்குப் புதியதொரு ஆக்கம்கிடைத்துள்ளதென்ற மனநிறைவு ஏற்படுகின்றது. தான் அறிந்தவற்றையும் ஆராய்ந்துகண்டவற்றையும் தான் புரிந்தவாறு மக்களுக்குத் தந்துவிடவேண்டுமென்ற வேண்டாவின் விளைவாக இந்நூல் ஆக்கப்பட்டிருப்பதை இதனைப் படிப்போர் தெரிந்து கொள்வர்.

இலங்கையில் தமிழரின் பூர்வீக வரலாற்றைச் சரிவர விபரிக்கும் வரலாற்று ஆவணங்கள் போதியளவில்லை. புதைபொருள் ஆதாரங்களும், கல்வெட்டாதாரங்களும் தமிழரின் பூர்வீக வரலாற்றின் மெய்மையைத் திடமாக நிலைநாட்டும் வகையில் கிட்டாதபோது, கிடைத்த அவ்வகை ஆதாரங்களையும், இலக்கிய ஆதாரங்களையும், கர்ண பரம்பரைப் பாடல்களையும் தமது கருத்துக்கோளை நிலைநாட்டும் ஆவணங்களாகக் கொண்டு வரலாற்று ஆசிரியர்கள் இலங்கைத் தமிழரின் வரலாற்றை வரைய முயன்று வருகின்றனர். அவ்வகையில் அன்பர் மு. க. சிவப்பிரகாசம் வரலாற்றுசிரியராகவும் அதேவேளை இலக்கியஆசிரியராகவும் நின்று வெடியரசன் வரலாற்றை ஆக்கித் தந்துள்ளார்.

கி.மு முதலாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே இலங்கையானது தமிழரின் தாயகமாக இருந்து வருகிறது என்ற கருத்தினை வலியுறுத்துவதற்கு இவர் வெடியரசன் வரலாற்றைத் துணைக்கு எடுத்துள்ளார் போலப்படுகின்றது. புத்தளத்திலிருந்து மட்டக்களப்பு வரையிலான பரந்ததொரு வடபிரதேச ஆள்புலத்தில் தமிழரின் குடியேற்றங்கள் பரவி நிலை கொண்டிருந்ததை இந்நூலில் அவர் சுட்டிக்காட்டி நிறுவுகின்றார். விஷ்ணுபுத்திர வெடியரசன் வரலாற்றை ஓர் ஊடகமாக வைத்துக்கொண்டு, பரந்ததொரு ஆய்வுப் பரப்பை இந்நூலினைச்சுற்றி அவர் விரித்துள்ளார். பிரபஞ்சத்தின் பிறப்பிலிருந்து மனுக்குலத்தின் காழ்வுவரை நோக்குவது போன்ற பரந்த விடயப்பரப்பினை இந்நூல் அடக்கியுள்ளது. சமயத்திற்கும் அறிவியலுக்குமிடையிலான இணைப்பு வினக்கம், திராவிட பூர்வீகம், இந்தியநாடும் ஈழமும், பின்னர் வடஈழம் அதன்பின் யாழ்ப்பாணம்-மட்டக்களப்பு-புத்தளம் என அவரது ஆய்வு ஒழுங்கு வெடியரசனின் வரலாற்றில் நிலைக்கிறது. அதற்குள் அவர் ஓராயிரம் தகவல்களை நமக்குத் தந்து விடுகிறார்.

அவைதான் இந்நூலில் ஆசிரியரின் பலம் என நான் கருதுகின்
றேன், அதேவேளை பரந்ததோர் ஆய்வுப்பரப்பை எடுத்துக்
கொண்ட ஆசிரியர் நவீன ஆய்வு ஒழுங்கில் விடயத்தைப் பகுத்
திரும்பராயின் இந்நூலின் சிறப்பு மேலும் கூடியிருக்கும் என்
பது என் அபிப்பிராயம்.

இன்று, நமக்குத்தேவையான புதிய தகவல்களை இந்
நூலில் ஆசிரியர் தந்துள்ளார். அதற்காக அவருக்கு நாம் கட
மைப்பட்டுள்ளோம். இலக்கியம் என்பது, புதிய புதிய செய்தி
களைத் தரும்போதுதான் சமூகப்பயன் நல்கும் ஆக்கமாக மாறு
கிறது. அன்பர் மு. சு. சிவப்பிரகாசத்தின் விஷ்ணுபுத்திர வெடி
யரசன் வரலாறு அவ்வகையில் சமூகப்பயன் தரும் ஆக்கமே.
இலேமறைகாயாக இதுவரை இருந்த ஒரு சிறுஷ்டி கர்த்தா இன்று
கனியாக நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறார்.

வாழ்த்துவோம்.

உதவி அரசாங்க அதிபர்,
கரைச்சி, கிளிநொச்சி,

கந்தையா குணராசா
(செங்கை ஆழியான்)

அகில இலங்கை வெடியரசன் கலாமன்ற நன்றி

வல்லரசுகளின் கண்ணெறிக்குட்பட்ட நமது கேந்திர ஈழத்
தின் உரிமைப்பிரகாசிக்கிடையில் இம் மண்வாசனையுடைய பூர்
வீகக்குடிகள் யார் என்ற இருள்குழந்த காலகட்டத்தில், எமது
பல உண்மைச் செய்திகள் மறுக்கப்பட்டும், மறைக்கப்பட்டும்,
அழிக்கப்பட்டும் வரும் இன்றைய உலகில் முதலாம் நூற்றாண்டில்
திராவிடத் தமிழ் வீரமிகு வெடியரசன் ஆண்டான் என்ற உண்
மைச் சரித்திரத்தினைக் கலாமன்றத்திலேவரும் நூலாசிரியருமான
திரு. மு. சு. சிவப்பிரகாசம் அவர்களின் நீண்டநாள் ஆய்வின்
திறனால் எம்மினம் செய்த தவப்பயன் என்றால் அதுமிகையாகாது
இதனால் இவ் ஆய்வுநூல் வெளிவருவது தமிழினத்துக்கு ஒரு விடி
வாகும். எமது கலாமன்றம் கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடுகளை
வளர்க்கும் பெருநோக்குடன் 1954 ஆம் ஆண்டிலிருந்து சமூக
நாடகங்கள், நாட்டுக்கூத்துக்கள் மூலம் கிராமிய மட்டத்தில்
கலாச்சார நிகழ்ச்சிகளை நடாத்திவந்தோம். இன்றைய நிலையில்
வேதாகமவிதிமுறைகள் சரிவரப் பேணாது வித்தியாலயம், மடால
யம் போன்றவற்றிற்கு மேலான தேவாலயம் அழிவுறுவதனை
உணர்ந்து சைவத்தை அரணுக்கும் பொருட்டு "இறை இல்லமும்
இறைவிழாவும் அமைப்பு விளக்கம்" எனும் கன்னிநூலை வெளி
யீட்டுள்ளோம். இதனைத் தொடர்ந்து ஈழத்திருநாட்டில் தொன்
மைத் தமிழர் அரசாண்டனர் என்பதனை விளக்கி இந்நூல் வெளி
யிடுகின்றோம். மேலும் பலசமூக சேவைகளைத் தொடரப் பணம்,
பொருள், ஆக்கம், ஊக்கங்களைத் தந்துதவியோர்க்கும் எமது
கழகத்தின் சார்பில் நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

இ. லட்சணகுமார் [காரியதரசி]

வெளிநாட்டுத் தொடர்பு

Siyanco - RIYADH.

ஆ. கந்தசாமி [காரியதரிசி]

உள்நாட்டுத் தொடர்பு

MANIPURAM.

ஆசியுரை

எமது பூமியானது தன்னகத்தே பல்வேறு பழைய வரலாறுகளையும், மறைந்துபோன, மறந்துபோன வீரக்காவியங்களையும் அதனோடு கூடிய பல உண்மைகளையும் கொண்டதாகும்.

நீறுபூத்த நெருப்புப் போன்ற அன்னியப் படையெடுப்பு, அதனால் ஏற்பட்ட அனர்த்தங்கள், தெளிவு இல்லாமல் படைக்கப்பட்ட புனைகதைகள் போன்றவற்றுல் எமது மண்ணின் வீர காவியங்கள் இன்றும் நிலையாக உள்ளன.

நாம் பெரிதும் விபக்கத்தக்க வகையில் எமது வீர வரலாறு உண்டு. நூல்வழிகளில் இல்லாவிடினும், பரம்பரையாகப் பரவி வந்த மறக்கப்படாத வரலாற்று உண்மைகள் எதிர்காலச் சந்ததியும் அறிய இன்னூல் வழிவகுக்கின்றது.

“ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என்ற வேதவாக்கில் தான் எத்தனை அர்த்தங்கள்!

இந்த நூலைப் படிக்கும்போது, பல்வேறு உணர்வுகளுக்கும் நாம் ஆளாகின்றோம்.

சமயம் சரித்திரம் இரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து இழை ஒலிக்கின்றன.

பல்வேறு சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் நூல் உருவில் கொண்டுவந்த திரு. எம். எஸ். சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் பெரிதும் பாராட்டுக்குரியவர்.

இந்நூல் நிச்சயம் வாசகர்கள் மனதில் ஒருநல்ல இடத்தைப் பிடிக்கும் என நம்புகின்றேன்.

இந்நூலுக்கு எனது உள்ளம் நிறைந்த ஆசிகளை வழங்குவதில் பெருமிதம் அடைகின்றேன்.

து வைத்திலிங்கம்

உதவி அரசாங்க அதிபர் பணிமனை
சங்காளை

19-08-1987

உதவி அரசாங்க அதிபர்
அ. இ. வெடியரசன் கலாமன்றக்
காப்பாளர்

அணிந்துரை

சைவப்புலவர், சைவசித்தாந்தகாமணி, பண்டிதர்:- இ. வடிவேலு திருகோணமலை

“பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னுடும்
நற்றவவானினும் நனி சிறந்தனவே”

என்பது உலக மக்களுள் ஒவ்வொரு சமுதாயத்திலுமுள்ள ஒவ்வொரு பிரசைக்குமுரிய உயிரோட்டமான இலட்சியமாக அமைவது சாலச்சிறப்புடையது. கலப்புச் சமுதாய அமைப்பில் இதனை அலட்சியப்படுத்துபவர்களை நினைக்க வேதனையாபிருக்கிறது. சோதனைகளுக்கு மத்தியில் வேற்றுச் சமுதாயத்துள் முப்பத்துமூன்றுவருடங்கள் வாழ்ந்த திரு. மு. சு. சிவப்பிரகாசம் அவர்களின் அனுபவங்கள் அவர்தம் உள்ளத்தில் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தி விட்டது. அதனால் பிறந்த பொன்னுட்டைத் தேவலோகத்திலும் மேலாக மதிக்கிறார். பெற்ற தந்தை தாயாரைத் தெய்வமாக மகித்துத் தனது சிந்தனையைத் திசை திருப்பிய போது பிறந்தது “வெடியரசன் வரலாறு”

திருவளர் துளவ சீர்கரன் மார்பினில்
மருவார் புவியில் மனுவெனத் துதித்து
சுகன் எனக் குலமும் குவலயந்தமைத்து

(மு.சு கல்வெட்டு)

என்று தொடங்கும் முதுபழம் கல்வெட்டுப் பாடல் திரு. சிவப்பிரகாசம் அவர்களுக்கு அவருடைய தந்தையாரிடமிருந்தும் தந்தைவழி முன்னோரிடமிருந்துங் கிடைக்கப்பெற்றது. செவி வழிச் செய்தியாகக் கிடைத்தாலும் எழுதியவர் ஏட்டைக் கொடுத்தாரென என்ன இடமளிப்பதாலும் இக்கல்வெட்டுப் பாடல்களில் பிரதி பேதங்களேற்பட்டிருக்கலாம். சீர் செய்து நோக்கும் போது சிறந்த வரலாற்றென்று அதனுள் புதைந்து கிடப்பதாகத் தெரிகிறது. இவ்வரலாற்றை ஆராய்வதற்குத் தவிர யாகக் கடலோடு காதை என்ற பாடற் றொகுதியையும் ஆசிரியர் பயன்படுத்தியிருக்கின்றார்.

“பிறந்து முன்னே தொழுதுநிற்கப் பெருமானும் என்சொலுவார்
மறந்து வந்தோம் வலம் புரியை வாரியிலே நீர் போகி
அறிந்தபடி முக்குளித்து அதனையிங்கே தருவதென்ன
சிறந்தவன் போயெடுத்து வந்து திருமுன்னே வைத்து நின்றான்.”

(க-கா 4)

விஷ்ணுபுத்திரவெடியரசனின்தோற்றமும் வீரமும்பேசப்படுகிறது

ஓடம தேறி நீடியே சென்று

இலங்கையின் மட்டுமா நன் நகரில்

மனம் நிறைவாக வன்னிமைப் பட்டம்

வழமை போல் தரித்து

திட்டமாய் அரசும் செலுத்தினரே (மு. சு. க)

இக்கல்வெட்டுப் பாடலில் தேவையான சில அடிகளை இங்கே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இவைகளை வைத்துக் கொண்டு இந்நூலாசிரியர் வெடியரசனும் அவனது சகோதரர்களும் காணா நகரிலிருந்து கிழக்குக் கரையோரமாக மூல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, மட்டுநகர் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று ஆட்சிபுரிந்த குகன் வம்சத்தவர்கள் என்பதனையும் நிறுவ நூலாசிரியர் பல ஏதுக்களை எடுத்துள்ளார். புராண இதிகாச வரலாறுகளையும் கண்ணகி கதையையும் கல்வெட்டுக்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு “விஷ்ணுபுத்திரன் வெடியரசன் வரலாற்றை” எழுத எடுத்த முயற்சி பாராட்டுக்குரியது. இதன் மூலம் தமிழரின் சுழப்பரம்பலையும் விளக்க விளைகிறது. பிறந்த பொன்னுட்டையும் இனத்தையும் போற்றும் நூலாசிரியர் வாழ்க.

இன்றைய காலகட்டத்தில் தமிழ் வரலாறுகள் மறைக்கப்பட்டும், மறுக்கப்பட்டும் தெளிவற்ற நிலையிலும் இலைமறைதாய் போல் இருந்த நம் முன்னோரின் கலை, கலாசாரம், சமயம், வீரம் போன்ற செய்திப் பணிகளை இன்று நாமும் எமது வருங்கால சந்ததியினரும் அறிந்து கொண்டதற்கு மாமன்னன் விஷ்ணுபுத்திர வெடியரசன் வரலாற்று நூல்வகைப் படுத்துகின்றது. அத்தோடு யாழ்ப்பாணம் தொடர்ந்து மட்டக்களப்பு ஈறுகவும் மேற்பகுதி சிலாபம் ஈறுகவும் ஆதிக்குடிக் குகன்குலத்தோர் இறுதி வரை அன்னியருடன் தன்னாட்டு மண்ணிற்காகச் சண்டையிட்ட வீரநிகழ்வையும் தமிழ் மண் வாசனை அற்ற தாய் நாட்டுப் பற்று அற்ற அன்னியரின் ஆட்சி ஆக்கிரமிப்பால் பிராந்தியக் குலப் பிரிவுகளை அவர்கள் ஏற்படுத்தி ஐக்கியத்தைக் குறைத்ததனை உணர்வித்துப் பிராந்திய ஒருமைப்பாட்டு உணர்வை நூலாசிரியர் இந்நூலில் உணர்த்தியுள்ளார். இப்படியான சிறந்த நூலைத் தனது விடாமுயற்சியினால் புராணங்கள், சரித்திரங்கள் புதைபொருள்களுடன்சேர்த்து ஆராய்ந்து உருவாக்கிய “செயற் செல்வர்” திரு. சுப்பிரமணியம் சிவப்பிரகாசத்திற்கு நன்றி கூறி அவர் உள்ளம் உவகை கொள்ள இந்நூற் கருத்துக்களை நாம் தவறாது கற்றுக் கொள்ளவே சிறப்பான கைமாறாகும். சி. சி. வரதராசா

(செயலாளர் இந்து இளைஞர் பேரவையும்
யாழ் மாவட்டச்சனசமூக நிலையங்களின் சமாசமும்)

பொன். பூலோகசிங்கம்

B. Dev. S. (Hons) Cey.

LL. B. (Cey.)

இலங்கை

உயர்நீதிமன்ற சட்டத்தரணி

புன்னுலேக்கட்டுவன்,

சுன்னாகம்.

பணிமனை

67, புகையிரதநிலையவீதி

யாழ்ப்பாணம்.

இந்நூல் ஆசிரியர் திரு. சுப்பிரமணியம் சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் தமிழ்த்தேசியவாத உணர்வில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட வராகையால் இன்று அவர் நல்ல தமிழ் அபிமானியாகத் திகழ்கிறார். இதனால் இவர் எமது உ.த.பண்பாட்டு இயக்கஆட்சிக்குழு உறுப்பினரானார். இவரது ஆராய்ச்சிகளின் பின்புலம் தமிழ்த் தேசியவாதக் கண்ணோட்டத்தின் ஊற்றாகவுள்ளது. இந்நூலும் அத்தன்மையதே. வரலாற்றுத் திரிபுகளுக்கு இடம் கொடுக்காது தாம் எடுத்துக்கொண்ட விடையப்பொருளை சமயக்கருத்துக்களுடன்கூடுதலாக வைத்துக்கொண்டு எடுத்துவிளக்கியுள்ளமை கருத்துரீதியாக அவர் ஒருபாற்றோடாமைக்குத்தக்க காரணமாகும். இந்நூலில் அண்மைக்கால நிகழ்வுகள் சிலவற்றையும் நூலாசிரியர் உதாரணங்களுடன் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

இலங்கைத் தமிழ்மக்களது பாரம்பரிய விழுமியங்களும் பண்பாட்டுக் கருவூலங்களும் இந்தியாவின் குறிப்பாகத் தமிழக மக்களது வாழ்வியலினின்றும் அந்நியப்பட்டவையல்ல. தமிழகம் எப்போதும் ஈழத்துத் தமிழர்களது பண்பாட்டுப் பரிமாணங்களுக்கு ஒருகால்வாயாக இருந்து வந்துள்ளது. தமிழக-ஈழமக்களது நல்லுறவு நிலையில் உதயமாகும் உணர்வுப்பரிமாற்றம் இன்றைய காலகட்டத்தின் தேவையுமாகவுள்ளது. இரு நிலத்து மக்களது பண்பாட்டுத் தொடர்புகளை இந்நூல் விளக்கி நிற்பதால் தென்னகமக்களும் இந்நூலைப்படித்துப்பயன்பெறக் கூடியதாகவுள்ளது.

திரு. சு. சிவப்பிரகாசம் அவர்களின் அயராது முயற்சியால் தான் நெருக்கடிகள் மிகுந்த இன்றைய காலகட்டத்திலும் இந்நூல் சிறப்பான முறையில் அச்சிடப்பட்டு வெளிவருகின்றது. இந்நூலை எழுதி வெளிக்கொணர்ந்த அவருக்கு உலகத்தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கத்தின் (இலங்கைக்கிளை) ஆட்சிக்குழு சார்பாக எனது நல்வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

இலங்கைத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கம்
International Movement
for TAMIL CULTURE

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

முன்னுரை

அனற்பிழம்பாக உலகம் உருண்டோடி ஆறிய பின்பு ஓரணு அம்பா (மச்சம்) தோன்றி, விஷ்ணுவின் பத்து அவதாரங்களின் மூலமும், இயற்கை நிலையின் இறுதியில் மனிதன் ஆறு அறிவுள்ள மனித சீவ இனமாகப் பரிணமமானான். (Homo Sapiens) இம்மாந்தர் இடை இடையே ஏற்பட்ட கடல் கோள்களால் சிதறுண்டு பூவெளியின் தட்ப வெட்ப நிலைக்கேற்ப நிற வேறுபாட்டுச் சிறு, சிறு குழுக்களாயினர். பண்டைய குமரிக் கண்டம் பிரிந்த போது ஏற்பட்ட மேற்குக் கிழக்கு இந்தியத் தீவுகளில் இலங்கையும் தென் இந்தியப் பேராற்றின் ஆற்றிடைக் குறை நிலமாக நின்று தேன் சுவைத் தமிழ் மணமும், சிவ மணமும் கமழ்ந்த ஈழ நாடாயிற்று. இந்தப் பேராற்றுப் பழந் தமிழரே சிந்துவெளி, சுமேரிய, எகிப்திய ஆதி நாகரிகங்களை மிளிரவைத்தனர். இக்காலங்களில் கைபர்களை வழியாக வட நில சிந்து வெளி நிலப்பரப்பில் ஆரியரும் குடியேறினர் என்பர். ஆனால் அறிஞர் அஸ்கோபாபோலா மின் மூளைக் கொம்பியூட்டர் ஆய்வில் ஆதித் திராவிடர் என்போர் சிவ வழிபாட்டுக்காரர் என்று கருதினர். பழந் தமிழகத்தின் நானிலப்பரப்பில் வாழ்ந்த மக்களில் மென்னிலமாம் மருதம், நெய்தல், முல்லை நிலம் நோக்கி நகர்வுற்றனர். ஆற்றங்கரை மக்களால் பட்டணம் தோன்றிற்று. கடல் வளம் செறிந்த மக்களால் பட்டினம் தோன்றிற்று, இதில் பட்டின மக்களே உலகியல் ஆதிக்க மக்களாக வளர்ச்சி அடைந்தனர். இவர்கள் கடலோடு ஒட்டிய நிலப்பரப்பில் பட்டினத்தை முதன்மையாக்கி ஆண்டனர். இதனை [மருவிய நிலப்பரப்பு] மருவூர்ப் பக்கம் என்றனர். அதிலே நெல்லும், உப்பும விளை நிலமாகினர். பட்டின மக்கள் பாரிய நீர்ப்பரப்பை விரைந்து கடக்கும் நீர்க்கலன்களைக் காலத்துக்குக் காலம் புது ஆய்வுத் தொழில் நுட்பத்தினால் ஆக்கிக் கடல்படு, நிலம்படு திரவியங்களைப் பண்டமாற்று வணிகமாகத் திரைகடலோடித் திரவியம் சேர்க்கும் வணிகராயினர். இவர்களில் கோல், நாகர், வங்கர், பாணர், பட்டினத்தார், குகன் குலத்தோர் வலிமை கொண்ட கடல் வணிகராயினர். இவர்கள் மேற்கிந்திய தீவுகளில் வாழ்ந்தனர் என்பதற்குக் கோலாலம்பூர், கொல்லம், கோவளம், நாகதீபம், நாகநாடு, பாண்டிநாடு யாழ்ப்பாணர், நாகபட்டணம், வங்காள விரிகுடா, குகன்கிரி குக இராமநாதபுரம் ஸ்ரீ நாகபூசணி சான்றாக உள்ளன. நாகர் நாகபாம்பின் வணங்கியதுடன் ஐயப்பன் முடிகளிலும் நாகத்தை வைத்து முதலில் வரைந்து வணங்கினர் என்பர்.

கிழக்குலகில் கிணர்மணியென இலங்கி இலங்காபுரி, மணி பல்லவம், கயிலை, கணர்க்கம் என நடுநின்று நிலைக்கும் நாடு எமது ஈழத் திருநாடேயாம். இது நாலா பக்கமும் கடல் சூழ்ந்த சிறு தீவாகையாலும், வடநிலம் மூன்று பக்கக் கடல் சூழ்ந்தது எனவும் ஆதிமக்கள் கூட்டம் கடல்படுதிரவியம் பெறுவோர் வாழந்தனர் என்பதற்கு ஐயம் இல்லை. இதனைச் சரித்திரச் சான்றுகள் இராமாயண காலத்தில் இங்கு தோன்றும் போதுகுகன் இராமபிரானின் நண்பராகி ஓடம் செலுத்தி ஐவராகச் சேர்ந்து சேதுபதி மகாராசாவாக இராமரால் நிபமிக்கப்பட்டமை புலனாகும். கரையோரத் தீவுகளில் கோல் (Kolls) என்ற கடல் வணிகரிடம் நாகர்கள் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியதன் மூலம் இலங்கையிலும் இயக்கருடன் நாகரிகம் உள்ள நாகரும் வாழ்ந்தனர். இவர்களில் ஒளி நாகர், முகுளிநாகர், சங்குளிநாகர் நாகன் நாராடணன் முடி நாகர் போன்றோர் அடங்குவர் இற்றைக்கும் பத்தாயிரம் ஆண்டிற்கு முன்பே முடிநாக ஆரயர் உட்பட ஈழத்து இருபதுக்குமேற்பட்ட ஆதிநாகப்புலவர்கள் தலைச்சங்கத். தென்மதுரைச் சங்கப் புலவர்களாக அமர்ந்ததும் நாக கடலோடிசளானதும், நாகர் ஆதி நாகரிகம் படைத்தோராகையினாலும் ³⁷ ஈழம் பெருமையுற்றதுடன் நாகர் பெருமையும் பொருந்தினர். அடிக்கடி ஏற்பட்ட கடல் கோல்களாலும் சேர சோழ பாண்டிய யுத்தங்களாலும் அருகாமையில் அமைந்த இலங்கை இந்திய மக்கள் மாறி மாறிக் குடியேறியதுடன் ஒரே கலாசார அமைப்புடையோராயினர்.

விஜயனும் நண்பர்களும் பாய்மரம், சுக்கான் இன்றி நடுக் கடலில் அலையுடன் தத்தளித்து இலங்கையில் வந்து கரைஅடைந்தவர்களைக் கரையில் நின்ற திராவிடத் தமிழ் நாகர்கள் வருக வருக என வந்தாரை வரவேற்றுக் கனிகொடுத்து நீண்ட நாள் பசியை ஆற்றி உபசரித்துத் தம் தலைவனிடம் முள்ளுத்திவில் விருந்தினராக்கினர். இத்தகு வலிமை நாகர்களின் முகுளி நாகர்களான முத்துக் குளிக்கும் குடும்பங்களும் நாக தீபப்பகுதி நிலங்களிலும் 3ஆம். கடல்கோளில் நீரில் மூழ்கி (கி மு 161) இன்றைய ஏழு தீவுகளிலும் எஞ்சிற்று. பிரளயா காலத்தை ஏற்படுத்தி நிலம் கடலாயும் கடல் நிலமாக்கிய படைத்தல் தொழிலில் மகா விஷ்ணுவாம் தேவநாராயணன் புது நிலத்தில் அமைந்த கற்பூமியாம் வடநிலமாக்களின் கடல் வழங்களைக் கற்பித்து ஆண்ட ஈடேற்றத்தை உய்விக்கத் தனது சங்கை முத்துக்கள் பெருக்கமாகவுள்ள இடமாம் காரைநகர் அண்மித்த பாற்கடலில் ஒழித்து வைத்து லீலை செய்தார். அவ்லீலைப் போட்டியில் எல்லோரும் தோற்றுவிட மக்கள் மத்தியில் சங்கை எடுக்கும் திறன்

பொருந்தியவர் யாரும் இல்லையா என்று தனது வலது காலில் தட்டி ஆக்ஞாபித்ததும் தோன்றினன் மக்கள் மத்தியின் முன் உகன் என்ற குகன் இவன் போட்டியில் வெற்றிவாகை குடிய தோடு விலை மதிக்க முடியாத முத்துக்களையும் கண்ட முதன்மையானவனும் முதலில் சங்கை எடுத்தமையாலும் முக்கியமான, முதல்வனுள் முன் உகன் என்று உணரப்பட்டவனே இசைத் தமிழ்இசைக்கும், இதயத்தோடு தேன்தமிழையும் சைவத்தையும் காத்துக் கால் கொண்ட அரசு அம்ச முக நிறைவு பெற்ற ஆண் அழகனும் வீரர் மிகு வெடியரசன் ஆகும்.

வட நில மாந்தை நகர் உட்பட்ட வெணநாட்டை ஆண்டத னால் வெளி. - அரசன் வெடியரசன் என்ற சிறப்பு விருதுப் பெயர் பெற்றான். தனது சகோதரர் நால்வருடன் "ஐகொற்றரசர்" தேசம் ஐம்பத்தாறையும், ஐயதோர் குடைக் கீழ் சிற்றரசர்களை நியமித்து ஆண்டனன். மின்னும் மீன் கொடிப் பாண்டிய வழி வந்த சேதுபதி மகாராசாவின் மகள் நீலகேசியை மணந்து சங்கு சக்கரசர் சின்னத்துடன், கருடக்கொடியுடனும் யாருக்கும் திறை செலுத்தாத மாவீரன் வெடியரசன் வலிமை பெற்றிருந்தான். இத்தகு திறன், ஈடு எடுப்பு, முத்துகள், சிப்பிகள், சங்குகள், மாநாகமணிகளின் இணையிலா இயைபில் இவன் பெயர் விளக் கும் தென்னகத் தமிழ் நிலமெங்கும் தாவிப் படர்ந்தது. இதனால் தென்னிலங்கை அரசனும், தொண்டை நாட்டை வளப்படுத்தி சோழ ஆட்சியை விரிவுபடுத்தி வந்த கரிகால் வழவனும் வட ஈழ ஆட்சியைத் தம்வசப்படுத்த எண்ணிய போது "கூர்வலன்தேவி" கண்ணகியின் காற்சிலம்பிற்கு ஏற்ற விலை மதிப்பிட முடியாத நவ நாகமணிகள், மணியாலத் திருநாட்டு மன்னன் மாவீரன் வெடிய ரசன் வசம் இருந்தமையைப் பயன்படுத்தி ஏவினால் மீகாமனை. ஏவிய ஏறனுள் மீகாமன் ஈழத்தில் ஒரு இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட போர் வீரர் சகிதம் மணிகள் மலிந்த மணியாலச் சொர்க்க ஸூரியாம் கிரிமலை தொட்டு நாகதிபம் வரை களங்கண்ட வீர மாத்தாண்ட வீரநாராயணனை வீர சொர்க்கம் அனுப்பியும் வெல்ல முடியாத வள்ளல்கள் ஐயவியோர் வழங்கிய மணிபுடன் வெட்கித் தென்னகம் மீண்டனன். இவன் பெருமை கண்ட சோழன் தந்திரமாகத் தென் இலங்கை அரசன் கஜபாகு மன்ன னைக் கண்ணகி விழாவுக்கு அழைப்பது போல் அழைத்து, 24, 000 போர் வீரர்களை அவனுடன் ஈழத்திற்கனுப்பி ஆங்காங்கே குடிய மர்த்தப்பட்டு, வெடியரசனுக்கும் ஆதிக்குடி மக்களுக்கும் ஆக்கிர மிப்பை ஏற்படுத்தினர். அத்தோடு கண்ணகி மதுரையை எரித்து இறந்த கோவலனை மடியில் வைத்தழநான். உயிர்பெற்றகோவ லன் "மாதகியான் வந்தாளே என் மடிமேல்" என்று அவள் நினை வால் நின்றதால் கோபங்கொண்டு ஐந்துதலை நாகமாகித்

தேன் திசை நோக்கி நாகதிவை அடைந்து களைஒடை சீரணி, ஊடாகச் சென்று நாகர்கோவிலை அடைந்தாள் என்றும் அப் பாதையே இன்றைய “வழுக்கையாறு” என்பர். பக்152 இதனற் கண்ணகியின் மணிபரலை அலட்சியம் செய்த பயத்தினால் சாபம் இடுவாள் என்று, ஊர்கள் தோறும் கண்ணகி அம்மன் ஆலயங் களை நிறுவினர். ஈற்றில் 2ஆம் நூற்றாண்டில், ஓடமதேறி நீடியே மட்டுநகர் சென்று வழமை போல் வன்னிமை பெற்று அங்கும் ஆட்சி செய்தான். இக்காலங்களில் இருந்து 5ம் நூற்றாண்டுவரை சிற்றரசர் ஆண்டு, பின் வடநிலக் குகன் குல ஆட்சி குன்றி இருண்ட காலமாயிற்று. இப்படிவாக வெடியரசன் 173 வழிவந்த குகன் குலத்தோர் அங்கே ஒல்லாந்தர் காலம்வரை ஆண்டும் போடி மார்களாகவும் முற்குக் நீதிச் சட்ட 176 நிர்வாகத்தின் கீழ்முதன்மையானவராய் ஆட்சி செய்தனர். இவர்களின் வன்னி பம், படையாட்சி மானிய தலைமைப் பட்டங்கள், போடிப்பாளைய காரர்கள், போடிகள் எனத் தலைமைப் பதவிகளை வகுத்து ஆண்டனர். குகன் குலத்தோர் ஏனையோர் போல் ஏழு பெரும் பிரி வினராக்கப்பட்டு 174 அருமைக்குட்டிப் போடியும், கந்தப்பபோடி யும் ஒல்லாந்தராலும், கண்டி அரசன் இராசசிங்கனாலும் சிறைத் தளதாபர அதிகாரம் பெற்று நிலமைப் போடிகளாக ஆட்சி செய் தனர். தேசாதிபதி பான்குன் சிங்கின் அறிக்கைப்படி 17ஆம் நூற்றாண்டிலும் ஏறாவுரில்முற்குக் இளஞ்சிங்கன் வன்னிமைஆண்டான் என்பது புலனாகும்175. கேரள, மலையாள ஒரிசா நாட்டு கங்கைக் குகன் குலத்தோர்களும், வங்கர், சிங்கர், கலிங்கர்களும் ஏழு பெரும் முற்குக் குடிகளாக வாழ்ந்தனர்.

தென்கயிலாயமான திருமலையில் அளவிலா “நித்திலம் கொழிக்கும்...” என்ற சம்பந்தர் தேவாரம் மூலம் ஆதி முத்துக் குளித்த மக்கள்கூட்டம் 182 வாழ்ந்தது புலனாவதுடன் ஆங்காங்கே உள்ள கோவில் உபயம் வரலாறுகளும் இவற்றை விளக்கித் திரு மலை வன்னிமைகளாற் சிறப்படைகின்றன. யாழ்ப்பாண மக்கள் சிலாபம் வரை பரவியிருந்தனர் என்பதைக் குவேரேஸ் விபரித் துள்ளார். இதனால் புத்தளத்தில் குகன் குதிரைமலை தொட்டு முனிஸ்வரம் வரை பரவியிருந்தனர் என்பது உறுதியாகின்றது. 13ஆம் நூற்றாண்டிலும் அதற்கு முற்பகுதிகளிலும் புத்தள முற் குகவன்னிமை இருந்ததுபுலனாகின்றது. 192 ஆசிரியர் நெவினின் முக் கரகத்தாவவில் புத்தள முற்குக்களுக்கும் 6ஆம் பராக்கிரமபாகு விற்கும் இடையில்நடந்த 3மாதப் போரினையும்வெல்ல முடியாது காஞ்சி, காவிரிப்பூம்பட்டணத்திலிருந்து 7746 போர் வீரர்களைக் கொண்டுவந்தே பராக்கிரமபாகு இவர்களை நிர்மூலப்படுத்தி நீர் கொழும்பின் எல்லைில் இப்போர் வீரர்களைக் குடியமர்த்தினான் 195 போர்த்துக்கீசர் வரும் வரை முற்குக் வன்னிமைகளின் ஆட்சி

நடைபெற்றது புலனாகும். இவர்களின் ஒருபகுதியினர் கங்கு
வைக் காட்டில் பார்வையிற் சிங்களவராயும், பாஷையில் தமிழ்
ராயும், சாநியில் ஹற்குரராயும், சமயத்தில் கத்தோலிக்கராயும்
இன்றும் வாழ்கின்றனர். சிலாபம் முனிஸ்வரர் ஆலயத்திலும்
ஆதிப்பட்டங்கட்டித் தர்மசாதன விநாயகமே இன்றும் இவர்கள்
பெருமைகளை அங்கும் வலியுறுத்துகின்றனவாம்.

இப்படியாக மறந்து, மறைத்து வைத்த உண்மைச் செய்தி
களை உலகிற்கு எடுத்து உணர்த்துவதே எமது நோக்கம். இதனால்
1ஆம் நூற்றாண்டில் திராவிடத் தமிழர் சமுத்தை ஆண்டனர்
வாழ்ந்தனர் என்பது புலனாவதுடன் இவர்களே சமுத்தின் பல
பகுதிகளிலும் வாழும் மூல மனிதர்களாவர்.

நன்றியுரை

வழிவழிவந்த வரலாற்றுப் பிரதிகளையும், பார்வை, விஷயக்
விபுலி போடல், வாய்கட்டு மந்திர தந்திரங்கள் கொண்ட மூகா
தையரின் ஏடுகளைப் பத்திரமாகப் பட்டுப் புடவைகளிற் கட்டிக்
கட்டுப் பெட்டி (பனைஒலைப் பெட்டி)களிற் போட்டு, இறப்புகளில்
துக்கிப் பாதுகாத்தும், எமக்கு அவற்றை மனனம் செய்வித்தும்,
நாளுக்குநாள் கதைகளாகச் சொல்லித்தந்தும்; அவற்றின் பெறு
மதி தெரியாது அவற்றில் அதிகமானவற்றைக் கறையானுக்கு
இரையாக்கிய போதிலும், ஒரு சில பாடல்களின் மூலமாவது இந்
நூலை எழுத உதவிய எனது குருவும், தந்தையுமாகிய திண்ணைச்
சட்டம்பி திரு. மு சுப்பிரமணியத்திற்கும், இந்நூலிற்கு ஆக்
கமும் ஊக்கமும் அளித்த புருந்த ஊரவர்களான காலஞ்
சென்ற திருவாளர்கள் கோவிந்தர் கிருஷ்ணர் (ஆசிரியர்)
கா. சின்னத்துரை (ஆசிரியர்), ஞா. யோசேப் (தலைமை ஆசிரியர்)
ஆகியோர்க்கும், வேண்டிய செய்திகளைத் தந்த புலவர் திரு. நா.
சிவபாதசுந்தரனார் அவர்களுக்கும், இந்நூலை எழுத உதவிய
தொல்புரம் மத்திய சனசமூக நிலைய உறுப்பினர்களான திரு. கி.
நடராசா, திரு. இ. ஜெயகோபால், திரு. இ. இலட்சுணகுமாரன்
அவர்கட்கும் எமது நன்றிகள். மேலும் அட்டைப் படத்தினை
எமக்கு இலவசமாக வரைந்து தந்த திரு. க. இராசரத்தினம் (கல்
வித் திணைக்களம்), திருமதி செல்வநாதன் கோமதிதேவி (ஆசி
ரியை) ஆகியோர்க்கும், புளொக், வரைபடங்கள் ஆகியவற்றைத்
தந்துதவிய திருமதி திருச்சிற்றம்பலம் மங்கயற்கரசி, (செங்கை
ஆழியான்) திரு. க. குணராசா, திரு. கி. தியாகராசா ஆகி
யோர்க்கும் தமது விளம்பரங்கள் மூலம் நல்வாழ்த்து வழங்
கியும், ஷெல், பிரங்கித் தாக்குதல்கள், கொலை, கொள்ளை என்ப
வற்றின் மத்தியிலும் குறித்த காலத்தில் இந்நூலை உருவாக்கிய

வட்டு - கற்பகவிநாயகர் அச்சகத்தாருக்கும், இதன் அட்டையை நவீன முறையில் நான்கு வர்ணங்களில் அச்சிட்ட யாழ்விஜயா பிறின்றேஸ் ஸ்தாபனத்தாருக்கும் எமது நன்றிகள்.

இந்நூல் தொடர்பான கருத்துக்களைத் தக்காரிடம் உரை பாடவேண்டுமென்ற நோக்கோடு, கொடியரசன் நாடகம் பற்றி ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கின்ற யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக சிரேஷ்ட தமிழ் விரிவுரையாளர் கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம் அவர்களைச் சந்தித்தேன். அவர் எனக்களித்த ஊக்கமும் உற்சாகமுமே இந்நூல் வெளிவருவதற்குப் பெரிதும் உறுதுணையாகவிருந்தன. யான் எழுதி வைத்திருந்த கையெழுத்துப் பிரதியை அவரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, இருவரங்களின்பின் மீண்டும் அவரைச் சந்தித்தபோது, அதனை வாசித்து வேண்டிய திருத்தங்களைச் செய்து தந்ததோடு, வேண்டிய துணை நூல்களையும் தந்துவிட மேலும் எந்தெந்த நூல்களைப் படிக்கவேண்டுமென்ற ஆலோசனைகளையும் வழங்கினார். இந்நூலாக்கத்திற்காக யான் அவரைப் பல தடவை சந்திக்கவேண்டியதாயிற்று. இத்தனை உதவிகளையும், மகிப்புரைகளையும் நல்கிய கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம் அவர்கட்கும், கலாநிதி சி. பத்மநாதன் அவர்களுக்கும் யான் பெரிதும் கடப்பாடுடையேன். மற்றும்; ஆசிரியரை வழங்கிய திரு து. வைத்திலிங்கம் அவர்களுக்கும், அணிந்துரை வழங்கிய திருவாளர்கள் பண்டிதர் இ. வடிவேலு, சி. வரதராசா, பொன். பூலோகசிக்கம், க. குணராசா அவர்களுக்கும் எமது மனமார்த்த நன்றிகள்.

இந்நூல் முற்றிலும் வழுவுற்றது எனக்கூறுவது தவறு ஆனால் தவ்஑த்தை உரைகல்வில் உரஞ்சி மாற்றைப் பரிசோதிப்பர் உயர்ந்தோர். ஆனால் அந்த உரைகல்லைப்பற்றியே பேசுபவரும் சிலர் உளர். கற்றது கைமண்ணளவு என்பது போல..... எனது கன்னிப் படைப்பாகிய இந் லின் உட்கருத்தை நோக்காது தவறு காணும் அன்பர்கட்கும் எனது நன்றிகள் அத்தோடு இந் நூல்பற்றிய தவிகள் கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பதன் மூலமாகுத்த பதிப்பில் இணைவு செய்ய இயலும்.

மறைந்து புதைவுண்டு கிடந்த பூர்வீக வரலாற்றுப் பாடல் னையும், கல்வெட்டுக்களையும் இதுவரை காலமும் எமது மூதாதையர் மனனஞ் செய்து வந்தது போன்று எமது வருங்காலச் சந்ததியினரும் மனனஞ் செய்யுமா என்ற ஐயுறவில் இவ் வரலாற்று உண்மைகள் காலத்தால் அழியாது நிலைக்கவேண்டுமென்ற நோக்கில் அச்சவாகனமேற்றுவதற்கு வேண்டிய பணவுதவி புரிந்த மறுபுக்கப் பெயர்ப்பட்டியல் அன்பர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்

வணக்கம்

ஆயிலி
காரைநகர்
20-07-88

திரு மு. ச. சிவப்பிரகாசம்
(நூலாசிரியர்)
தொல்புரம் (மணிபுரம்)

காரைநகர்		Rs
பரமசாமி பஞ்சாட்சரம்	Elect. Charted Engineer	1000
சிவகாமி அம்பாள் வீதி	Qatar	
சிவஞானம் சிவபாலன்	Charted Accountant	1000
பொன்னம்பலம் வீதி	Cardiff, U.K.	
அரியஜட்டி புண்ணியம்	Maintaining Accounts	1000
வெடியரசன் வீதி	Saudi-arabia	
இல்லைச்சியர் கதிரமலை குடும்பம்	Mhaladsumy stores	1000
சிவகாமி அம்பாள் வீதி	Senkallady	
மு. க. முருகையா	Co-op, Inspector	50
வெடியரசன் வீதி	Jafra	
கிருஷ்ணர் மகேந்திரன்	Krishna Trade	500
வெடியரசன் வீதி		
க. கோவிந்தசாமி	Saudi arabia	500
விக்காவில்		
இளையதம்பி தர்மலிங்கம்	Building Contractor	500
சிவகாமி அம்பாள் வீதி		
டாக்டர் செ. செல்வத்தம்பி	Thampalagamam	500
டாக்டர் கி. சுப்பையா	Shaanthi Clinic	1000
வலந்தலை	Kilinochchi	
முளையம்		
கிருஷ்ணர் சித்திவினாயகம்	Krishna Trade	500
டச்சு வீதி	638, Rasagiriya	
செல்லத்துரை தேவராசா	Sri Murugan medical	500
காரைநகர் வீதி	Moolai	
சுழிபுரம்		
க. முத்தையா	Trade Business	501
சுழிபுரம் மேற்கு	Mannar	
க. இ. சிவசுப்பிரமணியம்	Trade Business	500
	Vedataltewu	
தொல்புரம்		
ஓர் அன்பர்	Sri Krishna. Marbles	1000
சுயிலநாதன் சுதர்மன்	Saudi Arabia	1000
நா. பாலசுப்பிரமணியம்	Building contractor	500
வட்டுக்கோட்டை		
க. ஜெயநாராயணன்	Electronic Engineer [Computre]	1000
	Saudi Arabia	
கார்த்திகேசு சுப்பிரமணியம்	Pillayar Sawmill	1000
வேலுப்பிள்ளை பொன்னம்பலம்	Pakiaratnam Hardware	1000
	stores Chankanai	
கிருஷ்ணர் சிவசுப்பிரமணியம்	Krishna saw mill	500
கிருஷ்ணர் இராமநாதர்	Dhoba, Kata	500

நாகேசு நவரட்ணம்	Building Contractor	500
<u>கடலியடைப்பு</u>		
கந்தையா செல்வராசா	Business	500
<u>நவாவி</u>		
முருகேசு சுகந்தசிலன்	Suganta Enterprises	1000
சங்கு ஏற்றுமதியாளர்	Exporters	
வே. செல்வராசா	Exporters	1000
ஜனாதிபதி விருது பெற்ற ஏற்றுமதியாளர்		
முத்து இராசையா	Exporters	750
ஜனாதிபதி விருது பெற்ற ஏற்றுமதியாளர்		
மாரி முத்து செல்வராசா	Iron Industrialist	500
செல்லப்பா ஜெயரட்ணம்	Govt. Ret D.I.O	500
செல்லப்பாவிதி		

வாழும்பயணம்

தம்பிப்பிள்ளை சபாநாயகம்	77/2, Mayfield Rd,	1000
ககாலட்சுமி நகைமாளிகை	Clombo 13	
கு. செல்வையா	Dealers for Timbers	500
காதிஅழகக்கர் வீதி	Jaffna	
சோமு கணபதிப்பிள்ளை	Abirame Furniture	500
	175, Manipay Road	
ஜயம்பிள்ளை நாகராசா	Building Contractor	500
	Muththamil Rd	
சங்கரப்பிள்ளை அரியபுத்திரன்	Rajan Transport	500
	15, Sivapragasam road	

கொழும்புத்துறை

சின்னத்துரை சிவலோகநாதன்	Sydney, Australia	1000
வேலுப்பிள்ளை நடராசா J.P	Acting Magistrate	500
கார்த்திகேசு அரிநேசலிங்கம்	Sanitary Inspector	500
	School M. O. H	
செல்லர் நதேந்திரன் (ஒய்லுதியர்)	Narantheran Stores	500

பருத்தித்துறை

A. V. பரமலிங்கம்	Govt. Contractor	500
சரஸ்வதிவாசம்		

மீசாலை

செல்லையா கணபதிப்பிள்ளை	Proctor & Notary	500
	Colombuthurai	

கிடத்தல்தீவு

மரியாகிப்பிள்ளை யோசெகி	Govt. Ret. Health Dept.	400
பிலோமினா (பிளசம்)		

உ
“ஸ்ரீ ராம ஜெயம்”

விஷ்ணு புத்திரர் வெடியரசன் வரலாறு

நூன்முகம்

திருவளர் துவள சீர்கரன் மார்பினில்
மருவளர் புனியில் மனுவெனத்துதித்து
குசன் எனக் குலமும் குவலயத் தமைத்து
மிக மகிழ ஓடி மிக்க வேண்டிய வரமும்
சங்கும் ஒளியும் பசுந்தாரம் இலங்க
மங்காமல் துலங்க மானிலம் புரக்க
கொங்கு வங்காழம் கோசறை பெற்று
மங்கராச் சின்னம் மயிலை புன்னாலை
ஐகொற்றரசர் தேசம் ஐம்பத்தாலும்
ஐயதோர் குடையக் கீழ் துரைத்தனம் செலுத்தி
வண்ணமா நாகமணி அதையெடுக்க வந்த
மீகாமனை வழியது மறித்து
தோம், தோம் என்றாடி தோர்க்கப்பண்ணி,
கூர்வலன் தேவி கூலும் சாபத்தான்
ஐபுலியோர்கள் அனைவரும் போற்ற
தம்பி தமயன் மார் சத்தியஞ் செய்து
ஓடமதேறி நீடியே சென்று
உடம்புறும் இராட்சதர் நிறைந்திடும்
இலங்கையின் மட்டுமா நன் நகரில்
மட்டைக் கொழும்பில் (மட்டக்களப்பு)
மனம் நிறைவாட வன்றிசைப்பட்டமும்
வழமைபோல் தரித்து
திட்டமாய் அரசு அங்கும் செலுத்திடும் நாளையில்
என்னிலத்தில் உள்ள எச்சாதிகளும்
வந்து அடிபணிய மானிலம் புரக்க
திட்டமாய் அரசும் செலுத்தினரே!

(கல்வெட்டு கர்ணபரம்பரை குலப்பாடல்)

நில நிலையில்: எமது நிலம்

இற்றைக்கு 1955885090 வருடங்களின் முன் தோன்றியதே நமது பூவுலகம். உயிர்த் தோற்றமற்ற அனற் பிழம்பாக எண்ணிலாக் காலம் வான வெளியில் உருண்டோடியத னால் மேற் பூமிப்படை ஆறிச்சிறு அணுக்களாக உயிர்த் தோற்றம் உண்டாகியது. இப்பூமி காலத்திற்குக்காலம் பிரளயாகாலம், பூமி அதிர்ச்சி, கடல்கோள் என்பனவற்றால் மாற்றம் அடைந்து மலை — கடலாகவும், கடல் — மலையாசவும், காடு — வனந்தரமாகவும், நாடு — கடலாகவும் மாறியதாக (20000) புவியியல் அறிஞர் கூற் றுகும். இப்படியே கி.மு 20000 ஆண்டிற்கு மேல் பூவுலகம் குமரிக் கண்டமாக இன்றைய ஈழம், இந்தியா, ஆவுஸ்ரேலியா, ஆபிரிக்கா அமரிக்காவரை ஒரேநிலப்பரப்பாகப்பாந்து இருந்தமை ஆராய்ச்சி, யாளர்களின் கருத்தாகும். இக் குமரிக்கண்டத்தில் கி.மு 20000 ஆண்டிற்குமுன் தோன்றியதே இமயமலை.

இப்பரந்த உலகில் நடு ரேகையும், அச்சவர ரேகையும் சேருமிடத்திலேதான் மேருமலை இருந்தது. அதுதெற்கே 23 அரை பாகை வரை நீண்டும், உயர்ந்தும் 49கொடுமுடிகளை உடையதாய் இருந்தது. அக் கொடுமுடிகளில் மகேந்திரமலை, மணிமலை, குமரி மலை, கொல்லம் என்பன கொடுமுடிப்பெயர்களை உடையனவா கும். இம் மேருமலைத் தொடர்வின்றுமே குமரியாறு, பேராறு பஹ்ளியாறு, கன்னியாறு முதலிய ஆறுகள் தோன்றிக் கிழக்கு முகமாக ஓடிக் குமரிநாடு, பெருவளநாடு, ஒளிநாடுகளையும் வளப் படுத்தின. பேராறும், பஹ்ளியாறும் பெருவள நாட்டிலே ஓடிக் கொண்டிருந்தன. இப் பெருவள நாட்டிலேதான் மணிமலை என்ற மேருவின் ஒரு கொடுமுடியும் அமைந்திருந்தது.

குமரிநாட்டுக் குமரியாற்றிற்க்கும், பெருவளநாட்டுப் பஹ்ளியாற்றிற்க்கும் இடையே ஓடிய பேராற்றின் நிலப்பரப்பே ஆற்றிடைக்குறை என்ற இன்றைய இலங்கை ஆகும். இது கி. மு 10 000 ஆண்டளவில் நிகழ்ந்தது. அஃது அன்றைய பெருவள நாட்டின் எஞ்சியநிலம். ஆகவே அஃது மணிமலைப்பாங்கின் பகுப்பு நிலமாகும். இந்த உண்மையையே ஈழம் என்ற சொல் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ஈழம் என்பது பொன் என்ப பொருள். ஆதலால் மேருவின் மணிமலைப்பாங்கில் இரத்தினக்கற்களும் பொன்களிக் கழிசளும் மிகவிருந்தன. இதனாலேயே “மேருவைச் சேர்ந்த காக மும் பொன்னாகும்” என்ற பழமொழி எழுந்தது. இதனால்ஈழத்தை இரத்தினதீபம் என்பர். ஈழம் என்ற சொல் ஈ — ஈழ — ஈழம் என்றாகும். “ஈ” என்பது ஈதல் (ஈ கை) ஆகுபெயராய்ப் பொன்

என்ற கருத்தாகும். பொன் பொருந்திய நாடு ஈழநாடாயிற்று என்ற கருத்தையும் தரும். இக் கிழக்குலகில் கிளர் மணிபென இலங்கி இலங்காபுரியாக. நடு நின்று நிலைக்கும் நம் நாடே இவ் ஈழத்திருநாடாகும். இதன் தொன்மைக் காலத்தில் தென் தமிழ் மொழிபேசும் தேர்ந்தநாடாகத்தெளிவுபெற்றதலையன்றோ மன்னு “சிவனென” எங்கள் மலையே, மானிலம் இதுபோல் பிறிகிலையே என்று துன்னுமிழை தடிக்கத் தோள் உயர்த்தித் தமிழ்க்குரல் கொடுத்தான் ஆதிமனிதன்.

இந்தச் “சிவனென”யாம் சிவனெனப்பாத மலையில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள எழுத்துக்கள் மொகாஞ்சதரோவில் காணப் பட்ட எழுத்துக்களை ஒத்துள்ளதென ஹெராஸ் பாரிதியார் குறிப்பிட்டுள்ளார். இம்மலையைச் சேர்ந்தது “போ” என்னும் கடவுள் உடையது எனவும், முகமதியர் ஆதாம், ஏவாங்கனின் மூதாதையரின் உறைவிடம் என்பர். சிவமதத்தவர் சிவனின் சிவபாதம் என்பர். பௌத்தர் தமது புத்தபகவானின் பாதச்சுவடு என்பர். அரபியர் ஆதம்மலை என்று பெயரிட்டு ஆதிமக்கள் தோன்றிய இடம் என்பர். இதனால் இதுவே ஆதியில் மேருமலையின் ஒருபகுதியாகும். சாவகதேசத்தில் காணப்பட்ட பழையநூலில் இலங்கையின் ஆதிமக்கள் சாவகம் முதலிய நாடுகளிற்குப் பரவிக் குடியேறிப் பெருகினர் என்பர். அத்துடன் இலங்கை மொழி “எல்” எனவும் இதனால் அதற்கு எலு பெயரானதாகவும் எலு-ஈழம்+என்று திரிபு பெற்றது என்றுங்கூடாவர்களும்உனர். இலங்கையின் எல் என்னும் சொல்லில் இருந்தே தமிழ் என்னும் பெயர் பிறந்தது என்று

+ இலங்கை என்னும் சொல்லின் அடி எல். இலங்கைக்கு ஈழம் என்பது மற்றொரு பெயர். ஈழம் என்பதன் அடியும் எல்.

Ceylon in Puranic account was called ‘Ilam’ and we find ‘Elam’ as a great kingdom on the frontier of Babylonia with purely Sumerian Civilization. . . . It is clear from the traditions recorded in the Ramayana and the Mahawansa that for the larger part of Ceylon (about 11 / 12 ths) had gone under the sea. Is it not then probable that Sathiyavaratha or Manu, king of Dravida, who reached Malaya (in Malabar) after the deluge escaped from one of the submerged portions of Ceylon? This theory explains the Indian tradition that Indians came from Ela Vritam. This explains the Sumerean tradition that they went from Elam. This explains the Baby/onean and Indian story of deluge — Our place in the civilization of the ancient world — Hon. K. Balasingam.

சென்னை ஆசிரியர் ந.சி. சுந்தையாபிள்ளை பழந்தமிழர் நூலில் பக்கம் 117ல் குறிப்பிட்டுள்ளார். (இலங்கையின் ஞாயிற்றின் (சூரியன்) ஒளி விளங்கும் மலை “சிவன் ஒளி மலை” எனவும் அது “தாமம்எல் என்றும்; தாமம்அது “தாமில்மாய்ப்” பின் தமிழாயிற்று எனவும்; தமிழ் என்பது இரு சொற்களிலானது என்னும்; இது தமிழும் (தாமம்எல்) எல் - ஞாயிறு - தமிழ்க்கடவுள் - சிவன் எனவும் ஆதலால் தமிழும் - சிவமதமும் சேர்ந்தது என்றார். அத்துடன் தமிழ் என்றால் சிவன் ஒளி என்பது பொருளாகும் என்பர்.) இலங்கையின் பரப்பு 65,610 ச. கி. மீ. அல்லது 25,332 ச.மைல் விஸ்திரணமுடையது.

இந்த இலங்கையாம் ஈழத்திற்கு ஆதிச்சரித்திரங்களில் லாதபோதிலும் இராமர், இராவணயுத்தத்தினால் இராமாயணம் இலங்கைச் சரித்திரமாக தொடங்குகின்றது. இக்காவியம் பொய் என்போர்க்கு இராவணன் சிதாவை சிறை வைத்த நுலரளைய நகர் வெளி (இராவணனின் வெளி) சீதா எவிய (சீதையின் வெளி) சீதவக்க என்பன போன்ற பெயர்கள் இன்றும் இக் காவியத்தை உண்மைப்படுத்தி நிற்கின்றன. இங்கு காசிபரின் புதல்வர்களுகிய சூரன், தராகன் ஆகிய அசுரரும்; குபேரன், மாலியவரணன், இராவணன் ஆகிய இயக்கர் இனத்தவர் ஆதியில் ஆண்டனர் எனச் சொல்லப்படுகிறது. திருகோணமலையாம் கைலையை இராவணன் பெயர்த்ததும் இராவணன் சிவனுக்குச் சாமகீதம் பாடியதும் இராமர் முனிஸ்வரத்தில் லிங்கதரிசனம் செய்ததும் இராமாயணத்திற்கு முற்பட்டகோயிலாக அமைந்தவைகளாகும். இந்த இலங்கைத்தீவு என்ற ஈழம் மேற்குநாட்டவரால் “சிலோன்” என்று செப்பப்பட்டது. மூன்று புத்தர்காலத்தில் முறையே ஓசைத்தீப, வரதீப, மந்ததீப, என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது என்று வரலாறு கூறும். கிரேக்கர், உரோமர் ஆகியோர் இதை “தம்பிரபானே” என்பர். பாலியில் இது “தப்படண்ணி” ஆகும். இப்பெயர் வடமேற்குக் கரையோரத்தில் உள்ள ஒரு மாவட்டத்தைச் சுட்டிய தென்க. இம் மாவட்டத்தை பண்டைக் கடலோடும் வணிகர் நன்கு அறிந்திருந்தனர். இந்தக் குறிச்சிப்பெயர் அதனையுடைய பெருநிலப் பரப்பாம் நாட்டுப்பரப்பு முழுமைக்கும் உரியதாயிற்று. பெரிப்புள சுவில் அதன் பழம் பெயர் தம்பிரபானே எனவும், புதுப்பெயர் “பளசிமுண்டு” எனவும் கொடுக்கப்பட்டது. சிங்களவர் சூடியேறிய பின் இதுசங்கத்தின் “சிங்களதூவீப” எனவும், பாலியில் “சீலகதீப” எனவும் குறிக்கப்பட்டது இப்பெயர் காலகதியில் அராபி மொழியில் “சிங்கலே” என்றும், “சரணடிப்” எனவும், சிங்கள அல்லது சீகல எனவும் மாறியது. இதுவே சிலோன் என்பதற்கு மூலமாயிற்று.

இந்த ஈழப் பொன்னாடே சொன்னத்தரை, சொர்ணலங்கா, பொன்னாடு, சுவணூலயபுரி, பொன்னகர், பொன்னாலை என்று கந்தபுராண கச்சியப்ப சுவாமிகளால் கூறப்பட்டது. இங்கேயே கந்தகுமாரன் குரணைச் சிறைப்பிடித்துத் தேவர்களைக்காத்து ஏழு மண்டலமாம் சம்பு, சாகம், குசை, கிரவுஞ்சம், கோமேகம், புட்கம், மணற்றி என்ற ஏழும் உள்ளடங்கிய ஈழத்தின் வடபகுதியின் உச்சநிலத்தையே தேவலோகமாகக் கச்சியப்பர் புராணநெறியாகப்பாடினார். தேவர் பகுதியான இந்த ஈழமண்டலம் முத்து, வைரம், வராகம் போன்றவைகளும், இரத்தினம், பவளம், சங்கு, வலம்புரிபோன்ற பயன்தரும் கனிப்பொருட்களுடன் வளம்பொருத்தியதாயிற்று. இத்தனைச் சிறப்புக்களைக் கொண்டதனால் பரந்த இவ் உலகின் கண்ணை சிறிதானாலும் உடம்பாகிய உலகத்திலே சிறிய கண் அமைந்திருப்பதுபோல விளங்கி எமக்கெல்லாம் பிறந்த நாட்டின் பெருமையாக உலகின் கண்ணை உயர்ந்து நிற்கின்றது.

நில நிலையில்:- மாந்தன் தலைத்த வளர்வு

எங்கும் நிறைந்திருந்து சகல உயிர்களையும் காத்தருளும் பொருட்டும் தல்லோர்களான தனது பக்தர்களை நன்னெறியில் உய்விக்கவும் அசுரர்களை அழிக்கவும் (சர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத்) எடுத்த அவதாரங்கள் பத்து. இப்பத்து அவதாரங்களாவன:- மச்சம், கூர்மம், வராகம், நரசிம்மம், வாமனம், பரசுராமன், இராமர், பலராமர், கிருஷ்ணர், கல்கி என்பனவே ஆகும்.

விஷ்ணுவுக்குப் பீதாரம்பரன், கருடத்வஜன், சக்கராயுதன், இலக்குமிபதி, நாராயணன், வைகுண்டன், தாமோதரன், வற்றுவிகேசன், கேசவன், மாதவன், தைத்தயாரி, புண்டரீகாசன், கோவிந்தன், அர்ச்சுனன், சாரங்கபாணி, ஜனார்த்தனன், உபேந்திரன், சக்கரபாணி சதுப்புஜன், பார்த்தசாரதி, பெருமாள் முதலிய பல நாமங்களும் உரியனவாகும்.

இவரது ஆயுதங்கள்; சுதரிசம் என்னும் சக்கரமும், பாஞ்சயந்தம் என்னும் சங்கும், கௌமேகி என்னும் தண்டும், நந்தகம் என்னும் வாளும், சார்ங்கம் என்னும் வில்லுமாகிய ஐந்தாம்.

இவரது ஆபரணம்; கௌஸ்தாபம், இவர் மார்பிலே உள்ள மறுவுக்கு ஸ்ரீவத்சம் என்று பெயர். இவர் திருப்பாற்கடலிலே யோக நித்தராயிருப்பவர். நாராயணனே விஷ்ணு என்றும், சகுன வடிவென்றும், நிர்க்குண வடிவென்றும் புராணங்கள் பல பாடல்களிற் கூறுகின்றன.

இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் விஷ்ணு வழிபாடு உண்டு. பத்திரி நாதத்தில் நாராயணன் என்றும்; மதுராநகரிலும், பிருந்தாவனத்திலும், கோகுலத்திலும், துவாரகையிலும் கிருஷ்ணர் என்றும்; பூரியில் ஐகந்நாதர் ஆகவும், பண்டரிபுரத்தில் விட்டோபாகவும், திருப்பதியில் ஸ்ரீநிவாசனாகவும், காஞ்சியில் வரதராஜனாகவும், ஸ்ரீரங்கத்தில் அரங்கநாதனாகவும், வழிபட்டனர். மேலும் உலகத்தின் பல பாகங்களிலும் விஷ்ணுவழிபாடு ஆதியில் இருந்தது. கம்போடியா (கம்பூச்சியா) என்னும் நாட்டிலே அங்கோர்வாற் விஷ்ணுவின் வீலைகளை அரைமைல் நீளத்தில் கருங்கல்லில் தொடர்ச்சிச் சிற்பம் அமைக்கப்பெற்றதும் கோனில்கட்டிடம் மட்டும் 4 மைல் சுற்றளவைக் கொண்டதாக உள்ளதையும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கண்டு பிடித்துள்ளனர். இதேபோன்று அமெரிக்காவிலும் விஷ்ணுவின் பழையருபங்கள் (தலையின் அமைப்பு செவ் இந்தியரின் முடி அமைப்பைப் போன்றது) கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஈழத்திலும் ஆதியில் எழுவான் கரையில் விஷ்ணு மீனாக வலைஞர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்து வல்லிபுர ஆலயம் அமைக்கப்பட்டதும், படுவான் கரையில் கூர்ம அவதாரமாகப் பொன்னாலையில் விஷ்ணு ஆலயம் அமைக்கப்பட்டதும், தென்கரைக் கோடியில் தேவன்துறையில் பெரிய விஷ்ணு ஆலயம் அமைந்திருந்ததையும் ஈழத்து மக்களும் விஷ்ணு வழிபாட்டில் பண்டைய நாள் முதலாக ஈடுபாடுடையவர்களாக இருந்தனர் என்பதைக் காட்டுகின்றன. விஷ்ணுவைப் பொதுக்கடவுளாக எல்லா மதத்தவரும் வழிபட்டு வருதல் சிறப்பு அம்சமாகும்.

விஷ்ணுவின் பத்து அவதாரங்களில் முதல் அவதாரம் மச்ச அவதாரமாகும் (மீன்). தமிழர்களின் பூர்வீக சரித்திரமும் சமயமும் என்ற நூல் அகத்தியானியர், பரிலோனியர், ஏயான்றோல் ஆகியோர் ஓவன்றோஸ் என்னும் இனமீன் மூலம் தங்கட்குச் சகல சாஸ்திரங்களும் கற்பிக்கப்பட்டன என்று அம்மீனைத் தெய்வமாக வணங்கினார்கள். மீன் தெய்வம் அறு, பேல், ஏமா என்ற திருமூர்த்திகள் என்பர். பாண்டியர்களையும் மீனவர், மீன்கொடி உடையர் என்றனர்.

பண்டைக் காலங்களில் மதுரையின் தெய்வமும் மீனே. சிந்து வெளியிலும் மீனே தெய்வமாக இருந்தது. பழைய மீனாட்சி ஆலயம் என்பதன் கருத்து (மீன் + ஆட்சி) மீன் தலைவன் அன்றோ மீன்தெய்வத்தை வைத்து வழிபாடு செய்த ஸ்தலமாகும். ஆரியர் குடியேற்றத்தின் பின் மீனாட்சி என்று (மீன் கண்ணுடையவள்) மாற்றி அமைத்தனர்.

நாராயணம் என்பதன் கருத்தும் மீனே. ஆதலால் அவரின் முதல் தோற்றம் மீன் அவதாரமாகும். மெ. தம்பிப்பிள்ளை என்ற அறிஞர் (நாரம் = நீர், அனம் = அனவுகிறது) நாராயணம் என்னும் சகஸ்கிருதச் சொல்லை ஆரியர் மீன் என்றும், ஆதிமனிதனுக்கு ஒரு மீனோ சலப்பிரளயத்தைப்பற்றி உணர்த்தியது என்றும் கூறியுள்ளார்.

சிறுபிள்ளைகளுக்குச் சுகயீனம் ஏற்பட்ட வேளைகளில் பாரதத்தில் குழந்தையின்கையால் மீன்களுக்காகக் கங்கையில் இடும் பழக்கம் உள்ளது. புதைபொருள் ஆய்வின் படி இறந்தவர்களுடன் ஆதியில் சுறு வேறும்பல மீன்கள் படைக்கப்பட்டன என்ற செய்தி கூறப்படுகிறது. இந்த மீன்தான் உயிரினம் தோன்றுவதற்கு மூலக் காரணம் என்றும் கூறுவர்.

அடுத்து நாராயணனின் இரண்டாவது அவதாரம் கூர்ம அவதாரமாகும். இந்த கூர்ம அவதாரமானது தேவர்களும், அசுரர்களும் பாற்கடலில் அமுதம் பெற எண்ணி மந்தார மலையை மத்தாகக் கொண்டு கடைந்தனர். இம் மலையைத் தாங்கியது இந்தக் கூர்மமான ஆமை வடிவான நாராயணனே. இதனால் தேவர்கள் வென்றனர் இக்கூர்ம அவதாரத்திலேயே நாராயணன் வலைஞனுக்கும் காட்சி கொடுத்த ஆடிப்பூர நன்றி விஷ்ணு புத்திர வரலாற்றில் காண்க. கம்போடியா விஷ்ணு அவதாரச்சிலை இக்காட்சியை உணர்த்தும்.

மேலும் விஞ்ஞான விளக்கமானது இக்கூர்ம அவதாரம் என்பது அம்பாவான அனு (மச்சம்) ஓரளவு விருத்தியடைந்து நீரிலும், நிலத்திலும் வாழும் தன்மையை நான்கு கால்களுடன் கொண்டதாகும் என்று விளக்கம் தருகின்றது.

அடுத்த நாராயணனின் மூன்றாவது அவதாரம் வராக அவதாரமாகும். அதாவது பன்றி ஆகும். பிரளய காலத்தில் பூமி நீரினுள் அமிழ்ந்து போகத் திருமாவின் மூக்கில் இருந்து தோன்றியது இவ் வராகமாகும். இப்பன்றி பூமியை மீண்டும் நீரினுள் இருந்து எடுத்து உரிய இடத்தில் ஏற்படுத்திய செயல்களே வராக அவதாரமாகும். இதற்கு விஞ்ஞான விளக்கமானது நீரிலும், நிலத்திலும் வாழும் தன்மை கொண்ட ஆமையை ஓரளவு விருத்தியடையச் செய்து ஓரளவு விலங்காகப் பன்றியாகப் பரிணாமப்பட்டது என்று விளக்கம் தருகின்றது. இந்நிலையே பூமி கடல் கோளாலும் சிதைவாலும் பிரிந்த பிரளயகால நிலை என்பர்.

அடுத்து நாராயணனின் நான்காவது அவதாரம் நரசிம்ம அவதாரமாகும். அதாவது அரைவாசி மனித உருவமும் அரைவாசி மிருக உருவமும் ஆகும். இரண்யன் என்னும் அசுரன் தன்னைத் தெவ்வமாக எல்லோரும் வணங்க வேண்டும் என்று கட்டளை யிட்டான். ஆனால் அவன் மகன் பிரகலாதனோ நாராயணனை அன்றி அசுரர் எவரையும் கடவுளாக வணங்கேன் என்று மறுத்து உரைத்தான். இவன்பக்தியை மெய்ப்பிக்கத் தூணிலிருந்து தரிசனம் கொடுத்த அவதாரமே நரசிம்ம அவதாரமாகும்.

இதற்கு விஞ்ஞான விளக்கமானது மேலும் பரிணாம வளர்ச்சி அடைந்தும் அரைவாசி மனிதன், அரைவாசி மிருகம் ஆக உருப் பெற்று மனிதசிங்கம் என்ற வளர்ச்சி பெற்ற ஆன்மா மனித உருவிற்கு வரும் நிலையாகும்.

அடுத்த நாராயணனின் ஐந்தாவது அவதாரம் வாமன அவதாரமாகும். அதாவது குள்ளன் என்ற உருவம். மாவலி என்னும் அசுரச் சக்கரவர்த்தி தேவர்களைத் தனது அடிமையாக்க எண்ணி வேள்வி செய்தான். வேள்வியில் சிறு பிராமண ரூபத்தில் சென்ற நாராயணன் அம் மகாவலி என்னும் அசுரச்சக்கரவர்த்தியிடம் தானத்தில் பங்கு கொள்ள முதற்கண் மூன்று அடி நிலம் கேட்டார். உடனே பேரூபமாகிச் சக்கரவர்த்தியின் மூன்று உலகையும் இரண்டடியில் அளந்து மூன்றாம் அடியை அவன் தலையில் வைத்து ஆட்கொண்டார்.

இதற்கு விஞ்ஞான விளக்கமானது மேலும் பரிணாமவளர்ச்சி காரணமாக மனித சிங்கம் என்ற நிலையில் இருந்து சிறிது முன்னேறிக் குள்ளன் என்ற ரூபை குறைந்த மனிதன் ஆனான் என்பதாகும்.

அடுத்து நாராயணனின் ஆறாவது அவதாரம் பரசுராமர் அவதாரமாகும். இவ் அவதாரமானது ஜமதக்கனி முனிவர்க்கும் ரேணுகாதேவிக்கும் மகனாவர். தம்மனைவி கற்புநெறி தவறியதை அறிந்து தாயைக் கொல்லும்படி கேட்க; பரசுராவர் “தந்தை சொல் மிக்க மந்திரம் இல்லை” என்று தாயைக் கொன்று பின்னர் உயிர்ப்பிச்சையும் கொடுத்தான்.

இதற்கு விஞ்ஞான விளக்கமானது குள்ளன் என்ற நிலையில் இருந்து பரிணாமப்பட்டு மனிதன் என்ற வளர்ச்சி நிலையை அடைந்ததும் அறிவின்மையால் தாயைக் கொன்றதால் மனித இயற்கை நிலையற்ற நிலையாம் என்ற பாசம் அற்ற விலங்கியல் மனிதன் எனலாம்.

அடுத்து நாராயணனின் ஏழாவது அவதாரம் இராமர் அவதாரமாகும். இவ் அவதாரமானது இராவணனைச் சங்கரிப்பதற்காக உலகின் வேதநெறியினை நிலைநிறுத்த எடுத்த அவதாரமாகும்.

இதற்கு விஞ்ஞான விளக்கமானது அறிவில்லாத மனநிலையில் இருந்து சற்று முன்னேற்றம் கொண்டு எதிரியைக் கொல்லுதல் என்ற நிலைக்கு வருதல் என்பர்.

அடுத்து நாராயணனின் எட்டாவது அவதாரம் பலராமர் அவதாரமாகும். கண்ணபிரானின் தந்தையான வாகதேவனாகும், ரோகினிக்கும் பிறந்தவரே பலராமர் ஆவர். இவர் கலப்பையைத் தனது ஆயுதமாகப் பாவித்து பிரலம்பன், ரேனுகன் என்னும் அசுரர்களைக் கொன்று தேவர்களை இரட்சித்து ஆட்கொண்டார் என்றும்; இவ் அவதாரத்தை ஆட்சேடனின் அவதாரமென்றும் கூறுவர்.

இதற்கு விஞ்ஞான விளக்கமானது மனிதவளர்ச்சியின் முன்னேற்றத்தால் எதிரியைக் கொன்றாலும் மூளை அபிவிருத்தியடைந்து தர்மம் செய்கின்ற பகுத்தறிவு நிலைக்கு வருதல் என்பர். மேலும் விஞ்ஞான அறிவு காரணமாகக் கலப்பையைப் பாவித்து உழுதுண்ணும் நிலையுமாகும். ஆதியில் வேட்டையாடியவர்கள் உழுது உண்ண முற்பட்ட காலம் எனலாம்.

அடுத்து நாராயணனின் ஒன்பதாவது அவதாரம் கிருஷ்ண அவதாரமாகும். இவ் அவதாரமானது பகவக்கீதையை அருளி மகாபாரத யுத்தத்தை நடாத்தி இளமையில் பல திருவிளையாடல்களை நிகழ்த்தின அவதாரமேயாகும்.

இதற்கு விஞ்ஞான விளக்கமானது மனித பரிணாமவளர்ச்சியானது தர்மம் செய்கின்றவன் என்ற பகுத்தறிவு நிலைக்கு வந்தாலும் முழுமையான மனிதன் என்ற நிலையை அடைந்தும்; அறிவாமை என்ற மாயையில் சிக்குண்டு சிதறடிக்கப்படுவதை நீங்கி 'செஞ்சோற்றுக் கடன்' போன்ற சில நல்ல செயல்களைச் செய்யும் மனநிலைக்கு வந்தமை.

அடுத்து நாராயணனின் பத்தாவது அவதாரம் கல்கி அவதாரமாகும். கலியுகத்தில் வேதநெறி மாறிக் கொடுமைகள் கூடி மனித வாழ்வு சீர்கெட்ட சமயத்தில் தெய்வீக ஒழுக்கத்தில் சிறப்பாக வாழும் ஒரு குடும்பத்தில் நாராயணன் பிறந்து அவர்களைச் சிறப்புடன் வாழ அருள்புரிந்ததே கல்கி அவதாரமாகும்.

இதற்கு விஞ்ஞான விளக்கமானது பகுத்தறிவை அடைந்த மனிதன் அறிமாமை என்ற மாயையை நீக்கினாலும் மீண்டு அக்கிரமம் அதர்மம் என்பன தலைதூக்கியது. இந்த அதர்மச் செயல்களை அழித்து சமுதாயத்தில் உத்தம புருஷர்களாக வாழ வேண்டும் என்ற நிலைக்கு வந்தமையாகும். இப்படியான மனிதன் தோற்றக் காலம் மாணவ சகம் (முதல் மனித உற்பத்தி 18618828 வருடங் களாகும்).

மேற்கூறிய சில காரணங்களைக் கொண்டும் அன்று மெய் ஞான உலகத்தில் கூறப்பட்ட அனைத்தும் இன்றைய விஞ்ஞான உலகத்திலும் சரியென விஞ்ஞான அறிஞர் பலர் ஏற்றுள்ளார்கள் இதனால் நாராயணனை விஷ்ணு உலகத்தில் ஆன்மாக்களை ஓர் அணுவில் உற்பத்தி செய்து ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்காகத் தத்துவத்தை அறியும் மனிதர்கள்வரை படைத்து உலகை ஈடேற்று வதை நாம் அறிவோம்.

இவ் உலகில் நீர்வாழ் பிரயாணிகள் படிப்படியாய் திரிபு பெற்று மனிதன் இற்றைக்கு 20 லட்சம் ஆண்டின்மேல் தோன்றி னன்என் “றுஉயிர்த் தோற்றவளர்ச்சி நூலார்”(EVOLUTIONISTS) கூற்றாகும். அவ்வப்பொழுது அச்சுமாமரூல் இறைவனால் படைக்கப் பட்டதென்பது நமதுகிவசமயம். இஃது எவ்வாறுகினும் இற்றைக்கு 50.000 வருடங்களின்மேல் உள்ள மனிதனின் தோற்றத்தில் மாற்றம் உண்டெனப் பழங்கால மனிதனின் மண்டை ஓட்டை ஆதாரம் காட்டுவர் மக்கள் நூல் ஆராச்சிவல்லர். எங்கள் சமயப் புராணமும் மனித உற்பத்தியை காத்தற் தெய்வமான விஷ்ணுவின் பத்து அவதாரங்கள் என்று வெகு விரிவாக விளக்குகின்றன.

இயற்கையில் இயைந்த காத்தல் நெறி எப்படி நிலத்திலும் வானிலும் பரவிய உயிரற்ற பொருட் கூறுகளைத் தன் சத்தடியற்ற ஆரவாரமற்ற மறைவான ஆற்றலாய் இலைகளாகவும் மலர்களாகவும் கனிகளாகவும் மாற்றிவிடுகிறதோ அழகும் பயனும் ஆற்றலும் மிக்கன ஆக்கி விடுகிறதோ - அதுபோலவே வாய் பேசாத மௌனமாகிய உழைப்பாளி மனிதர் உள்ளத்தையும் இயற்கையின் பரப்பையுமே தன் மாயமான ஆற்றலால் முற்றிலும் மாற்றியமைத்து விடுகிறான். இதுவே இன்றைய ஏவாயுத விஞ்ஞான விரிவு என்க. முதிர்ந்த சிந்தனையின் பயனாகவே கருத்தேழுச்சி கொண்டு சொல்லிலும் செயலிலும் இறங்கும் அவனுக்குச் சழீவிரச்சம் இருக்க முடியாது. உண்மையில் உள்ளம் வேறு பனச்சான்று வேறுஎன்னும் நிலையே உணர்ச்சி வேறு அறிவு வேறு என்ற நிலையோ அன்னிடம் இருக்க முடியாது என்க.

மூலமனிதர்:-

உலகவெளியில் ஆவியானது உயிர்களாகப் பரிணம்பட்டது. பரிணமான உயிர்கள் படிப்படியாகப் பற்பல பரிணமாகித் தரைவாழ் மனிதரானார் என்பதனை விஞ்ஞானிகளும், ஞானிகளும் விளம்பிய நோக்கில் மேலே நமது காத்தல் தெய்வம் மக்களோடு மக்களா? மன்னியமுறை (அல்தார) மூலமும் விளக்கியுள்ளோம். இம் மனிதர் உயிரியல் (BIOLOGY) அடிப்படையில் மனிதஜின்கள் எனப்படும் கயிற்சுக்கள் பாலூட்டி இனங்களை ஒத்தவையாக உள்ளன மனித பரிணாமத்தில் சுரூபின், தலனை, எலி, முயல், குரங்கு முதலியன ஆன்மஜினங்கள் யாவும் ஆன்மவளர்வில் உள்ளூறுப்புக்கள் யாவும் ஒரே வடிவமைப்பைக் கொண்ட பாலூட்டிகள் என்பதனை விஞ்ஞானிகள் ஆராய்ந்து நிரூபித்து உண்மையாக்கினார்கள். இவற்றை “மம்ல்ஸ்” (MAMMALS) குழுவூட்டிகள் குடும்பம் என்பர். இஃனை நமது தமிழ்வேதமான கிருக்குறள்: “பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்” என்ற குறளடி மெய்ப்படுத்தும்.

இப்படியாகப் பரிணாமம் பெற்ற மனிதர்கள் ஒரு கட்டமாக ஆதியில் வாழ்ந்தனர். பின்னர் உலகியலில் ஏற்பட்ட பூமி நடுக்கம், கடல்கோள் நிகழ்வுகளால் நிலவியல் மாற்றம் ஏற்பட்ட பொழுது அந்தப் பெருங்குழு நாலாபக்கமும் சிதறி ஓடினர். அவ்வாறு ஓடிய மக்கள் ஆங்காங்கே சிறு, சிறு குழுவாகினர். இதே போன்று குமரிக்கண்ட நிலம் பிரிந்தபோதும் அந்த நிலமக்கள் ஒவ்வோர் பல குழுக்களாயினர். இக் கூட்டத்தினரிடையே தங்களுக்கேற்ப எண்ணப்போக்கால் அறிவு விளக்கத்தால் கலைத்திறன் போன்றவைகள் வேறுபட்டன. தொடக்கத்தில் இக்கூட்டத்தினர் ஊமரும், செவிடரும் போல் உடல் அசைவான செய்கைகளாற் பேசினர், பின்பு சூழ்விவங்குகளின், பறவைகளின் ஒசை, ஒலிகளைக் கேட்டும் நிலப்பகுதி விரிவுகளை உணர்ந்தனர். பறவைகள் காகா என்றதும் காகம் என்றும்; கீ, கீ என்றது கிளி என்றும்; கூ, கூ என்றது குயில் என்பது போன்று பெயரிட்டு அழைத்துச்சேவ இனங்களைக் கண்டனர். இதேபோன்று பொருட்களின் பண்பிற்கேற்ப ஒலி அமைத்து மொழியை ஆக்கிக்கொண்டனர்.

மனிதன் சிறுகுழுவாய் இருந்தும், பூவெளியின் வேறுபட்ட தட்பவெட்ட நிலையும், காடு, மலை, வனாந்தரம், கடல் என்ற நில நிலையும், அந்தக்குழுவானிதனைக்குலமனித இனங்களாக்கின. அவை தோலின் நிறம், மயிரின் தன்மையும் நிறமும், மண்டை வடிவம், மூக்கு, இமை, நெற்றி, கண் ஆகியவற்றின் வடிவ மாற்ற மூலம் கணித்தலாயிற்று. ஆதலின் மனிதனின் ஒரே முறையான அல்லது நியதியான இயற்கை உருவிலே மேற்கூறிய செயற்கையான இயற்கை உருவின் இயைபு பொருந்தலால் பெற்ற மாற்றங்கள்

காலப்போக்கில் டவுரைமான மனிதநிலைகளை ஆன்றோர் கணிக்
கலாயினர். இந்தக் கணிப்பே மனிதகூட்டத்தின் வகை என்க.
இவர்கள் கூறிய கற்சுனினால் முரடான ஆயுதங்களைச் செய்து பயன்
படுத்திய காலம் பழைய கற்காலம் என்றும்; உலோகங்களான
செம்பைச் சண்டு பிடித்துச் செம்பினால் ஆயுதங்கள் செய்யப்பட்ட
காலம் செம்புக்காலம் எனவும், தகரத்தைக் கண்டு பிடித்துத் தக
ரத்தையும், செம்பையும் கலந்து வெண்கலம் என்ற உலோக ஆயு
தங்கள் செய்யப்பட்ட காலம் வெண்கலக்காலம் எனவும் அதனை
அடுத்துக் கருப்பொன் எனப்பட்ட இரும்புமண் கண்டுபிடிக்கப்
பட்டு அந்த இரும்பால் கருவிகள் செய்யப்பட்டும் அந்தக் குலமக்
கள் கருவி மக்களாயினர்.

இவ்வாறாக நிறம் உருவம் வேறுபட்ட மனிதர்களை மூன்று
பேரினங்களாக ஆன்றோர் அன்று பிரித்தனர்.. அவையாவன
“நிக்ராயிடு, மங்கோலாயிடு, கார்க்காயிடு.” ஆகும். இந்த ஒவ்
வொருவர்க்கத்திலும் வெவ்வேறு பிரிவுஇனங்கள் மனிதகுல
அமைப்பில் இனம் காணப்பட்டன.

நிக்ராயிடு:- ஆபிக்கா கண்டம் பொறியேஸ் தீவுகளில் உயர்ந்தவர்
களும் கட்டையர்களும்கூட உளர். அவர்களில் நீண்ட உருண்டைத்
தலையும் (WOOLLY), சுருள்மயிரும் (PRIZZLY), பட்டைத் தலை
மயிரும், வெப்பம் நிறைந்தமையால் கறுத்தமேனியும், சிறியமூக்
கும் தடித்து வெளிப் பிதுங்கிய உதும் அனேகர்க்குண்டு.

மங்கோலாயிடு:- இவ் இனத்தில் சினர், மங்கோலியர், யப்பானி
யர், எச்சிமோஸ்சியர், அமெரிக்க இந்தியர், (REDINDIAN)
அடங்குவர். இவர்கள் சப்பை மூகம், குறைந்த மயிர், தலையில்
குத்தான உரோமமும், இலேசான மஞ்சள் அல்லது பருப்பு நிற
மேனியை உடையவர்கள்.

கார்க்காயிடு: இவர்கள் வெள்ளைக்கார இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்
இவர்களில் கறுத்த நிறக் கார்க்காயிடுகளும் உண்டு. இவர்களில்
ஒரு சில பழங்குடியினர் அரச மரத்தை வலம் வந்து இறை வணக்
கம் செய்பவர்கள் ஆகும்.

இப்படியாக மனித இனங்களை வகுத்து மாறுபட்ட சமு
தாய மனிதர்களைப் பற்றி “எல்லா மாந்தர்க்கும் ஆதிபிதா
பனுவே” என்று இரங்கு வேழமும்; “நான் உனக்கு ஓதும் மறை
பொருள் இதுவே மனிதனைவிடச் சிறந்தது எதுவும் இல்லை” என்று
மகாபாரதத்திலும்; கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வுடும் ஊரே யாவரும்

கேளீர்" (புறநானூறு 192) அன்று பூங்குன்றனாகும், " ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்" (திருமந்திரம் 2068) என்று திருமூலரும்; "பிறப்பு ஒக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்" (குறள் 971) என்று வள்ளுவப் பெருந்தகையும்; இன்று இவர்கள் இன்னுரை உணர்ந்த உரத்தால் என்றென்றும் தனது ஒற்றை விரலை நீட்டிய படியே "நாம் எல்லாம் ஒன்றே குலம்" என்று காட்டியபடி சிலையாக நிற்கும் அறிஞர் அண்ணாவும், அவரின் வாரிசான அமரர் புரட்சித் தலைவர் பொன்மலர்ச் செம்மல் டாக்டர் எம். ஜி. ஆர். அவர்களும் மனிதர் இன நிலையைத் தமிழ் நெறியாக வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இந்த அறமுறைக் கருத்தினை உலகியல் "யுனெஸ்கோ UNESCO" எனப்படும் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் கல்வி, விஞ்ஞானம், பண்பாட்டுக் கழகம் இனப்பிரச்சனைகளில் துறைபோகிய நிபுணர்களின் கூட்டறிக்கை பௌதிக, மானிடஇயல், பிறப்பியல்புகளை ஆராய்ந்து இன்றைய மனிதர் யாவரும் "ஹோமோ சேப்பியன்ஸ்" (Homo Sapiens) அதாவது "அறிவுள்ள மனிதர்கள்" என்றே வலியுறுத்துவதாயிற்று, ஆகவே நாங்கள் எல்லோரும் அறிவுள்ள மனிதர்களாவோம் என்பது தெளிவு. அந்த அறிவே மனவறிவு என்ற பகுத்தறிவாம் ஆறாம் அறிவு என்றும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆறாம் அறிவுப் பிரிவில் மனிதரும், தேவரும் அடங்கும் முறையில் நமது முதுநூலாம் தொல்காப்பியம் என்ற தமிழ்நூல் விரித்துக் கூறியுள்ளதைத் தமிழ் கற்றோர் நன்கு அறிவர்.

தொன்மை முதல் ஐக்கிய தமிழர்:-

தமிழரின் பழைய வரலாறுகள் ஆதியில் ஆர் இருள் முடிக்கிடந்தது. நில நூலார், மக்களின் நூலார், மொழி நூலார் பழம்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களின் தொடர்ந்த உழைப்பினால் திராவிடர் என்னும் தமிழ்ப்பெரும் கூட்டத்தினரே உலகவரலாற்றில் பழமையில் முன்னிற்பதைக் காண்க என்பர். இதனை உன்னும் ஒவ்வொரு தமிழ்மகனும் உவகையும் இறும்பூதும் எய்துவான் என்பதில் ஐயம் இல்லை. ஏட்டிலடங்காத பழமை தொட்டுச் செரும் சிறப்பும் எய்திய நாகரீகத்தினர் எகிப்தியர், சுமேரியர் என்போர் என்ற முடிவில் இருந்தது. அதற்குக் காரணம் அவர்கள் எடுத்திருந்த பழமையான சின்னங்களாகும். ஆனால் தமிழரின் பழையநாகரீகத்தைப் புலப்படுத்தும் சின்னங்கள் அண்மை வரை கண்டு பிடிக்கப்படாமல் இருந்தமையால் தொன்மை வரலாறு மறைவாகவே இருந்தது. இதனாலேயே ஆதியில் தமிழாராய்ச்சியில் இறங்கியோர் தமிழர் இன்னொரு நாட்டிலிருந்து வந்து குடி

Unesco:- United Nations Educational, Scientific and Cultural Organisation.

யேறியவர்கள் என்றும், தமிழ் வேறு மொழிகளில் இருந்து உதித்தது என்றும் சந்தேகிக்க இயல்பானது. 1922 இல் மொகஞ்சதரோ, ஹரப்பா என்னும் சிந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கின் புதைபுண்ட புராதன நகரங்களில் அகழ்ந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பழம் பொருள்கள் ஆராயப்பட்ட பின்னரே தமிழரையும் தமிழ் மொழியையும் பற்றிய ஆராய்ச்சி திசைதிருப்பப்பட்டுச் சிந்தனைக்கு எட்டாதபழைய மக்கள் கூட்டம் தமிழர் என்றும்; இவர்களே பிரிந்து சென்று வேறு நாடுகளில் குடியேறி, நாடு நகரங்களை அமைத்த தொன்மை முதல் மாந்தராய் நின்று நாகரீகத்தை முதன் முதலில் உலகிற் பரப்பினர் என்றும் சான்ரோர் துணிந்தனர். சுமேரியாரும் தமிழரும் ஒரு இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என “ஹால்” என்னும் ஆசிரியரின் கூற்றாகும்.

திராவிடமூல மூலமும்.

திராவிடம் என்பது ஒரு மூல மொழியின் கிளை மொழிகளைப் பேசிய மனித இனத்தின் கிளைகளாகப் பிரிந்த அம் மக்களின் கிளை மொழிகளைத் தொகுத்துச் கூட்டும் ஒரு பொதுச் சொல்லாகும். அந்த ஒரு மூல மொழி பழந்தமிழ் மொழியேயாகும். மொழியியலாளர் மொழி வளர்ச்சி காரணமாகப் பழந்தமிழைச் செம்மைப்படுத்திய போது அதனைப் பின்பற்ற முடியாத அறிவு, ஆற்றல் குறைவால் மனம் வேறுபட்டுப் பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்தார்கள். அவ்வாறு பிரிந்த அவர்கள் வடமொழியாளர்களுடன் இணங்கி அந்தப் பழந்தமிழை மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் என்று இன்று பேசப்படும் மொழிகளாக நிலை பெறச் செய்து விட்டனர். இம்மொழிகளை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் பழந்தமிழாம் செந்தமிழுக்கு இசைவாக இருப்பதை உணர்ந்து அந்தந்த தமிழோடு இம் மொழிகளையும் தொகுத்துக் குறித்துக் கொள்வதற்குக் கையாண்ட சொல்லே திராவிடம் என்பது அறிஞர்களின் துணிவான கருத்தாகும். யுபிராதஸ், தைரீஸ் நதிப்பள்ளத்தாக்கில் வாழ்ந்த சுமேரியரும், திராவிடரும் நாகரீகத்தில் ஒத்தவர்களானார்.

பாரத கண்டமாம் இந்திய கண்டப்பரப்பில் மேற்கு-ஆசியாவிலும் திராவிடத் தொடர்பு மொழிகள் வழங்கின. ஆண்டோலியாவில் வாழ்ந்த “லிஷியர்கள்” திருமகளை (TRIMMALAI) என்று கல்வெட்டில் “திரமிள (தமிழ்)” என்று வருவதாக அறிஞர் கூற்று. 1

1 எஸ். இராமகிருஷ்ணர், இந்தியப் பண்பாடும் தமிழரும், பக்கம்: 40—44.

A History of Indian Literature P. P. 30—36. (Herbert —H. Gonnadi)

மொசப்பத்தோமியாவில் ஊர் (UR) நிப்பூர் (NIPPUR), ஆசூர் (ASSUR) என்பன தமிழ் “ஊர்” என்ற விசுவாசப்பெற்று வழங்குகின்றன. ஆப்கானிஸ்தானிலும் ஈரானில் உள்ள பீடபூமியிலும் உள்ள பல இடங்களில் ஆதிப்பெயரும் திராவிட மொழி வடிவில் அமைந்துள்ளன. அங்கே “மலை” என்ற திராவிடச் சொல்லும் வழக்கிலுள்ளது.

ஆனட்டோ ஹரியன்களது மொழிக்கும், ஈரானில் காசைட்டுக்களின் மொழிக்கும் 5000 ஆண்டுகளுக்குமேல் நாகரீகம் கண்ட சுமேரியர் “சுலம்” மொழிக்கும் (சுலம் சுழமாய் மாறியிருக்கலாம்) பாபூர்ச்சிஸ்தானின் “பிராஹீரி” என்ற திராவிட மொழிக்கும் ஒற்றுமை உளதென்பர்.

மேற்காசியாவில் திராவிடம் பேசியோர் பாரத நாடு வந்தனர் என்பர். மொசப்பத்தோமியாவின் தென்பகுதியில் 5000 ஆண்டிற்கு முன்னர் தாய்த் தெய்வத்தை “மலைமகள்” என்று வணங்கினர். மலைமகளுக்கும், சந்திரக் கடவுளுக்கும் திருக்கல்யாணம் செப்தனர். இன்றும் இந்திகழ்ச்சி தென்னாட்டுச் சிவன்கோவிலிலும் நடைபெறுகின்றது.

இத்தகைய மிகப் பெரிய நாகரீகப் பரப்பில் சுமேரியர் மொழி, ஜெஃபுக்மொழி, அரபுமொழி என்ற மூன்று மொழி வழியோரும் வாழ்ந்தனர். மேலும் வடமேற்கு இந்தியாவிலேயே ஆரியர் திராவிடரை முதலில் சந்தித்தனர். பின்னர் வேதாசனத்தில் இராமாயண, மகாபாரத இதிகாசங்களில் ஆரியம், திராவிடச் சொற்களை அமைத்து வளம் பெற்றதால் திராவிடத்தின் தொன்மை புலனாகும். நாமடி ஒலிகள் திராவிடத்தில் கிறப்பு என்பதனால் இருக்கு வேத ஆசிரியர் திராவிடத்திடமிருந்தே டகரணகரமான நாமடி ஒலிகளை அமைத்தனர் என்பது மொழியியலாளர் கருத்தாகும்.

ஆசிரியர்

நார்டிக், ஆல்ப் பைன் தினூக் இனமக்கள் ஆரிய மொழியினராய்க் கு. மு. 9000 ஆண்டளவில் பாரதம் வந்தனர். நார்டிக் இனக்கலப்பு வட இந்தியாவில் காஷ்மீரில் அதிகமாயிற்று. ஆனால் தென்னிந்தியாவில் - தமிழ் நாட்டில் குறைவாயிற்று. இந்தியாவின் தென்னிலமாம் திராவிட நாட்டு நாகரீகத்தைக் கண்ட ஆரியர் தாங்களும் இந்நாட்டு நாகரீகத்தைத் தழுவிப் “பாரதப் பண்பாடு” என்ற ஒன்றை உருவாக்கினர். மயில் களம், வலம், பழம் முதலிய திராவிடச் சொற்கள் ஆரியச் சொற்

களாக இருக்கு வேதத்தில் காணப்படுகின்றன. “ஜவஹர்லால் நேரு” இந்தியாவில் ஆரியர் வருகை என்னும் நூலின் 165—172 இல் இவ்விடயம் தொடர்பாக இன்னும் அனேகவிடயங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆரியர்கள் வருமுன் தமிழர்களின் தமிழ்மொழி இலக்கண இலக்கியத் தன்மையதாய் இருந்தது. அரண்மனைகளையும், கோட்டைகளையும், பன்னிலை மாடங்களையும் கட்டி நாகரீகம் உள்ளவர்களாய் வாழ்ந்தனர். இதனைப் பார்த்த ஆரியர்; அவர்கள்மேல் பொருமை கொண்டு சூழ்ச்சிமுறையாய் எத்தனையோ அக்கிரமங்கள், நரபலிகள் (புரிஷமேதயாகம்) போன்றவற்றைச் செய்தும் தமிழினத்தை ஒடுக்கி வந்தனர். இதனால் இவர்களைத் தமிழர்கள் “அசுரர்” என்று அழைத்தனர்.

இவ் ஆரியர்கள் திராவிடரின் நாகரீகத்தைப் பார்த்துப் பொருமைப்பட்டதனால் நாகுலங்களையும் திராவிடர் மத்தியில் உட்புகுத்தினர். அவையாவன ஒழுககமும் அறிவும் படைத்தோர் அந்தணர் என்றும், புயவலியும் துணிவும் ஆற்றலும் படைத்தோர் அரசர் என்றும், திரை கடல் ஓடித் திரவியம் தேடுவோர் வணிகர் என்றும், உழுதூண் பெருக்கும் வல்லோர் வேளாளர் எனவும் வகுக்கப் பட்டனர். இதன் அடிப்படையில் தற்போது பாரதத்தில் மட்டும் முப்பது இலட்சம் பார்ப்பனர் தொடக்கம் ஏழுநூறு இலட்சம் தீண்டாதோர் வரையும் முந்நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சாதிகளை உருவாக்கித் திராவிடர் இழிவுபட்டு ஒருவரை ஒருவர் போர் புரிந்தவண்ணம் இன்றும் நாளொன்றிற்குப் பல்வேறுபட்ட சாதிக் கொடுமை வழக்கினால் நீதிமன்றங்களில் திராவிடர் சின்ன பின்னமானது இவ் ஆரியரின் அன்றைய சூழ்ச்சியே காரணமாம். நிற்க; அவ் ஆரிய மக்கள் சிலர் கி. மு 6 ஆம் நூற்றாண்டளவில் இலங்கையில் மல்வத்து ஓயா, காலஓயா மகாவனி ஆகிய ஆற்றங்கரைகளில் வந்து குடியமர்ந்தனர். இவர்கள் இவ்வாறு குடியேறுங்காலங்களில் இலங்கையின் தொன்மையான மக்கள் வாழ்ந்தனர் என்றும், அவர்கள் இந்து சமயத்தவராகக் கலையும், மரத்தையும், ஆற்றையும் வணங்கியும் பேய், பிசாசு என்ற தெளிவற்ற நிலையே ஆரியருக்குப் பௌத்த மதத்தை இலங்கையில் பரப்புவதற்கு ஏதுவாக இருந்தது. அத்துடன் அக்காலத்தில் இருந்த அசோகச்சக்கரவர்த்தியும் இதற்கு உதவினான்.

கி. மு. 6000 ஆண்டில் இராமாயணம் ஆரம்பிக்கு முன் குஞ்சரகிரி அகத்திர் (ஆரியர்) சுழத்தில குஞ்சர மலையில் ஆரியத்தைப் பரப்பினர். வீபீசனன் போன்றோரை இராமர் பக்கம் திருப்

பித் தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் ஒற்றகை இருந்தார். இரண்டாம் குஞ்சரி அகத்தியன் இலங்கையில் கி. பி. 7ம் நூற்றாண்டு வரையில் ஆச்சிரமம் அமைத்து அந்த ஆச்சிரமச் சேவைகளால் நாகர்களோடு ஆரியரையும் கலந்து கொள்ளும் வகையில் நடந்து சிங்களவர் ஆயினர் சிலர் என்று தமிழ் மொழி இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர் திரு. இராசமாணிக்கம் கூறுகிறார்.

சிந்து வெளி:

கி. மு. 2500 முதல் கி. மு. 1500 வரையில் வாழ்ந்த வட இந்திய நாகரீகம் சுமேரிய, பாபிலோனிய நாட்டுடன் தொடர்பாயிற்று. சுட்டசெங்கற்கள், குயவனதுசக்கரம், மட்பாண்டம், செம்பு வெண்கலப் பாத்திரங்கள், சித்திரங்கள் என்பன மேற்கு ஆசிய நாகரீகத்திலும், சிந்துவெளி நாகரீகம் முதன்மை பெறச் செய்தனவாகும். சாலைகள், வீடுகள், நாற்சார் வீடுகள் (நடுமுற்றம் சுற்றிலா வீடு) வீட்டினுள் குளியலறை, சுட்ட மண்ணிலான நெடுங்குழாய் மூலம் அமைக்கப்பட்ட வடிகால், சாக்கடை, நகர ஆட்சி இவையாவும் எகிப்திலோ மேற்கு ஆசியாவிலோ ரோமானி நாகரீகத்திலோ இல்லாமையால், சிந்துவெளி நாகரீகம் முதன்மை பெறுவதாயிற்று.

தாய்த்தெய்வ வழிபாடு சிந்து வெளியில் இருந்து “கிரிட்” என்ற மத்தியதரைக்கடல் தீவுக்கரைபரவியது உண்மையே. ¹ இங்கேயே இந்து மதம் சிறப்புப்பெற்றது. இங்கே உள்ள முத்திரைகள் மூலம் சிவவழிபாடும், மூன்று முகங்களுள்ள சிவனை முக்கண்ணாக வழிபட ஆரம்பித்தனர். சிவபெருமானை வேடர், கமக்காரர், வணிகர் போன்ற பல ரூபங்களில் வணங்கினர் என்பதற்கும் அங்கே கூட்பு உருவில் உள்ள கற்கள் சாட்சியாகும்.

அண்மைக் காலத்திலே மின்மூளை எனப்படும் கொம்பியூட்டர் மூலம் சிந்து சமவெளி நாகரீக விபிபற்றி ஆராய்ந்து வரும் ஸ்காந்திநேஷிய ஆசியக்கல்வி நிறுவனத்தைச் சார்ந்த அஸ்கோபா போலா முதலிய அறிஞரும் ² சிவவழிபாடு, விஷ்ணுவழிபாடு, கணபதிவழிபாடு முதலியன அந்நாகரீகத்திலேயே நிலவியதைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். சிந்து சமவெளி நாகரீகம் ஆரியர் இந்தியாவுக்கு

¹ இந்தியப் பண்பாடும் தமிழரும். பக்கம் - 46

² News letter of the scandinavian institute of asian studies no 3 jan, 1970 Copenhagen 16

³ Majumdar R.C (Ed) the vedic age, Bombay 1965

வரும் முன்னரே நிலவியதென்று அறிஞர் பலர் கருதுவர். இந்தியாவின் முதுபெரும் மொழிநூல் அறிஞரான பேராசிரியர் சுந்தி குமாரசட்டர்ஜி அலிஸ்கொற்றி ஆகியோரும் வேறு சிலரும் கணபதி திராவிடத்தெய்வம் என்றே கருதுகின்றனர்.¹

சிந்துவெளியில் நமது கலை கலாசாரம் உருவான என்பதை அங்கே கிடைத்துள்ள முத்திரைகளும், நடன மாதின் வெண்கலச் சிலை, திமில், பருந்து. எருது. எருமை, புலி ஆகியவை 2.5 அங்குல சதுர முத்திரைகள் இன்றும் அதன் சிறப்பை ஒங்குவிக்கும் சான்றுகளாக விளங்குகின்றன. ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இந்தியாவில் சிந்துக்களின் நிலைமாறிச் சிந்து இந்துவாக மாறிய நாகரிகத்தைச் சிந்து வெளி புதைபொருட்கள் விளக்குகின்றன. இந்நாகரிகம் 500 கி. மீ நீள 1100 கி. மீ அகலமுள்ள பஞ்சாப் பி ல் உள்ள சுரப்பாவும், சிந்துமாகாண மொகஞ்சதரோவும் ஒரே அமைப்பில் உள்ளன.²

சிந்துவெளிக் குறிகளில் எழுத்து வரமுன் சில அடையாளங்களைக் கொண்டு, அதாவது சீப்புக்குறி டெண் என்பதனையும், மீன் வடிவக்குறி தெய்வத்தையும், திராவிடத்தில் மீன் என்பது நட்சத் திரத்தையும் குறிப்பதாகும்.

(III) இக்கோட்டுடன் மீன்குறி அருகில் இருந்தால், அது அறுமீன் ஆகி அவ் அறுமீன் ஆறுமுகி சது மீன்காதலன் என்று சோனியத் அறிஞர் பொருள் காண்பர். நிறங்கனையும் மீனின் பெயர் கொண்டே அழைத்தனர். செம்மீன்³ வெள்ளிமீன். பொன்மீன், என்று பொருள் கொள்வர். இக்கருத்து மேல்நாட்டு அறிஞர் “மினிஸ்” என்பவர் கூற்று. சிந்து இந்துவாகி தற்கியாவாகி இமய மலையாகி அதிலிருந்து உற்பத்தியாகிய சமயங்கள் கூட்டாக இந்து மதமாயின. இதன் ஒரு பிரிவே சைவசமயம். எனவே சைவசமயத்தை மட்டும் இந்துசமயம் என்பது பொருத்தமற்றது. அண்மைக் காலங்களில் சிந்து வெளியில் நடந்த ஆய்வில் கிடைத்த மூன்று மனித உடம்புகளைக் கொண்டு சிந்து வெளியின் ஆதிமனிதர் திராவிடரே என்பதைப் பத்திரிகைகள் மூலம் அறிந்தோம்.

1 Ailceetty. Ganesa, Oxford univeksitypress. 1936, P. 1.

2 இந்தியத் தமிழகம் பண்பாடும், பக்கம் 58

3 செம்மீன்:- செவ்வாய்க்கிரகம், திருவாதிரை (புறநானூறு 60) மைமீன்:- கருநிறமீன் சனீஸ்வரனைக்குறிக்கும். இவனால் கிருஷ்ணன் கருநிறத்தோன் (புறநானூறு 117) கருநிறத்தை கிருஷ்ணன் வழிபாட்டுடன் ஒன்றினைந்தவர் “பின்னிஸ்” அறிஞர்

இந்திய நாடும் ஈழமும்

இந்திய நாடு இமயமலைக் கடலினின்றும் வெளிக்கிளம்பி மனிதர்கள் குடியிருக்கத் தகுந்த வசதியுடன் அமைய நிலைத்த பின்னரே அப்பெயர்க்கு உரித்தாயிற்று. இந்த இந்திய நிலப்பரப்பில் முதன்முதல் இமயம் வரை தனது ஆட்சியை நிறுவியவன் சேரனே. இதனால் “இமயவரம்பன்” என்றும்; “வானவரம்பன்” என்றும்; சேரன்புகழ்மாலை பெறலானான். சிவனது அரசேசேர அல்லது கேரள அரசு என்பர். இதன் தென்மேற்குக் கடற்கரையில் இருந்ததுடன் நாளடைவில் மலையாளமாக மாறியது. பாண்டியர்க்கு ஒரு சோழமீன் கொடியும், சேரற்கு விற்கொடியும் போன்று, சோழருக்குப் புலிக்கொடி சின்னமாக இருந்தது. ஈழத்தில் தமிழர் குடியேறினர் என்றாலும் சேரநாட்டின் கூடிய மக்கள் குடியேறினர் என்பது பெருந்தாமானது.

ஈழ நாட்டவர்க்கும் சேர நாட்டவர்க்கும் ஆதியில் இருந்து கலை, கலாச்சார, குடியேற்ற உறவு முறைகள் தொடர்ச்சியாக இருந்து வருவது நாம் அறிந்ததே. இதற்குக் காரணம் இவ் ஈழம் இந்தியாவின் எஞ்சிய வளம் பொருந்திய நாடாகையாலும், ஆகியாகக் கண்டத்தில் மையமாக இருப்பதாலும்: வணிகம், போர்க்களம் ஏனைய அனைத்தும் கடல் மார்க்கமாக ஈழத்தை மையமாகக் கொண்டே பாரதம் செல்ல வேண்டியதாலும்: இந்து மகா சமுத்திரத்தில் ஈழம் ஓர் தனிப்பட்ட பெரும் மைய நாடாக அமைந்துள்ளது. கிழக்கு உலக நாடுகளில் இலங்கையாம் ஈழம் எங்கே என்று வினவுவோர்க்கு இந்தியாவுக்குக் கீழ் இந்து சமுத்திரத்தில் உள்ளது என்ற விடையின் நிமித்தம் இது புலப்படுகின்றது. ஆதி நூலாகிய “இராசாவணியிலும்” ஈழத்தில் இருந்து சேரநாட்டிற்கு 12000 மக்களை அழைத்துச் சென்றதும் அங்கிருந்து 24000 ஈழத்தில் குடியேற்றியதைத் தொடர்ந்து ஈழநாட்டிலும், சேரநாட்டிலும் மக்கள் மாறி மாறிக் குடியேறியது புலனாகின்றது. சேர, சோழ, பாண்டிய ஆட்சி தளர்ந்த சமயம் தமிழ்க் குடிகள் ஆகிய யதுக்கள், துருவாசகர்கள், அணுக்கள், பூசுக்கள், பரதர், விசுவாமித்திரர், பத்தர், பலாயணர், அணீரூர், சிவர், விஷ்ணியர் ஆகியோர் சிந்துநாடு சென்று குடியேறினர். கி. மு. 9000 ஆண்டில் காகேசியா மலைப்பகுதியில் இருந்து ஆரியர் வந்து பெரும் சண்டை செய்ததுடன் சிலர் தமிழ்நாட்டின் கலந்தனர். அப்போது அரக்கர்கள் வந்ததும் ஆரியரும், தமிழரும் சேர்ந்து அவர்களை எதிர்த்து சேரநாடு உட்பட தேசம் 56 கொண்ட நாட்டுக்கு அயோத்தி தலைநகரானது பூர்வீகம்.

இந்த அரசர் வம்சத்தில் சோழுகன், தக்கன், இரணியன் அந்தகாகரன், அணுகிலாதன், சங்கிலாதன், கிலாதன், வீரோசனன், மாபலி, சர்ச்சன், சகுனி, புலத்தியன், இராவணன், கும்பகர்ணன், வீபீடணன் குடேரன், மதுவசெங்கன், கம்சன், சிகபலன், தந்தவக்கிரன், சராசந்தன் முதலானோர் அடங்குவர். திருமாவின் பத்து அவதாரங்களும் இவ் அரக்கர் ஆட்சியை ஒழிக்கவேயாகும். அப்படி இருக்ககி. மு. 6015ல் 64 ஆரியப்பிராமணர் சேரநாடு வந்தனர். 1 கி. பி. 4ம் நூற்றாண்டில் 84 குடும்பங்கள் பேலும் வந்து சேர்ந்தனர். 9ம் நூற்றாண்டில் பிராமணர்களும் வந்துகலந்தனர். இவர்கள் சேர்ந்து கலந்தமொழியே மலையாளம் ஆகும். சேர நாட்டவர்க்குப் பெருமாள் பட்டப் பெயரும் உருவானது. 3ம் நூற்றாண்டில் இருந்து கி. பி. 798 வரை 64 கிரமங்களையும் பெருமாள் பரமடரையினரே ஆண்டனர். 2 சேர நாடானது. மலையாளம், கொச்சி, திருவிதாங்கூர் எனும்மூன்று மாவட்டங்களையும் உள்ளடக்கிய நாடாயிற்று. இம் மலையாள நாட்டார் ஈழத்தில் குடியேறிய இடங்களையும், யாழ்ப்பாணக் குடியேற்ற நூலில் பின்வருமாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

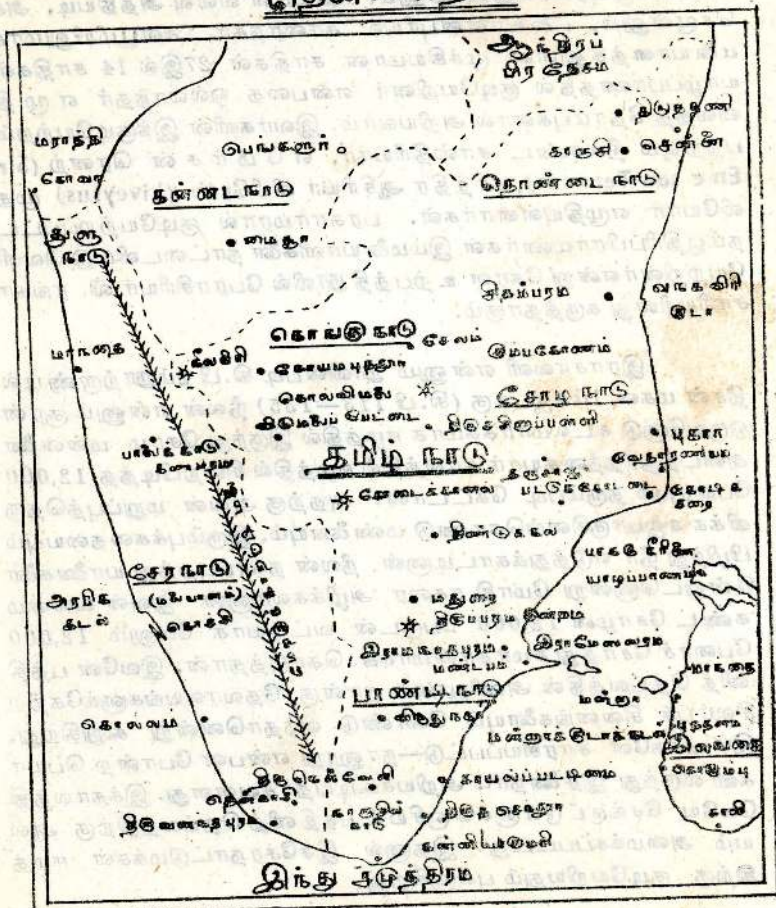
1. குறும்பர்:- குறும்பாவத்தை (சுதுமலை) குறும்பசிட்டி.
2. முற்குகர்:- முகுக்குவிச்சி ஒல்லை, இணுவில், கோவளம், (காரைநகர், பருத்தித்துறை)
3. நாயர்:- பத்திநாயன் வயல் (மல்லாகம்)
4. புலையன்:- மூப்பன் புலம் (ஏழாலை)
5. மலையன்:- மலையன்சிமா (சிறுப்பிட்டி)
6. பணிக்கன்:- பணிக்கன் சாட்டி (வேலணை)
7. தீயன்:- தீயாவத்தை (கோப்பாய்)
8. பட்டன்:- பட்டன்வளவு (வரணி)
9. வாரியார்:- வாரிக்காயர்க்கட்டு (புங்குடுதீவு)
10. வேடுவன்:- வேடுவன் சண்டி (மூளாய், நவாலி)
11. பாணன்:- மாப்பாணன் கலட்டி (கச்சாய்)
12. பிராமணன்:- பிராமணன்வயல் (நாவற்றூழி)
13. வேளான்:- வேளான் கொட்கட்டி (கச்சாய்) 3
14. நம்பி:- நம்பிரான் தோட்டம்

1 சேரர் வரலாறு பக்கம் 4 - 5

2 M. D. Ragavan — Traditions and Legends of Nagar Kovil Spolio Zeylanica Vol 27 — Part I, P 953

3 வேளான் — திருவாங்கூரில் பதையர் “வேளான்” என்று அழைக்கப்படுவர். (தென்னிய குடிசனப் குலங்களும் ப.16)

தென்னிந்தியா

மேற்கூறிய பதினாளுக்கு வகுப்பினரும் யாழ்ப்பாணத்தில் வந்துகுடியேறி அவ்விடங்களுக்குத் தத்தமதுவகுப்பின் பெயர்களை இட்டு வாழ்ந்தனர். பகையான்காடு, அராலி, கோப்பாயிலும், மலையாளன்சீமா அச்சவேலி. நீர்வேலியிலும், பகையான்ஒல்லை உடுவிலிலும், பகையான்பிட்டி களபூமியிலும், பகையாளன் தோட்டம் சங் காணை சுழிபுரம், சுதுபகையிலும், பகையான் வளவு அத்தியடி, அச்செழுவினும், பகையாளன்புரியல் காரைநகர், களபூமியிலுமாக பகையாளத்திலுள்ள முக்கியமான சாதிகள் 27இல் 14 சாதிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் குடியேறினர் என்பதை ஒல்லாந்தர் எழுதி வைத்த தோம்புகளால் அறியலாம். இவர்களின் இக்குடியேற்றம் பற்றியும் நிலகண்ட சாஸ்திரியார், எம். எர். சன் ரெனற் (Sir Emme son Tennent), சரித்திர ஆசிரியர் லிபேரஸ் (Liveyrus) முதலியோர் எழுதியுள்ளார்கள். பரசுராமரால் குடியேற்றப்பட்ட நம்பூதிரிப்பிராமணர்கள் இம்மலையாளிகளை நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றினர் என்று கேரள உற்பத்தி நூலில் பேராசிரியர் வி. ரங்காசாரியரினது கருத்தாகும்.

இராசாவளி என்னும் நூலின்படி கி.பி 2ம் நூற்றாண்டில் திசன் மகன் 1ம் கஜபாகு (கி.பி 113—135) நீலன் என்னும் குரன் ஒருவனோடு கடல்மார்க்கமாக ஈழத்தில் இருந்து சோழ மன்னனை அடைந்து, தந்தையார் காலத்தில் ஈழத்தில் சிறைபிடித்த 12,000 பேரையும் தரும்படி கேட்டான். அதற்கு அவன் மறுப்புத்தெருவிக்க கஜபாகுகினைங்கொண்டு மண்ணையும், இரும்புக்கதையையும் பிழிந்து நீர் எடுத்துக்காட்டினான். நீலன் நகர்ப்புறத்து யானைகளை ஒன்றுடனொன்று மோதி நகரை அழிக்கலானான் இவன் வலிமை கண்ட சோழன் 12,000 பேருடன் வட்டியாக மேலும் 12,000 பேரைச் சேர்த்து சமாதானமாகக் கொடுத்தான். இவனே பத்தினித் தெய்வத்தின் அணிபூண்ட நான்கு தேவாலயங்களுக்கேற்ற சிலம்புச் சின்னங்களையும் கொண்டு வந்தானென்று கூறுகிறது. இம் மக்களே சாரசியப்பட்டு—நானூறு என்பன போன்ற பெயர்களிலிருந்து இதனைநாம் அறியக்கூடியதாகவுள்ளது. இக்காலத்திலேயே செங்குட்டுவனோடு எஞ்சியில் உத்தினித் தெய்வத்திற்கு ஆலயம் அமைக்கப்பட்டது. இதனால் இச்சேரநாட்டுமக்கள் ஈழத்திற்கு குடியேறியதும் புலனாகிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் நாகர்களும் கர்ண பரம்பரையினரும் ஆட்சி கி.பி 556ம் ஆண்டளவில் முடிவடைந்ததாகும். இதன்பின் குடியேறிய படைவீரர்களான வன்னியர்களின் ஆதிக்கம் வளர்ச்சி அடையத் தொடங்கியது. “மறவர்கள்” வடக்கிலும், தென்கிழக்கிலும் பாணர்கள் தென்மேற்குப் பகுதிகளிலும் ஆட்சி பிடிங்கள்

அமைத்தனர். அவை “வடமராட்சி” (வடமறவர்ஆட்சி) “தென் மராட்சி” (தென்மறவர் ஆட்சி) என்னும் பெயர்களைப் பெற்றன பாணர்கள் அமைந்த ஆட்சிப்பீடம் யாழ்ப்பாணம் என்று அழைக்கப்பட்டது.

இது இவ்வாறு இருக்க, தமிழ் நாட்டில் உள்ள முக்கியம் வாய்ந்த ¹ 48 சாதிகளில் 34 சாதிகளைச் சார்ந்த படைவீரர்கள் யாழ்ப்பாணத்திற் பல பாகங்களிலும் அநாவது மல்லாகம் தொடக்கம் வடமாகாணத்தின் ஏனைய முழுப்பகுதிகளிலும் குடியேறினார்கள் என்பதைத் தோம்புகளைக் கொண்டு ² ஊகித்து அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

சிங்கள அரசர்களிடமிருந்த இக் கூலிப்படைகள் ³ (சேர நாட்டுப் போர் வீரர்கள்) விலகிப் பிற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் வந்து குடியேறினர் என்பதை M. D. ராகவன் நாகர்கோவில் வரலாற்று ஆய்வில் விளக்கியுள்ளார். இக்கருத்துக்களையே (யா.கு. பக்கம் 8—12) திரு. கு. முத்துக்குமாரசுவாமிப்பிள்ளை அவர்கள் அச்செழு, இடைக்காடு, கரம்பொன், கிளாவி, குதிரைமலை, கொல்லம், கோவளம், மாந்தை, பாலக்காடு முதலிய இடங்களும் துரும்பு, வண்ணன்பணம், தம்பி, அப்பச்சி, பறைதல், சூட்டி, ஒம் என்ற மலையாளச் சொற்களும், பெண்வழிச் சொத்துரிமை, பெண் மார்பின் குறுக்கே சேலைகட்டல், மாதத்துடக்கிற்கு மாற்றுடை அணிதல், சம்பந்தக் கல்யாணம், கட்டுக்கல்யாணம், குருவில்லாக் கல்யாணம், ஆண்கள் வேட்டிகட்டும்முறை, கஞ்சிவடித்துச்சோறு சமைத்தல் நாற்சார் வீடு, சங்கம் பட்டை, வேலி அடைத்தல், ஒழுங்கை அமைத்தல் முதலிய பழக்கங்களும், மலையாளத் தொடர்புடையன என்றார். ⁴ ஆதலால் இங்கு வாழ்ந்த மென்னிலமக்களில்

யாழ்ப்பாணக் குடியேற்றம் — பக்கம் — 9

சீமா:— எல்லை, மலையாள அகராதி, Gundert.

வில்லன்:— சேரன், இலக்கியச் சொல்லதிகாரி.

1. யா — பக்கம் — 23

2 தோம்பு:— தோம்பு என்பது ஊர்களிலுள்ள காணிகளின், பெயரும், பரப்பும், உடையவன்பெயரும், சாதியும் அரசிறை வரியும், கடமைகளும், ஊழியமும் குறிக்கப்பட்ட ஏட்டின் பெயராகும். இது கி. பி. 170 இல் எழுதப்பட்டது

3 யாழ்ப்பாணக் குடியேற்றம்—பக்கம்—10

4. யா.கு — பக்கம் — 14

ஆதியில் இனவேறுபாடுகள் இருந்ததில்லை. வடபகுதி கற்பூமியாக இருந்தமையால் கடல்வலயத்தையே முக்கிய தொழிலாகக் கொண்டு இருந்தனர் எனலாம்.

மலையாளிகள் வந்ததன் பின்பே இனவேறுபாடுகள் தோன்றின. மலையாள மக்கள் ஐயனரையே [ஐயப்பன்] அதிகம் வணங்குவார்கள். இந்தியாவில் ஐயப்பனார் என்பதும் ஐயனரையே குறிக்கும். 1981 ஆம் ஆண்டில் காரைதீவில் நடந்த புதைபொருள் ஆராய்ச்சியில் கிடைத்த முத்திரையில் இருந்தகுறி மலையாளக்குறி என்று அது கோவேந்த கோவிந்த என்ற கருத்தை உடையது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இப் புதைபொருள் கி.பி.2ம் நூற்றாண்டினதானது பென்பது ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருத்தாகும். சேரநாட்டு நானாயங்கன் இங்கு புழக்கத்தில் இருந்தது என்ற முதாதையர் கூற்று அதற்கு அரணாகும்.

மலையாளம் சளப்பிரர் [கி.பி. 3 - 6] சாளுக்கியர் [கி.பி.6] பாண்டியர் மகமதியர் [கி.பி. 1768 - 1793] முதலியோரது ஆளுகைக்குட்பட்டபோதும் மலையாளத்தில் இருந்தும் மக்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் குடியேறினர் இக் குடியேற்றங்களுக்கு முன்பே வடமாகாணம் முழுவதிலும் திறமையாலும் விடாமுயற்ச்சியாலும் வெடியரசன் முக்குசர் தலைவனாவும் தரைப்படை கடற்படை முதலிய படைகளுடன் சிறந்த அரசனாகவும் விளங்கினான் என்றும் சோழ அரசன் அவன் வலிமையைக் கண்டு பொருமை அடைந்து மகாமனை உலுப்பிப்போர்புரியச் செய்தான் என்றும் இதனால் முக்குவர்களின் அநேகர் மட்டக்களப்பிற்குச் சென்று பாணகை, வலையிறவு முதலிய இடங்களில் குடியேறினர் என்றும் யாழ்ப்பாணக் குடியேற்ற நூலிலும் கூறப்படுகிறது.

இராமர் அருளிய முதற் சேதுபதி குகை:

இதன் இயற்கை அமைப்பாலும் இராமாயணரைலாந்ருலும் சிற்பம் மலிந்த கோவில்களாலும் அவ்வூர் மக்களின் ஆற்றலாலும் எந்நாட்டிலும் இராமேஸ்வரத்தினை போற்றிப் புழைவர். “தமிழ் கண்டதோர் வகை” யாறு சடலை முகப்பது இந்த மாவட்டத்திலேதான். இதனால் இதனுக்கு முகவை என்ற பெயரும் நிலவி வருகிறது. தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் ஐவகைநிலமும் பாரிகுள்ளனின் வரலாறும், பிள்ளையார் பட்டியும், திருவுத்தர

Ragupathy, p., “Indus Brahmi Seal” Letters to the Editor, The Hindu, 9th July 1981; 1

கோச மங்கையில் உள்ள 'மரசுத நடராஜர்' திருஉருவமும், எல்லாம் பல்வேறு அரசர்கள், சிறந்த அரசர்கள் கலை ஆர்வத்தையும் தமிழ் மக்களின் கலைத்திறனையும் உலகிற்கு உணர்த்துகின்றன. இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தின் தலைமையகம் மதுரையே! இம் மாவட்டத்தின் பரப்பளவில் 4/3 பங்கான 3,708 சதுரமைல் இராமநாதபுரமே.

தமிழர் வீரத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கும் பரவரையும் மேலும் பல்வேறு சமூகத்தவர்களும் ஆதியில் வாழ்ந்ததுடன் அங்கே முத்துக் குளிப்பதும், சங்கு குளிப்பதும் அவர்களின் முக்கிய தொழில் என்பதனை 'மாரக்கோபோவோ' எடுத்துக்காட்டியதுடன் தொண்டி¹ என்ற துறைமுகத்தாலும் பெயர் பெற்று விளங்கி நின்றது. இராமாயணகாலத்திலும் இந்திய இலங்கை வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கியது. சோழர் இலங்கையை ஆண்டபோது இராமநாதபுர மாவட்டத்திலும் சோழர் செல்வாக்கு பரவியிருந்தது. சோழ - பாண்டிய போரில் பாண்டியர் இலங்கை அரசின் உதவியைப் பெற்றதால் சோழர்கள் பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்த இராமநாதபுரப் பகுதியைப் பிடித்துக் கொண்டனர். இதனால் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இருந்து வந்த நகரத்தார்களும் முக்குலத்தோர்களும்² இராமநாதபுரத்தில் குடியேறினர். இலங்கையர் ஆட்சி கி.பி 1170 இல் பராக்கிரமபாகு; பாண்டிய அரசர் பராக்கிரமனுக்கு இலங்கையில் இருந்து பெரும்படையை அனுப்பினான். இப்படை இராமேஸ்வரத்தினில் கந்தமாதனபருவத்திற்கு அருகே புலியடிச் சாலையில் இறங்கி சைவப்படை வீரர்கள் சிவன் ஆலயத்தையும், சிங்கப்படை வீரரான லங்காபுர தண்டநாயகன் பௌத்த கோயிலையும் அமைக்க வழி கோலினர்.

கி.பி 1331 இல் மதுரையைத்தலை நகராகக் கொண்டு முஸ்லீம் ஆட்சி ஏற்பட்டு கி.பி 1371 இல் மதுரை அல்தான்களின் ஆட்சி சரியத்தொடங்கி கி.பி 1393 இல் அழிந்து நாயக்கர் ஆட்சி ஏற்பட்டது. சேதுபதிகளும், நாயக்க மன்னர்களும் நவன்ருதிக் காடுவெட்டியும், சாலைகள் அமைத்தும், சத்திரங்கள் நிறு

தொண்டி:- ஒரு துறைமுகம் — விலையுயர்ந்த ஒருவகை முத்தின் பெயர். அதனால் இவ் முத்துக்களை ஏற்றுமதி செய்த துறைமுகம் எனக் காண்க.

முக்குலத்தோர்:- சங்கு குளிப்போர், முத்துக் குளிப்போர், வேளாண்மை செய்வோர்.

சேது:- செய்கரை, கடலைத் தூர்த்து ஆக்கும்கரை, இலங்கை இந்தியாவை இணைத்த அணை, — சிவத்த நிறம்.

வியும், பாதுகாப்பிற்காக கோட்டைகள் கட்டியும், மறவர் தலைவரே ஆளவேண்டும் என்ற முத்துக் கிருஷ்ணன் நாயக்க மன்னன் முடிவுப்படி கி.பி 1605 இல் சடைக்கத்தேவர் உடையான் சேதுபதி என்றப்பட்டம் பெற்றான். இராமபிரான் இலங்கை செல்வதற்கு இவ்விடத்திலேயே பாலம் அமைத்ததனால் அவ்விடத்தைச் சேது என்றழைத்து அந் நாட்டுக்குத் ஒரு தலைவனாகக் குகளை சேதுபதியாக நியமித்திருந்தார்.

காசியில் இருந்து இராமேஸ்வரத்திற்குப் புனிதயாத்திரை செய்யும் பத்தர்கட்குப் பலநூற்றாண்டு காலமாக அன்னசத்திரமடங்கள் அமைத்து அவ்அறச்சாலைகள் சிறப்பாக இயங்க மானியமாய் சிறுநூர்களை அமைத்தும்; பாண்டிய மன்னர்க்குத் தேவைக் காலங்களில் பெரும் படைகளை அனுப்பியும்; இவர்கள் தங்கும் இடத்தைப்போர்வீரர் இராமநாதபுரம் என அழைப்பதனால்தமிழ்நாட்டிலும், மலையாளிலும் இப்பெயர் உள. சேதுபதிகளில் 1674 — 1710 வரை கிழவன் சேதுபதி குறிப்பிடத்தக்கவர். இவர் “ருஸ்தம்கான்” என்பவனை முறியடித்து மதுரையைக்காத்துப் பரராசகேசரி என்றழைக்கப்பட்டார். 1754 இல் டச்சுக்காரர்கள் கிழக்கரையில் பண்டகசாலை அமைக்க அனுமதி பெற்று படைத்தளம் அமைத்ததனால் டச்சுக்காரர்களுடன் போர்புரிந்து கைதிகளாக்கி பின் மன்னப்பின் பேரில் விடுதலையும் செய்தார். பின்பு முத்துராமலிங்கச் சேதுபதி பட்டத்திற்கு வந்தார்.

கர்நாடக நவாமுகமதுஅலி கிழக்கு இந்தியக் கம்பெனியாருடன் தனது செல்வாக்கால் இராமநாதபுரம், சிவகங்கைச் சீமைக்காகத்தஞ்சை அரசர்களுடன் போரில் வெற்றியீட்டி 1772-1780 வரை எட்டு ஆண்டு இராமநாதபுர ஆட்சி அவனிடம் உட்பட்டது. இதனால் ஓர் ஆண்டிற்கு 2,20,000 ரூபா சீமை நவாபுகளுக்குக் கப்பம் கட்டினர்.

இச்சேதுபதி கட்டுரையை எழுதிய ஆசிரியர் “சோமலே” கிழக்காசிய நாடுகளுக்குப் இன்னும்பல வெளிநாடுகள் பயணம் செய்து அனுபவம் பெற்று பலஆராய்ச்சி நூல்களைத் தமிழில் எழுதி புகழ்கொண்டவர். Pen என்ற ஆங்கிலவெளியீட்டில் தமிழ்நாட்டு இலக்கிய வளர்ச்சிகுறித்து அடிக்கடி இவர் எழுதிவருவதனை யாவரும் அறிவோம். தமிழ்மாவட்டங்களின் வரலாறுகளைத் தொகுப்பு நூலாக எழுதியுள்ளார், அதில் இராமநாதபுரத்தைப் பற்றிய இராமன்அருளிய நூலில், இருந்து சிறு சுருக்கத்தை இங்கு குறிப்பிட்டுள்ளோம்.

சேதுபதியில் வாழ்ந்தமக்கள் அநேகர் முத்துக்குளிப் போரும், சங்கு குளிப்போராகவும் இருந்ததனால் இவர்களின் உறவுமுறையும் வலுப் பெறுகின்றது,

விதேய இயக்கம்:

சுதந்திரப் போராட்டத்தை மருது சகோதரர்கள் தமிழ் மணம், தெய்வநெறி, தேசியஆர்வம், வீர உணர்ச்சி போன்றவற்றுல் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்து காளையார் கோவிலில் போராடியதும் இராணிவேலு நாச்சி அம்மையார் காட்டிய வீரஉணர்ச்சியும் பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கவேண்டியவை. சேதுபதிக்குச் சொந்தமான இராமலிங்கவிலாசம் என்னுமா மாளிகையில் கலைக் டர்ஜாக்சன் கட்டைப்பொம்மனைக் கைதுசெய்யமுற்பட்டபோது, கட்டைப்பொம்மன் தன் உடைவாளை உருவி அங்கிருந்த நவீன ஆயுதப்படையையும் வென்று ஊமைத்துரையுடன் வெளிப்பெறிய வீரச்செயலும் புலனுடையது. அத்தோடு ஆங்கிலேயர் ஆட்சியிலும் அதன்பின்பும் நிறைந்த தமிழ் அறிவும், தேசிய உணர்ச்சியும் வீர முழக்கமும் ஊட்டியவரான பசும்பொன் முத்து இராமலிங்க தேவரும் இந்நாட்டவரே. பாரதியாரின் புகழுக்குக்காரணமாக இருந்த சிவாபும் இந்நாட்டவரே. 1942ல் வெள்ளையனை வெளியேறு என்றுபெரும் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்திக்காரைக்குடி, தேவ கோட்டை, திருவாடானை, பூலாங்குறிச்சி ஆகிய இடங்களில் வந்தே மாதரம் என்றவர்களை இயந்திரத் துப்பாக்கியால் பொலிசார் சுட்டும், உடமைகளுக்குத் தீவைத்தும் சேதப்படுத்தியபோதிலும் அவர்களின் வீர உணர்ச்சி தணியவில்லை.

தமிழ்ப்பணி:

1785ல் காலமான பெரும் புலவர் சிவஞான சுவாமிகளும் இவர் மாணவர் சோமசுந்தரம்பிள்ளையும். சரவணக்கவிராயரும், இராமானுசுக்கவிராசரும், விசாகப்பெருமானையும், திருத்தணிகைச் சரவணப்பெருமானையும், டாக்டர் ஜி.யு. போப் போன்ற நூற்றுக்கணக்கானோர் சேதுபதிகளால் ஆதரிக்கப்பட்ட புலவர்களாவர். சங்ககாலத்தில் கணிஞன், பூங்குன்றனார் போன்ற புலவர்களும் இந்நாட்டவரே. பாரதியார், நாமக்கல்கணிஞர் இராமலிங்கம் உட்பட தமிழ்நாட்டுக் கவிஞர்களும் இந்நாட்டவரே. மொழி, கலை, கலாச்சாரத்தை 1939ம் ஆண்டிலேயே கம்பன்கழகம் போன்ற கழகங்கள் மூலம் பரப்பி வந்தனர்.

கப்பலோட்டிய தமிழர்:

வ. உ. சிதம்பரனார், சுதேசி நீராவிக்கப்பல் கம்பனியைப் பதிவுசெய்தபோது பாண்டித்துரைத்தேவர் ஒருலட்சம் ரூபாவுக்குப் பங்குப்பணம் செலுத்தி அவருடைய முயற்சியை ஆதரித்தார். அப்போது இலங்கைத் தமிழர்களும் நகரத் தொடர்புடையவர்களாய் ஒருசிலர் ஓரளவு பங்குப்பணமும் பெற்றார்கள்.

1797 ல் இராமநாதபுரத்தில் ஜாக்சன் என்ற வெள்ளைக்காரன் கலெக்டராக நியமிக்கப்பட்டான். அப்போது ஏனைய பாழையக்காரர்கள் பயந்து ஆங்கிலக் கம்பனியாரின் ஆட்சியை ஏற்றுக்கொண்டனர். ஆனால் பாஞ்சாலங் குறிச்சி வீரபாண்டிய கட்டப்பொம்ம நாயக்கர் வரிசெலுத்தவும் ஆட்சிக்கு உட்படவும் மறுத்துச் சிவகங்கையை ஆண்ட சின்னமருதுவும் பெரியமருதுவும் உயிர் நண்பர்களாக 1801 ல் சுதந்திரப் போரின் கடைசிக்கட்டம் சிழ்வளைவு, பிராக்மலை, சிங்கம் புணரி, நந்தம் ஆகிய இடங்களில் நடந்து இறுதியாக ஊமைத்துரையும் மருது சகோதரர்களும் துரோகிகளின்துணையால் திருப்புத்தூரில் தூக்கிலிடப்பட்டார்கள். இதனால் மங்கலேஸ்வரிநாச்சியார் காலமான 1803 ல் இராமநாதபுரம் வெறும் ஜமீன் ஆனது.

பாஸ்கரஸ் சேதுபதி: என்ற இவர் ஆங்கிலேயரினால் ராஜா என்ற பட்டத்தைப் பெற்று ஆங்கிலக் சர்வீஸ் பயின்ற முதற்சேதுபதியானார். 1889 முதல் 14 ஆண்டுகள் சேதுபதியாக இருந்தார். இந்து மதத்தின் சிறப்பை உலகுக்குப் பரப்பஎழுந்த காமாமி விவேகானந்தரை அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பியவரும் இவரே.

சிவகங்கையின் வரலாறு 17ம் நூற்றாண்டில் சேதுபதிகள் ஒரு பிரதிநிதியை நியமித்துக் காளையார்மேளில், சிவகங்கைப் பகுதிகளை ஆண்டுவந்தார்கள். இவர்களுள் சன்றுமேய்ந்த உதயத்தேவரும் சிறந்த வீரர். இதன்பின்னர், சிவகங்கையை ஆண்ட மருது சகோதரர்கள் கட்டப்பொம்மனுக்குப் பாதுகாப்பு அளித்ததனால் கம்பனியாரால் தூக்கிலிடப்பட்டார்கள். 1910 ம் ஆண்டில் வைகைநீர் கிடைக்கப்பெற்றது. இங்கு முக்கியதொழிலாகிய சங்குருளிப்பதில் 3000 க்கு மேற்பட்டோர் ஈடுபட்டுள்ளனர். இச்சங்கு வளையல்களும் மோதிரங்களும் வங்காளத்தில் விற்கப்பட்டதனால் இதன் சிறப்புப் புலனாகும்.

சமயம்: இமயம் முதற் சேதுவரை, காசி — இராமேஸ்வரம் என்பதனால் சமயத்தின் சிறப்பிடம் புலனாகிறது. தேவாரப் புகழ்பெற்ற பதினநான்கு ஸ்தலங்களில் கொடுங்குன்றம், திருப்புத்தூர், திருப்புவனம்வாயில், திருஆடாலை, திருக்காணப்பேர், திருப்பூணம், இராமேஸ்வரம், திருச்சுழியனும் இதில் அடங்கும். வைஷ்ணவத் தலங்களும், இராமேஸ்வரம், திருப்புவனம், அரியக்குடி, திருக்கோட்டியூர், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் போன்றவை தொன்மைப் புகழ்பெற்றவை. மணிவாசகரும் இதன் எல்லையான திருவாதவூரில் பிறந்து உத்தரகோச மங்கையைப் பாடியதும் சிறப்புற்றதே. முக்குலத்தோர்மூதுருத்தூர், அரிப்புக்கோட்டை, இரா

மநாதபுரம், பரமக்குடி, திருவாடானை போன்ற இராமங்களில் பத்துலட்சத்துக்கு மேற்பட்ட முக்குலத்தோர் உளர். இவர்களைச் “செந்தமிழ் நாட்டுப்பொருநர்” என பாரதியார் இவர்களின் வீர மரபுபற்றிச் சிறப்பித்துள்ளார். மேலும் தன்மானம் மிக்கவர்களாகையால் 19 ம் நூற்றாண்டிலும் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியை எதிர்த்துப் போரிட்ட பெருமையும், வீரச்செயல்களும், வீரஉணர்ச்சியும் கேட்போர்க்கு மயிர்க் கூச்சலூட்டும்.

ஆற்றலும் ஆண்மையும் பெற்ற இக்குலத்தவனான “குகனுக்கு” இராமபிரான் முதன் முதலில் சேதுபதி என்ற பட்டத்தைச் சூட்டியதாக வரலாறு உண்டு. பாண்டிய மன்னன் சேதுபதிக்குக் கடற்கரையோரமாகக் காடுகளையெல்லாம் வழங்கினான். இச்சேதுபதியின் கொடிகளில் கருடன், அனுமன் உருவங்கள் பொறிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. இராமேஸ்வரக் கோவிலின் பட்டயங்களிலிருந்து இவர்களின் வீரமும், புகழும் தெளிவாகும். ஆங்காங்கே ஏற்படும் வழக்குகளுக்கு அம்பலப் பட்டம் பெற்றவர்கள் நீதிபதிகளாக இருந்து நீதி வழங்கி வந்தனர். இவர்களுள் கோபுரவேலையில் தேர்ச்சிபெற்ற சிற்பிகள், கைவினைஞர் பலரும் அடங்குவர்.

துறைமுகங்கள்:

சேது சமுத்திரம் என்பது இராமநாதபுரத்தின் நாக்குப் போல இலங்கையை நோக்கி நீண்டுள்ளது. வடக்கே பாக்கு வளைகுடாவும், தெற்கே மன்னார் வளைகுடாவும், தொண்டி, மண்டபம் தேவிபட்டினம், கீழ்க்கரை, பாம்பன் ஆகிய துறைமுகங்களைக் கொண்டனவாகும். பெரும்பாலான, தூத்துக்குடியிலிருந்து புறப்பட்டு இலங்கையைச் சுற்றி மொத்தம் 750 மைல்கள் சென்று சென்னைத் துறைமுகத்தை அடையும். இதற்குக் காரணம் இக்கடல் ஆழமற்றதே. இங்கே 1913ம் ஆண்டு, பாலத்தினூடு கப்பல் போக்குவரத்துச் செய்யக்கூடியதாக, ஒருகண் 40 அடி நீளத்தை உடையதாக 145 கண்களைக்கொண்ட பெரும்பாலத்தை அமைத்துள்ளனர். இப்பிரதேசம் 160 மைல் (272 கி.மீ) நீளமான தமிழ்நாட்டில் வேறெங்கும் காணப்படாத கடற்பிரதேசத்தை உடையதாகும்.

இப்படியாகப் புகழ் பெற்ற சேதுபதி மகாராஜாக்களாக இருந்தருள்குண் குலத்தவர்கள் கங்கைக் குகன் குலத்தைச் சேந்தவர்களென்றும் இவர்கள் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்த கங்கைக் குகனுடன் வந்து பாண்டி நாட்டின் காடாக இருந்த இப்பிரதேசத்தை

பாண்டியனிடம் பெற்று நகராக்கி ஆண்டனர். மேலும் கலிங்க வம்சத்தவனாகியமாகனும் கன்னடநாட்டை ஆட்சிசெய்தான். அத் தோடு இலங்கைச் சிங்கள அரசைக் கைப்பற்றமுயற்சி செய்தான் இவன் கங்கவம்சத்தவனாகும். பாண்டிநாட்டில் சேது என்னும் பிரிவை ஆட்சி செய்த கங்க குலத்தவரே யாழ் அரசைக் கைப்பற்றினர். இவர்கள் கலிங்க தேசத்தில் இருந்தே கன்னடத்தில் குடியேறி ஆட்சி செய்தனர். இது கி.பி 1213 ஆம் ஆண்டு ஆகும் என்று, திரு. கொடிற்றேன் இராசரத்தினம் ம.அ.இ.ச என்னும் நூலில் பக்கம் 96 இல் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக் கருத்தும் மேலும் ஈழத்தில் வாழுகின்ற குகன் குலத்தவர்கட்கும் சேதுபதியில் இருக்கும் குகன் குலத்தவர்கட்கும் நெருங்கிய உறவு உண்டென்பதை ஈண்டும் வலியுறுத்துகிறது. மேலும் சேதுபதி குகன் குலத்தவர் சின்னம் கருடன் கொடியும் அனுமன் சின்னமும்போல் ஈழத்து வெடியரசனும் தான் புகுந்த நாட்டுக் கொடியாம் கருடனும் விஸ்னுவின் சின்னம் அனுமன்போல் சங்கு சக்கரத்தையும் சின்னமாகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தமைபால் இருநாட்டு உறவும் உளங்கொண்டு இந்நூலிற்கு விஸ்னுபுத்திரர் என்ற கலைப்பைத் தாங்கினோம் குகனும் வெடியரசனும், கங்கைக்குகனும் சேதுபதி மகாராசாக்களுக்குள்ள உறவுமுறைகள், ஒருமைப்பாடுகளை விளக்கவே இக்கட்டுறை நான்முகத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது என்பதனை வாசகர்கள் கவனத்திற்குக்கொண்டுவருவதுடன் இந்தியஇலங்கை தேசத்தவர்களும் தொடர்ந்து திருமணங்கள் குடியேற்றங்கள்செய்துவந்த செய்திகளை இந்நூலின் காரைநகர் பந்தியை நோக்குக.

மென்னிலமக்கள்

மென்னில மக்கள் வயலும் வயல் சார்ந்த நிலமுமாகிய மருத நிலத்திலும்; கடலும் கடல்சார்ந்த இடமுமாகிய நெய்தல் நிலத்திலும் வாழ்ந்துவந்தார்கள் என்பதைப்படுத்துப்பாட்டு என்ற நூலில் சிறப்பாகக் காணலாம்.

அட்டதிக்குப் பாலகர்களில் தோன்றியகடல் தெய்வமாகக் கருதப்படும் வருணனினது குலத்தில் பிறந்த மென்னில மக்கள் தலைவனாகிய அதியரசனுக்கு மச்சகாந்தி என்ற அழகிய மகளும் மச்சகத்தன் என்ற இளவரசனும் இருந்தனர். புராணங்களை எழுதிய பராசரமுனிவர் ஒரு காலத்தில் மகாபுருடன் தோன்றுவதற்குரிய நட்சத்திரச் சேர்க்கையை உணர்ந்தார். அப்பொழுது அவருக்கு உலகநலன் கருதி இந்த நேரத்தில் கருத்தரித்து ஒரு ஜீவன் தோன்றுவதற்கான ஒரு மனநிலையோடு ஆற்றங்கரையில் இருந்த மச்சகாந்தி மீது காதல் கொண்டு அவளை மணம் முடித்தார் இம்

மணப்பேற்றினால் வியாசர் என்ற ஆண்பிள்ளை பிறந்தது. பரராச முனிவரே “மச்சகாந்தி” என்றபெயரைப் “பரிமளகாந்தி” என்று மாற்றிய நிலையில் அப்பெண் பெயராக நாட்டினார்.

வலைஞன் மகளின் மகனான (பேரன்) வியாசர் இருக்கு, யசர் சாமம், அதர்வனம் என்ற நான்குவேதங்களை வகுத்ததுடன் மகா பாரதம்உட்பட இதிகாச புராணங்களையும் இயற்றியவர். இவரே பிராமணர்கள், சத்திரியர் [அரசர்கள்] வைசியர், (செட்டி) குத்திரர், (துரும்பர் அற்ற ஏனையோர்) என்ற வர்ணநிலைகளை வகுத்து அமைத்தவர் வேதத்தை வகுத்தமையால் இவர் ‘வேதவியாசர்’ என்ற சிறப்பு பெயரையும் பெற்றவர்.

வேதவியாசர் தாயின் ஆணைப்படி அம்பிகையை மணந்து திருதராட்டிரனையும், பாண்டுவையும் பெற்றார். இவர்கள் பரம்பரையினர் தாங்கள் பிடித்த முதல் மனைச் சிறுவனுக்குக் காணிக்கையாகப் பூசை செய்வதாக நினைத்தும் மனைத் தெய்வமாகமதித்தும் கடலில் மீண்டும் விட்டு வந்தனர். இப்படியாக இருக்கும் நாளில் உமாதேவியார் தனது பூர்வ சாபத்தால் அதியரசனுக்கும் மனைவி வருணவல்லிக்கும் மகளாய்த் “திரைசேர்மடந்தை” என்றநாமத்தோடு பிறந்தாள்.

முருகன் பெருமகரமாகி (மீனாகி)ப் பிறந்து கடலைக் கலக்கி அவ்வூர் மீனவருக்குத் தொல்லை கொடுத்தார். சிவபெருமான் அம் மனை மடக்கிப் பிடித்தமையால் வலைஞன் திரைசேர்மடந்தையாரும் தம்மகளைச் சிவபெருமானுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்து மாமன் ஆனார்.

இன்றும் மென்னிலமக்கள் சிலர் சைவசமயச் சிவன் நாட்கள் மட்டுமன்றி ஏனைய நாட்களிலும் மனைப்பிடித்தாலும் தாம் புசித்தாது தாவர போசனங்களுடன் உணவு உண்டு சிவபத்தியுடன் இன்றும் வாழ்கின்றனர் என்பது இப்புராண உண்மையை நினைவூட்டுகிறது. இவ்வாறு இவர்களின் சிறப்பு, சமயம், சமூகம்என்ற முறையில் தலைப்பட்டு ஒங்கி வளர்ந்தமையை ஆன்றோர் மேலும் எண்ணுவார்களாக. அன்றியும் இவர்கள் ஆதிகாலத்தில் கப்பல் ஓட்டிகளாகவும், பெரும் வணிகர்களாகவும், பிறருக்குச் சிறை அற்ற சுதந்திரமான தொழிலையே செய்தோராகவும் வாழ்ந்தனர் வெடியரசனும் அவன் சந்ததியினரும் முத்துக் குளிப்போர்களாக இம் மென்னில மக்கள் ஆவர்.

கங்கைக் குகன்:

தேவர்களும், இருடிகளும், இராமஇலக்குமணர்கள் ஸ்நானம் செய்த கங்கைக்கரையில் “சிங்கேரி” என்ற நகரில் ஆயிரமாயிரம் ஓடத்தின் நாயகனாகவும், பர்வதம் போன்ற தோள்களும், கையிலிலிலும், கொம்பு துருத்தி பம்பை முதலானவைகளுடன், யானைகள் போலக் கிராதகர் அனேகம் பேர் சூழ்ந்து வர மகாபலமான தோடைகளும், நீண்ட உயர்ச்சியும், செந்தோல் வஸ்திரமும், புல்லாற் கச்சையும், காலிற் செருப்பும், பயப்படத்தக்க குரலும், பல கரையாற் கட்டிய வீரகண்டா மணியையுடைய காலும், இருளைப் போன்ற நிறத்தையுடைய தலைமயிரும், யாழிப்போல நெறித்திருக்கின்ற புருவங்களும், பனங்காடுபோல அவருடைய முன்கை மயிர்களும், அரையிலே வாளும்; பாம்பைப்போல பார்வையும், பைத்தியக்காரன் போல வார்த்தையும், வச்சிராயுதம்போல இருப்பும், கோபமில்லாமல் இருக்கின்ற கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்கின்ற பார்வையும், நீண்ட உருண்ட திடகாத்திரமான மேனி அழகையுடைய குகன்; அன்னங்கள் விளையாடுகிறதும், தாமரை மலர்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட; கயல் மீன்கள் கண்களுக்கு நாணி வில்லுப்போல தாமரை மலர்கள்மேலே பாய்ந்து விழுகின்ற அழகினையுடைய கங்காநதிக் கரையிலே ஸ்ரீராமனைக் காணவேண்டும் என்ற அவாவினால், கையிலே தேனும், மீனும் காணிக் கையாகக் கொண்டு கடவந்த கிராதகரையெல்லாம் அப்பால் நிறுத்தி நிஷ்கபடமான மனதோடு இராமன் முன் நிற்க; ஸ்ரீராமனும் அவருக்கு அனுமதி கொடுக்க இராமனைக் கண்களால் தரிசித்து மனது சளித்து தலைமயிர்கள் எல்லாம் பூமீமேல் படிய சாஷ்டாங்கமாகச் சேவித்து எழுந்திருந்து பயபக்தியுடன் நின்ற குகனைப்பார்த்து, ஸ்ரீராமபிரான் இருக்க இடம் கொடுக்க இருக்காது நின்றபடியே, சுவாமி! தங்களுக்குதேனும், மீனும் கொண்டு வந்து இருக்கிறேன்; தங்கள் திருவுளம் என்னவோ என்றான்.

ஸ்ரீராமன் அங்கிருந்து ரிஷிகளைப் பார்த்து அன்புடன் கொண்டு வந்தது. எதுவாய் இருந்தாலும் அதை அமிர்தத்திலும் அதிகமாய்க் கொள்ளவேண்டும் என்று கூறி நாம் அங்கேரிக்க வேண்டும் என்றார். இதன் பின்பு ஸ்ரீராமர் குகனை விடு சென்று நாளை வரும் படி பணிக்க, குகனும் தேவாரை விட்டு நான் செல்வமாட்டேன் என்று கூற ஸ்ரீராமர் அவனின் அன்பை அவதானித்து நினைக்கு அன்பான தம்பிதான் அப்படியே நம்மிடத்தில் இரு என்று ஆக்கியாபித்தார். குகன் சாஷ்டாங்கமாக தண்டம் சமர்ப்பித்துமிருந்த சந்தோசத்துடன் தனது சேனைகளை அப் பரணசாலையைச் சுற்றிக் காவல் புரியும்படி கூறி அதிகயாக்கிரதையுடன் இடியுடனே கூடியிருக்கும் மேகம் போல விழித்திருந்தான். அப்பொழுது குகன்

மனது வெம்பிப் புளுங்கிக் கண்களில் கண்ணீர் வரத் தம்பியாகிய இலட்சுமணன் நிற்பதையும் ஸ்ரீராமன் படுத்திருக்கிற எளிமையையும் பார்த்து அருவியோடு இருந்த பர்வதம்போல நின்றபடி இருந்தான். சூரியன் தேவலோகம் முதலான உலகங்களில் இருந்து பூமியில் உதயமாகினார். உடனே சூகன் தன்னை விட்டு ஸ்ரீராமர் செல்லப் போகிறார் என்பதை அறிந்து கண்களில் ஜலம் தாரை தாரையாக வழியமிகவும் பதைத்து சாஷ்டாங்கமாக அவர்களைச் செபித்துக் கொண்டு, சுவாமி! நாங்கள் பெரிய என் கிறதறியோம். தாங்கள் இட்ட ஏவலைச் செய்யத் தக்கவர்கள் நீங்கள் எங்கள் நகரத்திலேயே இருக்கவேண்டும். தேன், தினை தேவர்களுக்கும் யோக்கியமான பொருள்யாவும் இங்குண்டு. துணைக்கு நாங்கள் உன்னோம் காவலுக்கு எனது படை உண்டு; விளையாடுவதற்கு ஆரணியமும், ஸ்நானத்திற்கு கங்கையும் இருக்கின்றது. எனது சரீரம் இருக்கும் வரைக்கும் இங்கேயே வாழவேண்டும் என்றும்; தனது சேனைகளின் திறமையான வஸ்திரங்கள் போலத் தோல்களையும், மஞ்சம் போல பரண்களையும், திறமையான மானிகளையும் அமைக்கும்படி கட்டளையிட்டு, தேவலோகத்தில் இருக்கும் வஸ்துக்களைத் தேவை என்றாலும் அதிசீக்கிரத்தில் கொண்டுவரத்தக்க 15000 தேவர்களுக்குச் சமமான பலசாலிகள் தங்களுடைய ஏவலுக்கு இங்கு ஆஜராக இருக்கிறார்கள் தாங்கள் மீண்டும் ஒரு நாள் ஆவது எங்கள் குடிசையில் இருந்தால் அதைப்பார்க்கிலும் மிகுந்த பாகியம் வேறென்றுமில்லை என்று சூகன் சொன்னான். ஸ்ரீராமர் தனது இலட்சியத்தைக் குகனுக்கு விளக்கி அவனின் அன்பிற்கு அடிமைப்பட்டவராய் அக்கினியில் வீழ்ந்த மெழுகு போல இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பிரிவதை உணர்ந்து ஓடத்திலே படைகள்கூற அக்கரையை அடைந்தனர்.

ஸ்ரீராமர் தனது சினேகிதரான சூகனைப் பார்த்து சித்திர கூட பர்வதத்திற்குப் போகும் வழி கேட்க; சூகன் காய்கனிகிழங்கு, தேன், தினை தேடவும் இங்கு அரண் அமைக்கவும் இப்பாதைகளை நன்கு அறிந்தவனும் நானே! தங்களை ஒரு நொடிப் பொழுதாகிலும் பிரியாமல் தங்கள் பாதாரவிந்தச் சாயலிலே காத்திருப்பேன். நான் ஒன்றிற்கும் பயப்படுகிறவன் அல்ல. தாங்கள் இங்கு தங்கினால் எனது சேனைகளையும் சேர்த்து நீங்கள் அரசமைக்கலாம். என் முன்னே எந்த எதிரிகள் வந்தாலும் மீண்டு போகமாட்டார்கள். அல்லது அடியேனும் தங்களுடனேயே வருகின்றேன் இதைக்கேட்ட ஸ்ரீராமர் ஓ! சூகனே நீ என் பிராணன் உன்னுடைய தம்பி இலட்சுமணன் இந்தப் பெண் உனக்கு மதனி நாங்கள் இதுவரை நால்வராக இருந்தோம் இன்று முதல் உன்னோடு ஐவர் ஆனோம். இராட்சியமெல்லாம் உனதே நீ செய்கின்ற

படிக்கு நடக்கிறவன் நான். நான்தான் நீ உன்பேச்சைத் தட்டு
கின்றவன் நான் அல்ல. ஆனால் வடக்கே திரும்பி வருகிறபொழுது
உன்னிடத்திற்கு வருகிறேன். அயோத்தியாபுரிக் காரியத்துக்கு
உன்தம்பி இருக்கிறான். உன்னுடைய பந்து ஜனங்கள் எல்லாம்
என் பந்து ஜனங்கள் அல்லவா நீர் என்னுடன் வருவதானால்
இவர்கள் உம்மைப் பிரிந்து கிலேசப்படலாமா. இவர்கள் என்னு
டைய பந்து ஜனங்கள் ஆனபடியால் நீர் எனக்காக இங்கேயிருந்து
எனக்காக இவர்களைக் காத்து, இரட்சித்துக் கொண்டிருப்பீர் என்
றார். அவரது அன்பு வார்த்தையைத் தட்டாதவனாய் துயரத்
தோடு வாழ்ந்தான் என ஸ்ரீமத் கம்பராமாயணம் அயோத்தியா
காண்டம் கங்கைப்படலத்தில் இருக்கும் குகனின் வரலாற்
றைத் தந்தோம்.

இதனால் குகனின் தோற்றத்தையும், குகனின் படைபலத்
தையும் அவனுடைய நண்பர்க்குச் செய்யும் கடமைகளையும் இத
னால் ஸ்ரீராமருக்கு குகன் நண்பனாக ஆனதையும் இலட்சுமண
னுக்கு முத்த சகோதரனாக ஏற்றுக் கொண்டதையும் நால்வருடன்
ஐவராகக் குகனையும் சேர்த்துக் கொண்டதையும் நீ: என்பிரா
ணன் என்பதனாலும், நான்தான் நீ என்றதனாலும், உன் பேச்சைத்
தட்டுவதில்லை என்ற ஸ்ரீராமபிரான் கருத்தினாலும், உன் இனஜன
பந்துக்களெல்லாம் எனது இனஜனப் பந்துக்களே என்று கூறியத
னால் நீ ரோடு விளையாடுகின்ற குகனும், அவன் வம்சத்தாரும்
நீரிலே நித்திரையாகும் நாராயணனுடைய அம்சமாகிய ஸ்ரீராமரு
டைய உறவும் இரண்டறக் கலந்துள்ளதனை இராமாயணத்தின்
இக்கதையின் மூலம் அறியக்கிடக்கின்றது. இக் குகத்தலைவனு
டைய வழிவந்தோரே இப்போது வாழுகின்ற முற்குகர்கள் என்ற
கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் உள். (முன்+குகன் வழித்தோன்றல்
=முற்குகர் என்பாரும் உளர், முற்+குகன்)

குகனை வேடன் என்று இடைக்காலப்புலவர்கள் பொருமையில் கூறு
பவர்களும் உளர். வேடனாய் இருந்தால் இராமருக்கு இறைச்சியும்
தேனும் அல்லவா கொடுத்திருப்பார். மீனும் தேனும் கொடுத்த
தனாலும் 15000 வீரர்களை ஓத்த படைவீரர்களைக் கொண்ட தலை
வனாகையாலும் ஓடங்களை உடையவனாகையாலும் குகன் வேடன்
அல்ல என்பது புலனாகும். வால்மீகி எழுதிய இராமாயணத்தில்
இராமர் குகன் அன்புடன் கொடுத்த மீனைப் புனிதமாகப் புசித்
தார் என்று குறிப்பிட்டுள்ளதுடன், கம்பர் திராவிட வாசகர்க்
கேற்றவாறு “உண்ணாது உண்டதாக நீ ஏற்றுக்கொள்” என்று
கூறியுள்ளார்.

சுழநாடு

குமரியாற்றுக்கும் பஹுனியாற்றுக்கும் இடை நிலமாம் பேராற்றின் வள நிலமான பெருவள நாடுக் குறை நிலமே நம் சுழநாடு “தமிழ் மண்டலங்கள் ஐந்துத் தத்துவமாமே என்று திரு மூலர் நம் சுழத்தைச் “சிவபூமி” என்றார். ஈஸ்வர விக்கிரகங்கள் நிறைந்தகோவில் இலங்கியதால். இலங்கை என்றனர்சிலர். இரத்தினக் கனிகளும். பொன்கனிகளும், நிறைந்ததனால் இரத்தினபுரி, பொன்னகர் என்றனர். இன்னும்சிலர்; இலங்கை—சுழம்—பொன் சொர்ணம் — பொன்நாடு, சொர்ணத்தரை, சுவர்க்கபூமி என்றெல்லாம்நாம் சுழநாட்டைப் புகழ்ந்தோர் பலர். இவ்சுழநாடு எமது இயற்கைத் தாயகம் ஆகும். ஆனால் இந்நாட்டில் பற்று அற்றுக் கூக்குரல் இடுபவர்களுமப்புவோர் “இரவல் தாயகத்தில்” வந்து குடிகொண்டவர்களாகக் கருதுவதில் ஐயம் இல்லை. அவர்களிடம் தாய்நாட்டுப் பற்று ஏது. சுழம் பொன் கொண்டிழைத்த நாடு என்றார் கம்பர்.

சுழநாட்டின் மூலப்பெயர் “எல்” என்பதாம் “எல்” என்பது ஞாயிற்றையும் இலங்குதலையும் குறிக்கும் தமிழ்ச் சொல். “எல்லே” இலக்கம் என்பது ஞாயிற்றையும் இலங்குதலையும் குறிக்கும் தமிழ்ச்சொல். “எல்லே” இலக்கம் என்பது தொல்காப்பியக் குத்திரம். அராபியா, பபிலோனியா. சின்ன ஆசியா முதலிய இடங்களில் “எல்” சம்பந்தமான பெயர்களை நூற்றுக்கணக்கான இடங்களில் காணலாம். தைகிரஸ், யூபிரட்டஸ் ஆறுகளின் கரையில் எல்லம் என்னும் நாட்டின் பெயர்களும் உள். அந் நாடுகளில் உள்ள அரசர்களும் தங்கள் பெயர்களுடன் “எல்” என்னும் புனை பெயரைச் சூட்டி வந்தனர். பாரசீக நாட்டுக் குடியேறிய மக்களும் இவ் “எல்” மக்களே.

சுழநாடு என்ற இலங்கைத் தீவானது பிகிற்றி அல்லது இராசரட்டை அல்லது கீழ் வேந்தர்நாடு (மகயா, மாபா), உறுகுளை என்று மூன்று பிரிவுகளாகப் பகுக்கப் பட்டிருந்தது. இதற்கு முற்காலங்களில் உறுகுளையையும் மலைநாடு என்னும் மலயத்தையும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். (இக்கேள்விப்பகுதி இராவணன் ஆட்சிக்கால நிலப்பரப்பாகலாம்) இக்காலப் பகுதிகளில் வடநாடு, தென்னாடு, கீழ்நாடு, மேல்நாடு ஆகியவற்றையும் கேள்விப்படுகின்றோம். இவை தலைநகரான அனுராதபுரத்தை வைத்துக் கொண்ட தொன்றாகும் இப்போதுள்ள வடமத்தியமாகாணத்தின் உண்டாய தென்னாடு என்பது மாயரெட்டை என்று சிறந்து ஒரு

இளவரசனின் பகுதியானது. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் உறு குணை இரண்டு பகுதியாக பிரிக்கப்பட்டது. தீவின் வடபகுதி அரசன் நாடாக இருந்தது. அதன் மையம் முதற்கண் அனுராதபுரத்திலும் பின்னர் பொல நறுவையிலும் இருந்தது. இப்பகுதி அரசனின் நேரான ஆட்சியில் அடங்கியிருந்தது.

இவர் தொலமியின் பழைய நாட்டுப் படத்தில் கங்கை நதி (மகாவலிகங்கை) கடலில் விழும் இடத்தோடுள்ள கீழ்க்கரை யோரம் மிகத்தெளிவாக அறியக் கிடக்கிறது. ஆனால் வடமுனை என்பது இப்போதுள்ள தலை மன்னர் ஆகும். இதிலிருந்து “தல கோரி” என்னும் வணிகப் பட்டினம் அதிக தூரத்திலில்லை. இது பிற்காலத்தில் “மகாதித்த” அல்லதுமாந்தோட்டை எனப்பெயர் கொண்டது மலய அல்லது மலைநாடு பெயர் மாற்றமின்றி அப்பெயராலேயே காட்டப்பட்டுள்ளது. அங்குள்ள இரு நகரங்கள் “அனுராக்கிரமன்” அல்லது அனுராதபுரம் எனப்படும் இராச நகரம் என்பதும், மகாவலிகங்கையிலுள்ள தலைநகர் மாக்கிரமன் (சங்கமம், மகாக்கிராமம்) என்பதுமாகும். மாக்கிரமன் என்பதே இப்பொழுது அடுத்துருவரை எனப்படும் மகியங்களை என்பர் சிலர். இது பொலநறுவை வழி மாகந்தோட்டைக்குப் போகும் போது அண்மையில் உள்ளதாய் இருந்திருக்கலாம் “புரம் — நகரம்” என்னும் சொல் முடிவுக்குப் பதிலாக கிராமன் — கிராமம் என்னும் முடிவு கவனத்திற்கு உரியவை. தொலமியின் காலத்துக்கு முன்னர் இலங்கையின் மேற்குக் கடற்கரை யோரம் ஆபிரிக்கா வரை பரந்திருந்தது எனக்கருதப்பட்டது என்பர். இன்றும் இந்தியாவை நோக்கி வடதிசையால் ஓடும் “சித்திரா” எனப் பெயருள்ள இன்னொன்றும் உள்நாட்டில் உள்ள பெரிய தொரு குளம் “மெகிசபா” என்பதிலிருந்து ஓடுவனவாகச் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்தியாவிலே இந்நாட்டிற்கு மிக அன்னியதாய் உள்ள முனையானது நான்கு நாள் கப்பல் பிரயாண தூரத்தினைக் கொண்ட சோழநிலப்பரப்பிலுள்ள இராமேசுவரம் ஆகும். இதைத் “தொலமி சொறை” என்பர்.

கி.பி 60 இல் பெரிப்புளஸ் என்னும் நூல் ஆசிரியரும் இலங்கையைப் பற்றி எழுதியுள்ளார். இந்திய இலக்கியங்களுள் இலங்கை பற்றிய முதல் நூல் கௌடில்யன் (சாணக்கியன்) எழுதியதே. அதே காலத்தில் வாழ்ந்த “மெகஸ் தனியஸ்” என்ற கிரேக்க அறிஞரும் இலங்கையையும் துறைமுகங்களையும் பற்றி விரிவாக எழுதியுள்ளார். ஈழத்து வாணிகம் என்ற வணிகர் சங்கங்கள் பிராமி எல்வெட்டுக்களில் ஈழம் மிகவும் பழையகாலத்தில்

இருந்தே கடல் வணிகத்தை மேற்கொண்டிருந்தது என்று கடல் கடந்து பிறநாடு சென்று மீண்டமையும் வடக்கே உள்ள கடல்களில் சங்குகளும், முத்துக்களும், நிறைந்து காணப்பட்டதென்பது குறிக்கப் பட்டுள்ளதுடன் சாணக்கியன் தனது பொருள் நூலிலும் எழுதியுள்ளார். இவ் உலகளாவிய வணிகத்தில் இங்கிலாந்திலும் இலங்கையிலும் ஆங்கில ஆக்கிரமிப்புக்கு முன் உலகவணிகம் செய்த மொழியும் நம் தமிழ் மொழியே.

மேலும் ஆதியில் சாவகதேசத்தில் காணப்பட்ட பழைய நூல் ஒன்றில் ஈழத்தின் ஆதி மக்கள் சாவகம் முதலிய நாடுகளில் குடியேறினர் என்பதனாலும் அராபியரும் குடியேறியதாலும் மூதோர் சிவஞெளிபாதமலையில் ஆதாம், ஏவான்மூதாதையரின் இருப்பிடம் என்பதாலும் இவ் ஈழநாட்டிலேயே ஆதிமனிதர் உற்பத்தியாகி ஏனைய நாடுகளிற்கு பரவினர் என்பது புலனாகிறது. மேற்கில் ஓர் எல்லம் இருப்பது போல, கிழக்கிலும் ஓர் எல்லம் இருப்பதை அறிகிறோம். பாரசிய எல்லத்தில் குடியேறிய மக்கள் செமித்திய, ஹமித்திய சாதியினரல்லா தவர்கள் என்றும், மண்டையோடு மொழி ஆதியன திராவிட மக்களுடையன போல் விளங்குகின்றன என்றும் வரலாற்றாளர் கருத்து. இவ் ஈழநாட்டில் இருந்த ஆதிக் குடிமக்கள் இயக்கர், நாகர் தேவர் எனப் பகுக்கப் பட்டனர். இதனால் ஆரியர் வட இந்தியாவிலிருந்தும் தமிழரில் சிலர் கூலிப்படையாகவும் சிலர் ஆக்கிரமிப்புப்படையாக போர் வீரர்களாயும், வியாபாரிகளாகச் செட்டிகளும், பிரித்தானிய ஆட்சியில் தோட்டத் தொழிலாளிகளாயும் மேலும் பறங்கியர், இஸ்லாமியர், ஒல்லாந்தர், பிரித்தானியர்களும் குடியேறினர். இதனால் தொன்மை மக்களாம் நாகர்களின் ஆட்சி படிப்படியாய் வீழ்ச்சியுற்றது. 1981ம் ஆண்டு குடிசன மதிப்பீட்டின்படி சிங்களவர் 11.0, இலங்கைத் தமிழர்கள் 1.8, இலங்கைச் சோனகர்கள் 1.1 இந்தியத் தமிழர்கள் 0.8, ஏனையோர் 0.1 மில்லியன் ஆக உள்ளனர்.

நாகர்:

இலங்கைச் சுருக்க வரலாற்று ஆசிரியர் “எச். டபிள்யு. கொடியின்னன்” அவர்கள் சிங்கள மக்கள் குடியேறியவர் என்று குறிக்கப் பட்டுள்ளதால்; இலங்கையாம் ஈழத்து மூலமக்கள் யார் என்பதை நோக்குகையில் முதற்கண் நாகரும் அதனை ஒட்டி இயக்கரும் என்பது வரலாற்று தேர்வில் பொருந்துவர். இதில் மூலமக்களில் முன்னவரான நாகர் பொருந்தும் முறையைத் தென்திந்தியாவின் பெருவளநாட்டின் ஆற்றிடைக் குறைநிலமாக நின்ற போது அங்கு வசித்தமக்கள் நாகர் என்பர். பேராறுபெருகிப்பாயும் பெருநாடு, வன்னிலம், மென்னிலம் என்ற இரு வகுப்பில் வன்னில

மான மலையும் காடும் மலிந்த நிலப்பரப்பிலே பசுக்கள் என்ற கரந்தைகள் மிமித்தம் போலிப்போர் என்ற பூசல் நிகழும். இப்பூசலில் இயைந்த கரந்தை (பசு) வீரர் மீட்ட கரந்தையோடு தமது நில முன்றலில் ஒன்றாய்க் கூடி மது உண்டு உறவாடுவர். அந்த மது உண்டு உறவாடலில் தமது பூசலில் ஏற்பட்ட நகுதலுக்குரிய மோதல் நிகழ்வுகளைப் புலப்படுத்தி நகுதல் புரிவர். இந்த நகுதற் செயல்நிலையால் பசுக்கன்று; (நகு என்ற அடிச்சொல்வால் முதல் நீண்டு) “நாகு” என்றும் அந்த நாகு கன்றோடு கரந்தைப்பசுவையும் மீட்கும் திறனால் ஆகுபெயர் முறையில் 1 நாகு பசுவை மீட்போர் “நாகர்” (நாகு+அர்) என்றும் ஆயினர் என்று விளங்குவர்.

ஆரிய மொழி டேசிய மக்கள் வட்டிலும் இருந்து ஈழம் வருங்கால் நாகரும், இயக்கரும், தேவரும் ஈழத்தில் வாழ்ந்தனர் என்று மகாவம்சம்கூறும். பண்டைத்தமிழரின் அகநானூறு, புறநானூறு என்ற சங்ககால இலக்கியங்களில் இளநாகர், முடிநாகர் போன்று இருபது நாகர்கள் புலவர்களாக விளங்கியதை காட்டுவர் அறிஞர். பாண்டியன் அரசுசெலுத்தும் காலங்களில் படைவீரரும், கொடைவள்ளலுமாக நாகர் என்ற இன மக்கள் வாழ்ந்தனர் என்று புறநானூறு கூறுகின்றது. கள்ளர், மறவர், பரதவர்களுடன் ஒளியரும், அருவாளரும் நாகரே என்றார் யாழ்நகர் அறிஞர் கனகசபை அவர்கள், இதனைப் “பல்லொளியர் பணிவு ஒடுங்க தொல் அருவாளர் தொழில் கேட்ப”² என்று கரிகால் பெருவளத்தானுக்கு உருத்திரன் கண்ணனார் குறிப்பிட்டுள்ளதை அவர் காட்டுவர். “எச் டபியு. கொடி நின்றன்” பழைய கதைகளின்படி இந்நாட்டின் பழங்குடிகள் இயக்கர், நாகர், தேவர் என்று இலங்கைச் சுருக்க வரலாற்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். தேவர் என்பது வட ஈழத்து நாகராயுமிருக்கலாம். ஈழத்து முடிநாக அரையர் இவர்கள் ஈழத்தையும் அதனை அடுத்த பாலநீவுகளையும் ஆண்ட அரச குடும்பத்தினர். முடிநாக அரையர் என்னும் சொல் முடிநாகராயர் என்று வழங்கப்பட்டது. இந்தியாவில் நாகர் என்பார் பதினெண் பழந்தமிழ்க் குடிகளில் ஒரு பிரிவான மக்கள் ஆகும். இக் குடியின் வழிவந்த “வணைணன்” என்பவனுடைய மகள் பீலிவனையைக் கிள்ளிவளவன் என்ற சோழனும் அதற்கு முன் நாகர் நாட்டு அரசிளங்குமாரி நாக என்னெனைய அர்ச்சனனும் மணம் புரிந்த செய்தி யாவரும் அறிந்ததே.

1. புலவர் திரு நா. சிவபாதசுந்தரனார் மணற்றியின் தொல்புரம்
2. இந்தியப் பண்பாடும் தமிழரும் பக்கம் — 22 (பட்டினப் பாலை — 274)

நாகஅரச பரம்பரையினர் தங்கள் தலையில் நாகபடத்தைப் பொன்னால் செய்து தரித்துக் கொள்ளும் வழக்கம் உடையரான தால் முடிநாகஅரையர் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார். முடிநாக அரசர்களால் புதுப்பிக்கப்பட்ட தமிழ் நாட்டுக் கோயில்களில் ஐந்து தலைநாக படத்தை உடைய கிரிடங்களை அணிந்த பல விக் கிரங்களை நாம் பார்க்கலாம். மூலஸ்தானத்தில் உள்ள அருவுரு வத் திருமேனியாகிய சிவலிங்கத்திற்கு இன்றும் ஐந்து தலை நாக ஆபரணம் சாத்துவதை வழக்கமாக உள்ளதை நோக்கின் நாகர் கள் தென்னாட்டில் பல சிவன்கோயில் பணிகள் செய்துள்ளார்கள் என்று அறியக்கிடக்கிறது.

முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்ற புலவர் தலைச்சங்கத்தில் (கோல் எழுத்துக் காலம் கி.மு 1400 — கி மு 9564 வரை) புல வராக அங்கம் வகித்தார் நாகஅரையர் என்பது நாகராயர் என்று மருவி வழங்கலாயிற்று. முடிநாகர் என்பது தமிழ்நாட்டில் ஏற் பட்ட பதினெண் மக்கள் பிரிவுகளில் ஒன்றாகும்! ஈழத்தில் இருந்து தலைச்சங்கத்திற்கும், திருப்பரங்குன்ற தென்மதுரைச் தமிழ்சங் கத்திற்கும் கி.மு 1915 ஆம் ஆண்டளவில் முதலாவது புலவராக ஈழத்து முரஞ்சியூர் முடிநாக ஆரையர் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட தால் ஆதியில் ஈழத்து நாகரின் சிறப்பு போற்றப்பட்டதாகும். புவனேய கயபாகு என்னும் கலிங்கக் குமரன் இராமேஸ்வரத் திலிருந்து இலங்கை வந்ததும், நாகர் குலத்துச் சிற்றரசன் மந் திரி கொட்டாயன் என்பவன் தடுத்து நிறுத்த அவன் அரசனையும் ஏனையோரையும் வெட்டிக் கொன்று இராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றி ணன். ஈழத்தில் ஏற்பட்ட கடல் கோள்களால் ஈழம் அழிந்து பெரும் தொகையானோர் வடநாடு சென்றனர்.

ஒளி நாகன் மாதையன் அழகிய சோழ
அமர் நாட்டு மூவேந்த வேளாளன்
ஒளி நாகன் நாராயணன்
இந்து புரவான சங்கநாகன்
உச்சன் கிழவன் முகுளி நாகன்!

இதிலிருந்து ஒளியரே நாக மரபினர் என்பதும் கி.பி 11ம் நூற்றாண்டிலும் வலிமையோடு இருந்தனர் என்பதும் விளங்கும். தவிரச் சங்கநாகர், முகுளிநாகர், என்ற பிரிவினரும் இருந்தனர் என்பதும் தெரிய வருகிறது. இலங்கை கடல்கோளின் பின்பு

1. தலைச்சங்கம் பக்கம் — 53
2. இந்தியப் பண்பாடு பக்கம் — 22

இந்நாகர்கள் பாரதம் சென்று ஈழத்து வேளாளர்கள் என்று பதினெண் குடிமக்களில் அமைந்து அழைக்கப் பட்டனர். எஞ்சிய முகுளி நாகரும் சங்கநாகரும் வடஈழத்தில் முத்துச் குளிப்போராகவும், சங்கு குளிப்போராகவும், இருந்தனர் என்பது நம் முன்னோரின் கருத்தாகும். சேனனது அனுராதபுர ஆட்சியைச் சேரநாகன் முப்பது வருடங்களாக ஆட்சி புரியுங்கால் கலிங்கதேசத்து மதிவாகாகுணன் மகன் இரஞ்சகன் 300 படைத் துணைவருடன் படகில் வந்து கிள்ளைத் தோய் டனையில் இறங்கி நாகரைச் சிதேகிதம்பிடித்துச் சமாதானப்பட்டு இலங்கையைப் பன்னிரண்டுபாகமாகப் பிரித்து எட்டுப் பங்கை விஜயதூபத்தோடு சேர்த்தும் ஏனைய மன்னார், வடஈழப்பகுதியோடு நாகருக்கு அளித்தும் திறையின்றி ஆளக் கட்டினையிட்டான். இதனாலேயே நயினாதிவு தலைநகராக நாகர் ஆட்சி வ முனையில் வலுப்பெற்றதாகும்.

சேரநாயக்கன் கி.மு 54 விலும், மகாநாகன் கி.பி 9ஆம் இளநாகன் கி.பி 38ஆம் ஈழத்தை ஆண்டனர். நாகர்கள் ஈழத்தில் நாகர்குமுள்ள ஆட்சியும் வாழ்க்கையும், தமிழ்ப் புலவர்களாகத் தமிழ்நாடும் சென்று புலவர்களாய் நிலைத்தும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகமறிய வாழ்ந்தனர் என்பதை இக் கட்டுரை மூலம் அறிந்தோம். இவர்கள் கி.பி 5ம் நூற்றாண்டுவரை வடஈழத்தை ஆண்டனர் என்று ஆசிரியர் அருள் செவ்வநாயகத்தின் கருத்துமாகையால் இவர்களே விஸ்ணுபுத்திரரின் மூதாதைகளான ஆதிக்கூடி நாகர்சளின் வழித்தோன்றல் என்றும், முகுளிநாகர்களே முத்துச் குளித்தனராயினாலும் முற்குகர் என்று அழைக்கப்பட்டனர் என்றும் கர்ணபரம்பரைக்கதைகள் உள. இதனை ஆராய்ச்சியாளர்சளின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்படுகிறது. வெடியரசனும் அவன் சந்ததியினரும் முத்துக் குளித்தனர் எனக் கட்டுவோட்டுக் காதை கூறுகிறது.

கலி பிறந்தென் னூற்றுண்டில் கருதிய இலங்கை தன்னில்
வலியவரியக் கரோடு கலந்தனர் மாவொன்றாகி
உலிவளருசந் தமென் னும் நகரத்திலுறைந் தவாழ்ந்து
வலியராயரசு செய்து மறைமுறை வளர்த்தார் நாகர்

நாகரே ஆயிரத்து நானூறு ஆண்டு மட்டும்
பாகமா யிலங்கை யாளபரு நேர்குலத் துச்சிங்க
வாகுவிதவத் தாயின்ற மஃவேனும் விசயன் தந்தை
வேகமே சண்டு நொந்து விறல் நாகர் மறைந்தொளிந்தார்
(மட். மா. பக்கம் 10)

நாகர்: இந்தியாவில் ஈழ நாட்டுவேளாளர் என்று தமிழ்ச்சங்கங்கள் என் வரலாறு பச்சம் 97 இல் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இயக்கர்:

ஈழநாட்டை கி.மு 543 இல் விஜயன் என்னும் அரசனின் ஆட்சிக்குப்பின் இந்த ஈழநாட்டின் தென்பகுதி சிங்களநாடா யிற்று. வங்கத்து அரசனுக்கும் கனிங்கத்து அரசிக்கும் சுபதேவி பிறந்தாள். அவளுக்குசராடம் என்னும் லாலா நாட்டில் மிருகமனி தனைக் கூடியே சிங்கவாகு தோன்றினன். இவன் தன் தாயும், சகோதரியையும் மனிதர் வாழ் நாட்டிற்கு அழைத்துவரவே மனித சிங்கமானது குடும்பத்தினரைத் தேடி நாட்டை அழித்தது. இத னால் தகப்பனைக் கொன்று சிங்கபாகு அரசனாக்கப்பட்டுச் சிங்க புரத்தை நிறுவினான். இவனின் மகனான விஜயன் துஸ்டனாகையால் கபாரக துறைமுகத்தில் இருந்து நண்பர்களுடன் ஈழத்தை அடைந்தான். அங்கே இயக்கர்களில் ஒருவரான குவேனியைக் காமக்களத்தியாக்கி இவனின் உதவியுடன் அங்கே வாழ்ந்த இயக் கரை அழித்துச் சிறிவத்து என்னுமிடத்தை ஆட்சி செய்தான். இவனுக்கு முடிகுட எண்ணிப் பாண்டிய அரசிளங் குமரியையும் தோழிகளையும் வரவழைத்து முறையே விஜயன் அரசகுமாரியை யும் அவன்தோழர் தோழிகளையும் மணந்து ஒருகுழுவானர். குவே னியை அவனின் இனத்தினர் கொல்ல அவன்பிள்ளைகள் சிவனெனினி பாதத்திற்கு ஓடிஓளித்தனர். இதனாலேயே இத்தீவு சிங்கபாகுவின் மகனான விஜயன் சிம்மன், சிங்களன் என்றும் கருவாயினன் என்று ஆதிக்கதைகள் உள.

மேலும் தந்தையின் சொலைக்காகநாடு கடத்தப்பட்ட விஜ யன் இரத்தின துவீபத்தில் மணிக்கற்களை வாங்கவந்த வணிகர் களையும் ஏனையோர்களையும் கொலைசெய்து எஞ்சியோரைத் தீவில் வழிமறித்து அவர்களின் தலைவனுக்கிச் சிங்களன் என்ற பெயர் கொண்டான் என்று எடுத்துரைக்கின்றன.

இந்நாட்டில் இயக்கர் வாழ்ந்தனர் என்பதை விஜயன் வருகை மூலம் அறிந்தோம். குவேனியும் இயக்கர் குலப் பெண்ணே. குவே னியின் காலத்தில் இரத்தின தீவகத்தில் உள்ள இரும்பு நகர் ஒன் றில் வாழ்ந்த இயக்கர் குலப் பெண்கள் இந்தியாவில் இருந்து வந்த சிங்களன் என்னும் அரசனின் மகளையும் 500 கடலோட்டி வணிக ரையும் கரைக்கு வசப்படுத்தி அழைத்தனர் என்றும்; வந்தவர்கள் அப் பெண்களை மணப்பதனையும், இவர்களின் குணத்தை அறிந்த சிங்களன்மகன் பறக்கும் குதிரை ஒன்றும் தன்னோடு செல்லவனின் மனைவி அதனைப் பின் தொடர்ந்து இந்தியாவுக்குச் சென்றான். அங்கே தன் ஏனையோரை அழைத்து அவ் அரண்மனையை அழித் தான். இதனால் சிங்களன் தன் தந்தையின் இடத்தில் அரசனான. இதன் பின் ஏனைய மக்களுடன் வந்த சிங்கள இங்கு குடியேறிச்

அரசை நிறுவினான் என்னும்; இலங்கை ஸ்ரீபத்து என்னும் ஓர் இயக்கர் நகர் இயக்காளால் நிரம்பியிருந்தது என்றும் இவர்களே கல்யாணியில் இருந்து நாகதிபம் வரவுக்கும் கடற் பிரதேசத்தைச் சூரையாடும் வழக்கத்தைக் கொண்டவர்களானர். இவ் இயக்கர்கள் கடலில் தத்தளித்த 500 வணிகர்களைக் காப்பாற்றினர் என்றும்; இவர்கள் இயக்கரென அறிந்து அவர்களில் 250 பேர் தப்பிவிட எஞ்சியோரை இவ்இயக்கர் கொன்று உண்டனர் என்றும் பழையகட்டுக்கதைகள் உண்டு என்று எச் டபிள்யு கொடிநின்றன் என்பவர் இ.வ.ப 8இல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வடஈழம்

ஈழநாட்டின் வடபகுதியான மண்தலத்தையே வடஈழம் என்று சுட்டுகின்றோம். தெதுறு ஓயா என்ற ஆறு மாலர் (மாயா ரட்டை) விற்கு வடக்குப் பக்கமாக அமைந்தது சிலாபமிடத்து வீழ்ந்துள்ள தெதுறு ஓயா என்ற ஆறு வடஈழத்தின் தெற்காக ஆதியில் அமைந்துள்ளது. இவ் வடஈழமான மண்தலம் தனி நேரான அரசர் ஆட்சியில் அமைந்திருந்தது. இந்தப்பகுதி அபய புரம் — வத்தமானம் — விசால நகரம் என்று வழங்கப்பட்டது. இவ்வாறு வழங்கப்பட்ட மண்தலம் அனுராக்கிரமன் என்று ஒரு மைப் பெயர்ச் சொல்லாய் நிலைபெற்றது. இப் பெயர் இடத்தை மையமாகக் கொண்டு வடபகுதித் தலை நகரம் கால் கோலாயிற்று இங்கேதான் மூத்த சிவன், பின்னர் சேனன் — சூத்திகன் இன்றர சர்களுமீ டன் விருவர்களின் எல்லாள் கி.மு 205இல் அரசு கட்டில் அமர்ந்தார். இதன் பின்பும் வடஈழத் தலை நகரமான அனுராதபுரத்தில் ஐந்து தமிழர் (பாண்டியர்) கி.மு 103லும், சேர நாகன் கி.மு 62 லும், சிவன் கி.மு 57லும், மகாநாகர் கி.பி ஒன்பதிலும், இளநாகன் கி.பி 58 லும், சந்தமுக சிவன் கி.பி 44 லும், சுப்பராசன் கி.பி 60லும் ஆண்டனர் என்றும், ஈழமண்டலம் ஓட்டி நாம் எண்ணலாம்.

இலங்கையில் நிசுழ்ந்த மூன்று கடல் கோள்களில் முதலாவது கி.மு 2387 ல் இலங்கை இந்தியாவிலிருந்து பிரிந்து இரண்டாம் கடல்கோள் கி.மு 540ல் நிசுழ்ந்தது. மூன்றாம் கடல்கோள் கி.மு 205 — 161 ல் நிசுழ்ந்தது இந்தக் கடல்கோளே வடஈழத்தின் உச்சிப்பகுதியான யாழ்குடா நிலமும் அதனை ஓட்டிய ஏழு திவுகளையும் தோற்றுவித்தன என்க. இதனை தொலமியின் டடத்தில் வடமுனை முதல் (தலைமன்னார்) வடமேற்கு “மர்களு” உள்ள நிலப் பகுதி பூமியின் சிதைவின எச்சங்கள். பொல

நறுவையை மையமாகக் கொண் வடநாழ அரச மட்டக்களப்பு பொருந்திய கீழ்க்கரையும் பரந்த பரப்பு நிலம் ஒன்பது மாகாணமாக வகுக்கப்பட்ட பின்பு அங் வடநிலம் வடமாகாணமாக சிறிதாயிற்று.

மேலும் வடநிலம் வெளி நிலம் என்ற பெயரில் யாழ்ப்பாணம், பூநகரி, மன்னார் மாவட்டம் னரை பரந்து இருந்தது. அவ் வெளியரசன் பட்டப்பெயரே வெடியரசன் என்ற புனை பெயர் என்றும் வெடி—வெளி என்று, பொருள் என்று யாழ். சரித்திர ஆசிரியர் திரு ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையின் கூற்றாகும். இப்படியாகக் காலத்துக்குக் காலம் வடமாதிலம் மாறுபட்டுக் குறுகியது நாமறிந்ததே எச்சங்களான தீவுகள் இன்றி வரையபட்ட முதல் இலங்கைப்படத்தில் காணலாம்.

தமிழருள் மறைந்த அச்சகுலம் நூலின் ஆசிரியர் திரு. கொடில் பேரன் இராசரட்ணம் சேருத்து இவ் வடநிலமாம் நாகதீபப் பகுதியை மணிபல்லவம், மணிநாகதீபம், மணிபுரம் என மூன்று பிரிவாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இதன் மத்திய பகுதி வலிகம அல்லது நாகதீப என்றும்; கிழக்குப் பகுதி எந்நைமத்தீவு அல்லது முல்லைத் தீவு என்றும் நாக மன்னர்கள் இப் பகுதியை ஆட்சி செய்தனர். 1213 இல் கங்க (குகன்) வச்சத்தவனுன கலிங்க மாகன் இலங்கை அரசுடன் போர் தொடுத்தான். பாண்டிநாட்டில் சேது என்னும் பிரிவை ஆட்சி செய்த கங்க (குகன்) குலத்தவரே யாழ் அரசைக் கைப்பற்றினர். இவர்கள் கலிங்கத்தேசத்தில் இருந்தே கன்னடத்தில் குடியேறி ஆட்சி செய்தனர். இம் மாகன் இலங்கை முழுவதையும் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்தாலும் காலப்போக்கில் பொல நறுவையில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டு வடபகுதியான சிங்க நகரத்தைத் (வல்லிபுரம்பகுதி) தலைநகராக்கிக் கொண்டான். இதன் பின்பே யாழ்ப்பாண அரசுபலமுற்று சிற்றரசுகளான திருக்கேதீஸ்வரம், அடங்காபற்று, ஊர்காவற்றுறை போன்றவற்றை தன்னகத்தே கொண்டது கி.பி 1265 இல் தேவவர்மன் வீரபாண்டியனும் 1181 இல் ஆரியச் சக்கரவர்த்தியும் யாழ்ப்பாணத்தைக்கைப்பற்றி முழு இலங்கையையும் ஆட்சி செய்தனர். யாழ்ப்பாண அரசனின் கோட்டைகள் கொழும்பு, வத்தளை, தீர்கொழும்பு, சிலாபம் போன்ற இடங்களில் காணப்பட்டன. பின்பே யாழ்ப்பாண அரசர் சிங்களப் பகுதிகளை இழந்தனர். யாழ்ப்பாணத்தரசர்கள் கப்பல் சித்திரமுடைய செப்பு அரச நாணயங்களும் உரோமரின் பொன், வெள்ளி நாணயங்களும், சேதுபதி நாணயங்களும் புறதயலாய்க் கண்டெடுக்கப்பட்டதை நோக்குக. 11ஆம் நூற்றாண்டில்

எழுச்சியடைந்த விஜயநகர அரசுக்குப் பின்பே சாதிமுறை மிகக் கொடூரமான முறையில் செயல்படுத்தப்பட்டது. மறவர்களையும் வன்னியர்களையும் ஆதரித்து உயர் பதவிகளைக் கொடுத்தனர். சோழ, பாண்டிய குலத்தவர்கள் அடிமைகள் ஆக்கப்பட்டனர். பிராமணர்கள் விரும்பியபடியே செல்வாக்கு அதிகரித்தது. பிராமணர்களின் சமய ஆதிக்கத்தை ஏற்க மறுத்த திராவிடர்களுள் ஒரு சிலர் அடிமைகளாக்கப்பட்டு இவர்களைத் தண்டாதோர் என வகைப்படுத்தினர். பிராமணர் விரும்பாத தொழில் செய்தவர்கள் கீழ்மட்டமாக்கப்பட்டனர் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். பிராமணர்கள் தாங்கள் உயர்ந்தோராகக் கருத்தில் கொண்டு சமயஅச்சுறுத்தல்களால் மக்களின் திசைதிருப்பப்பட்டதே ஏனைய மதத்தை நாட வழிகோலியதுமாகும் எனலாம்.

யாழ்ப்பாணம்

நாகதிபம், மணிபுரம், சுவர்க்கம், பொன்னகர் எனப்பலவாறு சப் பெயர்பெற்றவடநிலம். பூமத்தியரேசைக்கு அண்மையானதால் ஏற்பட்ட இயற்கைத் தட்பவெட்ப நிலைகளாலும் கடல்அலைகளின் மோதல் உராய்வினாலும் புளுதிப்புசல்காற்றினாலும் ஆதிப்பாறைநிலம்படிப்படியாக மணல்தரையானது. இதனால்போலும் பெரு மணல் கண்ட மக்கள் மணற்றி என்று பின்பு அழைத்தனர் இப்பெருமை கொண்ட வடஇலங்கை இந்தியாவின் தென்கிழக்கே 36கட்டைதூரத்தில் பாக்கநீரினையும், கிழக்கே வங்காள விரிகுடாவையும், தெற்கே இந்து சமுத்திரத்தையும் எல்லைகளாகக் கொண்டது; ஏழுதிவுகளையும் உள்ளடக்கி 55 மைல் நீளமும் 14 மைல் அகலமும் கொண்ட யாழ்ப்பாணத்தின் குடிசனத்தொகை 1981 இல் 739472 ஆக இருந்தது.

கடல் மட்டத்தின் மேல் சராசரி உயரம் ஒன்பது அடியாகவும். மலைநாடு என்னும் கிரிமலை நாற்பது அடி உயரத்தையும் (இப்பகுதியே வடமாசாணத்தின் அதி உயரமான இடம்) உடையதாயிற்று. நகுலமுனிவர் இருந்ததால் அது நகுலமலை எனலாயிற்று. அன்று தொட்டு இறைவரை பூமிக்கு அடியில் ஆயிரமாயிரம் மூலிகைகளின் வேர்களைக் கழவி வரும் நன்னீர் ஊற்றின் மகிமையால் அங்குநீராடும் எல்லோரும் சுகதேகியானார்கள். அருச்சுனன் முதலான அரசர்களும், வடஇந்திய அரசர்களும் முனிவர்களும், பக்தர்களும் இங்கு தீர்த்தயாத்திரை மேற்கொண்டனர். கி.பி 1343இல் இலங்கைவந்த 'யோன் டி. மரிக்காநோலியும்' கிரிமலையின் பதினெகைக் குறித்துள்ளார்.

01.05.2018

1700 1710

புறநாடு

பாண்டிச்சேரி இராச்சியம்

கீரிமலைப் பிரதேசத் தோற்றம்

சீரியலைத் தீர்த்தத் தடாகம்

מלך ישראל

பாகடு நீரகை

பரிசுத்தமான பரிசுத்தமான
வள்ளியைப் புகழுகிறார்
கொண்டிருக்கிறார்

வினாக்கள்

4. மாதவன் என்பவர் ப. ப. சைத்
பள்ளி.

പിറയ്ക്കുക

10655

॥ १ ॥

சென்னை

100

५७३३

20

—

१७७७

11

U

100

6

10

1871

புத்திரபாணம்

[illegible]

18

Q21. 10.15.17.50.17.10

சு. சி. என். என். என்.

...the ...

...

பாற்

கா.நி.க.க.

தமிழகக்

— புக்கரம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

மேலும் சரித்திர அகழ்வாராய்ச்சியை நோக்குமிடத்து வட இலங்கைக்குத் தனிவரலாறு உண்டு என்றும்; “தனித்தமிழ்தேசம் அன்றும் இன்றும்” என்ற கட்டுரையில் மகாஜனாக் கல்லூரியை நிறுவிய பாவலர் - துரையப்பாபிள்ளை 1607 இல் கூறியுள்ளார். இதனை நிலைநாட்ட அகழ்வாராய்ச்சி, பொறிப்பு, பண்டையமட பாண்டம், பழையகாசு போன்றன சான்றாகும். இச்சான்றுகளுக்கு ஆணைக்கோட்டையிலும் காரைநகரிலும், கந்தரோடையிலும் நடத்திய ஆய்வுகள் அடிப்படையாகும். இதனால் பெறப்பட்டவை யாழ்ப்பாண ஆதிக்குடிகளான பெருங்கற்பாறை (Megalithic culture) மக்கள் பற்றிய தரவுகளாகும். ஆனால் தொன்மையானது குறுணிக்கற்பண்பாடாகும். (Microlithic culture) சமீபகாலத்தில் இலங்கைத் தொல்லியல் திரு.சிறுன் தெரணியகலை இதனை உறுதிப்படுத்தியும் உள்ளார். அத்துடன் யாழ்ப்பாணம், மன்னார், வவுனியா, முல்லைத்தீவு மாவட்டங்களிலும் இத்தகு பண்பாட்டெச்சம் காணப்படுகின்றன.

வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட காலமாகிய (Prehistoric period) குறுணிக்கற் பண்பாட்டையடுத்து (Protohistoric period) வரலாறு தொடங்கும் காலத்தில் தென்னிந்தியப் பெருங்கற் பண்பாட்டின் வருகை ஏற்பட்டது என்பது தொல்லியற் கருத்தாகும். இது ஆரியர் இலங்கைக்கு வந்தமை குறித்து இது வரைக்கும் கூறிவந்த பாரம்பரிய கருத்துக்கு முற்றிலும் மாறாக உள்ளது.

பெருங்கற் பண்பாடு இந்தியாவில் சிறப்புடையதாயினும் கி.மு 1000 — கி.பி 1 ஆம் நூற்றாண்டு வரை இப்பண்பாடு நிலவியதாகும். முதுமக்கள் தானி, குரங்குப்பட்டை, கற்கிடை எனப் பல்வேறு வகைப்பட்ட ஈமச்சின்னங்களை இறந்தோருக்கு நிறுவும் பண்பாட்டை உடையோர் இப்பெயரால் அழைக்கப்படுவர். பெருங் கற்களாலே ஈமச்சின்னம் நிறுவப்படுவதால், இக் காலத்தில் நீர்ப்பாசனப் பயிர்ச் செய்கை, நகரங்கள், முடியுடை மூவரசுகள் ஆட்சி தமிழ்நாட்டில் பெருங்கற் காலத்திலே இடம் பெற்றன.

யாழ்ப்பாணத்தின் ஆய்வில் மனிதக்குடியேற்றம் பெரும் கற் காலத்தையே இதுவரை குறிக்கிறது. இதனை முதன்முதல் 1981ம் ஆண்டு கந்தரோடை அகழ்வாய்வின் மூலம் பென்சிஸ்வேனியப் பல்கலைக் கழகத்தினர் உறுதிப்படுத்தினர். இதில் பெருங்கற்கால மட்பாண்டம், ரோம மட்கலங்களுமாம். இதில் காபன் காலக் கணிப்பின்படி பென்னிப்ரோன்சன் (Bennet Bronson) சில பொருட்கள் கி. மு, 1-5 ஆம் நூற்றாண்டின் பொருட்கள் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1980 நவம்பர்மாதம் ஆணைக்கோட்டையில் கண்டெடுக்கப்பட்டவை இருளலும்புக்கூடுகள் ஈமப்படையல்களாகப் பெரும் கற்கால மட்பாண்டங்கள், இரும்புக்கருவி அகல்விளக்கு, சங்குகள் மணிவகைகள், கடல் உணவுகளின், எச்சங்கள், தாயக்கட்டைகள், முத்திரை என்பனவாம். முத்திரை மோதிரம் பிராமி எழுத்துக்களால் குறிக்கப்பட்டமையால் பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா “கோவேந்த” என்ற கருத்தை இப் பிராமி எழுத்து குறிக்கின்றது என வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ஆனால் தானிய வகைகள் ஒன்றும் தாழியில் இல்லாமையைக் கவனிக்கவேண்டிய தனால் அன்று கடல்வளம் மட்டுமே இருந்தது புலனாகும்.

1981 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் வீரநாராயணன் பிட்டியை அண்மித்த பகுதியில் செய்த அணைக ஆய்வுகளில் பெருங்கற்பண்பாட்டுத் தடயங்கள் கிடைத்தன. ஆணைக்கோட்டை ஆராய்ச்சியும் இதுவும் ஒத்ததாக இருந்தபோதிலும் இங்கே சிறு குறுணிக்கல்லால் ஆன (Quartz) பளிங்குக் கல்லான மணிபோன்ற பொருட்கள் இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மேலும் வேலணைப் பரவைக்கடலுக்கு மேற்கேயும் ஓர் ஆய்வு புலப்பட்டுள்ளது. இவ்ஆராய்ச்சியின்படி வடஇலங்கையில் பெருங்கற்காலத்தில் தமிழகத்து ஆகிக்குடிகள் (பௌத்தர்கள் வர முன்பே) இங்குவாழ்ந்தனர் என்பதனைத் தெளிவுபடுத்தும். இவர்கள் இங்கே ஆழமற்ற பரவைக்கடல்களில் கடலுணவை ஆபத்தின்றிப் பெற்றதாலும் சுண்ணாம்புப் பாற்றிலத்தில் சிறு ஆழத்திலேயே குடிநீரைப் பெற்றதனாலும் மக்கள் அதியில் குடியேறினர் எனலாம். இதற்கு ஈமப்படைப்புக்களில் இருந்த கடலுணவுகள், கரு, பிற மீன்களின் முள்ளந்தண்டு, நண்டு, கடலாமை ஓடுகள். மட்டி, சங்குகள் சான்றாகும். இச்சான்றுகளின் திரிகூலக் குறிகள் காணப்பட்ட மட்பாண்டங்கள் உள்ளமையாலும் இவர்கள் கலாநிதி. பொடி இரகுபதி அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். 1945ம் பூமிசாத்திர ஆசிரியர் காரைநகர் சண்முகரத்தினத்தின் கருத்தின்படி வடஇலங்கையில் முதல் யாழ்ப்பாணத்தலைநகராக நாகதீபமும், பின்பு தொல்புரமும் அதனைத் தொடர்ந்து கதிரைமலையாசிய கந்தரோடையும், அடுத்து சிங்கநகரமான வடமராச்சியும் பின்பு யாழ்ப்பாடிப் பெற்ற யாழ்ப்பாண நல்லாகும் நலைநகராகப் பெயர் பெற்றது அறியக்கூடியதாகும். கி. பி. 2ஆம் நூற்றாண்டின் பின்பு சிறுகற்காலமாக ஆய்வாளர்கள் கருதுவர். இச்சிறுகற்காலத்திலேயே வளமான பொன்தரைகளும் பளிங்குக்கற்களும், முருகு கற்பாறைகளும்

புமத்திய ரேகைக்கு தேராய் உள்ளபடியினால் தட்பவெட்ப உஷ்ணத்தினால் இப்பார்க்கதற்கும், கற்குக்களும், சுண்ணாம்பு முருகைக்கற்களும் உடைந்து சிதைந்து மண்ணாகின. அத்துடன் கடல் அலையினால் கடல் ஓரத்தில் இருந்த கற்பாறைகள் சிதைவுற்றதுடன் மணலும் சேர்க்கப்பட்டது. சுழற் காற்றின் வேகத்தினால் மணல்மாரி போன்று காற்றுடன் மணல் வந்து குவிக்கப்பட்டது. இக்காலத்தின் பின்பே வடஇலங்கையில் உழவுத்தொழில் விருத்தி செய்யப்பட்டதாகும். இன்றும் கிரிமலை பலாவி, கட்டுடை, புன்னாலைக் கட்டுவன் போன்ற பகுதிகளில் நிலத்தில் உள்ள கற்களை உடைத்துக்கிளறி கமம் செய்யப்படுவது நாம் அறிந்ததே. அத்துடன் யாழ்ப்பாண மாவட்ட நிலம் கற்பார்களால் ஆனது என்பது நிலசரிதலியல் வாயிலாகவும் அறியப்படுகிறது.

கி. பி. 795 ஆம் ஆண்டு விஜயநகரத்தின் சகோதரனான உக்ரேசுங்கன் கதிரமலையில் ஆட்சிசெய்யும் காலங்களில் தொண்டைநாட்டை அரசாண்ட தொண்டைமான்; கரணவாய், வெள்ளப் பரவை முதலிய இடங்களில் நல்ல உப்பு படிவத்தை அறிந்து, வெட்டிய உப்பு வாய்க்காலே தொண்டைமானாராகும். இங்கு உப்பு விளைவித்த மக்களுக்கும் அரசன் இந்தியாவில் இருந்து நெற் தானியம் கொணர்வித்து கொடுத்தமையாலும் இப்பகுதி மக்கள் அன்றும் கடல்வளத்தை மட்டுமே நம்பி வாழ்ந்தனர் என்பதும் உழவுத்தொழில் விருத்தி அடைவதில்லை என்பதனை எடுத்துக் காட்டுவதாகும். இத்தொண்டமானுக்கு முன் சோழநாட்டுப் பாணன் ஜெயதுங்கராசன் என்றும் அந்தக்கவிவிராகவன் யாழ்ப்பாணம் வந்து தனது யாழின் திறமையினால் யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு பகுதியை ஆட்சியாகப் பெற்று இந்தியா சென்று தொண்டமானிடம் சிறு சேனைகள் உட்பட அரசன்மனை ஆயத்தங்களுடன் வந்து யாழ்ப்பாணம் என்று பெயரிட்டு அந்த நிலங்களை விளைநிலங்களாக்கிக் குளங்களையும் அமைத்து ஆண்டான் என்று யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் கூறுகிறது. ஆகவே இப்பகுதி ஆதியில் கற்பாறையானது என்றும் அதன் பின்பு குடியேறிய மக்களினால் பண்படுத்தப்பட்டுப் பயிர் செய்யப்பட்டதனையும் இயற்கை மாற்றலால் மணற்றியானது இச்செய்திகள் உணர்த்தும். இன்றும் பலாவி, கட்டுவன் பகுதிகளிலும் உள்ள நிலங்களில் கல்லுக்கிளறி எடுத்துக் கமம் செய்வது வழக்கமாயிற்று. யாழ்ப்பாணச் சரித்திர ஆசிரியர் யோன் பாறை நிலம் கற்பூமி என்றும் இவ் கற்குக்களில் ஆதியில் வாழ்ந்தோர் முன்குக்கன்கள் என்றும் குறுதுகிறார்.

'KUHAN' Derived from kuhai (cave) and means cave man.
Jaffna had hills, now submerged.

பழமைச் செய்திகள்

இலங்கையில் வாழ்ந்த ஆதிக்குடி மக்கள் நாகர்கள் ஆகும். இலங்கை ஈழமாயினும் வட, கீழ்ப்பகுதிகளே ஈழமண்டலமெனப்படும். நாகர் முதலானவர்களை வென்று சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் ஈழத்தைக் கைப்பற்றியும் வந்தனர். இதனால் மாதோட்டம், திருகோணமலை அரசநகராயிற்று. இங்கு உள்ள சங்கும் முத்தும், பழம் ஆலயங்களுமே தமிழ் நாட்டவரைக் கவர்ந்ததாகும். காந்தக்கோட்டைக் குதிரைமலையும் மனிபுரமும் மாறி மாறிச் சேர்முருக்கும், பாண்டிய சிற்றரசருக்குக் கீழும் தமிழரே ஆண்டு வந்தனர். விஜயன் வருகையின் பின்பும் சைவமும், தமிழும் ஈழகத்தில் நிலை கொண்டிருந்தது- போர்க்குணம் நிறைந்த வன்னியர்களும் ஆரியரும் குடியேறினர். சமஸ்கிருதப் பிராசுருதச் சொற்களும், தமிழும் சேர்ந்து சிங்கள பாஷை ஏற்பட்டுச் சிங்கள துவீபகமாயிற்று. இதனைத் தொடர்ந்து சிங்களவர்களும், தமிழர்களும் மாறி மாறி ஆண்டும் சேர, சோழ, பாண்டியரும் குடியமர்ந்தும் வந்தனர். கி. பி. 1580 தில் போத்துக்கேயரும், 1640 தில் டச்சாளரும் 1796 ல் வந்த பிரித்தானியரும் மேற்கொண்ட ஆட்சிகளாலும் ஆதிக்குடி மக்களான விஸ்ணு புத்திரன் என்றிடும் குகன் குலம் சிந்துபின்னமாயிற்று.

கி. பி. 1797 ல் பிரித்தானியர் நிலமாண்ய அமைப்பை மாற்றி அமைக்க விரும்பி மக்களின் எதிர்ப்பால் கைவிட்டனர். பின் 1828 ஆம் ஆண்டில் "கோல்புருக் கமரன்" ஆணைக்குழு சில சமூக சீர்திருத்தங்களை ஏற்படுத்தித் தாம் விரும்பிய தொழில் செய்வதற்குச் சுதந்திரம் அளிக்கப்பட்டது. ஆனால் ஒல்லாந்தர் ஆட்சியில் பெருந்தோட்டப்பயிர் செய்து தமக்கு உதவியவர்களை உயர்ந்தகுலத்தவர் ஆக்கியமையால் பரம்பரை அமைப்பில் அடிப்படை மாற்றம் ஏற்பட்டது. அத்தோடு நிலமானியச் சமூக அமைப்பு "நிலவுடமை" பயன் படுத்தும் உரிமையையும் கொண்டு நாட்டில் உள்ள பழங்குடி மக்களின் (குகன் குல) சகல நிலங்களும் அரச உடைமையாகக் கருதப்பட்டன. "இராசகாரியம்" என்று அரச ஊழியம் செய்வோருக்கு ஊழியத்திற்கேற்ப இந்த நிலம் பகிர்ந்து அளிக்கப்பட்டது. இதனையே "நிந்தகம்" என்றனர். அன்னியரிடம் அண்டிச் சேவித்த பெரும் ஊழியர்கள் பெரும் நிலப்பிரதேசத்தைத் தம்வசப்படுத்தியதுடன் கிறிசுறு ஊதியம் செய்வோருக்குச் சிறு சிறு நிலங்களைப் பகிர்ந்ததுடன் ஏனையோர் அந்த நிலத்தில் ஊழியம் செய்ய மட்டுமே பகிர்ந்துநிலங்கள் அளிக்கப்பட்டன. எத்தொழிலும் செய்யச்சுதந்திரம் கிடைத்தும் மக்கள் தம் தம் குலத்தொழில்களில் விரக்தி ஏற்பட்டு மாற்றுத் தொழிலில் ஈடுபட்டனர்.

கி. பி. 1840ம் ஆண்டில் “தரிசுநிலச்சட்டம்” ஏற்பாடாகியதும் உடைமைகள் அன்றைய அவரவர் பெயர்களில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டன. மட்டுநகர் சென்ற விஸ்னுபுத்திரர்களின் காணிகளும் ஆலயங்களும் இதனால் மாறுபட்டது. உடைமைகள் யாராலும் உறுதிப்படுத்தாத தரிசுநிலங்கள் “முடிக்குரிய” நிலமாயிற்று. இதனால் ஏற்பட்ட சமூகஅடிப்படைமாற்றத்தால் மக்கள் கூட்டம் முதலாளிவகுப்பினர், மத்தியவகுப்பினர், தொழிலாளி வகுப்பினர் ராக மாறினர். அத்துடன் மேல்நாட்டு நாகரிகம், சமயமாற்றம் ஆங்கிலக் கல்வி முறையால் ஏற்பட்ட ஆங்கிலக்கல்விக்கு மேலதிகக்கட்டணமும், சமயமாற்றமும் இருந்ததனால் தன்மானம் உள்ள ஆதிக்குடி மக்களும் ஏழைகளும் ஆங்கிலக் கல்வி அற்றனர். ஆங்கிலக் கல்வி பெற்றோர் தேசியப் பண்பாட்டை மாற்றியும் கலாச்சார மாற்றலுமாய் ஆண்டோரின் ஏவலராய் நிலங்களையும் பணத்தை யும் பெற்று மேலோரானர். இவர்களே வாக்குரிமை கூடப்பெற்று இருந்தனர். 1931 ம் ஆண்டு. சர்வசனவாக்குரிமையும் அதனைத் தொடர்ந்து 1945 ம் ஆண்டில் கன்னட கராவின் இலவசத் தாய் மொழிக்கல்வியும், ஊரெங்கும் மத்திய கல்லூரி அமைத்தலும் 1959 ல் 12 ம் வகுப்பு வரையும் 1960 ல் பக்கலைக்கழகப் படிப்பு வரைச் சுமமொழி இலவசக்கல்வியும்” அன்னியரின் ஆட்சியில் கைவிலங்கிட்டோரின் விலங்குகளைத் தகர்த்தன. எல்லோரும் படித்தனர். சிந்தித்தனர் (தரப்படுத்தல் அதனால் விரக்தியும் வேதனையும் அடைந்தனர்) வேலைவாய்ப்பும் பெற்றனர் சந்ததியாய் அனுபவித்த தொழில்கள் திறமைஅடிப்படையில் பகிர்ந்தனர்.

இவ் இடைப்பட்ட காலத்தில் தோன்றியதே வையாப் பாடல். யாழ்ப்பாணவையப் பாடல்கள். இவைகளே யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள ஆதிக்குடி மக்களையும் ஏனைய ஈரித்திரங்களையும் பொய்யாக்கித் தமக்குச் சேர்ந்தவர்கட்குச் சார்பாக எழுதினர். இடைக்காலப்புலவர்கள் அரசனைச் சிறப்பித்துக் கவிபாடுவது போல் ஆட்சியான அன்னியரையும் அவர்கள் ஏச்சுஞ்சி களையும் புகழ்ந்தெழுதிப் புகழைப் போலியாகப் பெற்றனர் இதனை மேலும் விரிவாக நோக்குவாம். வையாபுரி ஐயா:- ஜெகராச சேகரனின் ஆட்சிக் காலமாம் 1519—1561 வரை அவைக்களப் புலவராய் அலங்கரித்தவர் இவர் ஒருசிலரின் குலங்கள் கோத்திரங்களை விளக்கிப்பாடியதுடன் குலமுறை மன்னர்களையும், குலங்கள் குடிகள் வந்தவரலாறுகளையும் பாடியுள்ளார்.

யா. ச. பக்கம் 6 திரு. ஜ. முத்துத்தம்பிபிள்ளை

புலவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தைப் புகழும் வகையில் போர்த்துக் கல் ஆட்சியாளரையும் உரோமாபுரியையும் பாடத்தவறியதில்லை என்பதைக் கீழ்க் காண்க.

“தழைவு பெற்ற யாழ்ப்பாண சத்திய கிறிஸ்தவர்கள்
சந்ததழும் வாழ்வே கூவாய்குயிலே”
பேரான பாராளும் பிடுத்துக்கால்
மனு வென்றன் பிரதானம் வீசவே”

சேருசல நகரத்தினையும் உரோமாபுரியையும் போட்டியிட்டுப் பாடிப் புகழ்ந்த புலவர்கள்

“ஏக நாதன்பி றந்தே வளர்ந்து
எமக்கு வேண்டியி றந்தே யுயிர்த்துத்
தேகமானதுங் கண்ணு ரக்கண்ட
சேரு சலைத்திரு நாடெங்கள் நாடே”

“நற்க ருணையி லெங்கோ ணிருப்பதும்
நாடோ றும்பூசை யேற்றிப்பு கழ்வதும்
உற்ப வித்து உயிர்த்துங் கண்ட
ரோமா னுபுரி நாடெங்கள்நாடே”

ஆதாரங்கள் கொண்ட சரித்திரங்கள் உருவாகுமுன் தோன்றிய சதைகள் புராணங்களே. இப்புராணங்கள் உரைநடை ரீதியாகவும், செய்யுள் ரீதியாகவும் வெளிவந்தன. இவ்வாறு எழுதிய புலவர்கள் தங்கள் புலமைத்திறனைக் காட்டும் நோக்குடன் தத்துவக் கருத்துக்களை உள்ளடக்கியதாகக் கதைகளைக் கற்பனை செய்து எழுதினர். இதன் வெளிக்கருத்தை ஆராய்பவர் இது வெறும் அண்டப்புளுகு என்பர். ஆனால் இப்புராணங்களின் உட்குற்றுகள் மொய்யன்று; உண்மையே.

புராணங்களிற் கூறப்பட்ட சரித்திர வரலாறுகளை சங்க காலங்களுடன் ஒப்பிட்டுக் கலை, நூற்கருத்துக்களைப் பிரித்தும் அறிந்து கொள்வார்க்குமே புராணம் புரிந்து கொள்ளும்; முரண்பாடு நீங்கும். ஆனால் புரியாதவர்களும் உளர். அவர்கள் புராணங்கள் பளுகு என்றேகருதுவர். புராணங்களில் சரித்திரப் புராணம், இதிகாசப் புராணம், சமயப்புராணம் எனப் பல வகையான புராணங்கள் உள. சரித்திரப் புராணங்களின் கூற்றின்படி கி. மு 30,000,000 ஆண்டளவில் இலங்கை, இந்தியா, அவுஸ்ரேலியா யாவும் ஒரே குமரிக்கண்டமாக இருந்தன. அதன் பின்பே லெழு

யா எனும் கண்டத்தின் பகுதிபாக சம்புத்திவு நாவலன்திவு ஆகி
கி. மு. 10000 ஆண்டிற்குமுன் இலங்கை இந்தியாவிடம் இருந்து
பிரிந்தது. புராண இதிகாசங்களின்படி காலத்திற்குக் காலம் ஏற்
பட்ட கடல்கோள்களாலும் இலங்கையின் உருவம் மாறுபட்டது.
இதனால் அன்று இலங்கைக்கும், இந்தியாவிற்கும் இடையே
இரண்டு காதைதூரம் இருந்ததாக புராணங்கள் கூறுவது பொய்
யானதன்று. இன்றும் குமார்க்கண்டத்தில் எஞ்சிய பகுதியாகிய
அவுஸ்திரேலியாவில் பழந்தமிழர் பண்பாடான பெண்கள் மரண
வீட்டில் கட்டி அழுதல், பெண்கள் குறுக்குக் கட்டல், பிரேதஅடக்
கங்கள் போன்ற அனேக பழந்தமிழ்க் கலாசாரங்கள் தொடர்ச்
சியாக இன்றும் உள்ளதை நாம் அறிந்ததே. இதே போன்று
அமெரிக்காவிலும் பழைய தமிழ்க் கோவில்கள் இருப்பது இக்
குமார்க்கண்டத்தின் பழம் சரித்திரத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றது.
அமெரிக்காவிலும் அவுஸ்திரேலியாவிலும் குடியேறிய ஆங்கி
லேயர் இன்று ஆட்சியாளராக உள்ளனர். மூன்றாம் கடல்கோளின்
பின் நமதுசுழத்தையும், ஆண்டவர்களையும், வாழ்ந்தவர்களையும்,
இங்கு வந்து குடியேறியவர்களையும் பற்றி ஆராய்வதே இந்
நூலின் நோக்கமாகும்.

ஒரு பிள்ளையின் தந்தை பெயரைத் தாய் மூலம் அறிகின்
றோம். அல்லது அக்குடும்பத்தின் தலைவனாகிய கணவனின் பெயரே
பிள்ளையின் தந்தை பெயர் என ஏற்றுக்கொள்கின்றோம். இதைக்
கண்டவர்களோ, கேட்டவர்களோ அல்லது போதிய ஆதாரங்
களோ இல்லை. ஆனால் நம்பிக்கை என்ற ஒரேயொரு நோக்குடன்
தந்தையின் பெயரைச் சரியென ஏற்று வழங்குகின்றோம். அதே
போன்று புராணங்களிலும் நம்பிக்கை ஏற்படுத்தினால் அதிலுள்ள
உண்மை புலனாகும்.

இன்றைய உலகில் புராணங்களை எழுதும் புலவர்கள் தூங்கள்
உயர்ந்தோரின் நன்மதிப்பைப் பெறுவதற்காகப் புராணங்களில்
ஒரு சிலவற்றை மறைத்தும், ஒரு சிலவற்றைத் தாமதச்சேர்த்தும்
காலத்திற்கு ஏற்றவாறு கருத்துக்களைத் திரித்தும் திணித்தும்
எழுதுவதனால் இப்புராணங்கள் புளுகு என்பவர்களுக்கு இவை
வாய்ப்பாகின்றது. உதாரணமாக யாழ்ப்பாணப் பகுதிகளில்
வெடி அரசன் காலங்களிலும் அவன் சந்ததியினர் காலங்களிலும்
கட்டப்பட்ட கோயில்களை அவர்கள் மட்டக்களப்பு சென்ற
தாலும், பின்பு குடியேறியோரின் ஆட்சி அமைப்புக்களாலும் ஒவ்
வாந்தர், போர்த்துகேசர், வருகையாலும் அழிந்த இவ் ஸ்தலங்
களை அதன் பின் ஆட்சிப்பலம் பெற்ற ஒருசிலர் ஆட்சி உறுதிகளை
எழுதி இவ்வாலயங்களைத் தங்கள் வயிறு வளர்ப்பிற்காகப் பயன்

படுத்திக் கொண்டு இவ்வாலயங்களைக் குளக்கோட்ட மன்னன் கட்டியதாக புதிய புராணங்களை எழுதியும், எழுதமுற்பட்டும் வருகிறார்கள். இப்பொய்ப் புராணங்கள் மூலம் அவர்களும் அவர்களது கருத்துக்களும் பொய்யானவை என்பதை தற்காலத்து அறிவுள்ள மக்கள் ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்வார்களாக.

உண்மைகள் சிறிது காலம் உறங்கினாலும் அவை அழிவன இல்லை என்பது ஆணித்தரமான உண்மை. ஆனால் இந்த உண்மை வெளிச்சங்கள் உறக்கத்தால் எழுந்ததும் இவ்வுலகை ஆண்ட பொய்யாகிய இருள் எங்கே எப்படி ஓடிமறையும் என்பதை ஆராய்ச்சியாளர்களும், அறிஞர்களும் அறிந்து கொள்வார்கள் என்பது திண்ணம். உதாரணமாக யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் காலத்திற்கு ஏற்றவாறு எழுதப்பட்ட பொய்யான தகவல்களைக் கொண்டது என்பதனை (யாழ்ப்பாணக் குடியேற்றம் பக்கம் 30 - 35) கு. முத்துக்குமாரசாமிப்பிள்ளை என்ற அறிஞர் குறித்துள்ளார் இன்னும் அவ்வப்போது வெளிவந்த பத்திரிகைகளின் செய்திகளும், வையாபாடலும் இவை பொய் என்பதனை உறுதிப்படுத்தும். சன்மார்க்கப் போதினிப் பத்திரிகையில் வெளிவந்த செய்திகளை புத்தகமாகக் கோர்த்த யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம் சீழ்த்தரப்பட்டுள்ளது. யாழ்ப்பாண வைபவ மாலையின் முதல் நூல்கள்.

மாதகல் மயில்வாகனப்புவவர் இயற்றிய யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை கி.பி. 1736ம் ஆண்டு இது மேக்கே நூல் என்னும் ஒல்லாந்தேசாதிபதி காலத்தைக் கொண்டு நிச்சயிக்கப்படும் பாடல் பின்வருமாறு.

உரராசன் தொழுகழன்மேக் கெறுனென் றோது
முலாந்தேச மன்னன் உரைத்த மிழாற்கேட்க
வரராச கைலாய மாலை தொன்னூல்
வரம்புகண்ட கவிஞர் பிரான் வையாபாடல்
பரராசசேகரன்றன் னுலாவும் காலப்
படிவமுலா துற்ற சம்பவங்க மீட்டம்
கிரராச முறைகளுந் தேர்த்தி யாழ்ப்பாணத்தின்
செய்தி மயில்வாகன வேள் செப்பினோ.

இப்பாவடிகள் தாமே மயில்வாகனப் புலவர் தமது வைபவ மாலைக்கு ஆதாரமாகக்கொண்ட முதநூல்கள் இவையும் என நமக்குத் தெரிகின்றன. அவை கைலாயமாலை, வையாபாடல், பரராசசேகரன் உலா, இராசமுறை என்பன. இந்நூல்கள் நான்கும்

தமிழரசர் காலத்தையே விபரிப்பவை. பின்வந்த பறங்கிய காலமும் ஒல்லாந்தர் காலத்து முற்பகுதியும் என்னும் இவைகளைப் பற்றிய சம்பவங்களை மயில்வாகனப்புவவர் யாதோர் முதநூலின் துணை கொண்டன்று கர்ண பரம்பரையின் துர்ப்பெலமான உதவியோடு மட்டும் வரைந்துள்ளார் என்பது. அவர் இவை இரண்டு காலங்களையும் சுட்டிப்பேசும் இடத்து நிகழ்த்தும் பல சத்திர மாறுபாடுகளால் விளங்கும்.

தமிழரசர் காலத்தை விபரிக்கும் முதநூல்கள் நான்கினுள்ளும் இன்னதின்து வைபவமாலையின் இன்னின்ன பாகததிற்கு ஆதாரமாயிற்று என ஆராயு மிடத்து யாழ்பாடியின் குடியேற்றம் வரைக்கும் பேசப்படுமவற்றிற்கு வையாபாடல் ஆதாரம். கூழங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தியின்கீழ் மீண்டும் நடந்ததாகக் கூறப்படும் யாழ்ப்பாணக் குடியேற்ற வர்ணனைக்கு கைலாயமலை ஆதாரம்: யாழ்ப்பாண அரசர்களின் வரிசையையும் பரராசசேகரனையும் சுட்டிய விபரங்களுக்கு இராசமுறையும், பரராசசேகரனுலாவும் இதற்கு ஆதாரமாகும் எனக்காணலாம் இம்முதலான்களில் வையாபாடலின் வழுநிறைந்த எட்டுப்பிரதி இப்போதே யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரி ஆசிரியருளொருவராகும் ஸ்ரீ அருட் பிரகாசம் அவர்களால் கண்டெடுக்கப்பட்டது. இதனால் வையாபாடல் வழுநிறம்பியது என்றும் அவர் கூறியுள்ளார்.

தமிழரசர் காலத்தையும், பறங்கியர் காலத்தையும், அடிதலை மாற்றிப் புரட்டி ஒதும் இக்கதையுடே வெடியரசன். மீரா கடற்கொள்ளைக்காரன் என்னும் பொய்யான கதையும் சொருகப்பட்டுள்ளது. மதுரையரசன் கண்ணகைக்கு காற்சிலம்பு செய்ய மீராமன் என்னும் கரையார்த்தலைவனை இலங்கைக்கு அனுப்பினான். இவன் வெடி அரசனையும் மீராவையும் வென்று ஐந்துதலை நாகத்திடம் நாகரத்தினம் கவர்ந்து சென்ற பின் வெடியரசன் மட்டக்களப்பிலும், மீரா விடத்தலத்திலும் குடியேறி முந்திய விடத்தில் ஓர் முக்குவக் குறிச்சியையும், பிந்தியதில் ஒரு மகம் மதிய குறிச்சியையும். உண்டாக்கினர் என்று எழுதியுள்ளார்.

மேலும் வையாபாடல்கள் முறைபிறழ்ந்து அரைகுறையாகவும் இருந்தது என்பதையும், ஆண்ட அரசர்களின் பட்டியல்கள் தலைமீழாக முறைமாறி குறிக்கப்பட்டதனாலும் பிற்காலத்திலிருந்தவைகளை முற்காலத்தனவாகி மாறி அமைக்கப் பட்டுள்ளது எனவும் நூலாசிரியர் மயக்கிக் கூறியுள்ளார் எனவும் பக்கம் 42 இல் குறிக்கப்பட்டுள்ளது புலனாகின்றது. இன்னும் இவ்விமர்சனத்தில் 172 பக்கங்கள் வரையும் நம்தாட்டில் வைபமலை

எழுதியவர்களை விமர்சித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் அன்றி
விருந்த ஒருசில பிராமணர்களும், புலவர்களும் அக்காலத்திற்கு
ஏற்றவாறு தமது கருத்தை எழுதினார்கள் என்பது புலனாகின்றது.
மேலும் எங்கள் கிராமங்களில் கிராமியப் பழையில் நித்தம்
பொய்சொல்லுகின்ற பொய்யனை "இவன் ஒரு வையாபுரி" என்று
மக்கள் இன்றும் அழைப்பது இப்போதும் நமக்குப் புலனாகின்றது.
வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் இவ்விடயம் பற்றி மீள்வாய்வு
செய்வார்கள் என எதிர்பார்க்கின்றோம். இப்பேற்பட்ட யாழ்ப்
பாணத்துப் பொய் எழுத்தாளர்களினால் வெடியரசனும் அவன்
சந்ததியினரும் தம்நிகையிழந்து மட்டக்களப்பு சென்று குடியேற
வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

உதாரணமாக ஈழத்துச் சிதம்பர குடமுழுக்கு விழா மலரில்
1970 ஆண்டு இக் கோயிலை வெடியரசன் சந்ததியினர் கட்டி
யெழுப்பிப் பூசித்து வந்தனர் என்ற ஐதீகக் கதையுண்டு. வெடி
அரசன் சந்ததியினராகிய முற்குகர் "பத்தினித் தெய்வமாகிய
சன்னகியை வணங்கவே மாட்டோம் என்று மிகாமனுக்குக்
கூறிய குளுரைக்கு இணங்க ஐயனார் அன்பர்களானார்கள் என்று
பக்கம் 18ல் உள்ளதுடன், காரைநகர் மான்யமும் இதனை உறு
திப்படுத்துகையில் ஆண்டுகேணி ஐயனார் என்னும் நூலின் ஆசிரி
யரான வித்துவான்மு. சபாரத்தினம் அவர்கள் பக்கம் 31 ல்
காணிரிப்பூம் பட்டணத்தில் இருந்துவந்த இராமசேது மகாரா
சாவின் மகனாகிய குளக்கோட்டு மகாராசா யாழ்ப்பாணத்தை
அரசாளத் தொடங்கினார் என்றும் ஐயனார் கோவிலைப் பெரிதா
கச்சட்டு வித்தான் என்றும், காரைநகரில் இராசாவின் தோட்ட
த்தில் குளக்கோட்டன் வாழ்ந்தான் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்
அப்படியே பல புலவர்களின் மாரூட்டக் கருத்துகளினால், குளக்
கோட்டு மகாராசாவின் சரியான சரித்திரத்தை இங்கு தரு
கின்றேன்.

குளக்கோட்டுமகாராசன்

கலியுகம் 512 [கி.பி. 589]

திருந்து கனிபிறந்து ஐநூற்றொருபதுடன் இரண்டாண்டு சென்ற
—பின்னர்

புரிந்திடப் மாதமதில் ஈரைந்தாந்தேதி புனர் நன்னாளில்
தெரிந்த புகழ் ஆவயமும் சினகரமும் கோபுரமும் தேரூர்வீதி
பரிந்து ரதன் மணிமகிலும் பாப நாசச்சுணையும் பகுத்தான்
(கோனேஸ்வரக் கல்வெட்டு) —மேலோன்

சோழநாட்டிலே திருவாரூரிலே மனுந்திகண்ட சோழமரபிலு
தித்த சூரிய குலோத்துங்க ஸ்ரீவரராமதேவ சோழமகாராஜாவின்
புத்திரரான பாலசிறுங்க மகாராஜர்வாகிய குளக்கோட்டு மகா
ராஜா தவியப்பகம் 512 நிகழுங்காலத்தில் இலங்காபுரியில் திருக்
கோணேஸ்வரர் ஆலயத்தை வந்தடைந்தார்.

அங்கு ஆலய தரிசனம் செய்தும், ஆலயத்தைப் புதுப்பித்தும்
17,000 அமன் நெல் விதைப்பதற்கேற்ற நிலப்பரப்புகளை அமைத்
தும், அதற்கு நீர்ப்பாய்ச்சுவதற்காகக் கந்தாளாயக் குளத்தைக்
கட்டி அதற்கு நீர் விவியோர்க்கும் சூத்திரமும் அமைத்து அடங்
காப்பற்று என்னும் கிராமங்களை அமைத்து வன்னியர்களை அழைப்
பித்து வேலை செய்வித்தும் தன்னுடைய திரும்பினான். கி. பி. 593 ஆம்
ஆண்டு ஏழு வன்னியர்கள் சேர்ந்து தலைமை தாங்கி ஆண்டனர்.
இதனால் உக்கிரபோதி மகாராஜன் இத்திக்கிற்கு விஜயம் செய்து
இவர்களைத் தன் ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டுவந்தான் என்பது
யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் பக். 11 இல் ஜோன் ஆசிரியர் கூற்றாகும்.

வடமாகாணத்தில் வெடியரசுவின் சந்ததியினர் சிற்றரசர்
களாகத் தங்கள் தங்கள் இடங்களை ஆண்டுவரும் அக்காலத்தில்
சேந்தன், குசுமன் * ஆகிய இருமுற்குகத் தலைவர்களும் முறையே
கிரிமலை, மாதகல் பகுதிகளை ஆண்டுவந்தனர். அக்காலத்தில் இங்கு
வந்த சிங்கள வியாபாரிகள் கோவிற்கிணறுகளை மாகபடுத்திய
தனால் பிராமணர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்குமிடையே சச்சரவு
புண்டது. இச் சச்சரவுகளைத் தீர்ப்பதற்காகக், கண்டியிலிருந்து
தீர்த்தமாடவந்த பாண்டுக அரசன் விசாரணையை மேற்கொண்
டார் என்பர். இவ்வேளை, இக்குளக்கோட்டின் திறமைகளையும்,
திருகோணமலையில் ஆலயம் அமைப்பதையும், இவ்வாலய நித்திய
தேவைகளுக்கு வேண்டிய விளைநிலம், குளம் அமைப்பதையும்
அறிந்த பாண்டுகவின் மனைவி சேனைகளை அனுப்பிக் குளக்
கோட்டின் விரட்டிலவரும்படி ஏவினான். சேனைகள் திருகோணமலை
சென்றதும் குளக்கோட்டின் திறமையையும், அவன் வீரச்
செயல்களையும் கண்டறிந்து திரும்பிவந்து பாண்டுகவின் மனைவி
யிடம் அவன் பெருமையை எடுத்துக்கூறினர். இதன்பின் குளக்
கோட்டன் தேகவியோகமானதும் வன்னியர்கள் தங்கள் தலை
மையில் அரசு அமைத்து வன்னிநாடு என்று அழைத்து ஆண்டனர்.

* சேந்தான் — சேந்தான்துறை, குசுமன் — குசுமன்துறை.
இவர்கள் மட்டக்களப்பிலும், தொல்புரம், சுழிபுரத்திலும், குடி
யேறியதாக யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம் பக்கம் 10 இல் கூறுகின்றது.
யாழ்ப்பாண அரசுக்கு உட்படாத பகுதியே அடங்காப்பற்று ஆகும்

குளக்கோட்டனால் சுட்டப்பட்ட கோவில்கள் பற்றிய கல்
வேட்டுப் பாடல்கள் (மட். மக்கள் வாழ்வும் வளமும். பக் 137)

- (1) சீர்மேவு இலங்கைப்பதி வாழ்வுதரு
செல்வமும் சிவதேச இரு சமயமும்
செப்புதற் கரிதான மாணிக்க கெங்கையும்
செகமேவு கதிர மலையும்
- (2) ஏர்பெறும் தென்கயிலை வாழ் கோணலிங்கம்
மேன்மை தான் தோன்று லிங்கம்
வெற்றிபுனை மயூர சித்திர சங்காரவேல்
வெள்ளை நாவற் பதியதாம்.
- (3) பேர்பெறு தென் திருக்கோயில்
செய்முறைகள் சிவபூசை தேவாரமும்
செய்முறைகள் என்றென்றும் நீடுழிகாலமும்
தேசம் தளம் பாமலும்
ஏர் பெருகு பரிதி குலராசன்
குளக்கோட்டர் எவ்வுலக முய்பதாக
ஏழு கோபுரம் கோயில் தொழுவார் தினம்
தேட எங்கெங்கு மியற்றினாரே

மேற்கூறிய பாடல்களில் குளக்கோட்டனின் திருப்பணியைப்
பெற்ற ஏழு கோவில்களின் பெயர்கள் வருமாறு:- கதிர்காமம்,
கோணேஸ்வரம், கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றி சுவரம்,
போரதிவு சித்திரவேலாயுதசுவாமி, வெருகல், திருக்கோவில், என்
பனவாம்.

குளக்கோட்டன் ஆட்சியில் முன்னேஸ்வர ஆலய வளர்ச்சிக்
காகச் சோழதேசத்துத் தன் குலகுருவாகிய நீலகண்ட சிவச்சாரி
யாரையும், மனைவி விசாலாட்சி அம்பாளையும், புத்திரர்களையும்
வேத, வேதாந்த, சிவாகம, கலைஞான விற்பன்னர்களாகிய எணைய
பிராமணர்களையும், ஊழியம் செய்யப் பதினெண் குடிசனையும்
வரவழைத்துச் சுபமுகூர்த்தத்தில் கும்பாபிஷேகத்தை நடாத்து
வித்து, முன்னேஸ்வரக் குடிமக்களையும், தொழும்பார்களையும்
சேர்த்து ஒரு மகாசபை அமைப்பித்து, சந்திரகுலதிலகமாகிய
தனியுண்ணப் பூபாலனேன்னும் நீதிநிறைந்த உத்தம கருனோத்
துங்க மகாராஜனை (பூபாலவன்னியனை) முன்னேஸ்வர மகாநகரில்
அரசு புரியப்படி முடிசூட்டுவித்தான். இந்த அரசனும் குளக்
கோட்டு மகாராஜாவின் கட்டளைப்படி அவ்வுரை அறுபத்தியாறு
கிராமங்களாக்கி இருகுறிப்பெயர், காரணப்பெயர்களை வைத்து
நிர்வாகத்தைக் கவனிக்க; “சந்திரசேகரமுதலிப் பட்டங்கட்டி”

என்றும் இரண்டாவதாய் உள்ளவரை “பட்டங்கட்டிக்கோருளை” என்றும் அதன்பின்பு “அத்துக்கோருளை” என்றும் நியமித்து; கபடா, கோவில் உட்பிரகாரம், இரண்டாம் பிரகாரம், சுவாமி எழுந்தருளப்பண்ணல் போன்றவற்றை அவர்கள் மரபினரே செய்தல் வேண்டுமென்று நியமித்தார்.* மற்றப்பதினெண்மரையும் அக்கிராமங்களிற் குடியிருக்கப்பண்ணி, பத்திற்கு இரண்டு வீத வருவாய் ஆலயத்திற்குச் செலுத்த வேண்டும் என்று கட்டளைபிறப்பித்து நிர்வாகத்தை நடாத்தினார். இன்றும் விஷ்ணுபுத்திரர்களைப் பட்டங்கட்டிகளென்றும் அழைப்பதை இங்கு ஆராய்ச்சியாளர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்படுகின்றது. சாலிவாகன சகாப்தம் 515 [கி பி 591] இல் இலங்கையை ஆண்ட அக்கிரமோதி மகாராஜன் இவ்வன்னியர்களைத் தனது ஆணைக்குட்படுத்தினான் என்பதிலிருந்து, குளக்கோட்டன்காலம் 6ம் நூற்றாண்டு என்பது புலனாகும் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் பக்கம் 24 இல் ஆசிரியர் முத்துத்தம்பிப் பின்னையின் கூற்றுப்படியாகியும்கூட 512 இடமாதம் 10 ம்திகதி திங்கட்கிழமை குளக்கோட்டன் 17000 அமண் விதைப்பாடுள்ள கிராமம் அமைத்து 51 வன்னியக் குடும்பத்தைக் குடியேற்றித் தனியுண்ணுப் பூபாலவன்னியனை அவர்கட்குத் தலைவனாக்கிய பின்பே சிலவன்னியர்கள் சிங்களவர்களோடு சேர்ந்து தேசாதிபதிகளாகிச் சிங்கள அரசர்களுக்குக் கீழே யாழ் அரசுக்கு உட்படாத இடங்களில் (கடங்காப்பற்று) வாழ்ந்தனர். ஆகவே பலசரித்திர ஆசிரியர்களின் கூற்றுப்படியும், முனீஸ்வரம், ஏனைய கோவிற்கல்வெட்டுக்களின் ஆதாரங்களாலும், மேற்கூறப்பட்ட விபரங்களாலும் குளக்கோட்டன் 6ஆம் நூற்றாண்டு வாழ்ந்தான் என்பது உறுதியாயிற்று.

அதுமட்டுமல்லாது, குளக்கோட்டன் எக்காலத்திலேனும் யாழ்ப்பாணம் (வடஇலங்கை) வந்தான் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தும் எடுத்துச்சரித்திரத்தையும் நாம் வரலாற்று மூலமாக அறிந்தது மில்லை, கேட்டதுமில்லை, படித்ததுமில்லை. அப்படிச் சரித்திரம் இருக்க, தீர்நாட்டு ஆதித்திறமைமிக்க சிற்பவல்லுனர்களினுற் கட்டப்பட்ட எமது கோவில்களின் திறமைகளை அழகு எழுச்சிகளாக இன்றும் ஆணித்தரமாக நிற்பவற்றை, ஏனோ நம் புது ஆசிரியர்கள் மறை பொருள் ஆக்கி, எங்கிருந்தோ வந்த குளக்கோட்டன் கட்டினான் என்று திரிபுபடுத்தும் எழுத்தாளர்களை வாசகர்கள் இனம் காண்பதுடன் காலம் பதில் சொல்லும். இவ் உண்மை நிலையை உணர்த்திச் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்களின் கவனத்திற்காகவே நூன்முகத்தில் இதனைப் பழமைச்செய்தியுடன் சமர்ப்பித்தும் உள்ளேன்.

* பூமுன்னேஸ்வரமலர் 1962, பக்கம் 8

விஷ்ணு புத்திரர் தோற்றம்

காத்தற் தொழிலைச் செய்யும் விஷ்ணுவாம் தெய்வம், உலகத்தே யுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு ஆறுதல் அளிக்கும்பொருட்டு, பிரளய காலத்தை உண்டாக்கிப் பூமியைக் கடலினுள் அமிழ்த்தி (கடல் கோள்), பின்பு நீரை அகற்றித் தனக்குத் தேவையான இடங்களில் பூமியைத் தோற்றுவித்தும்; ஆன்மாக்களைத் திரும்பவும் படைத்தும்; இறைவனே அரசர்களாகி ஆன்மாக்களுக்கு அருள்புரிந்ததனைப் புராணங்கள் மூலமாகவும், கடல்கோள் சரித்திரங்கள் மூலமாகவும், விஞ்ஞான விளக்கங்கள் மூலமாகவும் நுன்முகத்தில் அறிந்தோம்.

மனிதர் தேவராவதும், தேவர் அரசனாவதும், அரசன் தேவராவதும் பற்றிப் புராண இலக்கியங்கள் மூலம் நாம் அறிந்ததே யாம். புத்தர், இயேசு, முகமது ஆகியோரும் மனிதர்களே! மனிதருக் கும் தேவருக்கும் மாத்திரமே ஆற்றிவு உண்டு. இந்த ஆற்றிவு இனங்களில் எண்குணம் நிரம்பியவர்களே தேவ மனிதர்களாகக் கணிக்கப்பட்டனர். முனிவர்களும், ஞானிகளும் இந்நிலையை அடைவர். இக்கோட்பாட்டால் அரசனையும் ஆண்டவனையும் ஒருங்கே 'கோ' என மதித்தனர் முன்னோர். இதனாலேயே தூன்றும் கோயில்சனில் * எழுந்தருளியாய் இருக்கும் மூர்த்தத்தை வசந்த மண்டபத்தி லவைத்து, இத் தெய்வங்களை அரசர்களாக மதித்து, பாவனைசெய்து வெற்றிக்கொடி காட்டல்; வெண்சாமரை வீசல்; கொடி, குடை ஆலவட்டம் பிடித்தல்; தாம்பூல, நைவேத்தியம் படைத்தல் முதலாய் அரசனைக் கௌரவிக்கும் சிறப்பு ஆராதனைகளை இறைவனுக்கு நாம் செய்துவருகின்றோம். இக் கிரியைகள் கிராமத்திற்கும் மக்களிற்கும் நன்மைபயக்கும் தெய்வ பூசையாகும். "திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமலைக் கண்டேன்" என்ற ஆன்றோர் வாக்கு ம் இதனை மெய்ப்படுத்துவதாகும்.

இவ்வாறு இறைவன் அரசநெறியாகி ஆன்மாக்கட்கு அருள் பாலித்தனைக் கடல்கோள் மூலமாகவும் நாம் அறிவோம் என்பதை ஈண்டு சற்று விரிவாக்குவோம். ஏறக்குறைய 12,000 ஆண்டுகளுக்கு

* கோ + இல் — கோயில்; கோ — இறைவன், அரசன்.

முன் ஏற்பட்ட முதலாவது கடல்கோளாற் குமிக்கண்டம் கடலினுள் அமிழ்ந்துபோக, தென்னிலம், தென்னிந்தியா, இலங்கை என வெவ்வேறுகப் பிரிந்தன வென்பதை நூன்முகத்தில் விபரித்தோம். பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட இரண்டாவது கடல்கோளினால் இலங்கைத் தீவின் வடபாகத்தின் பெருநிலப்பரப்பு பெருந்தீவையுடைய நிலப்பரப்பானது. அதுவே பழந்தமிழ் நூல்களில் “நாகதீபம்” என அழைக்கப்பட்டது. கி. மு 205-161 இர்தம் இடையே ஏற்பட்ட மூன்றாவது கடல்கோளினால் நாகதீபத்தின் பெரும் பகுதி கடலினுள் மூழ்கிப்போக எஞ்சியது இப்போதுள்ள யாழ்ப்பாணமும் ஏனைய தீவுகளுமாகும். இக் கடல்கோளைப்பற்றிச் சிங்கள இராசாவழிநூலில் பின்வருமாறு உள்ளது. திஸ்ஸ அரசன், தன் மனைவியுடன் தொடர்பு என நான்ணீஸ் எனும் பெளத்த ஆசிரியர் மீது ஐயுறவுகொண்டு அவனைக் காய்ச்சிய கொப்பறா எண்ணெயிற் போட்டு எரித்தானென்றும், இதனால் இலங்கைத் தீவைக் காத்த தேவர்கள் வெகுண்டு பூமிமேல் கடல் பொங்கச் செய்தனர் என்றும்; துவாரகபுரத்து இராவணன் கொடுமையால் அவனது 25 அரண்மனைகளைக் கொண்ட மன்னர் புரத்து நிலம் முன்னைய (இரண்டாம்) கடல்கோளால் விழுங்கப்பட்டது போல, இப்போது (மூன்றாம் கடல்கோளால்) கல்யாணி இராசப்பகுதியில் ஓர் இலக்க ஊர்களும், 970 மின்வலைஞர் சிற்றூர்களாக முக்காலே அரைக்கால் நீரில் மூழ்கின என்றும், மாதர்பை என்றநாடும் எஞ்சியதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் திரு. இராசமாணிக்கனார், தமிழ்மொழி இலக்கிய வரலாறு எனும் நூலின் பக்கம் 82 இலும் மூன்றாம் கடல்கோள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்; ஒரு இலட்சம் மீன்பிடிப்போர் சிற்றூர்களும், 910 முத்தெடுப்போரின் ஊர்களும், 400 சிற்றூர்களும் அழிந்ததாகக் கூறியுள்ளார். இதிவிருந்து ஈழத்தில் ஆதிக்குடிகளாக முத்துக்குளிப்போரும், மீன்பிடிப்போருமே வாழ்ந்திருந்தனரென்பது புலனாகிறது.

இக் கடல்கோளிற்குள் கந்தபுராணம் கூட்டும் தமிழ் நாட்டை அண்டியிருந்த ஆபிரமலை அமிழ்த்திருக்கவேண்டும். அம்மலை இருந்த இந்திய கரைநிலப் பகுதியே கோடிக்கரை என்றும், அக் கடற்கரையை அண்டிய வடபால் பொருந்திய இந்தியக் குடாக்கடல் கோடிக் குடாக்கடல் என்றும் கூறப்பட்டன. இக் கோடிக்குடாக் கடலே காலப்போக்கில் அராபியரின் வாணிகத்திற்கு வழிநிலக்கடலாக அமைந்ததனால் அராபிக்கடல் என்று பின்னர் வழங்கலாயிற்று. இத்தகு கடல்கோளைப் பிரளயகாலம் என்றும்; நாடுகள் அழிய, விஷ்ணுவாம் நாராயணன் வராக அவதாரம் எடுத்து, மூக்கிலிருந்து பன்றியாகி, நீரினுட் சென்று ஆழந்த நிலத்தை மறுபடியும் கவ்வி ஆன்மாக்களுக்காக ஊர்களை அமைத்தார் என்று புராணங்கள் தெய்வநம்பிக்கை ஆற்றல் நெறியாகக் கூறுகின்றன.

தனிக்கரை நிலமாம் காரைதிவு என்றிடும் கரை நீர் நிலத்
தைச் சுற்றியுள்ள நீர்ப்பகுதியை "பாற்கடல்" * என்று தத்துவ
முறையில் கச்சியப்பசிவாச்சாரியார் நியமனம் செய்துள்ளார்.
அத்துடன் அவரின் இத்தத்துவ நியமனம் நிலத்தின் இயல்பால்
"நீரியல் திரியும்" என்ற புவியியல் விஞ்ஞான நெறிக்கும் ஒத்த
தொன்றாகும். இப்படியான பாற்கடல் சூழ்ந்த நிலப்பரப்பைப்
பற்றுக்கோடாக நின்ற கடல்கோளால் வருந்திய மக்கள், அந்நிலத்
தையும் பாற்கடல் நோக்கில் மாயவனும் நாராயணனாகப் பாவித்துத்
தம்மைக் காக்கும் தெய்வமாக எண்ணித் தம் முயற்சியில் முனைந்து
வந்தனர். ஆதிக்குடி நாகர் வழித்தோன்றலாகிய இம் மக்கள்
ஆதியில் முத்துக்குளிப்போராயும், சங்குக்குளிப்போராயும், மென்னில
மக்கள் இருந்தனரென்பது முன்கூட்டிய கடல்கோளிலிருந்து தெரிய
வருகின்றதன்றோ. இவ்வாறு நிலவுறை தெய்வமாக வணங்கிய பாற்
கடலை அண்டிய காரை மக்களுக்குக் கருணையுரிய நாராயணன்
நிலம் உறைதலாம் பாற்கடல் பள்ளியிலிருந்து தேவஅம்சமான சீவ
நாராயணன் அந்நில மக்களோடு மக்களாக உலவிவந்தார் என்பதை
கடலோட்டுகாதை மூலம் அறியலாம்.

இது இவ்வாறுருக்க: தஷ்ண கைலாய புராணத்தின் பக்கம்
136 இல்; முன்னொரு காலத்தில் அத்திரி முனிவர் குலத்திற்
பிறந்த துருவாசர், இந்திரனுக்கு இட்டசாபத்தால் சாபப்பேறு
அடைந்த இந்திரன் தனது சாபவிமோசனத்தைத் தீர்ப்பதற்காகத்
துருவாசமுனிவரை வணங்கிச் சாபந்தீர வழிசொல்லவேண்டுமெனக்
கேட்க, துருவாசரும், "ஓ இந்திரனே! நீ போய்ச் சேது நாட்டிற்கு
அப்பால் ஈழநாட்டில் இருக்கும் பொன்னகர் எனும் நிலப்பரப்பில்
வாழும் மென்னிலமக்கள் குடும்பத்திற் பிறப்பாய், ஐனாத்தனரா
கிய வாகதேவர் (ஆடிப்பூரத்தில்) கூர்ம (ஆமை) அவதாரம் செய்வார்.
உமதுவலையினாலேயே அக்கூர்மம் கட்டுப்பட்டுப் பலபேர் முன்னிலையில்
உமது கைபட்டதும் சாபம் நீங்கப்பெற்று, உமது பெயர் பூவுலகின்
கண்ணே என்றும் நிலைத்துநிற்கும்" என்றுகூறி மறைந்தருளினார்.
இதன்படி இந்திரன் "தாசன்" எனும் நாமத்துடன் மென்னில
மக்கள் குடும்பத்திற் பிறந்து இளைஞனாகும் காலத்தில், மகாவிஷ்ணு
வின் அம்சமான வாகதேவன் கூர்ம அவதாரமாகத் தோன்றித்
திருப்பாற்கடலில் வாழும் நாளில், இவ் இளைஞனின் வலையிற்சிக்கி
யதும் அவனால் அதை அசைக்கமுடியவில்லை. அயலில் நின்றவர்களின்
உதவிகொண்டும் அக்கூர்மத்தை அசைக்கமுடியாது போகவே

* தஷ்ண கைலாய புராணம், கடலோட்டுகாதை ஆகியவற்றில்
காரைதிவைச் சுற்றியுள்ள கடலை பாற்கடல் எனக் குறிப்பிடப்
பட்டுள்ளது.

அவ்வூர் மென்னில மக்கள் எல்லோருமாய்ச் சேர்ந்து ஒரு வாரது பெருஞ்சிரமத்தின் மத்தியிற் கரைசேர்த்துக் கட்டிவைக்க முயன்றனர். அப்போது இவர்களது கட்டுக்கடங்காத கூர்மம் அங்குமிங்கும் ஓடியதால் நான்முழுதும் முயன்று சலிப்படைந்த அம்மக்கள், தங்கள் முழுமுதற் கடவுளாகிய உள்ளத்து நாராயணனை வேண்டி நிற்க பேரொளியுடன் ஓர் அசரீரி பேரிரைச்சலுடன் வானிற்கேட்டது.

“ஆமை பிடிப்பவன் மல்லாத்துவான் நாமது சொன்னாற் பாவ மில்லை”¹ என்ற அவ்வசரீரி எழ அதித்கை நோக்கிப் பார்த்தபோது பொன்னொளி கொண்ட விமானம்² தன் அழகிய நிறங்களால் வானிலே ஒளிவீசி அழகிய காட்சியைக் கொடுத்தது. இதைக் கண்டு ஆனந்தங்கொண்ட அம்மக்கள், அசரீரிப்படி ஆமையை முதுகுப் பக்கம் நிலத்திற் படும்படியாகப் பிரட்டிவிட்டனர். இவ்வேளே ஆமை பிடித்தவரது திருக்கரங்கள் பட்டதனால் அவ்வாமையே பொன்மயமான ஆமையாக இலங்கியது என்று சூதழனிவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப் பொன்னுமையிலிருந்து ஆவியாகிய ஆன்மா வான்வெளியில் விஷ்ணுவின் பேருருபமாகி அம்முத்துக்குளிக்கும் மக்களுக்கு அருள் பாலித்து வடபுறமாக நகர்ந்து, பாற்கடலின் கரையில் இருந்த பாறைக்கல்மீது அவ்வொளிக்கதிர் குறியாகப் பொருந்தவே ஒளித் திருஅடியாகி நீரலையாற் கழுவப்பட, மறுஒளித்திருஅடி இன்று சிவ னொளிபாதமலை என்று சொல்லப்படும் மலையிலே பொருந்தி மறைந்தது. இந்தக் கற்பார் அமைந்த பகுதியே காலப்போக்கில் திருவுடி

1. (அ) அசரீரி வாக்கிற்கமைய ஆமையைப் பிடித்தால் பிரட்டி விடுவது இன்றும் வழக்கில் உள்ளது அக்காலங்களில் இங்கு வந்த வியாபாரிகளான சிங்களவரும் விஷ்ணு நக்தர்கள் ஆகையால் ஆமையை விஷ்ணு எனக்கருதி ஆமை பிடிப்பதனைச் சட்டம் மூலமாகத் தடைசெய்துள்ளனர். ஈழத்திலும் ஆமை இறைச்சி உண்டால் ஆறு மாதங்களுக்குக் கோவிலினுட் செல்வது தடை செய்யப்பட்டுள்ளது.

(ஆ) இன்றும் பொன்னுலை ஸ்ரீவரதராஜப் பெருமாள் ஆலய மூலஸ்தானத்தில் இவ் ஆமை உள்ளது. இதன் முதுகு, வயிற்றுப் பகுதிகளில் ஆமைஒட்டு வரிகள் இன்றும் அழியாது உள்ளது.

2. ஒளி விமானம் - புஷ்பரக விமானம் - பறக்கும்தட்டு. இருபதாம் நூற்றாண்டாகிய இன்றும்; 17. 10. 1987 - சிந்தாமணி செய்திப் பத்திரிகைப்படி, மேல்நாட்டிற்கு வந்த பறக்கும் தட்டு அங்கிருந்து திரும்பச் செல்லும்வரை, அப்பிரதேசத்திற் செயற்கையால் அமைந்த சக்திகள் அனைத்தும் வலுவிழந்த இருந்ததினிருந்து, அப்பறக்கும் தட்டில் வந்தவர்கள் வலிமைபொருந்திய தேவசக்தி உடையவர்கள் என்பது புலனாகின்றது. (இச் செய்தி மேற்குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சியை உறிதிப்படுத்தும்).

நிலை என, புனித நாட்களில் நீராடிப் பூசித்து வழிபடும் இடமாகியது. பொன்னுலை ஸ்ரீவரதராஜப்பெருமாள் ஆலய தீர்த்தோற்சவமும் இவ்விடத்திலேயே இன்றும் நடைபெற்று வருகின்றது.

ஆனம பொன்னுடைமுகிய இடத்தை மையமாக வைத்து, அவ்வெளியிடத்திலே ஆடிப்பூர முகூர்த்தத்தில் ஆலயத்தை ஸ்தாபித்த அம்மச்சன் தாமே பூசையும் செய்தனர். பின்னர் ஒரு நல்ல முகூர்த்தத்தில், உத்தம பிராபணர்களை இந்தியாவிலிருந்து வரவழைத்து, “சூர்ய தோத்திரம்” செய்து, வைஷ்ணவ (வைணவ தந்திர) விதிப்படி அந்த மூல இடத்திலேயே இலட்சுமி ஸ்ரீவரதராஜப்பெருமாள் எனத்திருநாமமிட்டு நித்திய பூஜைகளையும் நடாத்தி வந்தனர். இதனால் இவர்கள் கல்வியும், அறிவும், செல்வமும், வீரமும் ஒருங்கே கொண்டவர்களாக விளைநிலச் செல்வங்களையும் பெற்று இன்றும் சிறப்புடன் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இதுவரை கூறிய செய்திக்குறிப்புள்ளிலிருந்து இம் மென்னில மக்கள் விஷ்ணுவழிப் புத்திரர் என்றும், இந்திரன் பரம்பரையினர் என்றும், விஷ்ணுவின் உபதேசம் பெற்ற சீடர்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். இக் கூர்ம அவதார நன்னூலாக் கிருஷ்ண ஜெயந்தி தினமாகப் பத்தர்கள் தற்போதும் கொண்டாடிவருகின்றார்கள்.

இவ்வாறு சந்தபுராணம் கூட்டும் பொன்னகரிலே ஆலயம் அமைத்து வழிபடுகின்ற காலங்களில், மதுரையில் வெளியிட்ட சந்தபுராண மறைபொருள் என்ற நூலின் பக்கம் 89 இல் கூறப்பட்டுள்ளதாவது; மகாபாரதத்தின் கூற்றுப்படி (A.J.P.P-33-41) கிருட்டிணன் எனப்பட்ட அருக்கனன் தீர்த்தயாத்திரை மேற்கொண்டு இலங்காபுரியை அடைந்து, பொன்னகரிலே வாழ்ந்த (வலைஞர்களின்) அரசனான பணிப்பூர அரசனின் மகளை மணப்பூற்று “பப்பிரவாசன்” எனும் மனைப் பெற்றான். பின்னர் தான் வந்த நோக்கு நினைவிற்கு வர, தாயையும் மனையும் விட்டுவிட்டுத் தன்னாடு சென்றான் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தர்மராஜன் தம்பி அருக்கனன் தீர்த்தமாயிய இடமே கிராமலை என யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் எழுதிய அறிஞர் முத்துத்தப்பி கூற்றும் சுண்டு நிலைத்தற்பாற்று. பொன்னகரிற் பொருந்திய பொன்னுடைமுகோயில் அமைந்த இடைந்தையே பொன்னுலை என்றும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப் பப்பிரவாசன் சந்ததியினர் அருக்கனன்போல் வலிமையும் ஆற்றலும் பொருந்தியவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். மேலும் இப்பகுதி மக்கள், மழைகாலத்தில் ஈற்படுகின்ற இடிமுழக்கத்தின்போது “இது அருக்கனன்நாடு அபயம்! அகலப்போ!” என்று விஷ்ணுபுத்திரர்கள் கூறுவது இன்றும் வழமையில் உள்ளது. கூர்ம அவதாரத்திற் கூறப்பட்ட இந்திரன் வழித்தோன்றலாகிய வலைஞரையும், பப்பிரவாசன் வழித்தோன்றலாகிய முக்குளிநாகர் வழித்தோன்றல்களையும் ஒருங்கே அருக்கனன் புத்திரர் என்றும் அழைப்பதுண்டு.

இது இவ்வாறு இருக்க ஆதித்தமிழ்நில “கொல்” (KOLS) என்ற மக்களே கடற் பயணத்திலும் ஆதிக்கத்திலும் பழுத்த அனுபவம் உடையவர்களாவர் இதனைக் கோலாலம்பூர், கொல் — கோய் என்ற கொற்கையானதும் ஞாபகப்பெயராயிற்று. வராகமிகிரர் “கொல்ல கிரி” என்றமலைப்பிரதேசம் சோழநாட்டிற்கு அருகே உள்ளது என்றார். முதன்முதலில் இக்கொல்மக்களிடமிருந்து கரை நாடுகளையும் கடல் ஆதிக்கத்தையும் நாகர்கள் கைப்பற்றினர். சமஸ்கிருத நூல்களிற் காணப்படும் வரலாறுகளிலும், பழையதமிழ் நூல்களிலும் நாகர்கள் சரித்திர காலத்திற்கு முன்னரே இந்துமா கடந்திடுகளில் வாழ்ந்து ஆண்டனர் என்பது புலனாகும், இதனை நாகபட்டினம், நாகர்கோயில், நாசதிபம் போன்ற இடப்பெயர்கள் வலியுறுத்து வனவாகும். சென்னை ஆசிரியர் ந. சி. கந்தையா அவர்களும் ஆசிரியர் இலங்கையில் இராக்கதரும், அகரரும் வலிமை மிக்கவராயினும் நாகர் மிகத்திருந்திய மக்கள் என்றும், நாகர் வடக்கிலும், மேற்கிலும் வாழ்ந்ததுடன் அவர்களுள் தனிஅரசன் இருந்தான் என்றும் இலங்கையில் வாழும் மக்கள் சிலர் இப்பழைய மக்களின் வழித்தோன்றல்களே என்பர். இன்னும் அருச்சுனன் உலாபி என்ற நாகக் கன்னியை மணந்ததும், இராமபிரானின் புதல்வனாகிய “குரலன்” குழட்பதி என்றநாகரினப் பெண்ணை மணந்ததனாலும் இவர்கள் சரித்திரத் தொடர்புடையோராகவும் அருக்கனன் சந்ததியினர் மகாவிஷ்ணுவின் அம்சமான நாகரினம் நலத்தது என்பதனை அறிஞர் ஒப்புவர். சோழநிலத்துத் தலைவன் கிள்ளியின் நாககுலப்பெண்ணையும். பல்லவஅரசன் வீரகூர்ச்சன் நாகக் கன்னிகையை மணந்ததும் நாகச்சிறப்பை வளிப்படுத்தும் பான்டிய நாட்டிலும் நாகர் வாழ்ந்தனர். இதனால் வரலாற்றுக்காலத்திற்கு முன்பே கடலோட்டிகளாக இருந்தனர். குமரி, கொற்கை, காயல், பாம்பன் என்ற பான்டியரின் துறைமுகங்களுடாகத் தொண்டையர் கடாரம் (பர்மா) சிங்கள வரை கடல்வணிகம் நடத்தினர். மேலும் நூன் முகத்தில் நாகர்பற்றி அறிந்தோம். இப்படியான விஷ்ணுவம்சத்தவர்களான ஆதிக்குடி முகுளிநாகர்கள் ஈழத்தைச்சீருஞ் சிறப்புடனும் ஆளுங்காலத்தில் ஏற்பட்ட 3ம் கடல் கோளினால் (கி. மு. 161) சின்னாபின்னமாகி பாரதம் செல்ல எஞ்சியமக்கள் தம்தொழில் இன்றிப்பதிய மிகுதி நிலத்தில் கண்ணீருடன் சிறிது காலம் வாழ்ந்தனர். இவ் முகுளி நாகர் இனமக்கள் விஷ்ணுவம் நாராயணனைத் தலைமையாக வழிபட்டு வாழும் நாளில், அந்த நாராயணன், தெய்வமாக வணங்கிய பாற்கடல் மக்கட்குக் கருணைபுரிய எண்ணி, அவர்களின் ஆன்மசுடேற்றத்திற்காக உறைநிலமாம் காரைநகர் சூழ்பாற் கடற் சயனப்பள்ளியில் யோகநித்திராய் இருக்கும்நேரம், தனதுவலம் புரிச்சங்கை விலைமதிக்கமுடியாதமுத்துக்களும், சங்குகளும் இருக்கின்ற திருப்பாற்கடலிலே மறைத்துவைத்தார். பின் தனது சயனப்பள்ளி

யால் சக்கரவாளமலை அமைந்த சொர்ணபூமியாம் நன்னீர் சுரக்கும்
சுண்டகி தீர்த்தத்தில் (கீர்மலையில்) நீராடி, அங்கே அமைந்த திருத்
தம்பலேகவர் — ஈஸ்வரியைத் தரிசனம்செய்து இம் மென்னிலமக்கள்
வாழும் பகுதியை அடைந்து, தனது வலம்புரிச் சங்கைப் பாற்கடற்
பள்ளியிலிருந்து எடுத்துவரும்படி பணித்தார். எங்கும் தேடி
கிடைக்காத பட்சத்தில் சோகமே உருவாக வந்து தேவநாராயண
னிடம் தெரிவித்தனர் அவ்வூர் மென்னிலமக்கள்.

திருந்துபதி கீரிமலை திருமால்முன் பாற்கடலில்
அருந்துயில்கொள் முன்னுளில் அற்றுவந்த வலம்புரியை
தருந்தொழிலை மற்றவர்கள் தலைமீதில் அற்றதினால்
பிரிந்தவென்றன் தொடைநோக்கிப்பார்க்க அங்கேதான் பிறந்தான்.
கடலோட்டு காதை பா. 3

திருவளர் துவள சீர்கரன் மார்பினில்
மருவளர் புனியில் மனுவெனத் துதித்து
சுகன் எனக் குலமும் குவலையத் தமைத்து (க.ப. கல்வெட்டு)

இதனாற் தேவநாராயணன் தன் கருத்தும் உலகைக் காத்தலும்
நிறைவேறுப்பொருட்டு, சிவபெருமானைத் துதித்துத் தன்னோக்கைத்
தனது வலது தொடையிற் பொருந்தியதும் அந்நோக்கின் ஆற்ற
லால் அம்மக்கள் மத்தியின்முன் தோன்றினான் உகன் எனும்சுகன். *
அவன், வானிலே உள்ள நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் ஒன்றுசேர்ந்தாற்
போன்ற ஒளிப்பிரகாசமான திருமேனியையும், நீண்டு அகன்ற மார்
பையும் நேரிய பார்வையையும் உடைவனாக அம்மக்கள்முன் தோன்
றிக் சுகன் எனும் பெயர் பெற்றான்.

பிறந்துமுன்னே தொழுதுநிற்கப் பெருமானும் என்சொலுவார்
மறந்துவந்தோம் வலம்புரியை வாரியிலே நீர்போகி
அறிந்தபடி முக்குளித்து அதனைஇங்கே தருவதென்ன
சிறந்தவன்போய் எடுத்துவந்து திருமுன்னே வைத்துநின்றான்.

க. கா. பா. 4

ஆனந்தங்கொண்ட நாராயணன் சுகனை நோக்கி, திருப்பாற்
கடலிலே தவறிய எனது சங்கை வவராலும் எடுக்க இயலவில்லை,
நீவிர் சென்று எடுத்துவாரும் எனப் பணித்தார். உடனே சுகனும்
ஏனையோருமாகக் கடலினுட் குதித்து நீந்திச் சுழியோடித் திருப்பாற்
கடலை [காரைதீவைச் சூழ்ந்த கடல்] அடைந்து தேடியபோது

* முன் தோன்றிய உகன், சிவபெருமான் பெண்கள் கூட்டத்தில்
பார்வையில் நோக்கியவன் பார்வதியானது போன்ற கூற்றைஒக்கும்.
அஃதேல் அம்மக்கள் மத்தியில் முன் தோன்றியவனாகலாம்.

அங்கே விலைமதிக்கமுடியாத முத்துகளும் சங்குகளும் இருப்பதுகண்டு அவ்விடத்தைக் குறிப்பில் வைத்து, மகாவிஷ்ணுவின் வலம்புரிச் சங்கைக் கண்டெடுத்துவந்து அவர்முன் வைத்து வணங்கிநின்றான் குகன். இதனால் மகிழ்வுற்ற நாராயணன், தன் திருவிளையாடலின் நோக்கு நிறைவேறியதாலும் என்ன வரம் வேண்டுமெனக் குகனைக் கேட்டு நீ என் திருநோக்கில் முற்பட்டு முன்தோன்றி என் வலம்புரிச் சங்கை எடுத்துவந்தமையால் நீயே முதன் மையானவன் [முன் + உகன்] என உன்னை அழைப்பார்களாகவென வரங்கொடுத்து இவர்கள் யாவருள்ளும் முக்கியமானவன் [முக்கியன்] நீயே! எனக் குலவிரும்பும் கொடுத்தார் (இதனாலேயே குகன் சந்ததியினரை முக்கியர் என்பதனைக் காண்க).

“குகன் எனக் குலமும் குவலையைத் தமைத்து... ..”

(கர்ணபரம்பரைக் கல்வெட்டு)

என்றும், “ நீ என்றும் குகனே! எனது சங்கும் சக்கரமும் உனது சின்னமாகட்டும்! நீயே இவர்களின் தலைவனாகி, முழு சமுத்தையும் ஆள்வாயாக ” என்று வரங்கொடுத்து மறைந்தருளினார்.

நின்றவனை முகநோக்கி நெடியோனு மேதுசொல்வான்
சென்றுதிருப் பாற்கடலிற் திரிந்துஇது தந்தமையால்
உன்றன்பேர் முக்கியன்காண் உனக்கென்னால் வேண்டியது
இன்றிங்கே நான்தருவேன் என்னவேனு! மென்றுரைத்தான்.

க. கா. பா. 5

மேலும் இக் குகன் எனப்பட்ட வெடியரசனைப்பற்றிய, நவாவி யூர்ப் புலவர் வயிரவி இராமு அவர்களால் 1821 ஆம் ஆண்டில் (நந்தன வருடம்) பாடப்பட்ட ஒரு பாடலின்பகுதி வருமாறு:

பொங்கலையுடுத்த பூவின் மாந்தர்களே
இங்கிதத்துடனவிலின் மொழி கேளீர்
பராபரமான பரமேஸ்பரன் முன்
மறாதலம்படைக்கத் தூனினைத் தருளித்
தன்பரையிடத்திற் சாற்றுகா நூபுரத்
தென்றிடு வட்டத்தீசுர மூர்த்தி
பராபரம் பரமாய்ப் பரத்திற் சிவமாய்ச்
சிவத்திற் சக்தியாய்ச் சத்தியினுதமாய்
நாதத்தில் விந்தாய் நாதநாரென்று
பூதவந் தன்னில் புகழ்சதாசிவமாய்ச்
சதாசிவந் தன்னிற் றள்ளருமகேசகரன்
பிதாவென வுதித்தவப் பேருருவதனில்
உந்து மகேச்சுர னுருவிலிருந்து

வந்தது வருத்திரன் வருவுருவதனிற்
 சிந்தையதான ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தி
 வந்திங்கெவர்க்கும் வகுக்கரும் பொருளா
 யிந்தநல் வண்ணத் தின்னமுநேக
 முய்த்திடு சபைதனி லுண்மையதாக
 வதுவெலா முங்கட் கன்புடனுரைக்க
 விதுவேளை தனிலே யியம்பிடவரிதாம்
 பரியுநவாகுமப் பச்சை மாலொருநாட்
 பரிந்தவர் துயில்புரி பாலாழி தன்னிலே
 நித்திரை பண்ணியே நீண்டிடு தன்கரம்
 வைத்திடு வலம்புரி மறந்தவர் வந்தார்
 வந்தபின் வலம்புரி மறந்து விட்டேனென்
 றந்தணன் ஒருவனை யடை வுடனழைத்து
 நன்றி சேர்சங்கை நரலை விட்டெழுந்தேன்
 இன்று நீயேகி எடுத்துவா வென்றார்
 மறையவ னேகியும் மகாதேர மானதாற்
 குறை யொன்றிலாதவக் கோவிந்த மூர்த்தி
 வலத்துடை தட்டினார் மலிகதிர் போலப்
 பெலத் துடனங்கனோர் பிள்ளை யொன்றுகித்தது
 அப் பொழுதவரும் அகத்திடை மகிழ்ந்து
 செப்பருந்திறல் சேர் செல்வனே தேனே
 என் பணி புரியவே யேவுவாணுன்னை
 யின்றழைத் திட்டே னின்பமே யினிய
 மகனேநீர் கேளும் வலம்புரிச் சங்கை
 மகர வேலையிலே வைத்துநான் வந்தேன்
 எடுத்துவா வென்றுமே யெம்பிரான் சொல்லத்
 திடுக்கென வெடுத்ததைத் திருமுன் னேவைத்தான்
 மகனே யுன்னுமம் மாற்றவர் பணிந்திடுங்
 குகனென்று சொல்லியே குரிகிலு மப்போ
 சங்கு சக்கரமுந் தரியலர்க் கரிதாய்ச்
 செங்கண்மால் கருடக் கொடியையுங் கொடுத்து
 வெடியரசென்று விளம்பியார் பட்டம்
 படிதனையாள்ப் பாங்குடன் வைத்தார்
 வைத்தபின் மாலும் மனதினினினைந்து
 சித்திர மலை போற் சிருட்டித்து நால்வரை
 அரச நின் றுணையென வடைவுடன் விடுத்து
 மரு மலர்க் குழல் சேர் மடமயிறுனையும்
 மன்னவன் பாங்கினில் வைத்தவன் பாரியா
 யுன்னிதத் தோடவனு யுலகமாண்டிருந்தான்

இவ் அற்புதத்தைக் கண்ட அவ்வூர் மக்கள், குகனைத் தங்கள் தலைவனாக ஏற்றுக்கொண்டனர். இப்படியாக ஆட்சிபுரியும் காலத்தில் குகன் என்ற இவ் அரசனுக்கு "வெடியரசன்" எனும் விருதுநாமம் வழங்கப்பட்டு; வீரத் தம்பிகளாக வீரநாராயணன், விளங்குதேவர், போர்வீரகண்டன், ஏரிளங்குருவன் ஆகியோருடன் இவர்களாகித் தேசம் ஐம்பத்தாறையும் ஐயதோர்குடைக்கீழ் ஆண்டனர். சங்கும் ஒலியும் அவர்களது சின்னமாகவும், கருடன் அவர்களது கொடியாகவும் இருந்தது. (அட்டைப்படத்தில் குதிரையின் கழுத்தில் உள்ள ஆபரணத்திலும் கொடியிலும் காண்க).

சங்கும் ஒலியும் பசுந்தாரமும் இலங்க...

ஐகொற்றரசர் தேசம் ஐம்பத்தாறையும்

ஐயதோர் குடைக்கீழ் துரைத்தனம் செலுத்தி--

மேலும், மதுரையில் வெளியிடப்பட்ட "சந்தபுராண மறை பொருள் உரை" யின் பக்கம் 89 இல் ஆதிரியர் டானியல் யோன் குறிப்பிட்டுள்ளதாவது; குகன் கந்தகுமாரனின் ஒரு பெயரென்றும் நாராயணன் விஷ்ணுவின் ஒரு பெயரென்றும் மகாவர்சம் -- பந்தி 5 இல் (MHV . vii 5) கூறுவதாகவும்; வெடியரசனும் தம்பிமாரர்களும் இமயவரின் சந்ததியினரென்றும், இவர்கள் ஐவரும் கிருட்டிணன் (விஷ்ணு) புத்திரர் என்றும், யாழ்ப்பாணத்தின் பூர்வஅரசர்கள் குகன் வம்சத்தாரென்றும், தனது கருத்தில் இமையவரின் சந்ததியினரே முற்குகர் — முக்கியர் — முக்குவர் என்றும் இவர்கள் வெடியரசன் சந்ததியினர் என்றும், ஈழத்தில் இன்றும் இச்சாதிப் பெயருடனேயே வாழ்ந்து வருகிறார்களென்றும், குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், சிலப்பதிகாரத்திற் பாராட்டப்படும் கண்ணகிகாலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலும் (காந்தருபநகரம்) தீவுப்பற்றிலும் வெடியரசன் எனும் குகனும் அவனுக்குக்கீழ் அவன் சகோதரர்களாகிய வீரநாராயணன், விளங்குதேவர், போர்வீரகண்டன், ஏரிளங்குருவன் எனும் நால்வரும் சிற்றரசர்களாக இருந்தார்களென்ற பூர்வசரித்திரம் உண்டென்றும், வெடியரசனைக் குகன் எனவும் அவன் தம்பியை நாராயணன் எனவும் அழைக்கப்பட்டதனைக் கவனிக்கப்பட வேண்டும் எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் இலங்கை, யாழ்ப்பாணத்தின் பெயர்போன பகுதியாகிய தம்பலைப்பகுதியின் பெயராலும், இலங்கைவாசிகளை முற்குகரின் பெயராலும் கிரேக்கரும் ஏனைய வெளிநாட்டு வர்த்தகர்களும் வழங்கினார்கள் என்பதைக் கீழ்க்காணும் குறிப்புகள் நிரூபிக்கின்றன எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். [TAPROBANE] தப்பழ டனை தட்டலபதி ["R = ம" PALAECGONI = பழை உகன் = முன்உகன் = முற்குகன். 'I ஐ' பன்மை விசுதிஎன்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்துடன், கந்தபுராணப் போரில் அகரராகிய ரூரபத்மனையும் அவன் இனத்தையும் அழித்து, தேவர்களை ஏழு கண்டங்களாகிய ஏழுதீவுகளிலும் சுலர்க்கபூமியாகிய வடஇலங்கையிலுமிருந்து சிறைமீட்டு, ரூரபத்மன் மகன் பாணுகோபனால் எரிக்க

பட்ட பொன்னகரத்தை மீண்டும் பொலிவுசெய்து, திருவடிநிலைவழி யாகக் கந்தபிரான் சென்றதாலும், அதன்பின் காந்தநுபநகரத்தை வெடியரசனும் அவன் தம்பிமார்களும் ஆண்டனர் எனவும் குறிப் பிட்டுள்ளார்.

கிரேக்க அறிஞர்களின் ஆராய்ச்சி அறிக்கைகளிலிருந்து, வெடியரசன் நாட்டு வணிகம், துறைமுகங்கள், கடல்வளம் போன்ற வெடியரசனைப்பற்றிய சிறப்புகள் புலனாகும். மேலும் அன்றைய சுசார (Sousonara) என்றஇலங்கையில் முன்பிருந்ததீவு (காரைதீவு-சுவர்க்க தீவு) பற்றியும் (A.I.P-251 இல் உள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனால் மதுரைஆசிரியர் டானியல் யோன் அவர்களுக்கூட வெடியரசன் சமூகத்தினர் விஷ்ணுபுத்திரர் என்பதனையும் அரச பரம்பரையினர் என்பதனையும், நிபந்தித்துள்ளார். மேலும் வெடியரசன் சிலப்பதிகாரக் கண்ணகியின் காலத்தில் ஆண்டான் என்பதனையாழ்ப்பாணச் சரித்திரங்கள், யாழ்ப்பாணக் குடியேற்றம், கண்ணகி வழக்குரையில் கடலோட்டுகாதை, கந்தபுராண மறை பொருள் போன்றநூல்கள் உறுதிப்படுத்துவதுடன்; தெடுத்திலிலுள்ள கோட்டை, வட்டுக்கோட்டை, ஆணைக்கோட்டை, காரைநகரில் கோட்டை தொல்புரம் கொட்டையாலத்தைக் கோட்டை, அமைந்த இடங்களும், மண்பிட்டிகளும், ஈழத்து ஐயனர்கோவிலும், பொன்னாலை ஸ்ரீவரதராஜப்பெருமாள் ஆலயமும், குகன்குலத்தவரின் கர்ணபரம்பரைக் கல்வெட்டுகளும் ஆகாரமாகவுள்ளன. எனவே வெடியரசனும் அவன் தம்பிமாறும் அவர்கள் வழித்தோன்றல்களும் விஷ்ணுபுத்திரர்கள் என்பது ஊர்ஜிதமாகின்றது. இதனை மேலும் உறுதிப்படுத்த, குகன்குலத்தவர்களின் சின்னம் ஏனையவைபோன்றல்ல விஷ்ணுவின் சக்கும் சக்கரமும் * என ஆராய்ச்சியாளர் M. D. ராகவன் அவர்கள் ஆராய்ந்து விபரித்துள்ளார். குகன் என்ற நாமமே விஷ்ணுவின் நெருங்கிய அம்சமானதை, கங்கைக் குகனும் இராமபிரானின் உயிர் நண்பனாகவும் இலக்குமணனுக்கு மூத்த சகோதரனாகவும், உதவிசெய்யம் பொருட்டுபூவுலகில் ஜெனித்தார் என்பதனை அனுபந்தத்திற்கண்டோம். இறைவன் அரசர்களாகப் பூவுலகிற்பிறந்து ஆன்மாக்களைவழி நடத்தினர் என்பதனை முன்கூறியிருந்தேன். மின்னும்மீன்கொடியினை யுடைய பஞ்சபாண்டவர்களும் கண்ணனும் விஷ்ணுவின் சகோதரர்கள் தேசுற்றம் என்பதனையும் நாமறிந்ததே! கடலுக்கு அதிபதியாம் மகாவிஷ்ணு மென்னிலமக்களுடன் இரண்டறக்கலந்து உலகை உய்வித்தார் என்பதனைப் புராண இதிகாசங்கள் மூலம் அறியக்கிடக்கின்றது. அவைபோலவே வெடியரசனும் விஷ்ணுபுத்திரன் ஆனான். இதனால் இவர் பிறப்பும் தெய்வஅம்சமான விஷ்ணுபுத்திரன் ஆகும்.

* Tamil Culture In Ceylon by Page—159. The Cattle Brand Marks are Shanka & Chakra, are the Legendary Descent From the Race of Sri Maha Vishnu. M. D. Raghavan.

விஷ்ணுபுத்திர வெடியரசன்

பூதலத்து வேந்தரெல்தாம் போற்றுஞ்சிங்கம்
 பொங்கரவ மணியுலவு புனிதசிங்கம்
 மாதவர்கள் புகழ்ந்து கலையோதுசிங்கம்
 மாட்சி பெறு மறையறிந்த நாதசிங்கம்
 ஆதபனை நிழ்த்து முடியணிந்தசிங்கம்
 மடர்ந்து வலம்புரிமுழங்க வடருஞ்சிங்கம்
 வேதனுமோர் துணையாக விளங்குசிங்கம்
 வெடியரசனான சிங்கம் வெளிப்பட்டானே.

வாரணங்க ளோசைவர மத்தள தாளந் தொனிக்க
 வீரவீரர் சூழவர வெடியரசு தோற்றினுனே
 சீர்கெருடக் கொடிகள் வரச்சிறந்த சித்திரக் குடைகள்வர
 ஏர்செறியுஞ் சேனைவர ராசராசன் தோற்றினுனே
 நாகபண மணிதுலங்க நற்பலன வொளி யிலங்க
 நேரலரு ரங்கலங்க நீதிராசன் தோற்றினுனே
 துளசியண்ணல் கிருபை செய்யத் தொல்லுலகுள் ளோர்களுய்ய
 விழிகள்களித்தரசு செய்யும் வெடியரசு தோற்றினுனே
 (ந. பு. வ. இ)

சதுர எழுத்துக் காலமாகிய கடைச்சங்க காலத்தில் நான்
 மாடக்கூடல் ஆலவாய் உத்தர மதுரையில் சங்கம் நடைபெறும்
 போதினிலும், சேரநாட்டில் நெடுஞ்சேரலாதனும், சோழநாட்டில்
 கரிகால்வளவச்சோழனும் (கி. பி. 75 — 115), பாண்டிநாட்டில் நெடு
 மாறனும் ஆட்சிசெய்யும் காலமுமான இந்தக் காலத்தில், வெடியரசு
 சன், கிழக்குலகின் கிளர்மணியென நடுநின்று நிலைத்த சுழத் திரு
 நாடாம் இலங்காபுரியின் வடநிலத்தில் தென்தமிழ்மொழியில்
 தேர்ந்த தமிழ்ச்சங்கப் புலவர்கள் வழிவந்த நாகர் இன மரபினரின்
 முக்குளிநாகர்களின் தலைவனாகவும் தேவநாராயணனும்விஷ்ணுவினும்
 விளக்கம் அடைந்து கிருஷ்டிக்கப்பட்ட அதிபதியாகவும் சீரும் சிறப்
 புடனும் இரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஆட்சிபுரிந்தான்.
 அவ் வெடியரசன், விஷ்ணுபுத்திரன், இமையவரின் சந்ததியினர்
 குகன், முக்கியஸ்தன், திருவாசன் என்ற பெயர்களைக்கொண்டவனாய்
 வெளிநாடாம் வடசுழத்தை ஆண்டமையால் வெளிஅரசன் (வெடி
 யரசன்) என்றசிறப்பு பெயரையும்பெற்று நாராயணன் அருட்கடாட்
 சத்தோடு சங்குச்சுர சின்னத்துடன் ஆண்டுவந்தான்.

ஆரியரின் கெடுபிடியினாலும் மாறி மாறி நடந்த சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களின் ஆட்சிப்போர்களாலும் தனது படைத்தளத்தினை வலுப்படுத்திப் பகைவர்கள் எளிதில் அணுகமுடியாத நெடுந்தீவைத் தனது ஆட்சிக் கோட்டையாக அமைப்பதற்குத் தேர்ந்து, அங்கே பிரமாண்டமான இன்றும் அழியாது நிலைகொண்டிருக்கும் சற்கோட்டையைக் கட்டுவித்தும், காரைதீவில் அரசமாளிகையை அமைத்தும், சதுரங்கமணல் பொன்னகரில் சமையக்கோட்டையும், வட்டுடை அணிந்தபோர்வீரர்களை வட்டுக்கோட்டையிலும், யானைப்படைகளை ஆணைக்கோட்டையிலும், நாகதீபத்தில் நாகமணி, மரகதம், நீலம், பவளம், வச்சிரம், பதுமராகம், முத்து, கோமேதகம், புருடராகம், வைடுரியங்களை யுடைய கழஞ்சியக்கோட்டையும் மற்றும் மயிலிட்டி, கிரிமலை, திருவடிநிலைப் பகுதிகளிலும் பெரும்படைவீடுகளையும் கொத்தளங்களையும் அமைத்துப் பகைவர்கள் தீண்டாதவண்ணம் பெரும் படைபலத்துடன் ஆண்டுவந்தான்.

இங்கு சங்குகளும் (வலம்புரிகளும்) முத்துக்களும் ஏனைய கடற் திரவியங்களும் விலையுயர்ந்த நாகமணிகளும் ஒருங்கேகிடைக்கப்பெற்றதனால், பெருஞ்செல்வம் படைத்தவனாகவும், ஏனைய அரசர்களின் கண்ணெறிக்கு உட்பட்டவனாகவும் ஆட்சிசெய்துவந்தான். இதனால் கடலோட்டும் வணிகர்களும் பெருங்கப்பலோட்டிசனும் உலகின் கடற்பிரயாணத்திற்கு மையமாக விளங்கிய இலங்காபுரியினில் வாழ்கின்ற வெடியரசனின் புகழையும் கடல்படுதிரவியங்களையும் அறிந்து வடசூழம் வருவதற்கு நாட்டங்கொண்டனர் இதனால்கிரேக்கர்களும், உரோமர்களும் அராபியர்களும் மற்றும் மேலைத்தேசத்தவர்களும் நயினாதிவுத்துறைமுகம், ஊராபவற்றுறை, கொழும்புத்துறை, காங்கேசன்துறை, மாந்தை போன்ற துறைமுகங்களில் வந்து இக்கடல்வளங்களான முத்துக்களையும், சங்கில் அறுத்த வளையல்களையும், மாணிக்கக் கற்களையும், நாசமணிகளையும், யானைத்தந்தங்களையும் பெற்று, அதற்குப் பண்டமாற்றாகப் பொன், இரும்பு, மட்பாண்டங்கள் வெள்ளிநாணயங்கள், உயர்ந்த மதுபானங்கள், ஈயம், தகரம், விளையாட்டுப்பொருட்கள் போன்றனவற்றையும் பெற்று ஏற்றுமதி — இறக்குமதி மூலம் உலகளாவிய வணிகம் செய்து பெரும் செல்வம் செழித்த அரசநாடாக ஆண்டுவந்தான். இதன் பெருமையினால் பர்மா, மலேசியா, சீனா, இந்தோசீன வணிகரும்வணிகம் செய்தனர். உரோமாபுரி இராணிகளும் சீமாட்டிகளும் அரசர்களும் முத்துக்களைப் பெருமளவில் விலைகொடுத்து வாங்கினர். இதனால் தன் நாட்டுச் செல்வம் குறைகின்றது என்று உரோமப் பேரரசன் திபெரிஸ் தனது ஆய்வின்மூலம் கண்டு செனற் சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்தான். இதனால் பெண்கள் இம்முத்துக்களின்மேற் காட்டும் ஆசைகளைக் குறைத்துத் தன்னாட்டுச்

செல்வங்களை அதிகம் செலவுசெய்வதைக் கட்டுப்படுத்த உரோமா புரி அரசர்கள் முயற்சித்தமை, இம்முத்துகளுக்கு அன்றிருந்த பெருமதிப்பைப் புலனாக்குகின்றது. மேலும் “பெரிஞஸ்” என்றநூல் ஆசிரியர் முத்து ஏற்றுமதிப்பற்றி மிகவிளக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ள தனாலும் ஈழத்தின் தனிச்சிறப்புப் புலனாகின்றது. இதனாற் செல்வப் பெருக்குற்ற வெடியரசன், “தொண்டி” போன்ற விஹைதிக்கமுடியாத முத்துக்களையும், மாணிக்கங்களையும், நாகமணிகளையும் நயினா தீவிற் களஞ்சியப்படுத்தி வரலானான். இலங்கையில் முதன்முதலில் திறம் குதிரைகளை வெளிநாடுகளிலிருந்து வாங்கியவர்களும் தமிழ் அரசர்களேயென்று கடல்வாணிப வரலாற்றில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை நோக்கும்போது, இன்றும் வெடியரசனின் கோட்டை அமைந்த நெடுந்தீவில் சிறந்த இனக் குதிரைகள் காணப்படுவதனால் இவற்றை முதன்முதலில் வாங்கிய இலங்கை அரசன் வெடியரசனே என்று எமக்குப்பலப்படுகின்றது. அத்தோடு கிழக்குக்கரைத் துறை முகங்களிலிருந்து பாரிய கப்பல்கள் ஈழம் ஊடாகப்பர்மா வரைக்கும் தமிழ்நாட்டுச் சேரநாட்டுத் தொண்டி, முசிறி, குமரி, என்ற துறைகளிலும் சோழநாட்டிலுள்ள காவிரிப்பூம் பட்டணத்திலும் பாண்டி நாட்டுக் கொற்கைத் துறைமுகத்திலும் முத்துகள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதனையும் பெரிஞஸ் ஆசிரியர் விபரித்துள்ளமையினாலும் இவன் மகிமையும் முத்துக்களின் ஏற்றுமதியும் உலகளாவியதெனலாம். அக்காலத்தில் இலங்கைப் படத்தினை முதன்முதலில் வரைந்த மாலுமி தொலமியும் இலங்கையின் கடல் வணிகப்பற்றி மிகச் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் அன்றைய நமது நாட்டுக் கடல்வணிகம் பற்றிக் கடல்வணிக வரலாற்றுநூலில் அறியலாம்.

இப்படியாகச் சீரும்சிறப்புடனும் செல்வம் கொழிக்கும் நாடாக வடஈழம் அமைந்ததனாலும், சிறந்த முத்துக்கள் சுலபமாகக் கிடைப்பதனாலும் உலகளாவிய வணிகர்களால் இந்தாடு பெயரும் புகழும் பெற்றுது. இதனை அறிந்த மக்கள் குளுக்கள் இங்கு குடியேறவும் முற்பட்டனர். அத்தோடு கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டில் கடல்கோளால் இந்தியா சென்ற ஈழவர் “மாவிலங்கை” எனச்சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுஇன்றும் இப்பெயர் நிலைத்துள்ள இந்தியாவில் ஈழத்து வேளாளர் என்ற நாகர்களில் சிலர் தமது தாயகமாம் வடஈழத்திற்கு மீளவும் குடியேறமுற்பட்டனர். சோழநாட்டின் சேதுபதியில் வாழ்ந்த முத்துக்குளிப்போரும் இங்கு பெருமளவில் விலையுயர்ந்த முத்துக்கள் கிடைப்பதனால் இம் முத்துக்குளிக்கும் குகன்குலத்தவர்களும் இங்கு வந்து குடியேறலாயினர். ஜீவராசிகளையும் ஆன்மாக்களையும் ஈடேற்றும் நோக்கிற்காகவே இடங்களை அழிப்பதும் படைப்பதும் நராயணனும் மகாவிஷ்ணுவின் லீலைகள் என்பதனைத் தத்துவமூலமும் விஞ்ஞான விளக்கத்துடனும் நூன்முகத்தில் எழுதியிருந்ததுபோல,

இம்முத்துக்கள்கூட இருந்திடும் பாற்கடலை அண்டிய காரைநகர் (சாகதீபம்) அமைந்த கடற்பரப்பாகையால் முதன்முதலில் இங்கேயே மக்கள் வந்து குடியேறி இடப்பெயர்களையும் தாங்கள் வாழும் குறிச்சிப்பெயர்களையும் வைத்து வாழ்ந்துவரலாயினர். இப்படியாக வாழங்காலங்களில் வெடியரசனும் விஷ்ணு பக்தராகையால் குடியேறிய சேதுபதி மக்கள் ஐயப்பனாரைத் துதிப்பதனால், வெடியரசன் தனது மண்குவியற் கோட்டைக்கு அருகாமையில் அதாவது தற்சமயம் காரைநகரில் வியாவில் என்று அழைக்கப்படுகின்ற இடத்தில் மேற்கரை ஓரமாக ஒரு பிரமாண்டமான எழுநிலைமாட (ஏழு வீதிகளையுடைய) ஐயப்பனார் ஆலயத்தை நிறுவி அதற்குச் சிறந்த சிற்பவேலைகளும் தூபிகளும் ஒருங்கே அமைந்தவாறு வான ளாவும்பிரமாண்டமான இராஜசோபுரத்தையும் அமைத்துநிலைகெடிய இனும் குடிமக்களிடும் ஆசையை நிறைவேற்றினான். இக்காலங்களில் வடஇந்தியாவில் கனிஸ்கன் எனும் பேரரசன் (கி. பி. 78 — 120) புத்த சமயத்தைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்த காலமாகையால், அன்று வெடியரசன் சைவத்திற்குச் செய்த இப்பெரும்பணியே. இன்று நாமெல்லாம் எமது சமயம் என்று சொல்லிப் பெருமைப்படக் கூடியதாக இருக்கின்றது. ஐயனார் ஆலயம் இதுவே இன்றும் சுழத்துச் சிதம்பரம் என்று போற்றிப் புகழப்படுவதனை உணரும்போது மயிர் சிலிர்க்கின்றது. இப்படியான பெரும் ஆலயத்தைக்கட்டி புத்தமூரிலே சேதுபதி மகாராஜாக்களிடம் தூது அனுப்பி, சுவாமிக்குப் பூஜைசெய்ய அதி உத்தம குருவாக திருவுத்தரகோசமங்கையிலிருந்து வேதவல்லவக் குருக்களையும் வேண்டிய சீஷர்களையும் அவர்களின் குடும்பத்துடனும் தென்னாட்டிலிருந்து வேத வல்லுனர்களான அந்தணர்களையும், சிறந்த ஓதுவார்களையும், சித்தார்த்த வித்தகர்களையும் அழைப்பித்து அவர்களுக்கு வேண்டிய பொன்னும், மணியும், முத்தும் பொருளும் அளித்து வீடுகளையும் மண்டபங்களையும் கோவில் முன்றலிலும் ஆலய சுற்றாடலிலும் அமைத்து நித்திய நைமித்திய பூஜைகளையும் கோவிலுப் பரிவாரங்களையும் ஒழுங்கு முறைப்படி நேரந்தவரூது செய்வித்து வந்தான். இவ்வாலயமே காரைநகரில் முதன் முதல் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சைவ ஆலயமாகையால் இன்றும் அங்கு செல்லும் அடியவர்கள் ஆலயத்திற்கு இரு நுழைவாயில்கள் இருந்தும்கூட ஐயானார் வாயிலால் உட்சென்று ஆதிமூர்த்தியாம் ஐயப்பனாரை வழிபட்ட பின்னரே ஏனைய தெய்வதரிசனம் செய்யும் வழக்கம் உள்ளது. இக்காலங்களில் ஆரியரின் கெடுபடியிலிருந்து வடஈழம் முழுவதும் வேதநெறிதழைத்தது. சைவத்துறை மிக விளங்கிற்று. கோவில்களில் கிரியைமுறைகள் விரிவடைந்தன. திருமுறைகளும், வேத மந்திரங்களும் இன்னிசையுடன் ஆலயங்களிலும், அரண்மனையிலும், ஊரெங்கும் ஒலித்தன. புராண படலங்கள் ஆங்காங்கே நடைபெற்றன. ஊர்மக்கள் நெற்றிகளில் திருநீறும், உத்தமர்கள்

உடலெல்லாம் உருத்திராக்கமும் தொங்கி விளக்கமடைந்தன. இவ் எழுநிலைமாடமான ஐயநூர் ஆலயத்தின் சாஸ்திரக்கணக்குக் கருவறையாம் ஆதிமூலத்தில் ஒதப்படுகின்ற "ஓம்" என்ற ஓங்கார ஒலி ஓசை கருவறை ஆதிமூல மூலக்கற்களில் அதிர்வுற்றுத் திரும்பி மூலமூர்த்தியாம் நாதத்துடன் சேர்ந்திருந்து நாதஓசைஓசையாய்க் காற்றுடன் கலந்து நாடெங்கும் செறிந்து நாதத்தின் தன்மையை விஞ்ஞானமுறையில் நாட்டினுற் பரப்பிற்று. இதனால் சைவமும் தமிழரும் பூத்துக் காய்கனிகளாகக் காட்சியளித்தன. வெடியரசன் இக்கலைச் சிறப்புகளுடன் அந்தணர்களையும், கோவில் தொண்டர்களுடைய தனது முத்துக்களாலும் மணிகளாலும் அலங்கரித்து பொருட் செல்வங்களையும் வாரி வழங்கிக் கௌரவப்படுத்தியதுடன், தனது நாட்டில் வேதம் சிறப்புடன் ஒதவேண்டும் -- அவ் ஓசை அலைகளின் அதிர்வு விண்ணவர்களின் செவிப்பற்றிக் கண்கள் திறக்கப்படவேண்டும் -- வானங்கூட இவ்வேத ஒதவின் அதிர்வால் முழங்கி மழையாகப் பெய்யவேண்டுமென நாட்டங்கொண்டு அரும்பாடுபட்டதன் பயனாகக் காலவாராறுது வானமும் இடியோடு கூடியமழை பெய்தது. குடிமக்களும் இன்புற்று நல்வாழ்வு வாழ்ந்தனர். வேதம் ஓதுவார்கள் மீண்டும் மீண்டும் இசைவுடன் ஓத, ஓதுவார்களும் பண்ணுடன் ஒதினர். இவை ஊரெல்லாம் ஒலிக்க, பௌத்த சமயத்தவர்கள் எட்டியும் பார்க்கமுடியாத அளவுக்கு சைவசமயம் வலுப்பெற்று, மிகுந்த செல்வங்களாலும் சிறந்த படை அணிகளுடனும், பிற தேசத்தவர்களின் வணிக விருத்தியினாலும் குறுகிய காலத்தில் எல்லா அரசர்களின் மனதிலும் கண்பட்டவனாய் சிறப்புடன் அரசசெலுத்தி வந்தான். இப்படியாக இருந்துவரும் வேளையில், கொங்குதேசத்தில் இருந்த மக்கள் சேதுகரை ஊடாக எழத்திற்குப் பலதடவை நெருங்கிய வர்கள் போல வந்துசென்றார்கள் என்பதனை முன் அறிந்தோம். வெடியரசனும் அவன் தம்பியர் நால்வரும், தேசம் ஐம்பத்தாறையும் (சிறுநூர்க்கு) வெடியரசன் தலைமையின்கீழ் சிற்றரசர்களாக இருந்து ஒரு தடைக்கீழ் அரசசெலுத்தி வந்தனர். இச்சிற்றரசர்கள் தங்கள் தங்கள் சிறுநூர்களில், வீரதாராயணன் தொல்புரம் பொன்னுலகத்து ரங்கமணல் மானிகை அடைப்பு என்னும் இடத்தில் காரைநகர் ஐயநூர்கோவிலைப்போன்று எழுநிலைமாட * பொன்னுலக ஸ்ரீவரதராஜப் பெருமாள் ஆலயத்தைப் புனரூத்தாரணம் செய்தும், விளங்குதேவன் சுழிபுரத்திலே சங்கமித்தையால் திருவடிநிலை அருகாமையில் வைத்து வெள்ளரசமரத்தின் கீழிருந்த புத்தபீடகைக்கு அருகாமையில் பிள்ளை

* 1 ஜோன் ஆசிரியரின் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம். பக்கம் 6.

2. 28. 08. 1986 இல் சுழநாடு, சுழமுரசு பத்திரிகைகளின் வெளியான சிறப்புக் கட்டுரைகள்.

3. அடுத்த வெளியீட்டில் மேலும் சான்றுபுகும்.

யார் ஆலயத்தையும், வைரவர் ஆலயத்தையும் அமைத்துச் சைவ சமயத்தை வளர்த்தனர். இதேபோன்று கிரிமலை, மயினிட்டிப் பகுதிகளை ஆண்ட போர்வீரகண்டனும், காங்கேசன்துறைப் பகுதியை ஆண்ட ஏரிளங்குருவனும் தங்கள் தங்கள் சிற்றூர்களில் பல ஆலயங்களை அமைத்தும், திருத்தம்பலேஸ்வரர் - திருத்தம்பலேஸ்வரி, கதிரையாண்டவர் ஆலயங்களைப் புனருத்தாரணம் செய்து, புத்த சமயத்தைப் பரவவிடாது சைவசமயத்தை வளர்த்தார்கள். இவர்கள் புகழ் திக்கெட்டும் பரவியதனால் வெடியரசனுக்குத் திருமணம் செய்யும் பொருட்டு; ஆகியில் இலங்கை அரசர்கள் இந்தியாவிலுள்ள மகாராணிகளைத் திருமணம் செய்வது போன்று, முதன்முதலில் இராம்பிரானால் குகனுக்குச் "சேதுபதி மகாராஜா" என்ற நாமம் இடப்பட்டதனை அடுத்து, குகன் குலத்தவர் வழித்தோன்றலாக வந்த சேதுபதி மகாராஜாவின் மகளுக்குத் திருமண நிச்சயார்த்தம் செய்யப்பட்டது. (இச் சேதுபதி மகாராஜாக்கள் பற்றிய விபரம் நூன் முகத்தில் உள).

இவ்வாறான சிறப்புப்பொருந்திய குகன்குலத்தவர்கள் அதிகம் வாழுகின்ற சேதுநாட்டிலே சேதுபதி மகாராஜனுடைய மகளாகிய இளவரசி நிலகேசியை வெடியரசன் முறைப்படி திருமணம் செய்து காரைநகரிலே தற்சமயம் நீலங்காடு என்று அழைக்கப்படுகின்ற இராஜாவின் தோட்டத்திற்கருகில் அரசமாளிகையை அமைத்து: கடலோரம் உள்ள புண்ணைக்காய்கள் கோர்க்கப்பட்ட மாளையை அணிந்தவளும், வடித்த கடரையுடைய வேற்கண்ணை உடையவளும், கடர்நெருப்பின் கூர்மையை ஒத்த கயல்வழிகளை உடையவளும். துடி போன்ற இடை அழகைக் கொண்டவளும், மென்மையான இளநீல மேனியை உடையவளான பூங்குழலி நிலகேசியை, வண்டுகள் நீங்காரம் பாடுகின்ற மென்மலர்களாற் தூவி அலங்கரிக்கப்பட்ட பஞ்சணமெத்தையைக் கொண்ட அந்தப்புரத்திலே வெடியரசன் மடித்து அமர்ந்து வாழ்ந்தாள்.

கொடுத்தவரம் பெற்றுடைய குலவுபுகழ் முக்கியர்கோள்
வெடித்தபுண்ணைத் தாருடையான் வெடியரசன் தேவியவள்
வடித்தகடர் வேற்கண்ணாள் வண்ண நீல கேசை என்பாள்
துடிக்குளிரை வாணுதலாள் துயின்றனள் பூ வணைமீதே.

க. கா. பா.

திங்கள்போன்முகத்தி செழித்தநல்லகத்தி

—தேவவிழ்தாமரைப்பதத்தி

செப்பரும்வரத்தி செல்வத்தின்னயத்தி

—செப்புமேழ்தாயரினொருத்தி

நீலகேசி + காடு = நீலங்காடு

இராசா, இராணி உலாவிய அந்தப்புரம் - இராசாவின் தோட்டம்

சங்குசக்கரத்தி தந்தியின்புரத்தி

—தண்டவிரக்காந்தளங்கரத்தி

தரைபுகழொருத்தி தரளத்தாற்கழுத்தி

—சதுர்மறைதனையறிகழுத்தி

செங்கண்மானிமத்தி சீர்செறியுளத்தி

—திருவெனச்சிறந்தவுத்தமத்தி

சேனையினுரத்தி திகழும்பொற்புயத்தி

—தேங்கமழ்மணி முடிச்சிரத்தி

வெங்களப்புறத்தி வேந்தரைத்துரத்தி

—வெற்றிகொள்வெடிமன்னனிடத்தி

மெல்லியர்குழ வன்னம்போனில்

—மெல்லியன்சபையில்வந்தனளே.

(நவாபியூர்ப் புலவர் வைரவி இராம)

வெடியரசன் அணிந்திருந்த முத்துக்களின் ஒளிக்கதிர்களும், நீலகேசியின் அந்தப்புரத்திலில் அமைந்துள்ள முத்துக்களும், வைரங்களும், இரத்தினங்களும், நாகமணிகளும் காலுவின்ற ஒளிக்கற்றைகளும் ஆதவனுடன் போட்டியிடும் வகையில் காட்சியளித்தன. தேவலோகத்தைத் தரிசித்துவரும் ஆதவனும் நீலகேசியின் அரண்மனை கண்டதும் சற்றுத் திடுக்கிட்டு தான் சென்ற இடம் பேரே என்று எண்ணித்தெளியும் அளவிற்கு எழில்கொண்ட அந்தப்புரத்தில் நீலகேசியின் அழகிய இயற்கைமழிலை எவ்வாறு எழுத்தில் வடித்திடலாம்.

நிலாப்போன்று தண்ணிறீசும் நீலகேசியின் அரண்மனை முத்துக்களை நிலாஅற்றவேளையில் ஆயிரம் நிலாப்போன்று காட்சியளித்தன. நிலா அற்றவேளையில் அவைகளின் இனங்களை இங்கே காணலாம்:-

தண்ணமர் சாலி முத்தும்

தடங்கடல் இப்பி முத்தும்

வண்ணவொண் பணில முத்தும்

வரையறு வோல முத்தும்

கண்ணமர் கரும்பின் முத்தும்

ககனமஞ் சேன்ற முத்தும்

வெண்ணில வில்லாப் போது

மிகு நிலாக் கொழிக்குமன்றே.

இவ்வாறாக மணம்புரிந்து வாழுங்காலங்களில் சிற்றரசர்களும், புலவர்களும், ஏனையோரும், வெடியரசனையும் நீலகேசியையும் “கனியிடை ஏறிய சுவையும், காய்ச்சும் பாலிடை ஏறிய குளியும், நிலநிடை ஏறிய குளிரும், செந்தேனிடைய இனிப்பும், நெருப்பும் ஒளியும் போல், பூவும் மணமும்போல் இருவரும் இளமை இனிப்புடன் வாழி இல்லறத் தேர்நிலவினில் இனிது இனிமையுடன் இணங்கி வாழட்டு” என புதுத்தம்பதிகளைவாழ்த்தினர்.

மேலும் பிறதேச அரசர்களும், மக்களும் மேலத்தேச கடலோட்டு வணிகர்களும் பின்கண்டவாறு வாழ்த்தலாயினர்.

“ இளமையில் இன்பம் பொங்க, வாழ்க்கையதில் வளம் பொங்க, புகழும் கரையிலாக் கல்விதழைக்கவும். வாலியின் வலிமையும், வீஜயனின் வெற்றியும், அரிய மக்களும், மாசறு பொன்னும், மணியும், முத்தும், வல்ல நல்லூழும், இனிமையின் நுகர்ச்சியும் பண்ட புடை அறிவும், நிலவின் அழகும், தோன்றும் பெருமையும், குன்ற இளமையும், நோயின்மையும், குறைவிலா உணவும் இப்பதினாறு பேறும் பெற்று, ஆழியும் மலையும் போலவே வாழ வாழிடென வாழ்த்தியதும்;

அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் — இவ்வாழ்க்கை பண்பும் படினும் அது! ”

என்ற திருவள்ளுவரின் வாக்குப்போல இனிது இருவரும் இவ்வறத்திற்கலந்து இன்புற்று குடிமக்களுடன் சிறப்புற்று ஆண்டுவந்தனர். அரசன் எவ்வழியோ குடிசளும் அவ்வழியென வாழ்த்துவரலானார்கள்.

சங்கு சக்கரமும் பெற்றாய் தரணியையாளப் பெற்றாய்
துங்கமா மவுலி பெற்றாய் துளசின்மாலை பெற்றாய்
கங்கெனுங் கொடியைப்பெற்றாய் காமனைத்துணையாய்ப்பெற்றாய்
பங்கய மலர்த்தாள் சென்னி பதித்திட்டேன் பதித்திட்டேனே!
(புலவர் வயிரவி இராமு)

கண்ணகி அம்மன் பிறந்த கதை

பரராச முனிதவத்தாற் பரிந்துபெற்ற கன்னிதன்னைச்
சேரரும் சிவனருளாற் சிவலோகச் சபைதனிலே
ஆராலுங் காணரிய அருள்பதத்தைப் பணிந்துமுனி
பேரருந்தி குவளாற்பெற்ற கன்னிதனைத் தொழுதான்.

சுருணையுற்றே யட்பொழுது சுற்புநெறி யுங்கொடுத்துத்
தரைமதிக்க அஞ்செழுத்துச் சக்கரமுந் தானருளிப்
பரிவான சுற்புடைய பத்தினிமென் றேயுரைத்து
அருளாருங் கிருபையுடன் அன்பாக வீற்றிருந்தார்.

அம்மன் பிறந்த கதைப் பாடல்கள் 43—48

பரராச முனிவரின் மகன் கற்றிலும், பொற்றிலும், அருவதுணக் கடவுள் பக்திகளிலும் சிறந்தமையால், பூவுலகோர் போற்றும் கற்பின் மணிதெய்வமாய்ப் பிறக்கும்படி சிவபெருமான் வரங்கொடுத்தார். அக்காலத்தில் வாழ்ந்த தவப்பேறுடைய பாண்டிய மன்னன், சிவன் போல் தானும் நெற்றிக்கண் உள்ளவன் எனச் செருக்குற்றிருந்தான். இதனால் இவனின் செருக்கை அடக்குவதற்காக உமாதேவியாரும் இச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தினர். இவ்வேளை பாண்டிநாட்டில் ஒருவராலும் பறிக்கமுடியாத ஓர் அசைய மாங்கனி தோன்றிற்று. அதனை யாராலும் பறிக்க இயலாது போகவே, பாண்டிய மன்னன் ஒரு முனிவரின் ஆலோசனைப்படி அதனைக் கைகளாற் பற்றினான். உடனே அக்கனி அவனின் கைகளில் நெருப்புநன் நடையானதும் கனியைக் கைவிட்டான். நெருப்பின் பயத்தால் ஏற்பட்ட வியர்வையையே மன்னன் அக்கரங்களாற் துடைத்ததும் அவன் நெற்றிக்கண் மறைந்துவிட, அத்தீப்பிழம்பும் மாங்கனிபாயிற்று. அக்கனியை மன்னவன் தன்மனைவியிடம் கொடுக்க, அவள் பொற்குடத்தில் வைத்தாள். மூன்றாம் நாள் அம்மாங்கனி ஒரு தெய்விகக் குழந்தையாயிற்று. இதனால் வியப்புற்ற மன்னவன் சோதிடரை நாடி வேதியர்கள் கூற்றுப்படி குழந்தையை ஓர் பேழையில் வைத்துக்கடலில் இட்டான்.

“துன்று புகழ்க் கடல் மன்ன
தொல் வினைகள் வரும் இதனால்”

(வரம் பெறு காதை 77)

கரிகாற் பெருவளத்தான் சோழநாட்டை ஆண்ட காலத்தில், காவிரிப்பூம் பட்டணத்தில் மாசாத்துவான், 1 மாநாய்கன் 2 என இரு பெரும் வணிகத்தலைவர்கள் இருந்தனர். மாசாத்துவானுக்குக் கோவலன் எனும் தவப்புதல்வன் இருந்தான். ஒருநாள் இருவரும் துறைமுகத்தில் நின்றபொழுது, கடலில் இடப்பட்ட அப்பேழை வருவதனை மாசாத்துவான் முதலிற் கண்டதும் அது தனக்கென்றுன் மாநாய்கனும் தனக்கென்றுன். இப்படியாக இருவரும் வாத்தாடி சுற்றில், நீர் கண்டபேழை உமக்கென்றால்,

1. மாசாத்துவான் — பெரும் வணிகன்
2. மாநாய்கன் - அதிக நாவாய்க்கூட்டத் தலைவன். (நாவாய்-கப்பல்)

அன்று ஒரு பெண்ணிற்குச்-6ஆண்டுகள் என்றவிசிறத்தில் இருந்தனர். பஞ்சபாண்டவர் திரௌபதையை மணந்தமையுந் தாய்வழிப் பெயர் உறவுமுறையும் இதற்குச் சான்றாகும். இதனால் அன்று கற்பிற்கரசி அவதரித்தனள். ஆனால் இன்றோ ஒரு ஆணிக்கு 7-8 பெண்கள் என்றுள்ளமையால் (7 பெண்களை மணப்பது இஸ்ஸாம் வழக்கமுமாகும்) இன்று கற்பிற்கரசன் அவதரிக்க வேண்டுமோமாக!

அதனுள் இருக்கின்றகாணாத பொருள் எனக்கேஎன்றான் மாநாய்கன். அதன்படியே, பிள்ளைப்பேறற்று, கண் ஒளி குன்றிய மாநாய்கனே அப்டேழையில் இருந்த குழந்தையை எடுத்துத் தனக்குக் கண்ணொளி ஊட்டியமையால் கண்ணகை* எனப் பெயரிட்டுத் தன் மகளாக வளர்த்து வந்தான்.

பருவமடைந்த கண்ணகியைக் கோவலனுக்கு மணப்பெண்ணாக நிர்ணயித்தனர். திருமணத்திற்காக விலையுயர்ந்த அணிகலன்களையும் செய்வித்தனர். காற்கிலம்பிற்கு வேண்டிய ஏனையோராற் பெறமுடியாத விலையுயர்ந்த நாகமணியானது, தென்பாலுள்ள தீவரம் ஈழத்தில் வெடியரசன் வசமுள்ளதனை மாநாய்கன் தனது கப்பற் காரர்கள் மூலம் அறிந்து சோழமன்னனுக்குத் தெரிவித்தான். வெடியரசனின் ஆற்றலிலும் படைத்திறனிலும் பொருமை கொண்டிருந்த சோழமன்னனுக்குத் தன்னாட்டை வளப்படுத்த இச்செய்தி நல்ல வாய்ப்பாயிற்று. பெருஞ்செல்வந்தனுள் மாநாய்கன் பணமோடொருளோ கொடுத்து இந்நாகமணியை வாங்கக்கூடிய ஆற்றல் அற்றவனாய் நாகதீபக் களஞ்சியத்தில் மிகப்பாதுகாப்பாக வைக்கப் பட்டுள்ள விலைமதிக்கமுடியாத இந்நாகமணியை வெடியரசனுடன் போர்செய்தே பெறவேண்டிய நிலையினை அறிந்து சோழமன்னனின் உதவியை நாடினான்.

சீரும் சிறப்புடனும் வாழ்ந்த வெடியரசன் புகழ் எண்ணிசையும் பரவியதும் சோழ நாட்டவர்களையும் இந்நாட்டவரின் செல்வச் சிறப்புக் கவர்ந்ததால் அவர்களும் இங்குவந்து குடியேறியமையாலும் மேல்நாட்டு வணிகர்களும் சோழநாட்டில் முத்துக்களை வாங்காது ஈழநாட்டிலேயே அதிக விலைகொடுத்துப் பெற்றதனாலும் சோழநாட்டிற் பொருளாதார வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது. இந்நிலையில் இருந்த சோழஅரசனுக்கு கண்ணகியின் காற்கிலம்புக்கு வேண்டிய முத்து வெடியரசனிடம் இருப்பதை அறிந்ததும் இச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி வெடியரசனுடன் போர்தொடுத்து வடஈழ ஆதிக்கத்தையும் தன்வசப்படுத்த இராஜதந்திரத்தைப் பயன்படுத்தினான். இவனே இமயம் சென்றுமீண்ட பேரரசனும் தொண்டை நாட்டை வளப்படுத்திச் சோழ ஆட்சியை விரிவுசெய்தவனுமாகும். ஆதலால் வடஈழ ஆட்சியையும் கைப்பற்ற முயற்சித்திருக்கலாம். எனவே இவன் சடல்குழ் இலங்கையை வெல்ல மீகாமனை அழைத்துப் போருக் கேற்ற ஆயத்தங்களை இரகசியமாகச் செய்வித்ததடன் படைபலம் மிக்க வெடியரசனை வீழ்த்தவதற்கு வேண்டிய உதவியைத் தென்னிலங்கை அரசர்களிடம் நாடினான்.

* கண்ணகை — கண் + நகை (ஒளி)

துட்டகமுனு கி. மு 161 இல் தனது தந்தையின் பிரதேசம் மகாவனிகங்கைக்கு உட்பட்ட சிறுபிரதேசம் என்றும், ஏனையவை தமிழர்களின் (எல்லாள் உட்பட) கோடி ஆட்சியில் இருந்தமையால் துஷ்டனாகி ஆட்சியைக் கைப்பற்றியதும். கைமுனு இறக்கத் தம்பி சதாதிசனும் பின்னர் இவன் நான்காம் புத்திரன் வலகம்பாகவும் அரசனாகி 5 ஆம் மாதம், தமிழ்ப்பிரதானிகள் படைஎடுத்து அரசனைத் துரத்தி அனுராதபுரில் ஆண்டது (கி பி 103) இதைத் தொடர்ந்து வலகம்பாகு 15 வருடத்தின் பின் இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றியதும், தமிழரும், சிங்களவரும் மாறி மாறி ஆட்சியைக் கைப்பற்றிப் பமை நாமறிந்தசரித்திர உண்மையே இப்படியாக ஆதிக்குடிகளானநாகர்களும் சேர, சோழர்களும் யுத்தம் செய்து மாறி மாறி ஆட்சிகைக் கைப்பற்றிப் பது சரித்திர உண்மை. இதேபோன்று கி. மு. 20 ஆம் நூற்றாண்டளவிலும் வடஇலங்கையை ஆண்ட வெடியரசனின் மூதாதையர்களான விஷ்ணுபுத்திரர்கள் வடநாடுத்தின் பொன்னகர்ப் பகுதியிலிருந்து தென்இலங்கையை ஆண்ட பாதிக்கவாய் என்னும் சிங்கள அரசனுடன் கடுஞ்சமர் புரிந்தனர் என்பது பற்றியும், இவர்களின் போர் வலிமைப்பற்றியும் சிங்கள நூலான "உடறட்டவிடி" யில் மிகத்தெளிவாக அறியக்கூடியதாகையினால் தென்னிலங்கை அரசனும் வடஇலங்கை அரசனும் பகைவராக இருந்தமை புலனாகின்றது. இதனால் தென்னிலங்கை அரசர்களுக்கும் சோழ அரசர்களுக்கும் சேர்ந்து வெடியரசனை வீழ்த்துவதற்கு அரசியற்குழ்ச்சி செய்யவதற்குக் கண்ணகியின் சிலம்புமணி உபைவுற்றது. சிலப்பதிகாரக் கண்ணகியின் கப்பல் வைத்தகாதையும் இதனை மெய்ப்படுத்தும்.

மணிவாங்கித் தாருமென்ற வணிகேசா தீர்ச்சேனும்
மணிவாங்கப் போம்வழியில் வழிமறிப்பான் வெடியரசன்
மணிவாங்க மனதுடிண்டால் மரக்கலமா யிரந்தேடி
மணிவாங்க என் சிறுநீ வாங்கிவந்து தருவேனே. 105

பொன்கொடுத்துக் கொண் டகப்பல் போருத் த மாகது
வன்படைமால் வெடியரசன் மாக்கலங் களைமறிப்பான்
முன்படையாய் விட்டுப்போக முகமொத்த கப்பல்வேணும்
என்கொடுத்தப் பலகைதேடி எடுக்கவேணும் கப்பலென்றான்

117

மாளாகர் தாழ்ந்த மதுவல்லோர் முகநோக்கித்
தேனுநஞ் சோலைதுழர் தென்னிலங்கை அரசனுக்குத்
தாலாகக் கட்டிவைத்த பாகுடங் கள்ள தெல்லாம்
யாலாக அறியவிக்கே இயம்பிடுங்கள் நீங்கன்னோர். 119

மீ. கா. பா

எனவே சோழமன்னன் அழைத்து, ஆதியில் எங்கும்கிடையாத நல்லினத் தேக்குகளும், விலைதிக்கமுடியாத பெறுமதிவாய்ந்த கப்பல் செய்யப் பொருத்தமான மரவகைகளும் இலங்கையிலேயே இருந்தமையினாலும் மீகாமனைக் கட்டுமரங்கள் பெறப் பணித்து தென்னிலங்கை அரசர்கட்டு வரிசைப்பொருட்கள் பலவும் கொடுத்து வெடியரசனுடன் போர்தொடுத்தல் பற்றியும் கூறும்படி பணித்து முகூர்த்த நாளில் தென்னிலங்கைக்கு வழியனுப்பிவைத்தான்.

புகிட்டுத் தூரியெல்லாம் புணரியின்மேல் விரைந்தோட அறிவுற்றோ ரெல்லோரும் ஆய்ந்துணர்ந்தங் கேதுசொல்வார் வெறியுற்ற தொடைமார்பன் வெடியரசன் மறிப்பனென்று எறியுற்ற திரைக்கடலை ஈழஞ்சுற்றி யோடுமென்றார். 136

ஈழஞ்சுற்றி யோடுமென்ன எல்லோருஞ் சம்மதித்து ஆழ்ந்துற்ற கடல்செறிந்த அடங்கலுமே சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்துற்ற அடவிகள்தான் மிகத்தோன்றிவிடுவதன்முன் காழ்ந்துற்ற கடல்செறிந்த கற்கோவளம் கரைப்பட்டதே. 137

பன்றித்தீவு சல்லித்தீவு பாலமுனை பாசிக்குடா என்றைக்கா லமும்வழங்கும் ஏறாவுர் தனைக்கடந்து சென்றப்போர் புளியந்துறை சேரப்புற கிட்டோடி மன்றலொத்த தொடைமார்பர் மட்டக்க ளப்பில்விட்டார்.

தூரியோட்டு 151

மீகாமனின் தூரி வெடியரசனின் இராஜ்ய எல்லையால் வராது களவாகக் கீழ்த்திசை வழியாகத் தரங்கம்பாடி, நாலூர், சேன்குன்று களைக்கடந்து, இலங்கையில் செம்மலை, கொக்காலை, யானையாறு, சலுப்பையாறு, சுண்டியாறு, புறமலை, சிவனாத்திருமலை, மகாவலிகங்கை, யாழ்ப்பாணம், சுச்சிலம்பத்தை, பன்றித்தீவு, பாலமுனை, பாசிக்குடா, ஏறாவுர், புளியந்துறை, மட்டுநகர், கண்டபாணந்துறை, பாணகை இராவணன் கோட்டை, தங்காலை, வலிகாமம், காலி முதலிய இடங்களைக் கடந்து அனாத்ரம் எனும் ஊரில் (புதிய நகரம்) வந்திறங்கி தென்னிலங்கை மன்னனைச் சென்றடைந்து வரிசைப் பொருட்களையும் பாண்டங்களையும் வழங்கி உணங்கிநின்று தான் வந்த (நாகமணிபற்றிய) விபரத்தைக் கூறலானான்.

இவற்றைக் கேட்ட அவ்வரசனும் வடஈழ மன்னனின் படை பலத்தையும் வலிமையையும் எடுத்துக்கூறி, போதியளவு பெருமரங்களை மூன்றுதினங்களில் வெட்டிக்கொடுத்து, வடதிசைசென்று வெடியரசனிடம் அகப்படாது வந்தவழியே செல்லும்படி கூறி மீகாமனை வாழ்த்தி வழியனுப்பிவைத்தான்.

ஏற்றியே மரங்களெல்லாம் எல்லையற்ற நாள்முன்றில்
ஆற்றில்விட்ட தூரியெல்லாம் அடைவுசெய்தோ மென்றுமிகப்
போற்றிசெய்து நின்றுசொல்வான் புண்ணியனே நாள்முன்றில்
மாற்றமதில் லாதபடி மரங்களேற்ற முகூர்த்தமென்றார்.

தூ-கா-பா 175

இப்படியாகக் கடல்முழுதும் மரம்போலக் காட்சியளிக்கும்
மரங்களைச் சோழமண்டலம் கொண்டுசென்று, வெடியரசனுடன்
போரிடச் செல்லும் படைகளுக்கு வேண்டிய பாரிய கப்பல்களைச்
செய்வித்தான். இவன் வடஈழத்தையும் தனதாக்கிச் சோழநாட்டை
மேலும் விரிவுசெய்ய எண்ணி; வெடியரசனுடன் போரிட மறுத்
துரைத்த மீகாமனுக்கு, வெடியரசனை வென்று நாகமணிபுடன்
வந்தால் ஒரு சிற்றூரும் அரசரிமையும் தருவதாக ஆசைவார்த்தை
கூறி, கடலெங்கும் கப்பல்களும், வள்ளங்களும், சுட்டு மரங்களுமாய்க்
காட்சிபலிக்க நாகமணி எடுப்பதற்காகப் படைவீரர்கள் புடைசூழ
மீகாமனின் தலைமையில் பெரும் படையொன்றைக் காவிரிப்பூம்
பட்டினத்திலிருந்து தன் முகூர்த்தத்தில் வடஈழம் தோக்கி
அனுப்பிவைத்தான்.

நீலகேசிகளையும் வெடியரசன் போரும்

பூவணமேற் கண்துயின்ற போதந்தப் பூங்குழலாள்
தாவுபரி சொற்பனங்கள் தான் பெரிதாய்த் தோன்றிடவே
ஏவனைய கண்ணியஞ்சி ஏங்கியுட னெழுந்திருந்து
காவனைய கண்ணானே கடலரசே கேளுமெல்லாம்.

கடலரசே பெருமானே கண்டோரஞ்சங் கொடையானே
வெடியரசே யிங்கரசே விழிதுயின்ற போதுதன்னில்
கொடியபெரு மாதேசங் கொடுவினைகள் கண்டேனே
துடிவைவென்ற இடையாளே சொல்லுமெனச் சொல்லுற்றான்.

சொல்லுவாள் வானுதலாள் துய்யமீனம் விழுந்திடவும்
அல்லுலகை விழுங்கிடவும் அவனியெல்லாம் எரிந்திடவும்
கல்லுமறை பொழிந்திடவுங் கடலேழும் வற்றிடவும்
பல்லதுதான் விழுந்திடவும் பதிவிடவுங் கண்டேனே

விடங்கடவிற் பிறந்திடவும் வெற்பெட்டும் முறித்திடவும்
கடம்பிடியிற் பிரிந்திடவுங் கண்ணென்று மறைந்திடவும்
கொடுந்தொழில்சேர் மதயானே கோடதுதான் இழுந்திடவும்
இடம்பெரிய வெண்முகிலால் இடிவிழவுங் கண்டேனே.

க. கா. பா 811

சண்டணைய செரல்லொருத்தி சண்ணையெல்லாம் மிகவணிந்து வண்டமருங் குழல்மடவார் வடக்குநோக்கிப் போய்விடவும் கொண்டாட மன்றில்நின்ற குலவரசு வீழ்ந்திடவும் விண்டோயுந் திரையில் வீழ்ந்திடவுங் கண்டேனே.

தரையில்வரும் இருளகற்றத் தானாண்ட திசையனைத்தும் சிறுமுயல்போய்ச் சிங்கந்தனைச் சென்றுடனே பிடித்திடவும் உறையுனையும் நின்கைவாள் ஒடித்திடவுங் கண்டேனே சிறையுனையே செய்திடவுந் திவ்னையேன் கண்டேனே.

வினையான சொற்பனைங்கள் மிகவுந்தான் கண்டதனால் வினைவருமென் கோமானே வெடியரசே பெருமானே வினைவருங்காண் என்னைவா வென்றியபோர் செய்தாலும் வினைவேண்டா மென்னைவா வேறேயுர் போகாதே.

க கா பா, 12-14

அதிசயிக்கக்கூடிய தேவலோகம் போன்றதும், நிலாப் போன்ற குளிர்மையான ஒளிவீசும் முத்துக்களைக் கொண்டதும், விலைமதிக்கமுடியாதமேல்நாட்டுவாசனைத் திரவியங்களையும் பஞ்சணை மெத்தைகளையும் கொண்டதுமான நீலகேசியின் அந்தப்புரத்திலே கடலோரப் புண்ணையின் றேரரசுலுடன் தேனீக்களும் கீதமுரைக்க முத்துக்கள், அரசன் மார்பெங்கும் ஒளிவீச, முத்துப்பவளத்தால் அலங்கரித்த தாலி ஆபரணங்களோடு அலங்காரப் பொருட்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முத்துக் கட்டிலில் மலைபோன்ற எழில்மிகு தோற்றத்தையுடைய வெடியரசனின் அழகிய மேனிமேல் தலைவைத்துக் கண்துயிலும் வேளையிலே ஓர் பின்னிரவு ஒரு தீய கனவு கண்ட நீலகேசி தன்கணவனிடம் வானத்திலிருந்து நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்து வீழ்ந்தன; உலகமெல்லாம் பேரிருள் மயமாய் இருந்து பின் அக்கினி மயமாய்த்தோன்றியது; கல்மழை பொழிந்தது; சப்தசமுத்திரங்களும் அணைகளைக் கடந்து உலகைப் பயமுறுத்தின; பற்கள் ஒவ்வொன்றாக நീழ்ந்திடவும்; நம்நாட்டைவிட்டு நாம் அகன்று சென்றிடவும்; நமது மதயானையின் கொம்பு முறிந்திடவும்; வானிலிருந்து இடிவிழவும்; சந்தியில் நின்ற அரசமரம் சிதறி விழவும்; சந்திரன் வானிலிருந்து பூமியில் விழவும்; இவை மட்டுமல்ல அரசேம்.....ம்.....மான அமுதவாறு.....உமது கையிலிருந்த போர் வாளும் முறியக் கண்டேன் என்று கதறி அமுதவாறு கூறினான்.

இதைக் கேட்ட வெடியரசன் நீலகேசியின் கனவை இசுழ்ந்து, எனக்குப் பெரிய துயர் வருமென்று அஞ்சுகிறாய். என் வல்லமையை நீ முற்றும் அறிந்திலை போலும். என்னை வெல்ல வல்லார் மூவுலகிலும் இல்லை என்டதை மறந்துவிட்டாய். நீ வீணாக எண்ணி அஞ்சி

நடுங்கவேண்டாம்; நாகரத்தினம், முத்துக்கள், சிப்பிகள், சங்குகள் போன்ற விலைதிக்கமுடியாத பொருட்களும்; மேலும் வலிமை பொருந்திய தரைப்படை, கடற்படை போன்ற படைபலங்கள் என்னிடமுள்ளதாலும் சோழநாட்டு அரசன் என்மீது பொருமை கொண்டு மீகாமனைப் போருக்கு அனுப்ப இருப்பதாலும் நான் ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்துள்ளேன் என்றும், என் படைக்கலங்களெல்லாம் ஆயத்தமாக உள்ளனவென்றும், மான் கூட்டத்துட்புகுந்த புலிபோல் அவர்களைத் துரத்தி அழித்துவிடுவேனென்றும் கீழ்க்கண்டவாறு ஆறுதல் கூறினான்.

வேறேயூர் போவதென்று பின்னிடைவே யென்னசொன்னும் ஆறாத சொற்பனங்கள் கண்டவற்குக் கடாதுகண்டாய் மாறாக மீகாமன் வாரணந்தான் வந்தாலும் கூறுகக் கொன்றிடுவேன் கொடியிடையே யஞ்சாதே

கொடியையென்ற இடையாளே கோடிகாகம் வந்தாலும் கடுகவொரு கல்லெறிந்தாற் காகமஞ்சி யோட்டாதோ வெடியரசன் என்றென்னை மேதினியோ ரறியாரோ படியிலுள்ள எலிகிரண்டாற் பாம்பாரே பார்மொழியே

மொழியில்நாய்சிங்கம்முன்னேமுயல்திரண்டுவந்ததுண்டோ செழுவாயின்புலியின்முன்னேதிரண்டுபுல்வாய்சென்றதுண்டோ கிளிமொழியே சுற்றாணைக் கறையானும் தின்றதுண்டோ மழைமுகில்சேர் குழலாரே மற்றெனக்கிங் கெதிரியுண்டோ

எதிர்பொருத வந்தவனை இயம்புரம் ஏற்றேனோ மதியாமல் மரக்கலங்கள் வாரியின்மேல் வந்ததுண்டோ சதியாக வெட்டியங்கே தாழ்ப்பதுவு மறிபாரோ புதிதோதான் என்சமத்துப்புலியிலுள்ளோரறியாரோ

அறிவுடைய பட்டணத்தான் அவனேதான் வருவனாகில் செறிவுடைய மான்திரளைச் சென்றுபுலி துரந்தாற்போல் முறியவெட்டியவன்படையைமுனையின்முன்னேகொன்றிலனெல் மறையவர்க்குத் தாரைவார்த்து மற்றில்லையென் றவனாவேன்

மற்றுநீ வருந்தவேண்டாம் வஞ்சியஞ்சு மிடையாளே இற்றையிராக் கண்டகனா எல்லாம்கொடி தானாலும் சுற்றணர்ந்தோர் சொல்லிவைத்தார் கண்டவரீக் கடாதெனவே அற்றவர்க்கும் மறையவர்க்கும் அன்னதானம் வழங்குமென்றார்
க கா பா: 15-20

தானந்தான் வழங்குமென்னத் தார்குழலும் மனம்மகிழ்ந்து
தேனியைந்த தாரெனவே சிந்தையெல்லாம் மிகமகிழ்ந்து
பனல்நந்து வாளைதாவும் பொய்கை தனிவழங்கி
வானுகந்த மதிநுதலாள் வந்திருந்தாள் தன்முகப்பில்.

தன்ம மிகவளித்தாள் தன்னுயிரைக் கொல்லவந்த
வன்மனைச் சொற்பனங்கள் வாராமல் — உன்னிப்
படியரசர் கொண்டாடப் பாரதப்போர் வென்ற
வெடியரசன் தேவி விரைந்து.

விரைகமழுந் தொடைமார்பன் வெடியரசு னேதுரைப்பான்
அருகுநின்ற வரைநோக்கி அழைத்தோடிப் போகவென்று
திரைகடல்மேல் பரக்கலங்கள் திரிவதிப்போ துண்டோதான்
குரைசெறிந்த கடல்தனிலே குலவியங்கே பாருமென்றான்.

க கா பா 21-23

வெடியரசன் தனது கடற்படைத் தளபதியை அழைத்து வட
முனையிலுள்ள காராளி கடற்கரைக்காவல் அரண்களை வலுப்படுத்தும்
படியும், தனது கடல் எல்லையில் எதிரிகள் வருகின்றார்களா என்ப
தனைக் கண்காணிக்கும் படியும் உத்தரவிட்டான்.

பாருமென்ன அவர்சென்று படர்ந்தபாய் மரமிசையே
தூரமுற உயர்ந்தகொப்பிற் றெத்தியுச்சந் தனிலேறி
வீரமெல்லாம் மிகப்பெரிய வெடியரசன் ஏவலினால்
காராழி தனில்மீதே கண்ணையுற்றுப் பார்த்திருந்தார்.

பார்த்தவப்போ தூரத்தே பாய்தலைகள் தோன்றிடவே
வேர்த்துள்ளம் மிகநடுங்கி விரைவினுட னேயிறங்கி
பூத்தமலர்த் திருவுறையும் புயத்தானே வெடியரசே
நீத்தமெல்லாம் மரக்கலமாய் நிறையவந்து தோணுதென்றார்.

நிறையவந்து தோணுதென்ன நீதிபுனை வெடியரசன்
குறையறவே வேடியெல்லாம் கோடியில்கே யென்றுரைக்கத்
துறையிலுள்ள வேடியெல்லாம் தூயவண்ணக் கொடியிரிந்து
இறைப்பொழுதில் ஆட்கள்சென்று எக்குறையுந் தீர்த்துலந்தார்.

எக்குறையுந் தீர்த்துலந்து ஏறுநீர் என்றுசொல்ல
மைக்கடல் மீதுவந்த மாற்றானே வெல்வதற்குத்
திக்கிலுள்ள வீரர்களைச் சென்றழைத்து வாருமென்றான்
அக்கணமே தூதர்சென்று அனைவரையும் அழைத்துவந்தார்.

க கா பா: 24-27

இக் காவல்அரண்களிலிருந்தகாவலர்கள், தூரத்திலே பலகப்பல் களின் பாய்முனைகள் தெரிவதாகத் தளபதிக்குத்தெரிவித்தனர் இக் கணவின் நிமித்தம் அதன் விளைவுகளை எதிர்பார்த்து வெடிஅரசன் நீலகேசியிடம், வேண்டிய பிராயச்சித்தங்களையும்; அந்தணர்க்கும் இரவலர்க்கும் மிகையாகப் பொன்னையும், பொருளையும்வழங்கி; ஏனையோர்க்குத் தான தர்மங்களையும் செய்து, தம் குலதெய்வமாகிய பொன்னுலை ஸ்ரீவரதராஜப் பெருமாளிற்கு விஷேட அபிஷேக ஆராதனைகளைச் செய்யும்படியும்பணித்தான். அவ்வாறேநீலகேசியும் தன் கணவின் பலன் தீர மன்னவன் கூறியதற்கு மேலாகப் பயபக்தியுடன் அவற்றைச் செய்து, பொன்னகர் நாராயணனிடம் பின் கண்டவாறு வேண்டிநின்றான்:

“வாசவா மாதவா கோபாலா கோவிந்தா
வைகுந்த மாயனே பொன்னுலை ஐயனே ஐயனே
வாடுதே மனஞ் சோடுதேதேகம் நாமிதற்கென்ன செய்வேன்
சாரங்கபாணிராமா எப்போதுமுன் பாதம் மாமா
தாமதமாயிராதே யிப்போதுன் பாலனைக் காரும் மாமாமாமா”

“ராம ராம ராமா ஸ்ரீ ராமா ஆ பரந்தாமா நீர் கிருபை தாராயோ
கார்கடல்வண்ணு கமலசெங்கண்ணு காருண்ய நேயருள் நீ புரிமன்னு
காராயோ குறைதிராயோ விதே வாராயோ வண்ணு
தாயார் முலையைப் போற் பேயார் முலை தன்னை
வாயாலிழுத்து வதைசெய்த வண்ணலே
காபாம் பூநிற நேயா நீ மறவாதே யிப்போதையா.....”

(ந. பு. வ. இ.)

குறைவின்றிச் செய்த மன்னவனின் இப் பிராயச்சித்தத்தால் சிற்றரசர்களும், அரசசபையோரும், வல்லுனர்களும், புலவர்களும், பிராமணர்களும், எவையோரும் வந்து பாண்டியதேவன் என்று போற்றிப் புகழ்ந்து வாழ்த்திநின்றனர்.

வந்தெ திர்த்தவர் சிந்தை வெட்டவே
வல்ல நாரணன் வாரி தன்னிலே
தந்த மூலமாய் நின்ற நாரணன்
சலதி நாரணன் சமரில் நாரணன்
பந்து வன்னிய தடிகள் நாரணன்
பருதி நாரணன் சுருதி நாரணன்
விந்தை மாமயல் தங்கு நாரணன்
வெடி வரசனை வந்து சுண்டனர்.

கண்டு சொல்லவே தங்கள் நாரணன்
 கமல நாரணன் கமல நாரணன்
 வண்டு லாவிய தொங்கல் நாரணன்
 வாரி நாரணன் மதிக்கொள் நாரணன்
 கொண்டல் போலவே யுதவு நாரணன்
 குழலை யூதியே நின்ற நாரணன்
 விண்டு ஆனிரை காத்த நாரணன்
 வெடி யரசனை வந்து கண்டனர்.

வெடிகள் நிகழவே கடிகொள் நாரணன்
 வேலை நாரணன் காலை நாரணன்
 படிக ளேழையு முண்ட நாரணன்
 பரவை மீதிலே துயிலு நாரணன்
 அடல ரசர்கள் தங்கள் நாரணன்
 அமல நாரணன் அவனி நாரணன்
 கடுகு தோள்வளை யிட்ட வீரர்கள்
 கட லரசனை வந்து கண்டனர்.

கடலில் வீரர்கள் கண்ட வெம்முனை
 கருது வீரர்கள் கண்ட மின்றிசைப்
 பருடம் வீரர்கள் கண்டு கண்டெனப்
 பகரும் வீரர்கள் கண்ட கார்தனில்
 இடரும் வீரர்கள் எதிர்ந டத்தியே
 எத்தி சைக்குமோர் புகழை வைத்தவர்
 அடைய வார்கழ லிட்ட வீரர்கள்
 அடைய வந்துகண் டருகி ருந்தனர்.

இருகை வல்ல துளகி ராசனும்
 எழுதொண் ணாவிடர் துன்றி ராசனும்
 மருது சாயவே தவனி ராசனும்
 வங்க ராசனும் துங்க ராசனும்
 விருதி ராசனும் வீர ராசனும்
 மேவ லர்களை வென்ற ராசனும்
 மருவ லர்களை வென்று தோள்வளை
 மாலை யிட்டவர் வந்து கண்டனர்.

இட்ட டேரணி வெட்டு தேவனும்
 இகலும் வீரர்கள் தங்கள் தேவனும்
 ஓட்டொ ணாதிடர் வெட்டு தேவனும்
 உள்ள தன்புகழ் நிலவு தேவனுந்

துட்ட ரானவர் அஞ்சு தேவனுத்
துலக்கும் பாண்டிய தேவ னென்னவே
மட்டில் லாததோர் வெடி யரசனை
வந்து கண்டடி மனம்ம கிழந்தனர்.

வந்துகண்ட வீரரெல்லாம் வண்மை வெடியரசே
சிந்தைநினை வேதென்று செப்புமென — முத்தி
அடல்புனையு மீகாமன் ஆண்ட படையெல்லாம்
கடல்வினையால் வந்தெதிர்த்தார் காண்.

காணமுன்னம் வந்தவரை கடலரசன் முகம்பார்த்துத்
தூணிவென்ற வரியணைக்கத் துய்யவீர ரென்சொல்வார்
பேணிவந்த கப்பலெல்லாம் பிடியாமல் விட்டோரால்
ஆண்மைவிட்டுப் பெண்மை நச்சு அலியனும் ஆவோமென்றார்.

நிகரற்ற வெற்றியுற்ற நீடுதிறல் வீரர்குழ
நகரத்திற் செட்டிவிட்ட நல்லகப்ப லாயிரமும்
தகரப் பொருதுமுக்கிச் சலதியின்மேற் கொன்றிலமால்
அகரத்தை முற்றவெட்டி அழித்தவர்கள் ஆவோமென்றார்.

அழிவுசெய்யக் கூறுதிவந்த அடல்புனையு மீகாமன்
எழுதரிய கப்பலெல்லாம் இக்கணமே பிடித்திலமால்
தெளிவுறுநற் றமிழலை தெரிந்துபாடி வந்தவரைப்
பழுதுசொல்லி அகற்றிவிட்ட பாதகர்நாம் ஆவோமென்றார்.

பாவிரித்த தமிழ்வாணர் பரவுபுகழ் வெடியரசே
காவிரிப்பூம் பட்டணத்தான் கப்பலெல்லாம் பிடித்திலமேற்
பூதலத் தரசர்சோற்றைப் பெருகவுண்டு போர்க்களத்தில்
ஏவுற்றும் போர்செய்யாமல் இருந்தவர்கள் ஆவோமென்றார்.

என்றாரே வீரரெல்லாம் எனனசொல்வான் வெடியரசு
நன்றாக நாமாண்ட நல்லகப்பல் உள்ளதெல்லாம்
ஒன்றாகக் கூட்டிமிக உரைத்திடுவீர் தன்னையெலாம்
இன்றேற்றி வெட்டுதற்கு எல்லோரு மேறுமென்றார்.

ஏறுமென்று சொல்லியபின் எழுதிவைத்த கணக்கின்படி
கூறுமெனக் கணக்கரெல்லாங் குடப்பணத்தை முன்குவித்து
ஆறுமாதம் படைச்செலவு அனைவருக்குந் தான்கொடுத்துப்
பாரதிய மாற்றலரைப் படைமலைந்து வருவதென்றார்.

படைமலைந்து வருவதென்னப் படைத்தலைவர் தங்களுக்கு உடுகூறை தனைக்கொடுத்து உற்றசவ ற்ணையுமிட்டு விடுதிதனிற் போய்நீங்கள் விரையவாரு மென்றுசொல்லிக் கடலரசன் அனைவருக்குங் கற்பூரவெற் றிலையுமிட்டார்.

க கா பா: 29 - 41

இது இவ்வாறிருக்க, வெடியரசன் கடல் எல்லைக்குள் பல மைல்தொலைவில், எதிரியாகிய மீகாமனின் கப்பல்கள் வருவதை அறிந்தும் கடற்படை வீரர்கள் எல்லோரையும் அழைக்க அவர்கள் அனைவரும் வந்து வெடியரசனை வணங்கிப் பணிவிடை வேண்டி நின்றார்கள். அரசன் அவர்களைப் பார்த்து, மீகாமன் தலைமையில் வரும் அத்தனை கப்பல்களையும் அழித்து வெற்றிபெறவேண்டுமெனக் கூறி போருக்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்து, கடற்படை வீரர்களுக்கு ஆறு மாதங்களுக்கு வேண்டிய உணவு, உடை, படைக்கலம் முதலான சகலனவற்றையும் குறைவறக் கொடுத்தான் வீரத்தளபதிகளுக்கு வேண்டிய சிறப்புக்கள் எல்லாம் செய்து, போர்க்கப்பலில் ஏறும் படி உத்தரவிட்டான்.

பின்னர் வெடியரசன் தானும் பாலடிசில் உண்டு போருக்குச் செல்ல ஆயத்தமாகி, போர் அணி தரித்து உடைவாளை நீலகேசியின் திருக்கரங்களாற் பெற்று அவ ளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அவனுக்கென ஆயத்தமாக நின்ற போர்க்கப்பலிலேறி ஏனைய ஆயிரமாயிரம் போர்க்கப்பல்கள் புடைசூழ போர்ப்பறை முழங்க கடலிற் பிரவேசித்தான். அப்போது மீகாமன் எழுத்து அரசனின் படைகள் கடலில் தோன்றுவதை உணர்ந்து தன் படைத்தளபதி களை நோக்கிப் படைகளை உசார்ப்படுத்தும்படி கட்டினாயிட்டான் கிரிமலைக்கப்பாலுள்ள கடலில் தூரத்தே வெடியரசனின் போர்க் கப்பல்கள் வருவதனைக் கண்ட மீகாமன் தன் படையை உற்சாகப் படுத்துமுகமாக, மிகுந்த பயபீடத்துடன், வெடியரசனையும் அவன் படைகளையும் இன்று நாம் வெல்லாமல் விவதிஸ்தையென வஞ்சினம் உரைத்துக்கொண்டு முன்னேக்கினான்.

இரு பக்சத்துப் படைகளும் ஒன்றையொன்று எதிர்நோக்கின வெடியரசன் சுடுங்கோபத்துடன் சினந்து மீகாமனை நோக்கி, எனது எல்லைக்குள் என் அனுமதியின்றி வந்த கருமம் என்னவெனக் கேட்டான். அதற்கு மீகாமன், தேனாறு பாயும் திருநாகநாடு செங்கோல் செலுத்தும் அரசே! மாணுக்கன் செட்டி மகள் கண்ண கிக்கு மறுதாட்சிலம்பு செய்யக் கோளுன சோழமகாராஜன் என்னைக் குறிப்பாய் அழைத்து இங்கே மாநாக மணியை வாங்கி வாவென்று அனுப்பினரே என்றவாறு, மேலும் இக் கப்பல்கள் எல்லாம் மாநாய்கள் உடையதென்றும், தனது பெயரையும் மரபை

யும் உணர்த்தி, இந் நாகமணிக்கு வேண்டிய திறைகளையும் தரலாமெனவும் உரைத்தான். இதனைக் கேட்ட வெடியரசன், தனது எல்லைப் பிரதேசத்துள் முன் அனுமதியின்றிப் பிரவேசித்ததனால் சினங்கொண்ட சிங்கம்போல வில்லிநிருந்து புறப்பட்ட அம்புபோல கர்ச்சித்துப் பின்கண்டவாறு பாடலானான்.

வருமுறை போலவந்து மணியது கேட்பீரானால்
அருமையாய் வந்தாயென்று அவமொழி கூறமாட்டேன்
கருகலாய் மனதிலெண்ணிக் கப்பல் சேனைகள் கொண்ணந்தாய்
பொருதி நீ வெற்றி பெற்றுப் பெருமணி யெடுத்துச் செல்வாய்
[நவாலியூர்ப் புலவர் வ. இராமு. 1894 நந்தனவருடமிதே மாதம்]

என்றவாறு, போர்முரசு ஒலிக்கப் போருக்கு அணிவகுத்தான். இரு வரும் பலவாறு பேசிப் பின்னர், இராம — இராவண யுத்தம் சோலவும், மகாபாரதப் போர் போலவும் நீண்ட நேரம் வெற்றி தோல்வி இன்றிப் போர் நடைபெற்றது. இப் போரில் வான், அம்பு, ஈட்டி, சங்கு, சக்கரம் போன்ற பல ஆயுதங்களால் ஒருவரை ஒருவர் வெட்டியும், குத்தியும், துண்டாடியும் தாக்கினர். இதனால் நீலக் கடலானது செங்கடலாக மாறும் வகையில் ஆயிரமாயிரம் உயிர்கள் கையிழந்து, காலிழந்து, தலையிழந்து, உடலெல்லாம் வெட்டுக் காயங் களுடன் பிணமாக இரத்தக் கடலில் மிதந்தன. இக் கடுஞ்சமரிலே வெடியரசனை வெல்ல இயலாத மீகாமன் தலைசாய்ந்தான். வெட்கித்து வேதனையடைந்து தோல்வி கண்டான். இறந்தவன்போற் கிடந்து கண்ணகிதேவியைத் தியானித்து தன் சக்கராயுதத்தை ஏவியதனால் வெடியரசன் நிராயுதபாணியாகியதும் வெடியரசனைப் பிடித்துத் தன் கப்பலிலே சிறைவைத்தான் மீகாமன்.

வந்தேனா னுங்களண்ணர் மனைவி நீலகேசரியால்
கொந்தாருங் குழல் விளித்துக் கொங்கைதனில் நீர் சொரிய
அந்தோ வென்றமுதரற்றி யாருத துயரமுடன்
வெந்து மனம் பதைந்தமுது வீழ்ந்தான் நேயுரைத்தான்

[கோ. கா. பா]

தன் தலைவனுக்கு நேர்ந்த கதியைக் கண்ட வீரனொருவன் நடுக்கடலிலே குதித்து, அங்கு மிதந்த ஒருபிணத்தைத் தெப்பமாகக் கொண்டு காரைநகர்க் கரையை அடைந்து, வெடியரசன் மனைவி நீலகேசரியிடம் நடந்தனவற்றையெல்லாம் எடுத்துரைத்தான் நீலகேசி மனம் மிக நொந்து, தனது கணவின் பயனையும் சொல்லையும் பொருட்படுத்தாது மாற்றாணிடைத்திற்சென்று பிணிப்புண்பீரோ என அழுது புலம்பித் தலைவிரி கோலமாய்த் தரையிலே விழுந்து புரண்டு அன்புடைய என் கணவா ஐயகோ! என்றமுது, இதுவரை மாற்றா

விடம் மண்டியிடாத நீ இன்று பூவணையிற் துயிலாமற் போனீரோ வீரமுள்ள பெருஞ்சிங்கமே! வெடியரசனே! நேராகப் போர்புரியாமல் நெட்டேரம் செய்தானே மீகாமன் பாரினிலே இது சரியா என்று பிரிதவித்தான். இவ்வாறு அழுதுபுரண்ட நீலகேசி, மீகாமனிடம் சிறைப்பட்டுள்ள தன் கணவனையும் படையையும் மீட்கும் முகமாக; தன் அண்ணனான வெடியரசனே மீட்கப் புறப்படும்படி, போரிலே வல்லவனான பெரும் படையையுடைய வீரநாராயணனுக்குத் தன் தூதுவர் மூலம் அவசர ஓலை அனுப்பினான்.

இட்டபின்பு வெடியரசன் இயல்புடனே எழுந்திருந்து திட்டெனவே தன்மனையிற் சென்றுபா லடிசிலுண்டு பட்டுநல்ல கச்சைகட்டி, பரிந்துசீரா விடைநிறுத்தி மட்டுலவுங் குழலாரே வாளெடுத்து வாருமென்றார்

வாளெடுத்து வாருமென்ன வண்ணநீல கேசையென்பான் தாளிட்ட புவியளந்து சலதியிற்கண் துயின்றபோது மாளவிட்டாய் நிருதர்களை மாயவனே இவற்குவந்த கோளகற்ற வேணுமென்று கொடுத்தனனே கொம்பனையான்.

கொடுத்தவான் தனைவாங்கிக் கொம்புசங்கு தாரையூத வெடித்தசா மரமிட்ட வெற்றிமுத்தின் குடநிழற்ற அடற்பெரிய வீரர்குழ அஞ்சாரை பெல்லவென்றே கடற்கரையில் வந்துநின்றான் காவல்புனை வெடியரசன்

காவல்புனை மீகாமன் கப்பலோ ராயிரமும் தாழ்வுகட லோடவென்று தான்வரவே — மேவும் அடலரசர் முச்சியர்கோன் ஆண்ட படைகுழ கடற்கரையில் வந்துநின்றான் காண்.

மகாபாரதத்திலே பாஞ்சாலி தலைவிரி கோலமாக இருந்தது போல, தன் கணவன் சிறைப்பட்டதும் நீலகேசியும் தலைவிரிகோலமானான். கண்ணகியின் கூந்தல் குலைந்ததனால் மதுரைமாநகர் பற்றி எரிந்தது. இதனாலேயே பெண்கள் தலைவிரித்தால் அழிவு என்றனர் நம் முன்னோர். (ஆனால் இன்றோ நமது நவநாகரீக மங்கையர் நாள்பூராவும் தலைவிரிகோலமாய்த் துவிச்சக்கர வண்டிகளிற் சவாரி செய்வதனால் இன்றைய உலகில் இவ் அவலநிலை தோன்றியுள்ள தனை உணர்க). "கொந்தாருங் குழல்" என்னும் தொடர், பெண்கள் தலைவிரித்தால் அவர்களைக் கூந்தல் நறுமணம் கெட்டு அழகும் குன்றுவதனைக் குறிக்கின்றது. கூந்தலுக்கு இயற்கையாக வாசனை உண்டு கூந்தல் முடிந்து கொய்யசும் இறுக்க கட்டிய எப்பெண்ணும் வீரம், உற்சாகம் டெறுவான் என்பது இயற்கையே!.

நின்றானே வெடியரசன் நீதிதிறல் வீரர்கூழ்
ஒன்றாக மீகாமன் உருக்களெல்லாம் சூழ்ந்துவரக்
குன்றாத பஞ்சிலியைக் கொம்பிலேறிப் பாருமென்ன
சென்றேறிப் பார்தவனும் செப்புவான் சிவபார்த்தை.

செப்பமாகக் கீரிமலை தெரியுதங்கே அதற்கருகே
ஐப்பமான கன்மதிலும் ஐடைகளும் லாஸிகளும்
துப்புலவு சோலைதனிற் துய்யமயி லாடிடவும்
எப்பறமும் வண்டினங்கள் இசைபாடத் தோன்றியதே.

தோன்றுமிந்தக் கனகிரிமேற் துய்யநவ ரெத்தினமும்
வான்றோயும் மண்டபமும் மாஞ்சோலைப் பூங்காவும்
ஏன்றபெருங் கோட்டைகளும் இரண்டருகு கிடங்குகளும்
மூன்றுலகும் புகழ்படைத்த முக்கியர்தன் பதிபாராய்.

பாரெல்லாம் படையதாகப் பரிந்துதோன்று தெல்லையில்லை
நீரெல்லாம் மரக்கலமாய் நிறைந்துதோன்று தெல்லையில்லை
போரெல்லாம் மிகவிளைப்பான் போகிலுமோ போகவிடான்
சீருலவு மீகாமா செம்மியெடாய் உன்படையை.

படைதனைச் செம்மியென்று பஞ்சிலியுஞ் சொன்னதற்பின்
திடமுடைய மீகாமன் சிரித்திருந்தங் கென்னொல்வான்
கடலரசன் என்னுடனே கன்றிவளை செய்வனுகில்
விடமருவும் வாளாளே விண்ணேற விடுப்பேனே.

விண்ணிலவன் றனைவிடுவேன் வீரருள்ளோ ரஞ்சாதே
கண்ணகைதன் அருளாலே கடல்விளையும் வாராது
எண்ணரிய கொப்புமிட்டு இடங்கணியும் பலகணியும்
நண்ணரிய பீலிகொப்பு நன்றா யிடுவதென்றான்.

இடுவதென்னப் பாய்மரத்தில் இருந்துவினை செய்வதற்குத்
திடமுடைய தளிகையிட்டுச் சிறக்கமுக்கித் தான்றிருகி
முடுகநாலு பண்தனக்கு முகமொக்கச்சங் கிலியுமிட்டுக்
கடுகலாங்கு பஞ்சிலிக்குக் கதித்தசங் கிலியுமிட்டார்.

இட்டபின்பு மீகாமன் இயல்வீரர் தங்களுக்கு
மட்டுலவும் பசங்கூட்டு வகைவகையே தான்கொடுத்தார்
வெட்டியிப்போ வெடியரசை வேடியெல்லாம் தீக்கொழுத்திப்
பட்டணமும் அழித்திடுவேன் படைவீரர் அஞ்சாதே.

அஞ்சாதே வீரரெல்லாம் ஆயுதங்கள் கொடுப்பதென்ன
நஞ்சாருங் கண்டந்தமை நன்றாக நினைந்துகொண்டு
தஞ்சான சவுரியங்கள் சலதியின்மேற் காட்டவென்று
மஞ்சாருங்கொடை படைத்தமாலுமியும் வீற்றிருந்தான். 54

மாலையுனை மரக்கலங்கள் வருங்கடிகை தன்னையெல்லாம்
வேலையிலே பார்த்திருந்து வெடியரசன் என்சொலுவான்
காலனிலும் மிகக்கொடிய கடல்வீரர் தம்மையெல்லாம்
ஏலுமுன்னம் வளைவதற்கு ஏறுமுங்கள் வேடியிலே. 55

வேடிதனில் வீரர்குழ வெடியரசர் போயேறி
நாடியிங்கே மணிவாங்க நாடிவழி வந்தவனை
ஒடிவெட்ட வேணுமென்று உருக்களெல்லாம் பாய்வாங்கி
வாடியிடா போலடைய வளைந்துகொண்டு விட்டானே. 56

விட்டபின்பு வேடிதனில் வீரர்.தம்மை முகம்பார்த்து
மட்டுலவும் வெடியரசன் மனமகிழ்ந்தங்கேது சொல்வான்
பட்டணத்தான் தனக்காகப் படைவீர ரஞ்சாதே
முட்டியவன் றனைவெட்டி முனையிலமுன்னங் கொல்வனென்றான். 57

முனைதனக்குள் அஞ்சாத முட்டவல்ல மீகாமன்
கனைகடற்குள் கப்பலெல்லாம் சுதித்தொக்கச் சரிந்துவர
சினமிகுந்த சிங்கம்போல சிறும்பியின்மேல் வீற்றிருந்தான்
வினையுற்று வளைத்தவன்றான் வெடியரசன் ஏதுரைப்பான். 58

உரைத்தவெற்றி மீகாமன் உருக்களெல்லாஞ் சரிந்துவர
கரைக்குலத்தார் முகம்பார்த்துக் கட்டுரைத்தான் சிலவார்த்தை
திரைக்கடலில் வெடியரசைச் செருச்செய்ய வேணுமென்று
உரைத்தவார்த்தை நின்றவீரர் ஓதுவதே நீங்களென்றார். 59

என்றுரைக்கக் கரைவீர ரெல்லாரு மென்சொலுவார்
நன்றுரைத்த வாததன்று நசைசெய்து வீரரெலாம்
அன்றுரைத்தாற் போலவரை அம்மலைந்தோ மில்லாகில்
மன்றுதலில் வழக்கோரம் வகுத்துரைத்தார் ஆகோமோ. 60

கோமானே நியுமிங்கு கொண்டுசென்று விட்டபோது
தேமாலை வெடியரசைச் செருகுணையிற் கொன்றிலமேற்
தாமாசப் பொருப்போரிற் றரிசாமற் புறங்கொடுத்துப்
போய்வீரர் தனைவெட்டிப் பொருதவர்க ளாவோமென்றார். 61

போந்தவர்க ளில்வார்த்தை புகன்றிடவுங் கப்பலெல்லாஞ்
சேர்ந்தொக்கத் திரண்டுவெட்டிச் செருச்செய்ய வேணுமென்று
ஏந்தியங்கே ஏவிவிட்டான் எவ்விடைக்குந் தானெனவே
பாந்தள்மணி வாங்கவந்த டடவனைத்தீ மோடியதே. க-கா-பா 62

- ஓடியபின் கப்பலெல்லாம் உளமகிழ்ந்து கொண்டாடி
வேடிதனக் கெதிர்நின்று விளம்புவான் சிலவார்த்தை
தேடிப் பிங்கே வந்ததேதுன் தேசமெது பதியேது
நாடியுண்ண விடுத்தவரார் நானறியச் செல்லுமென்றான். 63
- சொல்லுமென்ன வெடியரசன் சொல்லுவான் மீகாமன்
மல்லமரும் திண்புயத்தான் மானாகர் கப்பலிது
நல்லபதி புகார்நாடு நற்சோழ மண்டலங்காண்
மெல்லவிக் கே நான் போந்தேன் மீகாமென் பேருமென்றான். 64
- என்பேரு மீகாமன் யான்வருண குலத்திலுள்ளோன்
உன்காவல் தானல்லவோ உவரிசு முலகேழும்
தென்பாகை மானாகர் திருமகனார் மணம்முடிக்க
அன்பாக நான் போந்தேன் அண்ணா வி வழியைவிடாய். 65
- வழியைவிடுவதில்லை மணிவாங்கப் போகவொட்டேன்
அழியவுணைப்பொருது ஆண்மையெலாங் கண்டடுவேன்
செழியன்நகர் தமிழ்தெரியுந் தென்புகார் மீகாமா
பொழுது புதுமளவுதன்னிற் பொருது நீர்போவதென்றான். 66
- பொருவதென்றாய் வெடியரசே போர்பொரவும் யானறியேன்
திருவின்மணம் முடிப்பதற்குச் செய்யமணி வாங்கவந்தேன்
விருதரசர் கொண்டாடும் வெடியரசே பெருமானே
தருமமிது புகழுண்டாஞ் சலதிவழி விடுகின்றான். 67
- விடுவதென்றான் மீகாமன் வெகுண்டேது வார்த்தைசொல்வான்
கடலரசன் என்றென்னைக் காகினியோ ரறியாரோ
கெடுகரும் கருதிவந்தாய் இளைபோடு முனைவானில்
படைமலைவேன் மீகாமாயை விடாய் என்றுரைத்தான். 68
- பாயைவிடாய் என்றுசொல்லிப் பதருதே வெடியரசே
போயவனை யிப்பொழுது பொருது வெல்லக் கூடாது
சேயனை திறலானே திறையுனக்கு நான்தருவேன்
காய்வதுவுங் கருமமல்லக் கடலரசே அண்ணாவி. 69
- அண்ணாவி என்றுசொன்னாய் அடல்புனையு மீகாமா
பண்ணாரு மொழி மடவார் பணிக்குமணி வாங்கமுன்னே
எண்ணதார் புரமதனை ஈசன்னரித் தாப்போலே
விண்ணேற விட்டிலனால் வெடியரசு எல்லேனோ. 70
- அல்லாருங் குழல்மடவார் அணிபணிக்கு வாங்கவந்த
நல்லரவின் மணிவாங்க நானாவழி விட்டேனெல்
எல்லையற்ற பசுநிதியம் இளைத்துவந்தார்க் கில்லையென்று
நல்லடிசில் அருந்தினவர் நாணேவேன் என்றுரைத்தான். 71

உரைத்தவப்போ கப்டலெல்லாம் ஒன்றுபடத்தான்கூட்டி.
திரைக்கடலில் வந்துபொரும் திறல்வீரர் சிங்கமென்ன
இரைத்தபெருஞ் சின்னோசை எத்திசையுந் தான்முழங்க
கரைக்குலத்தார் முகம்பார்த்துக் கண்சிவந்தங் கேதுசொல்வான்

கண்சிவந்து கோபித்துக் கடலரசே நியுமின்று
பண்குலவு மடந்தையைப்போல் பரிதவித்துச் சொன்னாலும்
வெண்குலவு வீரர்முன்னே வெகுண்டுனைப் போர்மலைந்து
விண்குலவ விட்டிலனெல் மீகாம னல்லேனோ. 73

மீகாம வீதுரைக்க வெடியரசன் மிகவெகுண்டு
நீகாவ லாகிவந்த நீடுகப்ப லாயிரமும்
தீகாவ லாக்கிவிட்டுச் செயமுற்று விட்டிலனெல்
பேயாழி யுயிரையுண்ட பெர்யோனைப் பிழைத்தேனென்றான். 74

பிழையேது மில்லாத பேகனென்னச் சங்கமென்ன
மழையாருங் கொடைபடைத்த மகாதேவர் தம்மாணை
தனைவாகச் சொன்னாலும் சலதிவழி தகைந்தவுண்ணைச்
செழுவாரிக் கிரையடுவேன் சிறியனென்றோநீ நினைத்தாய். 75

சிறியனென்று நினைத்தாலும் சிலைமுறிக்கும் சிற்றுளிகாண்
வெறிசமமுந் தொடையானே வெடியரசே மாயவன்தான்
குறியவுரு வாகியல்லோ சுவலயத்தைத் தானளந்தான்
நெறியுடனே வழியைவிடாய் நின்குடலைப் பிடுங்கிடுவேன். 76

நிணம்செருக்கி வந்தாய்காண் நீதிபுகார் மீகாமா
மணந்தனக்கு மணிவாங்கி மகிழ்ந்துபோக வந்தவுண்ணைக்
குணம்பெருக வுன்படையைக் கொடும்புலிதான் புல்வாயைக்
கணந்துரந்தாற் போற்றுரந்து கடலெங்கு மோட்டேனோ. 77

கடலரச வீதுரைக்கக் காகுந்தி மீகாமன்
அடல்புனையுங் கப்டலெல்லாம் அணியாகத் தான்பிடித்து
வெடியரசே போருக்கு வேணுமெல்லாம் வேடியெல்லாம்
முடுகவிட்டு அணிவகுத்து முந்தவந்து பொருவதென்றான் 78

பொருவதென்னப் பாயைவிட்டுப் போருக் கணிவகுத்து
விரைவினுடன் மீகாமன் மேலான வெடியரசன்
வருவதுநீ யென்றுசொல்லி வலித்துவந்தான் வேடியெல்லாம்
இருவரும்போர் பொருதவகை யானறிந்த படியுரைப்பேன். 79

படியேழுங் கொண்டாடப் பாரதப் போர்வென்ற
நெடியோனும் ராவணனும் நேராம் — படியேதான்
வாரிக் கரசன்முன் வண்புகார் மீகாமன்
போருக்குத் தானிசைந்தான் போய். 80

போயே போர்எதிர்ப் பார்எதிர் புனையார் எழுவெடியுத்
தீய சொரிவெடி யுஞ்சிலர் சொரிவார் பகைபுரிவார்
ஓயா கணை மாரிகள் உருவும் படிவீடவே
ஆயா வகைஎறி கோல்கொடு அமரே சிலர்புரிவார். 81

புரிந்தாரும் பலபாம்பும் பொதித்ததுட மெடுத்தெறிவார்
அரிந்தோடச் சக்கரங்கள் அவர்விடுவார் தாரைசின்னம்
இரைந்தோட எதிர்நிற்பார் இடியென்னத் தவீழ்முழங்க
விரைந்தே யிருபடையும் வெம்போரை விளைத்தனவே. 82

வெம்போரி லணிவகுத்து வேல்எறிவார் சங்கெறிவார்
அம்பேவும் அவர்கள் தம்மை ஆனகல்லா லெயெறிவார்
அம்போடு கவண்கள்தன்னில் ஆனகல்ல வைத்தெறிவார்
கொம்பூத இருபடையுங் கொடுத்தெழுந்து பொருதனவே. 83

கொதிக்கஎண்ணெய் தனைக்காய்ச்சிக் கோலிபுட னெறிவாரும்
மதிக்கநின்று வெட்டுவாரும் வானுருவி எதிர்ப் பாரும்
சதிக்கவங்கே வளைதடியால் சாடியுட னெறிவாரும்
கதித்தெழுந்து இருபடையுங் கனலெனவே பொருதனவே 84

கனலெனவே இருப்புப்பாளம் காய்ச்சியங்கே எதிர்வாங்கி
விளைசெய்வார் மடியும்வகை வெடியம்பு விடுவாரும்
முனையில்வந்தார் தங்களைத்தான் முட்டியோடி வெட்டுவாரும்
சினமுறவே யிருபடையும் செருச்செய்யத் தொடங்கினவே. 85

தொடங்கிவரு வாரைமுன்னே தொங்கணியாற் குத்துவாரும்
நடந்துசென்று குத்துவாருஞ் சரீரங்கள் கிறிபடவே
கடந்துவைத்துக் கதையாலே காதிமோதி வெட்டுவாரும்
படர்ந்தபெருங் கல்லெடுத்துப் பரய்மரத்தி லெறிவாரும் 86

வாருமென்று சொல்லிமுன்னே மாலையிட்டு வெட்டுவாரும்
ஊதும் விருதசைய ஓடிவந்து வெட்டுவாரும்
நீரில்விழுந் தழுவாரும் நீள்குடல்கள் சரிவாரும்
பாரிலன்று பாரதப்போர் படைபொரவே நின்றனரே. 87

நின்ற போர்தனில் வீரர்க ளானவர்
நோ மேசெல்லு தென்றுஎன்று நின்றவர்
கன்றி வந்தவர் கைகளை வெட்டவே
கைக ளற்றுக் கடல்வீழ் வெட்டுவர்
நன்றி தென்றுப டைபோர் செய்பவே
நகைத்து நின்று நடுங்கி யமர்செய்வார்
குன்று போலிடக் கொப்பற வெட்டியே
கொடிய பூசல் விளைத்தெழுந் தார்த்தனர். 88

ஆர்த்த போதினில் ஓட்டி யப்பப்பா
ராட்டிருஞ் சிலர் பட்டு வீழ்ந்திட
நீத்த மெல்லாம் இரத்தம் நிறைந்திட
நீடு யிர்கள் துவைத்து முழங்கிட
வேர்த் துடன்கில ரஞ்சி விலக்கவே
வேலை யெங்கும் பிணங்கள் மிதந்திட
பார்த்த னும்கண்ணன் ருனும் பொருதிடும்
பார தப்படி வந்தே பொருதனர்

89

பொருது நின்றனர் வீரர் மடிந்திடப்
புனையு முத்தணித் தாவட மற்றிட
திருகி நின்றனர் வீரர் பதைத்திடச்
செம்பொன் மாலையுந் தொங்கலும் மற்றிட
குருதி வேலைகள் தன்னை மறந்திடக்
கொடிய பூசல் மிகவும் விளைந்திட
விருதை யூதென மீகாமன் வந்தனன்
வெடிய ரசனும் வந்தே யெதிர்த்தனன்
நிருதர் தம்முடன் மாயவன் பொருதபோர்
நிகரு மென்ன இருவரும் போய்ச்சேர்ந்தார்

90

எதிர்த்து நின்ற விருதர்கள் தம்முடன்
என்று மாயவன் பொருதபோ ராமென
செருச்செய் போரினில் வீரர்க ளானவர்
செங்கை வாளது தன்னைவி தீர்த்திட
அதிர்த்து ஜயகோ வென்று விழும்படி
அஞ்சி யெங்கும் முறிந்தே வெட்டுவார்
உயிர்த்து உய்வகை யில்லையென் றோடவே.
ஓட்டி மீகாமன் வெட்டியே சென்றனன்

91

சென்றெதிர்த்தார் தங்ளைத்தான் செங்கைவடி வாளாலே
சொன்றெங்கும் பிணமாக்கிக் குவலயத்தோர் கொண்டாட
லென்றுசில முக்கியரை வேடிமிகத் தான்பிடித்து
மீன்றுலங்கும் வேல்வீரன் மீகாம னார்ப்பரித்தான்.

92

ஆர்ப்பரிக்கக் கடவரசன் ஆனபடை யத்தனையும்
போர்க்கிசைந்து சென்றுவெட்டப் பொருததலை போனவுடல்
கார்க்குடைசேர் கண்ணுளர் கருத்தொக்கத் தான்சரிந்து
நீர்ச்சூ ள்வைத்த போதிகைபோல் நிரம்பியங்கே மிதந்ததுவே.

93

நிரம்பிவாங்கி விடுசனையால் நீடுயிர்கள் போவாரும்
சுரங்ளற்று விழுவாரும் சமுத்தற்று விழுவாரும்
தரஞ்சிதறி விழுவாரும் தூளைவாரி விழுவாரும்
உரம்பெரிய சவளங்ளளால் ஓடிவந்து குத்தவாரும்.

94

குத்தியதொங் கணியாலே கோலியொட்டி யெறிவாரும்
சித்திரஞ்சேர் திறல்வீரர் செருமுனைபிற் றெடுத்திவிட்ட
அத்திரங்கள் பட்டவுடன் அநுள்வணிகர் தங்கள் கையின்
முத்துப்பெட்டி போலுடல்கள் முட்டியங்கே மிதந்தனவே. 95

முகத்தனிலே வெட்டுண்டு முன்னடந்து போவதல்லால்
அகத்தனிலே போயிநந்தால் அவனிபுள்ளோர் சிரியாரோ
செகந்தனுக்கும் புகழுண்டாம் திறல்வீரர் பார்த்துநிற்க
உகத்திரண்டாற் போற்றிரண்டு ஒருப்பட்டு வெட்டினரே. 96

ஒருப்பட்டு முக்கியர்தான் ஒன்றுபடச் சென்றுபொரக்
கறுப்புற்றுச் சிங்கம்போற் கண்சிவந்து மீகாமன்
விருப்புற்றுத் தானுண்ட வீரர்தம்மை யேவிவிட்டு
செருப்புக்கு வண்புயத்தான் சென்றெதிர்த்துப் பொருதனன்கான்.

சென்றெதிர்த்த மீகாரன் திறமையெலாம் தான்கண்டு
நன்றுநன்று சொன்னபடி நல்லதல்ல வென்றுசொல்லிக்
கன்றிவந்து உன்னையும்நான் காவிரிப்பூம் பட்டணத்தே
இன்றுணைத்தான் போகவிட்டால் எடுத்ததுவா எல்லவென்றான். 98

அல்ல வெடியரசன் ஆண்டபடை தற்குமு
வெல்லவெட்ட வேனுமென்று வேடியெல்லாம் முடுகவிட்டு
மல்லையொத்த தின்புயத்தான் மானாகர் தன்படையைக்
கொல்லவெட்ட வேனுமென்று கொன்றுறுக்கி ஆர்ப்பரித்தான். 99

ஆர்ப்பரிக்கத் தான்கண்டு அண்ணாவி வெடியரசே
போர்க்குமே நீவலியான் பொருதபடி நன்றென்று
நீர்க்குள்வரும் வேடிஉள்ளோர் நீறுபட மாளவங்கே
கார்க்குள்இடி முழக்கமென்னக் கைகலந்து வெட்டினானே. 100

வெட்டினானே மீகாமன் மேதினியோர் கொண்டாட
பட்டனரே வீரரெல்லாம் படக்கண்டு வெடியரசன்
அட்டபக்கத் தனைக்குழந்த ஐஞ்ஞாறு வேடியுடன்
கொட்டுப்போய்த் திகைத்து நின்று கிளர்ந்தேது மதிநினைத்தான். 101

நினைத்தநினை வெல்லம்போய் நீடுதிறல் வேடிகளும்
சினந்தீர்ப் பொருபடையுஞ் சேரவங்கே தோற்றுவிட்டு
அனஞ்சேரும் நடையாரே யாதனித்து நாம்போனால்
முனைத்தேவல் பொருமவீரர் முன்னேதான் நகையாரோ. 102

முன்னேதான் கடலரசன் மோதுகட லுருக்களெல்லாம்
கொன்னேதான் தோற்றுக் கொடியிடைபோல் வந்ததென்று
இந்நேரம் பட்டணத்தில் எல்லாரும் தானுரைப்பர்
பின்னேதான் என்குடிக்குப் பிழையாக நகையாரோ 103

நகையாரோ பின்நமக்கு நம்குலத்து வீரரெலாம்
பகையாகப் பொரும் போரிற் பட்டாலும் சொர்க்கமுண்டு
வகையாகத் திறல் வீரர் மனமொத்து ஒன்றுபட்டுத்
தொகையாகச் சென்றுபொரத் துணிவீரே யென்றுரைத்தான்.

உரைத்தபடி நன்றென்று ஒளிமுத்தின் குடைவிரித்து
நிரைத்தபடி சவளங்களால் நெருங்க அங்கே யணிவகுத்து
கரைக்குலத்து மீசாமன் கப்பலெல்லாம் முடுகவிட்டு
திரைக்கடல்மேற் டொருகவென்று செலவிட்டான் வேடிமெல்லாம்.

வேடியெல்லாம் வருங்கடுமை மீசாமன் தான் கண்டு
தேடரிய மாணிக்கந் திகழுநல்ல குடைவிரித்துக்
காடுதனில் மதயானை களிறுநின்றற் போலேநின்ற
நாடறிய வீரர்குழ நன்றென்று பார்த்துநின்றான்.
நின்றப்போ வேடியெல்லாம் நிமைத்து விளிப்பளவில்
சென்றுதிறல் வீரோடே செருச்செய்யத் தான்நெருங்கி
சூன்றமிகு திசைநாலுங் குரைகடல்க ளோரேமும்
ஒன்றுபடத் தான்முழங்கி உறுபூசல் செய்தனரே.

உறுத்சொல்லி வீரர்தம்மை ஒன்று படக்கூட்டி
கறுவியமர் செய்யக் கருதி— வெறிசுலவு
தார்குலவு மீசாமன் தன்படைக்குப் புக்கென்னச்
சீருலவு முக்கியர்கோன் சென்று.

சென்றெ திர்த்தவர் நின்று பொருதிட
சிந்தி யெங்கும் மணிக ளுதிர்ந்திட
வென்றி வீரர் மடிந்துவி முந்திட
வேலும் ஓளும் இழந்தவர் பட்டிடக்
கொன்று கொன்று குருநிக ளித்திடக்
கூளி காளிகள் தொந்தோமென் றுடவே
ஒன்றை ஒன்றுசள் தள்ளவொண் ணுவகை
உற்றபூசல் விளைத்தெழுந் தார்த்தனர்.

உற்ற போரினில் ஓட்டியே நின்றிட
வோர்ச ரங்க ளுடல்க ளடர்ந்திட
எற்றி யேகுத்து வானும் விலக்கியே
ஏவி யோடிய தாரை முழங்கிட
வெற்றி வீரர்கள் வெட்டின வெட்டெலாம்
மேலைப் பார்த்துக் கடகமாய் வெட்டுவார்
மற்றும் மற்றும் மடசி விலக்கியே
மற்றுக் காடெழு பற்றிட வெட்டுவார்.

(110)

வெட்டு வெட்டென ஒற்றியுட் குத்துவார்
 வீரர்பாற் கார்க்கிலை பட்டனு பட்டனர்
 சொட்டை யாலவர் ஒட்டியே போர்செய்து
 சுருதி மக்களும் தொங்கரும் பட்டனர்
 கிட்டவொண் னாவகை முக்கியர் போர்செய்யக்
 கிரிகள் போர்செய்த தென்றுகொண் டாடவே
 பட்ட வீரர்கள் மட்டில்லை எங்கணும்
 பாறு கழுகும் பருந்து மருந்தின.

111

பாறு தோறும் பிணங்கள் மிதந்திடப்
 பதறி வீரர் முனைந்து பொருதிட
 வேறு குற்றயி ருற்ற பிணங்களை
 மிக்க மீன்களு முண்டு மகிழ்ந்திட
 சீறு செய்த வுரத்த மரக்கலம்
 சேர வங்கவை வந்து குழம்பிட
 ஊறு செய்து பொருதிடு வீரர்கள்
 உடைய மீகாமன் வந்து பொருதனன்.

112

பொருது நின்றனர் வீரர் மடித்திடப்
 புனையு முத்தணித் தாவட மற்றிடத்
 திருகி நின்றனர் வீரர் பதைத்திடச்
 செம்பொன் மாலையுஞ் செங்கையு மற்றிட
 குருதி வேலைகள் தன்னை மறைத்திடக்
 குடையும் வாளு மிழந்தவர் பட்டிட
 அடிகள் போலவே வானமர் செய்யவே
 அடைய மீகாம னும்வீழ வெட்டினான்.

113

வெட்டியமர் செய்யவந்த வீரரெல்லாம் பட்டபின்பு
 கட்டாண்மை மிக்க கடலரசன்— அவ்விடத்தே
 தட்டேது மில்லாத தாமரைபோல் வேடிதனில்
 இட்டபடி இஃதெனவேநின் னான்.

114

நின்றவப்போ வேடியெல்லாம் நிமைத்துநிக விளிப்பளவில்
 சென்றதிறல் வீரரோடே செருச்செய்து தான்நெருக்கி
 வென்றுகொண்டு வேடிஎல்லாம் வேலாலும் வாளாலும்
 கொன்றிடா வகைசெய்து குதித்துப் பிடியுமென்றான்.

115

பிடித்துக்கான் கடலரசைப் பெரியகொப்பிற் சேர்த்துவைக்கக்
 குடைக்காரன் படுமளவுங் கூடவே பார்த்துநின்று
 தடம்பெரிய திறம்புனையும் சமர்த்தர்தலில் தலைவன்தானும்
 கடற்குளங்கே பயந்திறங்கிக் கரையை நோக்கிப் போகலுற்றான்

116

டோசவிடா தந்தப் போரில் வெடியரசை
வாகைடை மீசாமன் காள்வலியால்— ஆகமுற
ஆர்த்துப் பொருமவரை அஞ்ச அமரம்போந்து
சேர்த்துக் கொடுவந்தான் சென்று.

117

சென்றிறங்கிப் பதிதனக்கே செய்தசொல்வப் போய்வீரன்
வென்றுசென்று பட்டாங்கே வீழுந்தபீணம் தனைப்பற்றி
நன்றியுள்ள தெப்படயாக நகரிதனைத் திசைநோக்கி
அன்றுசென்று சரையேறி அவன்மனையை அணுகவந்தான்.

118

அணுகவந்த உணைநோக்கி அணிநீல சேசசொல்வான்
சனியறவே புசுழ்டுண்ட சமர்த்தர்தனில் தலைதானும்
மணியறவே வாங்கவந்த மாற்றானும் நம்படையும்
துணிவுறவே பொரும்போரிற் தோற்றபடை யாதென்றான்.

119

தோற்றபடை யாதென்னச் சொல்லுவான் ஒருவார்த்தை
வேற்றொருவர் பிழைத்ததில்லை மீண்டுநான் பிழைத்தேனாள்
ஊற்றமுள்ள லேடிமேல்வாம் ஒன்னைச்சள் சைப்பட்டுத்
தேற்றமுறப் பொரும்போரிற் சேர்ப்புண்டான் உன்கணவன்.

120

உன்கணவன் சேர்ப்புண்டான் உள்ளபடி தானிதென்னத்
தன்குழலை விரித்தலறித் தரையிலே போய்வீழுந்தான்
பொன்றிகழும் மேனியெல்லாம் புழுதிமிக வேபுரள
அன்புடைய என்கணவா ஆகோவென் றேயமுதான்.

121

அமுதாள் அலறினாள் ஐயகோ வென்றென்று
தொழுதாள் வீழுந்துள்ளஞ் சோர்ந்தே யயர்ந்தனளே
எழுதரிய பிறையழகே எதிர்த்தபடை வெல்வதுவும்
பழுதாக முடிந்ததுவே பாவிபே னெனவமுதான்.

122

பாவிபேன் என்கணவா படைவீரர் பெருமானே
ஆவிபோ யுடல்கொண்டு அடியேனு மிங்கிருந்தேன்
பூவணையிற் றயிலாமற் போவதுவோ கருமமென்னக்
காவிவிழி நீர்சொரியக் காரினையு மழுதனளே.

123

காரியந்தான் சொன்னேன் சனவுகொடி தென்றுசொல்லி
நீரமுள்ள செருச்சிங்கமே வெடியரசே யென்கணவா
நேராகப் போர்செயாமல் டெட்டூரஞ் செய்தானே
பாரிவிது திறலோவென்று பரிதவித்தங் கேயமுதான்.

124

பரிதவித் தழுதாலும் பார்மொழியே நீயுமிப்போ
இயல்வார்த்தை சொல்லாய்நீ யென்றுசொல்லித் தலைத்தாமும்
உலாவுத்த புசுழ்சேருங் காகுந்திமீ காமனோடே
சலாபித்துக் கொள்ளுகைக்குத் தம்பிக்காள் விடுவதென்ன.

125

வீரநாராயணன் வரலாறு

செம்பொன்முடி பளபளென்னச் செங்கையில் வாள்
 வெம்பரியின் மீதிலேறி வீரதேவன் தோன்றினானே
 மேதினிக்கு வீரமுள்ளான் விண்ணவர்க்கு நேசமுள்ளான்
 நீதிநெறித் தாழ்வுமில்லாம் நிச்சயமாய்த் தோற்றினானே
 சங்கு கொம்பு ஆடிவரத் தவின் முரசு கூடிவர
 எங்கு மண்ணர் நேடிவர ராசராசன் தோற்றினானே
 தங்கரத்தினத் தொங்கல்வரத் தரன் சந்திரக் குடைகள் வர
 மங்கலங்கண் மறையோர் பாட மகிபன் சபை தோற்றினானே

(ந.பு.வஇ.)

இலங்கை, இந்தியா, பர்மா ஆகிய நிலப்பரப்பின் பெரும் பகுதியை நாகர் ஆண்டனர். “நஞ்சுறைவன் பற்கள் கொடு நாகரின் மைந்தர் மிஞ்சவரு போகவதி மேவுநகரத்தே. 1 என்ற பாடலில் நாகர் தலைநகரை இராமாயணத்திற் காணலாம். கி.மு 13ம் நூற்றாண்டினருகாமையில் கங்கைக்கும் யமுனைக்குமிடையே நாக அரசுக்கள் இருந்ததாக மகாபாரதத்திலிருந்து அறிகின்றோம். தொடர்ந்து இலங்கைத் தீவின் வடக்கு, மேற்குக் கரைகளில் வல்லமை பொருந்திய நாக அரசுகள் நிலவியதென்பதனைச் சரித்திரங்களில் காணலாம். நாகர் தீவும், நாகர்கோவில்களும் இக்கருத்தினை உறுதிப்படுத்துவனவாம். 1800 ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட அமராவதிச் சிற்பங்களிலும் பாதிமணிதனும் பாதி நாகமாயும் அமைந்த நாகர் உருவங்களின் 2 கதைவுகள் சென்னை அரசியற் கண்காட்சிச்சாலையில் அன்றைய தொன்மைத் தமிழ் நாகர்களின் சிறப்பை வெளிப்படுத்தும். கி.மு 6ம் நூற்றாண்டில் நாகதிபத்தை “வீரமகோதரன்” என்ற நாக அரசன் ஆட்சி (மகாவம்சம்) செய்ததனைத் தொடர்ந்து இராசர்சுவாம் நிரம்பிய வீர அத்திரியராக நின்ற முதுனிநாகர் பரம்பரையில் நாராயணன் தோன்றினான். இவன் தன் வீரத்தின் திறமையால் “வீர நாராயணன் என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்று மாவீரன் வெடியரசன் கீழ் தொல்புரம் என்று விளங்கும் நிலப் பிரதேசத்தை இராசதானியாகக் கொண்டு இன்று கொட்டையாவத்தை என்ற இடத்தில் மாபெரும் மையக் கோட்டையும், கிழக்கில் யானைப்படைக் கோட்டையும், தெற்கே வட்டுடை அணிந்த போர்வீரர்கள் அடங்கிய கோட்டையும், மேற்கே “மிருமஞ்சிலை” என்று இன்றைய வேரப்பிட்டியில் (வீர நாராயணன் பிட்டி) மண்வீரர்கள் அடங்கிய புழுதி மணற்பிட்டிக் கோட்டையும்

1. Ariffiths Ramayana iv 205, Indian Antipuaty, Vol 8 p-5
2. Archaeological Survey of Southern India, Vol,-1

வடக்கில் நெல்லியான் என்ற இன்றைய பகுதியில் நெற் களஞ்சி யக்கோட்டை கொத்தளங்களையும் அமைத்துவிரஅர+கை ஆண்டதுடன், வெளிநாடாம் மாந்தை நகர் உட்பட அல்லிராணியின் ராச்சியமாம். சிலாபம் வரைபடை ஆதிக்கத்தையும், படை பலங்களையும் கண்காணித்தும் வரலானான்.

அல்லிராணியின் ஆட்சிப்பிரதேசமான புகிதளம், அரிப்பு, கிலாபம் பகுதிகளில் சேர, சோழ, பாண்டிய நாட்டவர்கள் வந்து களவாக முத்துக் குளிப்பதனையும். பொன்னுவெளிப் பகுதியில் யானை பிடிக்க வந்த கண்டி அரசனின் ஏவலர்கள் கிராஞ்சிகுமிழ முனைப் பகுதிக் குடிமனைகளுட் புகுந்து குடிமக்களைக் துன்புறுத்திய செய்திகளைக் கேட்டுச் சினங்கொண்ட வீரநாராயணன் தளபதி இளஞ் சிங்கனின் படைகளுடன் மாந்தைநகர் விரைந்து ஆட்டுப்பட்டமா? ணுள் புகுந்தசிங்கம் போன்று களவாக முத்துக்குளிப்போரையும் கண்டி அரசனின் ஏவலர்களையும் விரட்டியடித்தும் ஏனையோரை கைது செய்தும், அக்கடலிலே முத்துக்குளிப்போரைக் கொன்று வந்த இராட்சதக் கடற்பன்றியையும் கொண்டு அவ்வூர் மக்களின் ஆசீர்வாதங்களையும் வரவேற்புக்களையும் மாவீரன் என்ற விருதையும் பெற்றான். பின் காலைப் பொழுதினில் அரிவியாற்றில் நீராட்சி சென்றபோது ஆற்றின் நடுவே பொற்கிடை போன்ற எழில் அழகு ததும்பும் வட்டமுகம், அதில் இருந்த கருங்கயல் விழிகள் அங்கே துள்ளி விளையாடிய கயல் மீன்களின் கண்களிலும் பிரகாசமாயிற்று முத்துப் போன்ற பல்வரிசை அதன் மேல் அமைந்த இளஞ் செந்நிற உதடுகள் முத்துப் பற்கட்கு ஒளி கொடுத்துப் பிரகாசித்தன. கருமலர்க் குழலாள் தோகை கருமேகத்தில் வட்ட முழுமதியொன்று நின்றது போன்ற முகக் காட்சியும், உறைத்தமிர்தமே பொதிந்த ஒளிமுத்துப் பவளம் போல் நீராடும் துகிலிடையில் விண்மிகப் பரந்த இளமுலைகள் புடை பெகந்து வணப்பனித்துச் சிறந்த முத்து இரண்டும் முனைக் கோட்டின் பிரகாசங்களை அள்ளி வீசுவது போல் இளம்முலைகள் புடைபொந்தன. நாகர் முடிமேல் இருக்கும் நல்லபாம்புகளும் ஆதிசிவன் முடியமர்ந்த பாம்புகளும் ஒருங்கே வந்து பல்லாயிரக் கருநாகங்கள் படம் விரித்தாடுங்கால் அப்படப்பாங்கு போல் கொடியிடையாள் இயற்றைக் கருங்குந்தல் நீள் தோகைகள் பொருந்திய முறையும் அவை நீரில் அடர்ந்து படர்ந்ததனால் நீல நிற ஆற்று நீர்களும் கருநீல மயிலின் தோகை போன்று கூந்தல்கள் காட்சியளித்தன. நீரில் மூழ்கி எழுந்ததிறன் ஆயிரம் செந்காமரை போன்ற தோழிகள் மத்தியிலே தடாகத்து நடு நின்ற வெண்தாமரை போல் பூமகளோ அல்லது நாமகளோ

அன்று பூவுலகத் தேவதையோ எனக்கண் இமையாது பொருந்தின வீரநாராயணன் விழிகள். காலைக் காட்சிப் பொருள் கொடுத்த ஆதவனும் மறைந்தான் மழை முகிலினுள் ஆற்றை அலங்கரித்த வெண் செந்தாமரைகளும் தங்கள் அழகு எழிலை ஒருமுறையேனும் இவன் பாத்திலனே என்று வாடித் தலைசரிந்து நாணங் கொண்டன. துள்ளியோடிய கயல் மீன்களும் வெட்கத்தில் பாரினுள் புகுந்தன. அலங்காரமாக ஆங்காங்கே அமர்ந்து அழகுபடுத்திய அன்னங்கள், கொக்குகள், நிறக் குருவிக் கூட்டங்கள் யாவும் தங்களை ஒருவரும் ரசிக்காததனால் பறந்தன. இயற்கை அழகும், இழம் காற்றும், காலைக்காட்சிகளுமே இயற்கைக்கு மாறாமின. இந்தனை காட்சிகளும் ஒருவர்மாறி ஒருவர் கண்களினூடே உட்செல்லாது அவரவர் ஒளி ஓவிய உருவங்கள் மட்டும் தோன்றின. உணர்வுகள் ஒத்தன மெய் மறந்தனர். தோழியர் இருப்பதனை உணர்ந்தனர் முறைமச்சான் என்று முகம் மலர்ந்து நீராடலை நீத்து எழுந்தாள் அந்த எழுகையில் அவளின் எழுதரிய முழுவண்ண வடிவத்தினையும் கண்டுவிட ஆதவனும் கிழக்கே தோன்றி வஞ்சியிடை இயற்கை அழகுகளின் தோற்றம் இடையே வந்த ஒளிக்கதிர்கள் துகிலிடையே கருநாகம் படம் விரித்தாட அதன் சக்கரக் கலம் தோன்றுவது போல் இடை அழகினை இயைந்த காட்சியைக் கண்ணுற்றான். மேற்கில் நின்ற வீரநாராயணன் முழுவண்ண வடிவத்தையும் மனதில் உட்கொண்டவனும் உள்ளமெல்லாம் உருகி நிலையுதர்கி நின்றான்.

அவன் உருவெளித் தோற்றத்தைக் கண்டுநிலை தளருகின்றான் உருவெளியைத் தொட்டுத் தடவ நினைக்கின்றான் பிணங்கிளையென்று வருந்துகிறான். விரைவிலே மணந்து கன்னி முலையிலே காவியம் வரைவேன் நான் பணர்ந்து இளைப்பறும் மென் திருமேனிகளில் ஆகாய கங்கை நீர் படிக்கின்றனவே அவன் அவயவங்களில் எல்லாம் தாமரை மலர் எனவண்டுகள் கனதனங்களைச் சுமந்தோ திருவுருவம் தனர்தின்றதே, என ஏங்கிநின்றான், கண்ணுற்ற சந்திரவதனா கீழ்க்கண்டவர்.

கொங்கு விம்மு கோதை யோடு கோதை தாழ வாண்முகம் பங்க யக்கை மற்றோர் பங்கயத்து வைத்த பாண்மையோ லங்கை சேர்த்தி மைக்கணீர் லவாவி—சிந்த லவகிய மங்கை மென்மு லைத்த டத்துமாரன் வாளி யேவினான். செப்பு நேர்மு லைக்கண் வேனில் வேடொடுத்த தேமல ரப்பு மாரிகாம வெம்மை செய்ய வாத்தலாண்மையா லெப்பு விக்கும் வேந்தே முற்க டற்ப டிந்து மீண்டுமால்

வெப்பு நேர்யர் நீரின் பூழ்கின் வெய்மை மாறு மேகொலாம்
மைம்ம நந்த நீல வொண்கண் வார்வு னற்சொ ரிந்தியாழ்
கையம் நந்த கூட லெண்ணி மெல்வி ரல்கள் கன்றின
பொய்மல் வெய்மு லைதத் டங்க வந்து நந்த பூமறந்
தம்மெ லோதி சோர்ந்த துள்ள மார்வ மோட ழிந்ததே.
மழைம தர்ச்சன் முலைகள் செய்ய மார்ப னைத்து மென்மைநே
ரிழைபு கப்பெ ருது விம்மி யேர்வ நக்க வர்ந்ததாற்
கழைகுழைத்து மார னெய்த சீனையி னுள்ள மூடுபோய்
நுழைவ தற்கிடம்பெ ருது நொய்கு கைத்து மீனுமால்.
(சைக்கிளைப் படலம்)

கொங்கு வாசனை கூந்தலில் வீசித்ததும்ப முகம், உள்ளங்
கை, உதடு, மைகண், மெல்முலைகள் ஊடாசவும் செப்புப்போல்
பிரகாசம் ஏறிய முலைகளும், மேல்வீரல்கள் நிகக்கண்களும், மென்
முலைகளிடங்களானவை ஆபரணங்களை நீத்தும் நிலையிலும், உள்ள
மானது ஆர்வமொடுகடி ஆசைப்பட நினைந்துகொடியிடைபுறுண்டு
பிணைந்து கால்கள் ஒன்றோடு ஒன்று பின்னுப்பட்டவளாய் இவ்
அத்தனை உள் உறுப்புகள் வழியாகவும் சூரியனைக்கண்டவெண்ணை
போல் மன்மதன் வீர நாராயணனின் எழிர்ச்சிக்கண்பார்வையில்
உள்ளம் உருகி அட்பு அலைகளாக, அன்பு அம்புகளாக, அம்பு
மாரிகள் சொரிந்து சுரம் ஏறியது போல் காமக்கடலில் குளித்த
சுரம் போல் சூடேறி யறுபடியும் நீரினுள் மூழ்கி எழுந்தாள்.
சந்திரவதனா. இம்மெய்மறந்த நிலையில் அவளும் நோக்க அவ
ளும் நோக்க ஒத்தன உள்ளங்கள். இடையே தோழிகள் உணர்ந்
தனர். மெய்மறந்து காதல் வானிலே பறந்த இரு உள்ளங்களையும்
பூவுகிற்ரு எடுத்து வந்தனர். நிலையுணர்ந்த சந்திரவதனா தோழி
யர் புடைசூழ நீராடி முடித்து வீரத்தால் வெற்றி வாகை சூடிய
வீரவேந்தா ரெச! பாயல் என் லெடியரசன் தப்பியே வருக!
இராச்சதப் டன்றியை வென்று வெற்றி வாகை சூடிய
மாவீரனே ரெச! ரெச! என வாழ்த்தி அல்லிக் கோட்டைக்கு
ஆனந்தமாக அழைத்துச் சென்றனர்.

சிவபத்திலே அரிப்பு என்று சொல்லப்படுகின்ற பகுதியிலே
இன்றும் காட்சியளிப்பின்ற அல்லிராணிக் கோட்டைசனம் சுரங்
கங்களும் அன்று எத்தகு எழில்மிகு மாளிகை என்பது புலனாகும்.
அத்துடன் அல்லிராணி முத்துக் குளிக்கும் பகுதியாம். வங்காலை
தொட்டு குதினரையலை வரை ஆண்டு வந்தவள். முத்துக் குளிக்கும்
மக்கள் தலைவியான இவளிடமே எங்கும் கிடைக்கமுடியாத புகள
முத்துத் தேர் இருந்ததென்றும் இந்தியாவில் பௌராணிக் கு
இத்தேரை எடுக்கவந்த அர்ச்சுனன் இத்தேரைக் கொண்டு

போக நினைத்தபோது அது சேற்றினில் புதைந்து அஸ்விராணியின் வழித்தோன்றலாகிய முகுளிநாகர்க்கேதான் ரதம் என்பதனை உணர்த்திபதும், அருச்சுனன் புறதயுண் — இ — டத்திலேயே இவ்முத்துப் பவளத்தேரை விட்டுச்சென்றான் என்றும் கர்ண பரம்பரைக்கதைகள் உள. அப்படியான அஸ்விராணியின் வழித்தோன்றலாகிய சந்திரவதனுவை வீரநாராயணின் வீரத்தை மெச்சிப் பகைவரையும், இராட்சதப் பன்றியையும் அழித்ததற்கு கைமாற்றுப் பரிசாக மணம்மூடித்துவைக்க முற்பட்டனர். ஆனந்தம் கொண்ட இளம்பேய்க்கை முதல்வனும் அண்ணனிடம் ஓடோடிவந்து நடந்தவற்றைக் கூறி முறைப்படி விவாகம் செய்யத் தன் கருத்தை வெளியிட்டான் வீரநாராயணன். வெடியரசன் சற்று நிறானத்துடன் கொள்ளைக்காரரைக் கண்டிக்கப் போனாய், ஊர்காவல்செய்யப் போனாய், இராட்சதப் பன்றியைக் கொன்ற நீ கொள்ளையுமடித்தாய் அல்லவா உனக்குஎன்ன தண்டனை தெரியுமா? என்று உரைத்ததும் அண்ணருக்குப் பயத்ததம்பி ஒன்றுமுறியாது ஏங்கிநிற்க நீலகேசி (அண்ணி) உடனே நீர் சந்திரவதனுவின் உள்ளத்தைக் கொள்ளையிட்டீர் அதற்குத் தண்டனை திருமணம் என்றதும் எல்லோரும் நிலை உணர்ந்து முறைப்படி முறைப் பெண்ணான சந்திரவதனுவை நன் முகூர்த்தத்தில் ஊரார், உறவினர், அரசர்கள் வாழ்த்தத் திருமணம் செய்து மாந்தை ஈஸ்வரனையும் வணங்கிப் பவளத் தேரினில் தொல்புரம் வந்தனர்.

அங்கு இன்று மானிகை அடைப்பாக விழங்கும் இடைப் பரப்பில் மானிகை அடைத்து இன்றைய வீரவத்தை என்னும் இடத்தில் இருவரும் உலாவும் பூந்தோட்டத்தினையும் அமைத்து பொன்னகரிலே இருந்த குலதெய்வமாம் விஷ்ணுவை வணங்கி அண்ணன் காரைதகரில் எழுநிலை மாடம் அமைத்ததுபோல் பொன்னகர் விஷ்ணுமூர்த்திக்கு எழுநிலை மாடக் கோபுரத்தையும் அமைத்துப் புனைத்தாரணம் செய்வித்தான். இச்செய்தியை யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் (பக் 65) ஆசிரியர் உறுதிப்படுத்தியதுடன் இப்பேயர்கள் இன்றுவரை பாவிக்கப்படுகின்றது. மேலும் விபரங்கட்கு இந்நூலில் தொல்புரம் தலைப்பை நோக்குக. இப்படியாக ஆசிசெய்து அன்று பௌத்த சமயம் அறுகுபோல் எங்கும் பரவும் காலகட்டத்தில் எழுது சைவசமயத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக அண்ணி நீலகேசியினூடாகச் சேதுபதி மகாராஜாக்களிடமிருந்து சிறந்த வைஷ்ணவ சைவக் குருக்களையும் தருவித்து நித்திய பூஜைகளையும், திருவிழைகளையும் ஏற்படுத்தி மக்கள் பிறசமயத்தை நாடாது சைவம் தழைக்கப் பாடுபட்டான்.

தம்பிக்கான் என்றுசொன்ன சமரதனில் நீர்தாமும்
தம்பிக்கான் விடுகிலும் நீ தாலிதன்னைத் தருகிலும் நீ
நம்பிப் பொருள்வீர நாரணன்பாற் போகிலிப்போ
வம்பிற்போ யுக்களண்ணர் வளைப்புண்டா ரென்றுசொல்லாய்,
சொல்லாய்நீ எனக்கேட்டுத் தொங்காமல் எழுந்திருந்தான்
எல்லாருங் கொண்டாடு மிருமஞ்சி மலைநோக்கிக்
கல்லான நெஞ்சுடையான் கடலுக்கஞ்சாத் திறல்வீரன்
வில்லான்மை நாரணனும் வேட்டைக்கென்று புறப்பட்டான்.

க.கா.பா126—127.

ஒருநாள் வேட்டையாடுதலில் வல்லவனான வீர நாராயணன்
தனது கைகளுக்கு பயிற்சியும், ஓய்வுநேரத்தைக் களிப்பதற்கும்
எண்ணி தென்புறமாகச் சென்று வட்டுடை அணிந்த கோட்
டைக்கருகாமையில் உள்ள இன்றைய கொட்டைக்காடு என்னும்
கோட்டைக்காட்டினில் வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கையில்
நீலவேயியின் தூதுவன் அவசரஅவசரமாக வந்து வணங்கி நீல
கேசி கொடுத்த ஓலையைக் கையளித்ததுடன் நடந்தவற்றைக்
கூறிநின்றான்.

வேட்டைகொண்டு புறப்பட்ட வீரநா ரணதேவன்
ஓட்டத்தில் வருமனை உற்று அங்கே பார்த்துநின்ற
வாட்டத்தில் வந்தாய்நீ வந்தபடி செப்புமென்னப்
பாட்டுற்ற புழாநே டகரவினிக் கேளுமென்றான்.

128

மேளுமியல் மாஞ்சுர் கிளர்ந்தகப்பல் ஆயிரமும்
வாளரவின் மணிவாங்க வரும்வழியிற் நிரண்டுசென்று
முள அமர் செய்துவந்து முகரியிலே படையனைத்தும்
தூள் எனவே படக்கொடுத்துத் தோற்றான் காண் உங்கள்
(அண்ணன். 129

தோற்பதுமொன்றறியாத தொல்புகழான் வெடியரசன்
போற்றரிய வேடிபெல்லாம் பொருதுதோற்றுக் கைப்பட்டுக்
கார்க்குடைசேர் மிகாமன் கைகளிலே போர்முனையிற்
சேர்ப்புண்டான் உங்கள் அண்ணன் செய்திசொல்லவந்தேன்காண்
செய்தியிது வென்றபோது சிந்தையெல்லாம் மிகத்தளர்ந்து
எய்தியதோர் கோபமுடன் இயல்வீரன் என்சொலுவான்
மைதவழும் வெற்பளவும் வளர்ந்த அப கீர்த்திப்பேர்
வெய்யஅப கீர்த்தியிது விளைந்ததுவே யெனவுரைத்தான்.

131

விளைந்தபுகார் மிகாமன் வெம்போரில் நம்மையிங்கே
வளைந்துகொண்டு கட்டுகைக்கு மடந்தையரா யிருந்தாரோ
உள்ளுரோ அண்ணர்தம்மை ஒஞ்சாதே எய்தவனை
களந்தனக்குட் கொன்றிலனேல் கடவுரசன் தம்பியல்லேன்.

132

கடற்புவியிற் புகழ்படைத்த கடல்வீரர் தங்கள்முன்னே
அடற்கரிய மீகாமன் ஆண்டபடை யத்தனையும்
படப்பொருது களந்தனி லே பருந்தருந்த விட்டிலனேல்
இடத்திலவைத்தார் அடைக்கலத்தை எடுத்தவ னுள் ஆதவனே.

ஆகமெல்லங் களி கூர்ந்து அரவின் தலை மணிவாங்கப்
போகவென்று வந்தவனைப் புணரியின்மேற் கொன்றிலனேல்
யோகமது செய்துகொண்ட மெல்லியல் வீட்டிருக்கைபிலே
தோகையர்பால் மனதுவைத்த சுணையில்லா னுகேனே. 134

சுணையறவே செய்துவந்து தொல்புகாரில் மீகாமன்
அணியனைத்துங் கொண்டவனை ஆகாச மேற்றேனேல்
துணிவினுடன் தானுண்ட சுவாமிபடப் பார்த்திருந்து
அணுகவந்து சமர்த்துரைத்த அகும்பாவி ஆகேனே. 135

சந்திரோதய வதன வட்டலட்சுமி நிதஞ்சார் வீரநாராயணன்
முனறிந்திட வெழுது வாசகமதேடுதனிற் சகலகுண செல்வநிறை
யுஞ்

சுந்தரநிறைந்த காவேரிகுழ் பட்டினத்துறை மருவுவர்த்தகர்க்குத்
தூதாக மீகாமனாகநகரணுகியே துணிவிலுன்னண்ணர் தம்மை
அந்தமுறு நாகமணி யனியெனக் கேட்கவேயவர் மறுத்திலே
யென்ன

வடல்கொண்ட சேனையையகற்றி வெடியரசனையமார்க்களத்திற்
பிடித்தான்

சிந்தை மகிழ்வாகவே மைத்துனநீர்வந்து சேனைதனை வெல்ல
வேணுஞ்

செப்பரிய வாசகங் கையெழுத்தோலைதிரு நீலகேசியவளே.

(ந.பு.வ.இ)

அண்ணன் சிறைப்பட்டான் என்றதும் வாசகி, அனந்தன் தக்
கன், சங்கன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், கார்க்கோடகன் ஆகிய
அட்டதிக்கு நாக அரசர்கட்கும் தலைவனான எந்தலைவன் மீகாம
னிடம் அடங்கினானே நானும் போருக்கு வருகின்றேன் என்ற
தும் போர் அறம் போதித்து என்னைத் தடுத்தும் போருக்குச்
சென்றிரே என் அண்ணா! எனஏங்கி நின்றான். அட்டதிக்குப்பால
க்களான இந்திரன், அக்கினி, இயமன், வசுணன், வாயுதேவன்
நிருதி, குபேரன், ஈசானன் எனக்கு அடங்குவர். தேவாதி
தேவர்களின் வரங்களையும் பெற்று நாராயணனின் வலது காலில்
உதித்த அண்ணன் இப்பட்டணத்து மீகாமனிடம் மண்டியிட்
டானா! எஞ்சாது எய்த மீகாமனைக் கொல்லாவிடில் அடைக்
கலப் பொருள் தீண்டிய அரும்பாவினாகேனே, சுணையில்லாத

மரமாகேனோ, ஒரு நொடிப் பொழுதில் கொன்றிலனேல் நான்
மாவேந்தன் லெடியரசன் தம்பியல்லேன், என்றவாறு வீராவே
சத்துடன் தனது மாளிகையடைப்பிற்கு விரைந்த வீரவேங்கை
ஒலிக்கட்டும் வீரச் சங்கு நாதம், ஒலிக்கட்டும் நம்வீரமுரசு புறப்
படுங்கள் போர், போர், போர் புறப்பட்டும் எமது ரத சஜதரக
பரதாநிகள் மிகாமனையும் அவன் படைகளினதும் தலைகளைக்
கிள்ளி எறிந்து குறை ஆடிவிடுவோம் எனக்கட்டளை பிறப்பித்
தச் சதுரங்கக்கோட்டை. வட்டுக்கோட்டை, ஆனைக்கோட்டை
ஆகிய இடங்களிலுள்ள சஜரத துர பரதாநிகளைப் போருக்குப்
புறப்பட உத்தரவிட்டுத் தானும் போர்க்கோலம் பூண்டு,
பாஷையில் உண்டு, தேவி சந்திரவதனாவிடம் விடயத்தைக்கூறி
அவள்திருக்கரங்களால் வீரவானைப் பெறும்வேளை, அவள் தான்
கண்ட தீயனாபற்றிப் பின்மருமாறு உரைக்கலானாள். “பூனைக்
கண்ணன், புலகக்கண்ணன், செங்கண்ணன்” ஆகியோரால் எமது
பொன்னகர் விஷ்ணுவாலயம் மாறிமாறி இடிக்கப்படவும்; பட்ட
த்தயானை சரியவும்; கற்பாறைகள் பிளக்கவும்; ஏழுசுடர்வந்து
விழுங்கவும் கருக்கண்டேன். வயிற்றிலுள்ள. எமதுகரு பூவுலகைக்
காணும்கேளை அப்பா என்செய்யென்றால் என்சொல்வேன் தலைவா!
இன்றிருந்து நானிடாவது புறப்படலாகாதா! என்று அழுது
என் தெய்வமே! போகாதே போகாதே! என்செய்வோம்! பொல்லாத
சொற்பனங்கள் நானுங்கண்டேன் எனக்கதறிவிழ்ந்தாள். இதைக்
கேட்ட ஏரநாடாபலன் சினந்து, “நீ உன்வயிற்றிலுள்ள. சிகலிற்
காகப் புலபுகிரும் அனல் எனக்கோ என்னாடும் மக்களுமே
பெரிது. ஒருகை விரல்போல் ஒன்றியிருந்த ஐவரில் அண்ணன்
சிரைபட்டிருக்கையில் எமது உள்ளம் துடிப்பதை நீ அறிந்திலை
போலும்” எனக்கூறவும், அங்கே போர்முரசு கேட்டதும் அவசர
அவசரமாய் தேவியிடமிடையிடெபெற்றுப் போர்ப்பல்லக்கிலேறினால்
போருக்கு ஆயத்தமாசென்ற வீரர்களுடன் பொன்னகர் நாராய
ணனைத் தரிசித்து. அந்தணர்க்கும், புலவர்க்கும் ஏனையோருக்
கும் தாளைமுபஞ்செய்து கிரிமலை. பயிலிட்டிபுட்டகுதிகளை ஆண்ட
தனதப்பிமார்க்கும் அவசரசெய்தி சனுப்பி தன்பட்டத்து
யானைமீதேறிப் போர்வீரர்கள் புடைகுழக் காரைதீவிலுள்ள
நீலகேசியின் அரண்மனைபு அடைந்தான். அங்கு தயார்தோய்ந்
தருந்த அண்ணலிடம் இலக்குவன் சிதைமேல் கொண்டிருந்த
பாசம்போல, அண்ணனைச் சிறையிட்டுவருவாதாக ஆறுதல்வார்
த்தைகூறி, வியாவில்லையானை வழிட்டு, அங்குள்ள இருமிலஞ்சி
மணற்கோட்டையில் மணலையும் சுப்பலில் ஏற்றிக்கொண்டு
வேண்டிய படைக்கலங்களுடன் போர்முரசுமுழங்க போர்வீரர்
களுடன் போர்க்கட்பலேறிப் போருக்குப் புறப்பட்டான் வீரநா
ராயணன். முகில் கூட்டம் போன்ற படைநாவாய்களுடன்

அருமையுற்ற திறம்புனையும் அடல்வீர நாரணனுந்
நிருவிரகுக்கும் தன்முகப்பில் சென்றங்கே தாண்டிருந்து
விரைவிவிப்போ படைபொரவேவேணுந்நம் படையனைத்தும்
வருவதற்குப் புறப்படவே மகிழ்ந்தாது மென்றுசொன்னார். 136

சொல்லுமெனப் புறப்பாட்டைத் தொங்காம னு டிடவே
எல்லையற்ற படைவீரர் எல்லாரும் வந்துகண்டார்
மல்லையொத்த புயத்தானும் மற்றவரை முகநோக்கிக்
கல்லையொத்த நெஞ்சுடையீர் கட்டுரைக்கக் கேளு மெல்லாம் 137

கட்டுரைப்பேன் என்வார்த்தை கடவரசன் றன்னையங்கே
முட்டியீகா மன்வெட்டி முகரிபின்மேற் படைபொருதிச்
செட்டிவிட்ட கப்பலின்மேற் சேர்த்தவனும் கொடுபோனான்
வெட்டிவிடு வித்துவர விரைவில்ஏக வேணுமென்றான். 138

வேணுமென்று சொன்னபோது வீரருள்ளோ ரேதுசொல்வார்
தாணுவாம் வெடியரசன் றனைப்பிடித்த மீகாமன்
காணமுன்னே நிற்பானாகிற் கடற்கிரைதான் ஐட்டிலமேல்
ஆணல்லா தவருடனே அமர்மலைந்தோ மடையென்றார். 139

என்றாய சொல்லுரைத்த இயல்வீரர் முகம்பார்த்து
வென்றாய புகழுடைய வேடியெல்லாம் முடுகவிட்டுச்
சென்றேறிப் பொருவதற்குத் தீர்த்துநீர் ஒருவார்த்தை
குன்றாத குடப்பணத்தைக் கூசாம வேகொடுத்தான். 140

கொடுத்தினிய வகைபெற்றுக் குலவுபுகழ் வீரரேறித்
தடம்பெரிய வேடியெல்லாம் சமுத்திரங்கள் தாண்டிறையப்
புடத்துடனே தாளுட்டிப் பின்பிடித்துத் தான்சென்று
கடற்குள்அவன்பொருதிடத்தேகல்லுவிட்டான்வேடியெல்லாம்

கல்லுடைய நெஞ்சுடையான் காவல்புனை வெடியரசை
வெல்லஅமர் செய்து விடுவிக்கச் — சொல்லரிய
வீரநா ரணன்சிறந்த வேடியெல்லா மொன்றுவிடப்
பாரவா ரத்தில்விட்டான் பாய். 142

ஒப்புதற் கெண்ணி விராமபா ணந்தான்
ஒன்றுநா ருயிரம் ஒட்டினுற் போலச்
செப்ப மதுகு மேழுபதி னென்பதுஞ்
சென்று பருத்தித் தீவுகடத் தோடி
வைப்பாரும் வேலைக் கடல்மீள வென்று
வங்கப் பரிமாற வண்ணமேற் கொள்ளக்
கைப்பால மிட்டலூர் காவற் றுறையும்
கடற்காரை தீவுக் கடந்தோடி னுரே.

காதமொன்று தான்கடந்து கப்பல்எல்லாம் வருமளவில்
மோதுசடல் தனில்மேலே முகில்போலே தோன்றிடவும்
ஏதெதிரே தோற்றுகின்ற தென்னவென்று கேட்டிடவும்
ஒதுமொருபஞ்சிலியும்உருக்கள்வந்துதோன்றுதென்றான். 200

உருக்கள்வந்து தோன்றுதென்ன ஒன்னலர்கள் ஆர்ப்பரிக்கத்
திருத்தமுறச் கடல்மீது தீரளாக வருகுதென்றான்
சுருத்தமைந்த வீரரெல்லாங் கலங்காதே வாருமென்ன
பெருத்ததிற்சுப்பலெல்லாம்பிடித்துவாறதென்றுரைத்தான்.

அதுமேலே பிடித்துச்செல்லும் அவ்வளவில் முன்னாகவே
புதமையுள்ள லேடியெல்லாம் போதவிட்டு வளைந்துகொண்டு
அதிகோபத் தானெழுவே யடல்புனையு மீகாமன்
சதியாக மறித்தவனுன் தம்பியடா வெடியரசே. 202

தம்பியென்று மீகாமன் தான்உரைக்க என்சொலுவான்
வம்பினால் வந்தஉனோ மற்றெனது தம்பியோதான்
எம்பிதான் போயிருப்பான் இருமிலஞ்சி மலைமீதே
துர்பிழை மென்றவற்குத் தோற்கநா னறியேனே. 203

நானறியேன் என்றுசொல்ல நன்றிபுனை மீகாமன்
தானுமங்கே மனமகிழ்ந்து சாற்றலுற்றான் சிலவார்த்தை
கானமருந் தொடையானே கடலரசே யுன்தம்பி
ஆனவனே யாமாகில் ஆண்மைக்குத்தாழ் வில்லைகண்டாய். 204

ஆண்மைக்குத்தாழ் வில்லைகண்டாய் அடலரசே யுன்தம்பி
வாய்மைக்கும் வீரனெப்பான் வழிமறித்தல் எல்லையினால்
வீண்மைக்குஞ் சொன்னதல்லால் வெடியரசே மேலாகப்
புணித்த வன்றனைநீ போகச்சொல் லுறவாயென்றான். 205

உறவுசெய்து போகச்சொல்லி உன்னை நான் கொண்டுபோனால்
மறையவர்கள் கொண்டாட மாளாகற் குங்காட்டி
இறைப்பொழுது தாழாமல் இங்கேக விடுவேன் எனச்
சிறைசெய்தேன் உன்னையொன்றுஞ் சிந்தியாதே வெடியரசே. 206

சிந்தியாதே யென்றபோது திறல்புனையும் வெடியரசன்
எந்தனுடை தம்பியாகில் எழுதுவேன் ஓலையென்று
வந்ததும் மிகநல்லது வாங்கிப்போகை கருமமென்று
வெந்திறல்சேர் வெடியரசன் விரைவிலோலை எழுதிவிட்டான். 207

விட்டோலை யம்புசென்று வேடியிலே விழும்படிக்குச்
பட்டியம்பு தனைச்சேர்த்துக் கடுகெனவே வில்எடுத்து
கிட்டடையில் ஒக்கவாங்கிப் பதறாமல் ஒருவன்நின்று
தொட்டுவிட்டான் அம்புசென்று தொங்காமல் விழுந்ததுவே. 208

விழுந்தோலை யம்புசென்று வேடியிலே விழும்படிக்குச்
செழும்புகழ்சேர் அண்ணாவி திருமுகமென் றேபோற்கி
தொழும்பரிசைத் தொழுதெடுத்துத் தொடட்டேவாசித்துக்கொண்டு
செழுந்தீயெண்ணெசொரிந்ததுபோற் சீறியவன் என்சொலுவான்

சொன்னதுவும் மிகவழகு தொல்புகாரில் மீகாமன்
தன்னையும்நான் போகவிடேன் சமுத்திரத்தைச் சென்றுழக்கிப்
பின்னையண்ணன் சிறைவிடுத்துப் பெரும்புகழ் எய்தேனென்றால்
என்வீரம் அழகியவாறென்றுபின்னை என்சொலுவான். 210

மீண்டுநான் போறவனே மீகாமன் றனக்கஞ்சி
மூண்டவனைப் பொருவனாகில் முட்டவெட்டி யமர்மலைந்து
பாண்டவர்செய் படுகளம்போற் படையனெத்தும் விட்டிலனெல்
ஆண்டவனைப் படக்கொடுத்து மீண்டவர்க ளாகேனே. 211

ஆவனைய கைபடைத்த அண்ணாவி சிறைவிடுத்துப்
போவதன்றி மீகாமா போகவிடேன் எனச்சீறிக்
கோபமுட னுனெழுதிக் கோர்த்துமீன வெய்துவிட்டுத்
தாவுதிடல் வேடிவிட்டுத் தக்கவீரன் தான்வளைந்தான். 212

வீரநாரணதேவன் வெடியரசன் தன்சிறையை
வீரியமே செய்ய விறல்எண்ணிப்— பாரில்
வளைந்தபுகார் மீகாமன் வந்தகப்பல் எல்லாம்
வளைந்துகொண்டான் வாரியின்மேல் வந்து. 213

வந்தவேடி யுள்ளதெல்லாம் மதியாமற் கப்பலிலே
முந்தவிட்டுப் போர்செய்ய முகமொக்கத் தான்பிடித்துச்
சந்தமுற்ற திண்புயத்தான் தக்கவீரன் தான்வளைக்க
விந்தவைவத்த திண்புயத்தான் வீரநாரணன் பொருநான். 214

வீரநார ணன்பொருது வெற்றிசெய முக்கியர்கோன்
போரிலது வாற்றாமற் புறங்கொடுத்துக் கெட்டோடி
வாரிழிதி லும்பிறகே வகையாக வணிவகுத்துப்
பாரும் விண்ணும் நடுங்கப்படைபொரத் தொடங்கினரே. 215

வில்வ னேத்தனர் மேதிக் குழாமென
மேக தாரைபோ லம்பைச் சொரிந்தனர்
கல்லெ டுத்துக் கவண்ணெண் டெறிந்தனர்
காடு போலச்ச வளம் நிரைத்தனர்.
வல்லெ றிகோல்வ னேதடி யீட்டிகூர்
வாங்க ருவாள் மருவுகோல் சக்கரம்
எல்லெ டுக்கெதிர் வாளும் பரிசையும்
எடுத்தி ரண்டுப டையுமெ திர்த்ததே. 216

கோல கால மெனவே டிகளுந்

கொடிய பாருவ னையுந் தடிகளுந்

கால மென்னக் குறன்சம்பு மனலித்

காய்ச்சி யெறிய வென் ளீயமுந்

கால மேயவன் பாய்மரம் பஞ்சிலி

காய்ச்சி யெண்ணெயுந் கல்லு மெறியவே

ஏல காலன்ப டைக்கல மானவை

எடுத்தி ரண்டுடவ டையுமே திர்த்ததே.

217

மன்னி லுற்ற இடிமு முங்கவே

மேக தாரைவி ருதுகொம் பூதவே

துண்ணெ னத்தவில் மத்தளம் பேரிகை

சுறுநாகம் வெண்கலம் மல்லாரி சேகண்டி

ஈண்ணுக் குள்ளே சின்னமென் றெண்ணியே

பலபல வாச்சி யங்கன்மு முங்கவே

எண்ணி லொப்பில் எனப்பல வாயுதம்

எடுத்தி ரண்டு படையுமே திர்த்ததே.

218

பளடமுறிய வேலெறவார் டன்தெறிக்க வெட்டிடுவார்

இடியம்பு விடுவாரும் எண்ணெய்காய்ச்சி யெறிவாருந்

கடிதுடனே கல்லெறியக் கால்தறிந்து விழுவாருந்

தடிகள்கொண்டு பொருதுமிகத் தாக்கியமர் மலைந்தனரே.

219

காக்கிவரு வீரர்தம்மைத் தலையுருள எறிவாரும்

ஏற்கவே பஞ்சிலியை யெடுப்புண்ண விடுவாரும்

வாக்குடைய கிறிசுகளை மார்புருவ எறிவாரும்

போக்கறவே இருபடையும் பொருதுநின்று ஆர்ப்பரித்தார்.

220

மரக்கலத்தின் நிழற்கீழே மஞ்சிலியை யறுப்பாரும்

உனரத்தபடி தலையோட்டில் ஓடிவந்து வெட்டுவாரும்

திடுக்கிடவே சுக்கானைச் சென்றறுத்து விடுவாரும்

பரக்கவைத்த பரிவாரப் படையிரண்டும் கொடுத்தனவே.

221

பட்டு வந்த சரத்தைக் கவுண்களிற்

பறித்து வீசிச் சுழற்றி எறிந்திட

மட்டில் லாததோர் சேனைமடிந்திட

வாரி வெங்கும் இரத்தம் நிறைந்திட

கொட்டி யாடியே கூளியுங் காளியுங்

குருதியுண்டு மிகவும் குளித்திட

அட்டை யாடியே அந்தியும் பட்டது

ஆதவ னுங்குட பாடைய டெந்தான்.

224

அடைந்து குடபாவில் ஆதவனும் போய்மறைய
புடைந்துபொரு வீரரெல்லாம் போர்வாங்கித்—திடம்பெறவே
மீகாமன் தன்படையும் வீரநார ணன்படையும்
தியநா வாய்களின்மேற் சேர்ந்து. 225

அளியுடனே மனமகிழ்ந்து ஆனசீனி கற்கண்டுடன்
தெளிவுறவே இளநீருந் தேனுமாக அருந்தியபின்
எளிபொருந்து குங்குமமும் இனியசவ்வா துங்கொடுத்து
பழுதறவே வெற்றிலையும் பாக்கும்படைத் தேகொடுத்தான்.

திரிபுரத்தைச் சிவன்னரித்த செயல்போலே யவன்படைபைப்
பொரவெரித்துப் பொருமுனையிற் போகாமற் கொன்றிலமேல்
கரைபுரளப் பெருகிமிகக் கதித்தோடு மாற்றிந்நடு
விரைவிலவர் இடைந்தவகை விட்டவர்கள் ஆவோமென்றார். 230

எழுந்துபொரு வதுகண்டு இயல்வீர நாரணனும்
செழுந்தரள வெண்குடைக்குள் சிங்கமென வேசிறி
உழுந்துருளு பொழுதுதன்னில் உருக்கமெல்லாம் நெருங்கவிட்டுச்
செழுந்தீயென வேவெகுண்டு சென்றுவீரர் பொருதனரே. 232

வீரர்பொ ரும்போரில் வெண்சங்கு விடுவாருந்
தாரைவாரி யுள்ளோடிச் சரந்தொடுத்து விடுவாரும்
தீரமெல்லாம் பிணமாகச் சென்றுபெரும் பூசல்செய்து
பார்வாரம் தனில்மிகவே படைபொருது நின்றனரே. 233

கருவிட னிகரென வருசனை யுடனே
கடுவொடு வெடிசுடர் விறல்வாளுந்
கொடுகொடு படையிடு குடையிட வே
குரைகடல் ஒலியென முரசதிர
நெடுமணி கலமிசை யுடனெழ வே
நிரைநிரை பணியொடு விற்பரிபோய்
விடுவெடி யரசனை விடுவி டென
வெட்டினன் வீர நாரணனே. 238)

வெட்டின வாள்கொடு பரதவர் சேனையை
வெண்ணெயு டைத்தது போல்நிறையத்
தட்டின மானவர் கப்பலை விட்டமர்
சாய்படை சாய்பலை யாழியுற
நெட்டென வாயுதங் காடென வெங்கும்
நிரைத்தணி யிட்டற வாஊமுரசம்
கொட்டிட மிகுவிரு தூகிட வார்த்தனர்
கொக்கரித் திட்டனர் முக்கியரே. 239

பரிசைக னைச்சிலர் தூளென வெட்டுவர்
 படையினில் வேடிகள் சிலவு னெரித்தனர்
 திரைகடல் முட்டவே பிணமு மிகுத்தது
 திறலது கெட்டுறு கொடிக ளறுத்தனர்
 வரைகள் எஜிர்த்தென விரைவொடு வெட்டினர்
 வகைவகை சௌம் மணித்திரள் கேட்டது
 குருகுல முற்றவர் குணவழி முக்கியர்
 குறைவற விப்படி வெட்டின ரே. 241

வெட்டிமிச வார்ப்பரித்தார் வீரநார ணன்படையும்
 பட்டுலவு மீகாமன் றன்படையும்—இட்டவணி
 சர்க்கைய விட்டடியே சம்பதித்துப் போர்மலைந்தான்
 விரிசடல்மீ காமன் வெகுண்டு. 242

வெகுண்டிரண்டு படையும் மிகவும்யுத்தஞ் செய்துநிற்க
 சூகன்குலத்தில் வந்துதித்த கொற்றவீர நாரணனும்
 செகம்புசூழ் பொருவேனென்று சிங்கையுள் நினைந்துகொண்டு
 மனமகிழ்ந்து மீகாமன் மரச்கலங்கள் அடுக்கவிட்டான். 243

தனித்துவெட்ட வாருமென்னத் தரியாமல் வந்தெதிரே
 வீணைத்திறஞ்சேர் புலியிரண்டும் மிகவும்யுத்தஞ் செய்துநிற்கச்
 சினத்தசின்கம் இரண்டுதான் சென்றுயுத்தம் செய்ததுபோல்
 சனத்ததிறல் மீகாமன் சப்பல்தன்னை அடுக்கவிட்டான். 245

சப்பல்தன்னை அடுக்கவிட்டுக் காவலன் மீகாமன்
 செப்புலான் இருவோர்த்ருஞ் செருபுனைந்து பொரும்போரில்
 ஒப்பமாக வெட்டாமல் ஒவ்வொருவ ராகவெட்டி
 இப்போதே தந்தவற்கு ஏதுவெற்றி சொல்லுமென்றான். 246

ஒட்டிநின்ற தல்லாது உற்றவனும் ஒருகாயம்
 வெட்டிஇட மில்லாமல் வீரநார ணன்வெட்டத்
 தோட்டேதிரே நடந்துசென்று தொங்காமற் பொருதிடவே
 விட்டுட்டோய் மீகாபன் மிகத்தளர்ந்து தோற்றனனே. 251

தோற்றுப்போய் மீகாமன் துயரமுற்றுக் கப்பலிலே
 ஆற்றாமற் போய்விழுந்தான் அணியக்கடை யாலளவும்
 வேற்றெருவர் ஒவ்வாத வீரநார ணன்படையும்
 சாற்றரிய வெற்றிகொண்டு தான்மிகவும் ஆர்ப்பரித்தான். 252

ஆர்ப்பரித் ததுசுண்டு அடல்டனையு மீகாமன்
 சிற்றூரில் நாரணன்முன் சென்றுநின்றம் கேதுசெய்வான்
 போர்க்கிணசந்து பொரும்போரில்புறங்கொண்டார் வீரருள்ளோர்
 கார்ச்சுமிந்த வானைவே ஸ்டிக் சுன்றிக்காய்ந்து வெட்டினனே. 253

கன்றிமீ காமன்வெட்டக் காத்துவீர நாரணனும்
நன்றுநீ பொருவதென்று நடந்துசென்று கட்கமவெட்ட
நின்வானே நீட்டஅதை வெட்டவென்று மென்றுவெட்ட
சென்றுபட்டக் கையும்வானும் தெறித்துடனே வீழ்ந்ததுவே. 354

தெறித்துக்கை வீழ்ந்திடவே திறல்வீர நாரணனும்
மறித்துமற்றக் கைதனிலே வாளெடுத்து நடந்த சென்று
தெறித்த அவன் வாளெடுத்துச் சென்றுயுக் கம் செய்து விற்கப்
குறித்தபுகழ்ப் பரவதனைக் குறித்தோட வெட்டினானே. 255

வெட்டினான் வெட்டினுக்கு மீகாமன் ஆற்றும்
அட்டமேறிப் பத்தினியார் அருளைஉள்ளே நினைத்துகொண்டு
சுட்டிருவும் படியாகச் குரன்என்னும் பேசெடுத்து
விட்டான்வீர நாரணன்மேல் விவரந்துசென்று பட்டதுவே. 256

பட்டவேல் தனைப்பிடித்துப் பார்த்து வீர நாரணனும்
வெட்டியெதிர்ப் பொருவோமென்று மீகாமன் வந்தெதிர்த்துத்
தொட்டெட்டேபோர்செய்யாமற்சோராயஞ் செய்து கொண்டாய்
இட்டபடியுள்ளக்கிடதுவோ என்றுவீர நாரணன்பட்டான் 257

சிங்கத்துக் கொப்பான திறல்வீர நாரணனைச்
சங்கொத்தவாளாலே தாமறுத்து மீகாமன்
வங்கத்திலே யிருந்துவந்து வண்மைவெடியரசன்முன்னே
இங்குற்ற தம்பியர் தாம் இத்தாரும் என்றுவயத்தான். 259

வீரநாராயணனின் படைகள் கடலிற் பிரவேசிக்கும் வேளை,
மீகாமனும் அவன் படைகளும் நாகதிபத்தில் பெற்ற நாகமணி
யுடனும் வெடியரசனுடனும், ஏழாற்றுப் பிரிவு வழியாக கைதல்
திவு, பருத்தித்தீவு, எழுவைதிவு, ஊர்காவல்தீவுகளைக் கடந்து
கடற்காரைதீவு தென்மேற் பகுதியை நெருங்கும்வேளை; கார்
முனில் 'திரண்டு வருவதுபோல—இராமாயண வானரப்படைகள்
போல, ஆயிரமாயிரம் கப்பல்களில் பல்லாயிரக்கணக்கான போர்
வீரர்கள் சகிதம் வீரநாராயணன் எதிர்கொள்வதைக் கண்
டான் மீகாமன். அவன் கோற்றத்தையும் படை வலிமையையும்
கண்டு அச்சங்கொண்டு வெடியரசனின் தம்பியே தன்னு
டன் பொருதவருகிறான் என்பதையுணர்ந்து, வெடியரசனிடம்
பின்வருமாறு கூறலானான். "உமது தம்பியைச் சமாதானப்
படுத்தித் திருப்பியனுப்பினால், உம்மை எனது தோழனாக ஏற்று
மானாய்க்களிடமும் சோழ அரசனிடமும் அழைத்துச் சென்று
வேண்டிய பொன் பொருள் தந்து உறவுகொண்டாடி, மீண்டும்
உமது நாட்டிற்கு அனுப்பியப்பேன்" என்று. உடன்கொ

தான் ஓலை எழுதி, அதனை அம்பில் குத்தி வீரநாராயணனின் கப்பலில் வீழ்த்தி எய்தித்தான் மீசாமன். இதனை எடுத்து வாசித்த வீரநாராயணன் நாகம்போற் சீறிச்சினந்து பரிகாசம் செய்து, “எமது நாட்டெல்லைக்குள் அத்துமீறிப் பிரவேசித்து என் அண்ணனைச் சிறைப்பிடித்தவனைக் கொல்வேன்” எனக் குளுரைத்தான். மான்குட்டத்தில்புகுந்த புலிபோல் எதிரிகளுட்புகுந்தான் இருபகுதியினருக்குமிடையே கக்கிரமானபோர்முண்டது. பல்லாயிரம் போர் வீரர்கள் வீரமரணம் எய்தியதால், கப்பல்கள் நசுரமுடியாத அளவுக்குக் கடலிற் பிரேதங்கள் மிதந்தன. இதனால் தனது படைவலிமை குறைவதையுணர்ந்த மீசாமன், இருவரும் தனித்தனியே போரிடுவதே தர்மமெனக் கூறினான். மிகுந்த தெய்வ பக்தனும் விஷ்ணு புத்திரனுமாகிய வீரநாராயணனும் இவ்வயத்தத்திற்கு இணங்கி இருவரும் தனித்து நீண்டநேரமாகச் சமர் புரிந்தனர் இருவரும் பிரயோகிக்கும் பரணங்கள் ஒன்றையொன்று மோதுப்போது ஏற்படும் உராய்வு ஒளியானது ஆதவனிலும் கூடிய பிரகாசமாக இருப்பதுகண்டு ஆதவனும் காரி முகிலினுள் மறைந்து கொண்டான். அப்போது வீரநாராயணனுக்கு ஈகோகோடுக்க இயலாத மீசாமன் பின்னடைந்தான். பின்னடைந்து இறந்தவன் போல் வீழ்ந்து கிடந்தவாறு, வீரநாராயணனுடன் போரிட்டு வெல்ல இயலாது என்பதையுணர்ந்து தன் தெய்வமாகிய கண்ணகி தேவியை நினைந்து வேண்டினான். கண்ணகியின் அருளால் வீராவேசத்துடன் எழுந்து குராபாணத்தை ஏவினான். அது வீரநாராயணனின் மார்வைப் பிளந்தது. உடனே மீசாமனின் போர்வீரர்கள் வீரநாராயணனின் உடலைத் தமது கப்பலிலேற்றி வெடியரசனுக்குக்காட்ட, அவன் தனது தம்பியையும், கையிழந்து, காலிழந்து, தலையிழந்து கடலிலே மிதந்த பல்லாயிரம் போர் வீரர்களையும் நிலசேகரியின் கணவின் பலாடலையும் எண்ணிக் கலங்கியவனாய் கதறினான்.

முன்னேதா னும்வைக்க முகத்தினிலே மோதிக்கொண்டு
மின்னுரே வெல்லவல்ல வீரநாரணன் தம்பி
பொன்னுடு தனையாளப் போனீரோ பூதவத்தே
என்னுணை இவையாளப் பாரீரோ வெனவழுதான்.

ஆரொட்பார் உன்சமர்த்துக் ககிலதலத் துள்ளோர்கள்
வீரியத்தால் மிகப்பெரிய வீரனல்லால் வேறுமுண்டோ
காரொத்த கொடையானே கடல்வீர நாரணனே
சீரொத்த வான்நாடும் சென்றீரோ வெனவழுதான்.

- அழுதழுது நாவுலர்ந்து ஆரூத கண்ணீரும்
புழுதிபட மேனியெல்லாம் பொருமியுள்ளத் தடுமாறி
எழுதரிய மேனியனே எம்பியரே எண்ணமெல்லாம்
பழுதுபட்டு விட்டதுவோ பாவியேன் எனவழுதான். 263
- பாவி எனக்காகப் படைகூட்டி வந்ததுவும்
ஆவியே யென்னை நம்பி அந்தரத்தே பட்டிரோ
காலீசேர் விழிமடவார் தன்கனவு கொடியதென்று
பூவணையிற் றுயிலாமற் புணரியிலே னுயில்வீரோ. 264
- துயிலுவதும் இப்படியோ தோழியர்கள் வஞ்சகமோ
அயிலெடுத்து எறிந்துகொல்ல அந்தரத்தே பட்டிரோ
சயிலமற்ற மனிதரைப்போல் தம்பியின்றி வாழுவதும்
கயலுற்ற கண்ணிழந்தார் காசியினில் வாழ்வதொக்கும். 265
- காசினியில் வாழலாகும் காரிகையைத் தேடலாகும்
வீசுபுகழ் பொன்னும்முத்தும் மிகமிகவே தேடலாகும்
ஒசையுடன் மாற்றலரை ஓடவெற்றி கொள்ளலாகும்
தேசமெங்கும் தம்பியரைத் தேடவொண்ணு தெனவழுதான்.
தேடிவரு வேளுனும் திறல்வீர நாரணனே
கோடிழந்த யானைபோலும் கொட்டிழந்த மந்திபோலும்
வாடுகின்றேன் தம்பியரே மதியிழந்த வாளுனேன்
ஆடுகின்ற தெஞ்சுகொண்டு ஆறேன்நான் எனவழுதான். 267

இவ்வேளைதன் நிலைவன் வீரமரணம் எய்தியதைக் கேள்வி
யுற்ற சத்திரவதனூ பேராக்களம் ஓடி வந்து கணவன் உடலைத்
தன்மடியிற் எடுத்து என்னைவு மெய்ப்பாய்ந்த எண்க்கதறி
அழுது புலப்பி மன்னவன் மடிநீட்டினுந் தான் உயிர் வாழ்
வேனோ எனக்கறி அவ்விடத்தினையே உயிர் துறந்தான்.

கண்ணகித் தேவியின் வரலாற்றை அறிந்த இளங்கோ சிலப்பதிகா
ரம் என்று பெரும் காப்பிய நூல்முலம் பாரத நாட்டிற்குச் சொத்
தமாக்கியது யானை சழித்து யாழ்ப்பாண அரசனான ஜெகராச
சேகரன் என்னும் கவிராச பண்டிதன் (கிபி 1370—1417) கண்
ணகி வழக்குரைக்காவியம் செய்தான் இதனை சழித்தில் மட்டக்க
ளப்பில் கண்ணகி வழக்குரை என்றும் முல்லைத்தீவில் சிலம்புகூறல்
என்றும், யாழ்ப்பாணத்தில் கோவலனார் காதை என்றும் வைகாசி
மாதங்கள் தோறும் கண்ணகி ஆலயங்களில் பாடிக் கொண்டாடு
இக்காவியத்திலிருந் வெடியரசன்போரடங்கிய கடலோட்டுவர்
காதை, அம்மன் பிறந்த காதை, துரியோட்டு காதை, கப்பல்
வைத்த காதை, மணி வாங்கியகாதை, மாதவி அரங்கேற்றுகாதை
வழிநடை காதை, அடைக்கலக் காதை, கொலைக்களக் காதை,
வழக்குரைத்தகாதை, குளிர்ச்சிக்காதையாவும் அடங்கும்.

விளங்கு தேவன் வரலாறு

மூன்னவன் றனக்குப் பின்னவனானே
முடிந்தது கேட்டே யெழுந்து வந்தனனே
கண்டவரஞ்சிக் களைத்தவரிருக்கக்
சுடிதினி வெழுந்து சபையில் வந்தனனே
மன்னவன் றாக்கு மன்னவனானே
வாள் விளங் கென்னுந்துறை வீதிவந்தனனே.

“தேர்கொண்ட மகுடமுடிராசா திராசர்கள் செய்ஞ் செய்மெ
னச் செப்பவே செங்கோல் செலுத்தியே மங்காத வாவ்வுபெறு
செயற்றினையறிந்திடாமல்...” பார் கொண்ட சோழனும்,

உலகத்தில் கல்நிலமெனக்கருவுற்று நின்ற மலைநிலம் கன்னி
யாற்று நீரொடு மண்ணிறைந்த பூமியாயிற்று. இம்மண்ணில் மண்
டியெழுந்த கருப்பொருள்களின் மன அறிவுப்பொருள் மாந்தனா
வன். அந்த மாந்தன் தன்மன அறிவால் மொழிந்தமொழி அந்தக்
கன்னியாற்று நிலமொழி என்றனர். அக்கன்னி நில மொழியின்
சனிவால் அதனைக் கன்னித் தமிழ்மொழி என்று மேலும் அம்
மொழிக்கு அடைகொடுத்து ஆனந்தமுற்றனர். அந்த ஆனந்த
மான கன்னித் தமிழ் மொழி அந்நில மாந்தரிடையே மன்னித்
தழைத்த தலைமாந்தர் நாகு என்றிடும் இவம்பசு வளர்ப்பதில்
நலத்த நாகர் மாந்தராவர். இவர் முடியுடை. மாந்தராதலின்
முடிநாகர் என்று எண்ணப்பட்டனர். முடிநாகர் புலவராயும், புர
வலராயும், விளங்கிய திறனில் தலைச்சங்கத்திலும் அதனைத்
தொடர்ந்து திருப்பரங்குறைத் தென்மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தி
லும் (கி.மு 1915-1715) ஈழத்தைத்தென் தமிழாப் கன்னித்தமிழை
வளங்கிய முன்னவர் ஈழத்து முரஞ்சிலூர் முடிநாக ஆரையாவார்.
இந்த புலவர் நாகர் வழித்தோன்றலில் விளங்கியவனே “விளங்கு
தேவன்” என்றிடும் மாவீரன். இவன் வெடிகுரசன்கீழ் சுழிபுர
வடபகுதியில் உள்ள ‘திருவடிநிலை’ என்னும் திருவூரில் கடற்
படைக் கோட்டைகளையும், பாழி வீடும் அமைத்து ஆண்டு வந்
தான். இந்நிலப்பரப்பினைத் தேவன்சேரும் ரிஷிகளும், சிவன், இரா
மர், இந்திரன் வீஷ்ணு, சந்தகுமாரன், அர்ச்சுனன் ஆகியோர் தரி
சித்த வரலாற்றுச் சிறப்புப் பொருந்தியது.

திருவடிநிலை என்ற தெய்வ சம்பந்தமே காரணமாகும். அத்
தோடு சிவனோ ளிபாதபலையிலும், திருஅடிநிலையத்திலும் சிவனின்
திருஅடிச்சுவடுகள் உள்ள எந்த கூற்றை யா.ச.எழுதிய ஆசிரியர்
யோன் பக். 6ல் திருவடிநிலையில் ஒரு திருக்காலையும், மறுதிருக்

காலேச் சிவஞானிபாதமலையிலும் ¹ சிவன் ஊண்றியதாய் விபரித்துள்ளார். இப்புண்ணிய பூமியூடாகவே சங்கமித்திரை பௌத்த சமயத்தைப் பரப்ப வெள்ளரசு மரத்தைக் கொண்டு வந்தாள் என்பதை இங்கே உள்ள வெள்ளரசுமரம் உணர்த்தும். இப்படியாக பௌத்தமதம் அறுகுபோல் தழைக்கும்கால் இவ்வரசுமர அருகாமையில் இன்றும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பருளாய் விநாயகர் பள்ளுப் பிரபந்தமாய் விளங்கும் ஆலயத்தை உண்டாக்கியும் இராமபிரான் இலங்கை வந்தபோது கரையேறிய சம்புத்துறைக்கருகாமையில் அமைந்த இருத்தம்ப லேஸ்வர ஆலயத்தில் சிவபூசை செய்த அவ் ஆலயத்தையும் புணருத்தாரணம் செய்து சைவசமயத்தையும் அம்மக்களையும் காத்துவந்தான். இத்திருஅடிநிலையைத் தரிசிக்கச் சேர. சோழ, பாண்டி நாட்டில் இருந்துவரும்பக்தர்களுக்கெல்லாம் இருபிட வசதிகள் உணவு சத்திரங்களையும் அமைத்து ஆண்டுவந்தான்.

இவனின் திறனைத் திரு. ஏ. பெரியநம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் கண்ணகி வழக்குரைநூலின் மதிப்புரையில் "முக்குகார்குல முதல்வனுன் வெடியரசனின் போர்த்திருவினையும், அரசியல் ஆதிக்கமும், அவனுடைய கோட்டை கொற்றளங்கின் அமைப்பினையும், அரசியல் அறிவினையும் நாம் தெரிந்து கொள்வதுடன், வெடியரசன் தம்பி விளங்குதேவனின் சமயோசித புத்தியையும் இராத்தந்திரத்தையும், நிருவாகத் திறமையும் அறியலாம் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்துடன் அவன் ஓர் விஷ்ணு பக்தன் என்பதனால் அன்று இராமரின் திருவடிமைத் தரிசிக்க அவாபிடப் பிடித்துத்தப்பெற்ற சோழிய குமாரித்திமர்களின் நாட்டங்கள் வரவுகளாலும், "தனிப்புகி புன்னுலையாழ்வார் தனைத் தொழுது சரம்பார்த்து என்ற இதன் கீழ்வரும் 302 பாடல் அடிகள் மூலம் புன்னுலையரதராசப் பெருமானையே குலதெய்வமாக வணங்கினான் என்பது புலனாகின்றது. விளங்குதேவன் போர்ப்பாடல்களில் "பாய் புனிபோல்" என்ற பதங்கள் மூலம் இவன் வீரம் புலனாகின்றது.

1. Tiruvadinilai - Place of the Sacred Foot print of Iiva, Another Foot print Being on Sivavoli pitamalai [John's. H. J. p. 6]

போர்வீரகண்டன் வரலாறு

பார் வீர கண்டர் பணி விளங்கு தேவன்

படையுடனே வரவோலை பரிந்து விட்டான்

கார் வீர கண்ட ரிரு பதத்தை நாடிச்

கடிதுடனே யெழுபது வெள்ளத்தார் கூட்டி

ஏர் வீர கண்ட துரை தேரி லேறிப்

புறப்பட்டான் களரிதனிற் வெளிப் பட்டானே

(ந.பு.வ.இ)

கப்பல்எல்லாம் விட்டபின்பு கடவரசன் படையில்உள்ளோர்
தப்பாஊல் பட்டவரில் தலைபிழைத்தோர் கரையேறி
மைப்பொழில்சேர் சூகன்கி மலையதனைத் திசைநோக்கி
ஒப்பரிய தனம்கொடுத்தார் போல்ஓடி ஓடிவந்தார்.

269

இமை கிரி இமையவன் மலை என்பது போல் சூகன் கிரி என்ற பெயரில் சூகன்மலை என்று அழைக்கப்பட்டது மேற் குறிப்பிட்ட பாடல் மூலம் புலனாகின்றது. இக் சூகன்மலையானது மலைத்தேசம் போல அழகினையும், பொருள்வரு வழிகளையும், மலைவள, ஆற்று வளங்களோடு சேர்ந்த நாட்டுச் சிறப்பினைச் சுட்டும் இயல்பாக ஈழத்து வட நிலத்தையும் அழகு செய்து நிலை மலை என்ற பெயர் அழகுடன் சிறுத்திடரும் சமுத்திரத்தில் விழும் சிறு ஆறு போன்ற ஊற்றும் அருது அருமையானதே. இந்நிலப்பரப்பு ஆரம்பகாலத் தில் தம்பலப் பூச்சிகள் போன்ற சிவந்த கற்பூமியாதலின் 'தம்பலை' எனப்பட்டது. காலப்போக்கில் செந்தி, செங்குன்று, என்றுவழங்கி ஈற்றில் செம்பாடு ஆயிற்று. இத்தம்பலைப் பகுதியில் பூர்வகாலத் தில் சிவன் பார்வதி சமேதராய் தம்பலைப் பகுதியில் வாசம் பண்ணியதனால் திருத்தம்பலேசுவரன், ஈஸ்வரி ஆலயப் பகுதிக்குரிய இடப்பெயராயிற்று. அதனால்உமையவன்ஸ்நானம் செய்வதற்காக கண்டகிதீர்த்தத்தை இவ்விடம் சிவன் அழைத்தார் என்றும் அதனாலேயே தேவர்களும், இருஷிகளும், பிறரும் தீர்த்தமாடிப் புண்ணிய புறமானது இச்சக்கரவான பொறையின் அருகே உலோகப்பற்றுள்ள பாறைகள், மூலிகையான மரவோர்களின் ஊடாக வரும் நன்நீர் ஊற்றில் இம் மூலிகை மூலச் செறிவுடையதனால் அங்கே நீராடுவோர் சுபம் அடைவதாக விஞ்ஞானிசளும், நகுல முனிவரின் குஷ்ட முகம் மாறுபட்டதனால் கிரிமலையாகி நீராடும் பக்தர்கள் பக்குவம் எய்துவதுதாக மெய்ஞ்ஞானங்களும் இயம்புகின்றன. இப்படியான புண்ணிய பூமியைக் சூகன் வம்சத்தவனான வெடியரசன் தம்பி போர்வீரகண்டன் போர்ஞானம், போர்க்கலை போர்வீரம் நிறைந்த சிற்றரசனாய்க் கோட்டை கொத்தவங்களை

அமைத்தும் திருத்தம்பலேஸ்வரர், திருத்தம்பலேஸ்வரி ஆலயங்
களைப் புனருத்தாரணம் செய்து, வரும் யாத்திரிகர்க்கு அன்ன
சத்திரங்களை அமைத்தும் நீதிவழுவாது இப்புண்ணிய பூமியை
ஆண்டுவரலானான்.

ஏரிளங்குருவன் வரலாறு

கந்தர முடியிலங்கவே போர்வீரகண்டன்
கறுக்குடனே வந்து தோற்றினனே
கஞ்சமலர் மாலைதுன்னவே போர்வீரகண்டன்
களரிதலிலே வந்து தோற்றினனே
ஏரிளங் குருபனுடனே யிரதமதில்
ராசாதிராசன் வந்து தோற்றினனே
தாரிலங்கு சேனைவரவே போர்வீரகண்டன்
றருக்குடனே வந்து தோற்றினனே. [ந.பு.வ.இ]

ஆதியில் காயங்ஙரை ஆறு உப்புக்கடல் வாய்க்கால் பகுதி
வழியாக அனுமன் மைநாகத்தைச் சேர்ந்தான் என்றும், கி.மு
300ல்இ கிரேக்க அறிஞர் மெக்ஸ்தினிஸ் இலங்கை இந்தியாவைப்
பிரிப்பது ஒருநதி (River) என்றார். கி.மு 500ல்இ கலிங்கப்பாண்டு
வசு மகாகாந்தார நதிக்கரையில் இறங்கி இங்கு வாழ்ந்த தேவர்
களின் உதவியோடு சிங்கள நகரம் சென்றான் என்று மகாவம்சம்
(MAV. 8, 12) கூறுவதனாலும் மகாகாந்தாரந்திக் கரையும், காயங்
கரை ஆற்றுக்கரையும், சசாத்துறைக் கரையும், வட கரையாம்
இன்றைய காங்கேயன் துறைக் கரையும் ஒரேபெயராகிலும், நிலப்
பரப்பு நாளுக்குநாள் கடலினுள் விழுங்கப்பெற்று இன்று வட
பாக்குநீரினைச் சமுத்திரம் என்ற அளவிற்குப் பெருக்கதினால்
அன்றைய இவ்அரசு கோட்டைகள்கடலினுள் ஆழ்ந்திருக்கலாம்.

காயங்கரையான கயாக்கரை (காயா GAYA -புத்தகாயா)
க்குப் போவதற்கு ஏறு இறங்கு துறைமுகமே கசாத்துறையாகும்.
சோழ அரசன் மகள் மாருதப்புரவிகவல்லி கிரிமலையில் நீராடிக்
குதிரை முகம் மாறியதனால் மாவிட்டபுரமான கந்தசாமி ஆலயத்
திற்கு வேண்டிய 'காங்கேயன்' விக்கிரகத்தைப் பிராமண பெரிய
மனத்துள்ளார் கொண்டு வந்து இறங்கிய துறை ஆனதால்
அன்றுதொட்டு கசாத்துறையானது காங்கேயன்துறை ஆயிற்று.

இசை பெறும் இந்தி வேந்தரிருடிகள் சோழன் கன்னி
நகை யுற்றித் நாடு வந்து நாள் சில கழித்துச் சென்றார்
குசையனுங் சூடன் மற்றுள்ளார் குறுநிலத் தரசரானார்
அசைவறு வாலசிங்கள் அந்தகற் கீந்தானன்றே.

இப்பாடல்களில் இருந்து ஏரிளங்குருவன் அவ்விடப்பரப்புமச்ச
மானதும் தொடர்ந்து பின் குகன் குறுநிலத்தோர் கைக்கு இடம்
மாறி வந்த நிலையும் புலனாகும். இத்தகு ஆதிச் செய்துவாய்ந்த
துறை அருகே உள்ள 'மயிலை' என்ற இன்றைய மயிலிட்டிப் பகுதி
யில் மாட மாளிகை கோட்டை கொத்தலங்கள் அமைத்துமிகவும்
அழகு பொருந்தியவனாகையால் ஏரிளங்குருவன் என்ற சிறப்புப்
பெயருடன் வெடியரசன் கீழ் சிற்றரசனாய் ஆண்டு வந்தான்.

இப்படியாக இம் மூவரும் வெடியரசனின் கீழ் சிற்றரசர்
களாக இவ்விடங்களை ஆட்சி புரியும் நாளில் வெடியரசன் சிறைப்
பிடித்ததனையும் வீரநாராயணன் போரில் வீரசொர்க்கம் எய்தி
யதனையும் அறிந்து மூவரும் விளங்குதேவனின் தலைமையில் சினங்
கொண்டவர்களாய் படைபலம் கொண்ட தமையன்மார் இருவ
ரின் தோல்வியினால் பகைவனின் (மீகாமன்) வலிமையை உணர்ந்
தவர்களாய்த் திருத்தம்பலேஸ்சுவரர் ஸ்சுவரி கதிரையாண்டான்
கோயில்களிலும் பொன்னாலை விஷ்ணு ஆலயங்களிலும் விசேட
பூசைகள் செய்து வழிபட்டு அவ்வூர் பிராடணர் மக்கள் போர்
வீரர் குடும்பங்கட்கும் வேண்டிய பொன் பொருள் கொடுத்து
நாவாய்களையும் ஏனைய இரத-கச-துர பாரதியர்களையும் கப்பலில்
ஏற்றியும் ஓரிலக்க மேலான (1 லட்சம்) படைவீரர்களையும் ஒன்று
திரட்டினார்கள். மூவரும் தண்டிசைப் பல்லக்கில் ஏறித் தமது வீர
சேனைகளுடன் முரசொலி, சங்குநாதம் முழங்க ஆவேசத்துடன்
கடல் கரையை அடைந்தனர்.

மணிக்கவரி சேரரிட்ட வன்னமுத்தின் குடைநிழற்ற
அணிக்கணியே யாலவட்டம் ஆயிழைமார் பணிமாறப்
பணிப்பட்டுச் சிலரெடுப்பப் பாய்புலிபோல் எழுந்திருந்து
தனிப்புல்புன் னாகையாழ்வார் தனைத்தொழுது சரம்பார்த்து. 302

தரம்பிழையா வோடிடலே தண்டமிழ்க்கும் இரவலர்க்கும்
சுரங்கன்சிந்தா மணிமெனவே கடல்நிதியை மிகவழங்கி
அரங்கரசே சரணமென்று அணைத்துப்பிடித்தெல்லோரும்
இரங்கிநின்றார் மாதரெல்லாம் ஏறிவிட்டார் கப்பலின்மேல். 303

மீகாமனது படைகள் காவற்றுறையைக்கடந்து கடற் காரை
தீவும் கடந்தோடி இனி நாங்கள் விடுபட்டோம் என்ற நிலையில்
வினை வல்லவர்கள் வினை வாசிக்கத் தனது கடல் பயணத்தில்
சென்றான். அவ்வேளை வெடியரசனும் அக்கப்பலில் தனது நாடு
மனைவி, சகோதரர்கள், மக்கள் முதலானோரை நினைத்து அவ்
வினையின் ஒலியைவிட மிகவழுது அவனது கண்ணீரே அவனது
நாவின் வரட்சியைத் தீர்ப்பதற்கு நன்றிராகப் பயன்பட்டது.

இப்படி கப்பல் வருவதைக் கண்ட விளங்குதேவனின் போர் வீரர்கள் தண்டாயுதங்கள் (விஷ்ணுவின் கையில் இருப்பது போன்று) சக்கரங்கள், சுட்டிகள், அம்புகள், வறுக்கும் மணல், காய்ச்சும் எண்ணெயுடனும் ஆயுதங்களுடனும் சங்குநாதம் போர் முரசு ஒலிக்க நாவாய்களில் ஏறி விளங்குதேவன் சாமரமிரட்டி வரச் சிங்கேறுபோல் காட்சியளித்து ஒருஇலட்சத்துக்குமேற்பட்ட போர்வீரர்கள் தங்கள் தங்கள் கப்பல்களில் ஏறி ஒவ்வொரு பேரி ரைச்சலுடன் வரும் அலைகளையும் கிழித்தவாறு மீகாமன் கப்பல் வரும் திசையை நோக்கி வீராவேசத்துடன் கடற்போர் நடக்கும் எல்லையை அடைந்தனர். இருபக்கத்து நாவாய்களும் ஒன்றோடு ஒன்று முட்டிப் போர் செய்யத் தொடங்கின. போர் உக்கிரமாக நடைபெற்றது. இருபடைகளும் ஒன்றை ஒன்று வெல்ல முடியாத கடுமையான போர் நடந்தது. கட்டுமரங்களும், கப்பல்களும், முண்டங்களும், வெட்டுண்டகால், கை, தலைகளும் கடலெங்கும் மிதந்தன. கடல்நீரும் ஒரே இரத்தமயமாகக் காட்சியளித்ததனால். ஆதவன் கதிர்கள் இச் செங்குருதிகளில் பட்டுத் திரும்ப ஆதவனை எதிர் நோக்கிச் சென்று ஆதவனின் கண்ணையே கூசச்செய்ததனால் ஆதவனும் தனது கண்களை மூடி இப்போரைப் பார்க்க முடியாதவனாய் மறையலானான்.

இதனால் இருபகுதியினரும் இரவு ஆகையால் போர் நிறுத்த ஒப்பந்தம் செய்து விடியும் வரை கடலிலே காத்துநின்றனர். வானத்திலே இருக்கின்ற நட்சத்திரங்கள் எல்லாம் ஒன்றிணைந்து இவர்களுடைய போர்ஒப்பந்தத்திற்குச் சாட்சிப் பார்வையாளராகக் காட்சி அளித்த வண்ணம் இருந்தன. சிறந்த கடலோட்டிகளான இருபகுதியினரும் விடிவெள்ளியின் குறிகண்டு போருக்குத் தங்களை ஆயத்தம் செய்தனர். அப்போது கிழ்த்திசை வெளுக்கின்றது. காரிருள் கலைந்து கதிரவன் கதிரொளி படர்கின்றது, கடற்பறவைகள் இன்னொரு எழுப்புகின்றன, கடற்றாழைகள் மொட்டவிழ்ந்து மலர்களின் நறுமணம் வீசுகின்றன, எழில் கூட்டுகின்றன, மீனினங்கள் துள்ளிக்குதிக்கின்றன, பாடும் மீன்கள் நாதமிசைக்கின்றன, பனிப் புகார்கள் பரவி மறைகின்றன. உலகமே புத்தெழில் பெற்றுக்கண்ணிழிக்கின்றது, எத்தனை அழகு, எத்தனை இன்பம் இன்னும் கடலில் சொல்ல வேண்டுமா? நித்திரை கொண்ட அலைகளும் சிறு இரைச்சலுடன் பேரிரைச்சப் பெரு அலைகளாகமாற எத்தனித்தன. இந்நேரத்திற் கதிரவன் இவ் ஓய்ந்த போரைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற ஆசையில் கிழக்கில் உதித்தான். மறந்தனர் இயற்கை எழிலை, கொண்டனர் போர்க்கோலம் உடனே ஐந்தாம் ஆரம்பமானது. ஒன்றல்ல இரண்டல்ல ஆயிரம், ஆயிரம் உயிர்கள் பிணமாய்க்கடலில் விழுந்து நீன்றிக் கடல் ஆதவனின் ஒளியிலும் கூடியதும் சிவப்பாய்க்கடல்காட்சியளித்தது.

போரில் போர் வீரர்கள் தண்டாயுதத்தால் அலைமோதுவது போல் வீரர்களை மோதியும், சக்கரத்தால் வீரர்களை அலைகளைக் கிழிப்பது போல் வீரர்கள் உடல்களைக் கிழித்தும், கொடிய பாணங்களைச் செலுத்தியும், சுட்டிகளை வீசியும், கொதி மணலைப் போர் வீரரின் கண்களில் பட விசியும் கடும்புத்தம் நடந்தது. இதனைப் பார்த்த வெடியரசன் தன் தம்பி வீரநாராயணன் இறந்தது போன்று இம்மூவரும் இறந்தால் தான் சகோதரர்கள் இன்றித் தனித்துவிடுவேன் என எண்ணி மீகாமனிடம் போர் நிறுத்த ஒப்பந்தம் செய்ய முற்பட்டான். இதையுணர்ந்த மீகாமன் சிற்றரசர் மூவரையும் பார்த்து வீரநாராயணன் வீர சொர்க்கம் அடைந்தான். மேலும் நான் உங்களைச் சிறைப்பிடித்து அனுமான் இந்திரசித்துவைக் கட்டிவைத்தது போல் உங்களையும் கட்டிவைத்து மாநாயகனிடம் கொண்டு போய்க் காட்ட நினைத்தேன் என்றுன். அதனைக் கேட்ட விளங்குதேவனும், ஏனையவர்களும் "புலிக்கெதிரே மான் சென்றால் மான் நடுக்கமுறும்", ஆனால் "நாய் முன்னே நாய் சென்றால் அவற்றைக் கட்டியிருக்கும் சங்கிலி தான் நடுங்கும்" என்று மறுபடியும் யுத்த களத்திற்கு மீகாமனை அழைத்தனர். இதனை உறிந்த மீகாமன் தனது படைபலம் குறைந்து இருப்பதை விளக்கிக் கூறி நாம் இருவரும் போர் வீரர்கள் இன்றித் தனித்தனியுத்தம் செய்வோம் என்றும், நான் வென்றால் நாகமணியுடன் நம் நாடு செல்ல விடை தரவேண்டுமென்றும், அன்றேல் விளங்குதேவனாகிய நீர் வென்றால் நாகமணியையும், இறந்தோரின் நஷ்ட ஈட்டையும் நான் தருவேன் என்று கூறிப் போர் ஒப்பந்தப்படி இருவரின் போர் ஆரம்பமானது. இப்படியே மாறி மாறி இளையோரான ஏரிளங்கருவன் வாள்களில் இருந்தும், சுட்டிகளில் இருந்தும் எழுந்த பொறிகளினாலும், சத்தத்தினாலும் பயம்கொண்ட வெடியரசன் பின்வாங்கும் மீகாமனை நோக்கி வயதில் குறைந்த இளையவனான எனது தம்பி உனக்கும் வயதில் அதிகம் குறைந்தவனான சையால் உனக்கும் அவன் தம்பியே நாம் இருவரும் கடல் அன்னையின் பிள்ளைகள் ஆதலால் நீ அவனுடன் பொருதுவது முறையன்று என்றுன். இதைக் கேட்டதும் மீகாமனும் ஒருவாறு கேட்க வெடியரசன் தம்பிமாரைப் போரை நிறுத்தும் படி அழுதவாறு எனதருமைத் தம்பிமார்களே! இவனோ கடல் அன்னையின் புதல்வனின் தூதுவன். இவனைக் கொல்வதுபாவம். இவனை எம் சகோதரராகக் கணித்து இவனிடம் இச்சிறு நாகமணியைக் கொடுத்து அனுப்பிவிடுங்கள் என்றதும் இளையவனான ஏரிளங்கருவன் அண்ணா! எட்டுத்திக்குப் பாலகர்களான இந்திரன், அக்கினி, இயமன், திருதி, வருணன், வாயு, சூபேதன், சசானன் ஆகியோர் அண்ணன் வீரநாராயணனுக்குப் பந்து அடங்குவர். வாககி, அனந்தன், தக்கன், சங்கன், குனிகள்

பதுமன், மகாபதுமன், கார்க்கோடகன் ஆகிய நாக அரசர்களும் உங்கட்குத் தலைவணங்கி நாகமணி கொடுப்பர். அப்படி இருக்க என்! அண்ணனைக் கொன்றவனை நான் உயிருடன் விடுவேனோ! என்று கோபாவேசத்துடன் காட்சி அளித்தான். கடைக்குட்டி காரமானதே என்று விளங்குதேவனும் ஏனையோரும் ஆறுதல் வார்த்தை கூறியதும் அண்ணனின் வார்த்தையை அமிர்தமென உணர்ந்து இராமருக்கு இலக்குமணன்கட்டுண்டது போல் மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் எல்லாம் எனது அண்ணன் மார்களாயிற்றே என் செய்வேன் ஏ மீகாமா! “நீவந்த வேளை நல்ல வேளையாயிற்று” இதுவரை அண்ணர்களின் சொல் மீறாத நான் இனி மீறுவதா என்று எண்ணிச்சினந்து தனது விரவானைக் குத்தி முறித்து வீராவேச தாகத்தில் நின்று விடுபட்டவனாய் பேரிரைச்சலுடன் திரண்டு உருண்டு ஒவென வந்தஅலை தணிவது போல் நாகமணியினைக் கையில் எடுத்து இவ் அற்பநாகமணிக்காக என்நாட்டைச் சின்னாபின்னமாக்கியை அதேபோல் இம்மணி உள்ள உமது நகரம் பத்தி எரியட்டும், இம்மணியை ஆபரணமாக அணிபவளின் கணவனும்என் அண்ணன் மடிந்தது போல் உயிந்துறப்பான் என்று சபதமுரைத்துத் திடீர் எனத் தனது காலைத் தூக்கிக் கீழால் அலட்சியமாக மணியை எறிந்து மீகாமா இதை எடுத்து உன்நாடு செல்வாயாக! என்முன் நின்று எட்டிப் போய் விடு மறுபடியும் எனக்கு ஆத்திரத்தை ஊட்டாதே என்றதும்மீகாமனும் வெடியரசனைச்சிறைமீட்டு நாகமணியைப்பெற்றுத் தன்னாடு சென்றான். இவர்கள் நாக வம்ச அரசர்கள் என யோன் கூற்றாகும். ¹

1 The author John in the History of Jaffna states that Arjuna visited Jaffna in the 15 th century B. C, and married the daughter of its king and a son was born,

The Kuhar [author's name for Arjuna] claimed to be the descendants of Krishna The Kuhans brothers also occupied and ruled Ponnalai, Thuruvaivilai, Keerimalai, Myliddy, and the islands of the northern Parts of Jaffna. Therefore it may be that these fortifications were originally Nagas.

Tholpuram an ancient Puram, the original name of which is Manipuram. The Nagas were in occupation of Mantai and this enabled the Kuhars to flourish at Tholpuram and its neighbourhood. The Kuhars had a powerful naval force and after the Mihama war they had to migrate to Malabar and various other parts of Ceylon.

வாங்கும் வானது கண்மூற் றானும்
 வரனெடுத்துப் பரிசையிற் கோர்த்துடன்
 ஒங்கி கின்றம் கொஞ்சப்பட்டு வெட்டவே
 ஓச ரிக ளிடத்தது போலுமாம்
 ஏவகி நின்றூர் இருபடை வீரரும்
 எந்த வளவெட்டி னார் என் னு கண்டினார்
 வேங்கை தான்நின் றெருக்கப் பையகைபாக்
 வெட்ட வானது மின்கள் பறந்ததே.

362

வெட்டியங்கே யிருபேரும் வினைவினைத் தவர்களிற்க
 மூட்டியுத்தம் செய்யவென்ன முனையிட டங்கே யிருப்பா னில்
 செட்டிதாதன் தன்சையிலே சேர்ப்புண்ட வெடியரசன்
 பட்டதும் பொருததுவும் பார்த்துநின்றம் கொண சசைல்லுமான் 363

தக்பியெஸ் றங்க ளணையிட்டுத் தன் தம்பி மூகம்பார்த்து
 அம்புலியில் என்னுண் அதிவீரர் தம்மாண்
 வெக்பூச லீரிப்போதும் மிகாம ருங்குணணர்
 பைம்பொன்னின் மணிமார் பரிசைசாள் வைப்ப தென்றான் 364

என்றசொல்லைத் தான்கேட்டு இது மாண பிழைத்தாக்கால்
 நன்றல்ல கரவெய்தும் நன்மைசற்று மிக்கையென்று
 ஒன்றுபட ஆயுதத்தை ஒக்கவைத்தக் கிருபேரும்
 சென்றுதான் உறவுசெய்தார் தொல்வீரர் ஆர்ப்பளித்தார். 365

ஆர்ப்பளித் ததுகண்டு அடம்புனைபு மீசாமன்
 போர்க்குமோ மிகவலியாக் கொடுத்தெல்லாம் உன்மனதில்
 ஏற்றக் கொள்ளாதே என்றிநகை தனைப்பிடித்தான்
 இருபேருஞ் சகமதித்து ஏகாந்தக் கப்பலின்மேல். 367

கைபிடிக்கத் தலைசாய்த்தான் கடலரசன் தம்பியான்
 பைகலீட்டு வெடியரசைப் பட்டபா ஓங்கொடுத்து
 வைவமேரத்த மகனார் மகனார்க்கு நாகமணி
 உய்யவெட்டிக் கொன்றாய்குண் உள்கையாற் ருருமென்றான். 368

தாருமென்ற மொழியதனைத் தருவதனாய் லுக்கியர்கோன்
 சரமுள்ள மனதுடையான் இனியிரண்டென் றெண்ணுதே
 தாரமது காணாமினிச் சொன்ன மொழி பேரதுமினி
 னாரையோடிப் போவென்றே உருக்கெல்லாம் வாய்எடுத்தான்.

வெடியரசனையும் 'தேசிய வீரனாக' இம்மண்ணில் கணிப்போமாக. தேசவழமைச் சட்டம்:- இலங்கையில் உன்னுர் மூன்று ஆட்சிப் பிரிவுகளாக யாழ்ப்பாணத்தில் தேசவழமையும், மட்டக்களப்பில் முற்குர்சட்டமும், சிங்களப்பகுதியில் கண்டியன்சட்டமுகாகும். முதலாம்இரண்டாம் நூற்றாண்டு தொட்டு வடதேசவிஷ்ணுபுத்திரர்களின் வழமையில் வந்த நீதிநெறியுடன் (Travancore) துறவன் கூர், மலையாளக் குடியேற்ற "மலாபாரும்" மகமதியர்களின் "மரமக்கத்தாயவும்" (Marumakathaym) தென்கறுந்தா (Karunatka) வின் அலை சந்தானாகவும் சேர்ந்த ஓர்வழமையையாகுமென்பர். இவ்வழமைகளை நீதிபதி கிளாஸ் ஐசாக் (Class Isuks) டச் மொழியிலும், யொன்பைறஸ் ததுலிலுமாய் 1705 கவணர் சைமன் துரையால் சட்டமாக்கப் பெற்று இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளதாகும்.

1. 1811ம் ஆண்டு 9ம் ஒழுங்கின்படி பட்டங்கட்டித் தலைவர் கள் முதன் முதல் தங்கள் அடிமைகளைத் தம் சுய விருப்பத்தில் விட்டு ஆங்கிலேயரின் வரவேற்பைப்பெற்றனர். 2. 1656ல் அரச சார்பான படை வல்லமை பொருந்திய பட்டங்கட்டி முதலிகள் ஒல்லாந்தரை எதிர்த்தனர். Portuguese Era Paul Peries Volli, P 454. 3. யாழ் பட்டணம், பட்டங்கட்டி வீதி இன்று ஹரமல்வீதி யாகியது [Caramal Road] 4. தம்பனை என்ற விஷ்ணு புத்திரர் பெயரினால் ஒல்லாந்தர் "பண்ணை என்றழைத்தனர். அவ்லைப் பிட்டி, கொட்டடியில் இன்றும் இவ்வம்சாவழி வந்தோர்களாவர் உளர். ஆயக்குத்தகைகள் கப்பல், தோணிவியாபாரி திரு. சங்கரப் பிள்ளை பண்ணைமுத்தமிழ்விதியில் அண்மைக்காலம்வரைவசித்தது குறிப்பிடத்தக்கது. 5. நெய்தல் நிலமக்கள் சங்கு முத்துக் குளித் தல், உப்பு விளைவித்தல் போன்ற ஆதி நாகர் இனத்தவர். 6. யாழ்ப்பாணத்தில் பேசும் கிளை மொழியியல் சொல்லியல் ஆய்வு கள் (Lexical Study) மூலம் பழங்குடி மக்களின் கலாசாரப் பண் பாடுகள், சடங்குகள், தொழில் நுணுக்கங்களையும், சொற்றொகு திகளையும் ஏனைய கிழக்கு மேற்கு மாகாணங்களுடன் சேர்த்து ஆராய்ந்தால் நன்மை பயக்கும். 7. கங்கை, யமுனை பாயும் இடங் களில் பரதவர்கள், கௌரவர்கள் அரச மரபினர்களாவர். சந்திர வம்சத்தில் இருக்கும்பங்களான பாண்டவர்கள், கௌரவர்கள் என்ற ஒரே சாஜ குடும்பத்தினரின் போர்பற்றியதாகும். cf Talyor 1—240) 8. குகன் குவத்தோரில் சிலர் முதலிகளாயிருந்தும் அவர்கள் அன்று முத்துக் குளிப்பாலும், கப்பல் ஓட்டிகளாயும் பெரும் செல்வம் பெற்றதனால் அரச சேவையில் கைகட்டி நிற்க விரும்பவில்லை. முத்துக்கள் அற்றுப் போகவும் மோட்டார், கோச் குகள் மூலம் இப்பொருட்கள் ஏற்றுமதியாலும் 19ம் நூற்றாண்டில் வீழ்ச்சி கண்டு சிலர் ஏழையாகினர். (கவாமி ஞானப்பிரகாசர் யா-பாதுகாவலன் எப்ரல் 1921)

வெடியரசனும் குடிமக்களும்

போர்த்திருவினையும் அரசியல் ஆதிக்கத்தையும் சிறந்த கோட்டை, கொற்றளங்களின் அமைப்புக்களையும், இராசதந்திரங்களையும், நிர்வாகத் திறமைகளையும், யுத்த தர்மத்தையும் ஒருங்கே கொண்ட வெடியரசனும் அவன் சிற்றரசர்களும், குடிமக்களும் வெடியரசன் வழியே இணங்கி வாழ்ந்து வரலாயினர். இவர்களுடைய நிர்வாகக் கோட்டைகள் நெடுத்திவு, நயினாதிவு, காரைதிவு, தொல்புரம், ஆணைக்கோட்டை, திருவாழிநிலை, கிரிமலை, மயிலிட்டி போன்ற ஊடுங்களில் அமைந்து இருந்ததனை அறிந்தோம். புட்கரம் (கமலம்) நெடுத்திவு ஆழமான கடல மத்தியில் இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் இடைப்பட்டுள்ள தீவுகளில் நெடுத்த. நிலப்பரம் 30 சதுரமைல் உடையதால் நெடுத்திவு ஆகும். இதனாலே இப் பிரதேசத்தைப் பகைவர்கள் எளிதில் தாக்க முடியாததை உணர்ந்து அங்கேதனை கோட்டை கொத்தளங்களை அமைத்து ஆட்சி செய்தான் வெடியரசன். இன்றும் இவன் கோட்டை சான்றாய் உளது இங்கேயுள்ள சாரப்பிட்டிப் பகுதியில் மிகவும் சிறந்த நன்னீர்ச் சுணைகள் உள்ளதனால் இப்பகுதியிலேயே குதிரைகள் பெருகியுள்ளன. இக்குதிரைகளே வெடியரசன் காலத்துத் தொன்மை இனம் ஆகும் என்பர். இன்னும் அம்மக்கள் சிறந்த உத்தியோகத்தர்களாகவும், கமம் செய்வோர்சளாகவும், கடல்வள வாணிபம் செய்வதிலும் முன்னணியில் உள்ளனர். பெண்கள் வீழ்ச்சி, பணம் பண்ணை வேலைகள் புழுக்கொடியல் போன்ற பொருள்களைக் குடிசைக் கைத்தொழில்கள் மூலம் செய்து வருகின்றனர். இன்றும் வெடியரசன் ஐக்கிய சங்சன்கள் என்று அவன் பெயரை ஆங்காங்கே வலுப்படுத்தி வருவருவதும் அதற்குச் சான்றாகும். இங்கே 'கமலம்' என்னும் ஓர் துறைமுகம் இருந்ததாகப் பெறிப்பிளஸ் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளது. [KAMALAM] அத்துறை. பாக்குநீரிணையின் தென்பாகத்தில் பூ தூக்கி மேற்குத் தெற்கேள்ளதென்பதும் மேரு சம்புத்தீவின் நடுவில் நின்றமையால் (அ கோ.ப 39) கமலம் நயினாதிவிற்குத் தெற்கே இருந்தது. புட்கரத்தில் ஓர் வட்ட அசலம் (அ.கோ.ப 57) இதனால் புட்கரம்-தாமரை-கமலம்-திரிபுற்று கமலம் ஆயிற்று. இது தீவின் மேற்குப் பகுதியில் அமைந்த அழகிய வெடியரசன் கோட்டையைத்தாமரைப் பூப்போல்வாணித்து 1ம் நூற்றாண்டில் கமலம் என இவ்வூர் அழைக்கப்பட்டது (க.ம.ப 34) இதனாலேயே புட்கரம் எனப்பட்டது நெடுத்திவு. 2ம் நூற்றாண்டில் கமலம் என்று வெடியரசனால் வழங்கலாயிற்று. அநேக ஆங்கில ஆராட்கியாளர்கள் இவ்வெடியரசன் கோட்டையையும் நெடுத்திவு உற்றியும் தங்கள் ஆய்வுகளில் குறிப்பிட்டும் உள்ளனர்.

நயினாதிவு:- 3மைல் நீளம் ஒருமைல் அகலங்கொண்ட நீள் சதுரவடிவான தீவு. நாக நயினாதிவு, நாகதீவு, நாகத்தீவு, நயினாதிவு, நாகமணித்தீவு, மணிபல்லவத்தீவு. மணித்தீவு, பிராமணத்தீவு, ஹார்வலம், நரித்தீவு, நாசரத்தீவு கூலம் உலத்தீவு, சம்புத்தீவு, எனக் காலத்திற்குக் காலம் மாறுபட்டு இன்று நயினாதிவு என நிலைத்து நிற்கிறது. வட நிலத்தை நாகதீப என்று ஆதியில் அழைத்த போதிலும் இன்று நயினாதிவேன விளங்குவது இச்சிறிய சம்புத்தீவே. இத்தீவைச் சுற்றியோடும் நீர்நற்றை உப்புக் கடல் என்று அழைப்பர். அனுமார் சீதையைத் தேடி இலங்கை புகும்போது உப்புக் கடலில் இருந்த “மைநாக” மலையைத் தொட்டுப் போனார் என வால்மீகி இராமாயணத்தில் [D.T. R. p. 880] உள், இவ் இடத்திலேயே வெடியரசன் தனது பொருட் செல்வமான முத்துக்கள், பவளங்கள், நாகமணிகளைக் களஞ்சியப் படுத்திவைத்தான் என்றும், அக்களஞ்சியத்திற்குத் தங்கள் குலதேவதையாகிய செம்பாம்பு, கரும்பாம்பு, நெடும்பாம்பு, புடையன், வழலை முதலாய நாகசாதிகள் காவல்புரிந்தன. இவற்றின் கலைவனான மாநாகம் வெடியரசன் பணிப்பில் மிகாமனுக்கு நாகமணியைக் கொடுத்ததனைக் க.வ. மணிகாதை 185ம் பாடலில் காணலாம். இப்படியாக நல்லபாம்புகள் வெடியரசனுக்குக் கீழ் காவல் புரிந்ததனால் விஷனு புத்திரர்களை இந் நல்லபாம்புகள் தீண்டுவதில்லை, தீண்டி இறந்ததும் இல்லை எனக் கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் உள். இவர்கள் பாம்பு கடித்தவுடன் அப்பாம்பை வரவழைத்து நஞ்சைத் திரும்பப் பெறும் சக்தி வாய்ந்த வைத்தியர்களாக வாழ்ந்தனர், கி.மு. 13ம் நூற்றாண்டிலே, நாகரீக வளர்ச்சியுற்ற தமிழ்மொழியாளர்களான நாகர்கள் நாகராஜேஸ்வரியை வழிபட்டு வந்தனர் என்பதை நாக பூஜணி அம்பாள் ஆலய வெளியீட்டு விழாமலரில் காணக்கூடியதாசவுள்ளது. இண்டு நாக அரசர்கள் முத்துக்கட்டிலுக்குப் போட்டியிட்ட போது கௌதம புத்தர் நாகதீபத்தைத்தரிசித்துப் பஞ்சசீலத்தை உணர்த்திச் சமாதானம் செய்த பூமியும் இதுவே. மணிமேகலை தன்னை விரும்பிய அரசனுக்குப் பயத்துறுவி பூண்டு ஒழித்த இடமும் மணி பல்லவத்தீவே. இங்கேதான் அமுதசுரமி என்னும் பாத்திரத்தை மணிமேகலை இறைவனிடம் இருந்து பெற்றாள்.

ஆங்கதன் பயனே யாருயிர் மருந்தா
யீங் கிப்பாத்திர மென்னைப் புதுந்தது
நாவலொடு பெயரிய மாபெருந்தீ வந்து.

மணி காதை 11, அடி 105-7

நாக தீபத்துறையை ஜம்பு கொல என்பர் [m h v x1x23]
தொலமி இதை (Kouroula) கூழ் உதிகம் என்றும்
பெறிப்பிளளஸ் [poudouke] பூதூக்கி என்றார். [க.பு.ம.ப
29] இத்துறைமுகத்தின் திரைப் பெருக்கத்தால் கப்பல்கள்
வருஷந்தோறும் அதிகம் சேதமடைந்தன. 2071 தெளிவு
படுத்தும்.

கலங் கவிழ் மகனீரின் வந்திங்கெய்திய (மணி கா.8)
பண்ணைக் காலத்தில் இவ் நயினாதிவு பெரும் கடல் வியாபாரச்
சந்தையாய் இருந்து சீனா, வங்காளம், தமிழகம், எகிப்து
ஆகிய நாடுகளுடன் டண்டைமாற்று வணிகம் செய்ததனைப்
பெறிப்பிளளஸ், பிளினியன் சரித்திர நூல்களில் காணக்கூடிய
தாயகையால் அக்கால இந்நாட்டு அரசனும் வெடியரசனின் வணி
கம் எத்தகையது என்பதை நாம் உணரலாம்.

ஊர்காவற்றுறை:- வெடியரசனின் காரைநகர், நீலங்
காடு மானிகைக் கடற்கோட்டைஅருகே கால்வாயின் அக்கரை
யில் ஊர்காவல் கோட்டை அமைந்த இடமாகும். ஆதியில்
இக்காவல் கோட்டையைச் சூரபன்மன் வென்றான். [அராவணை-
சரவணையாயிற்று] என்பர். தொலமி கூழ்உலகத்திவிற்கு- நயி
னாதிவு)க்குப் போகத் தோணி ஏறிய இடம் ஊலாத்துறை என்
றும், ஊறு தோட்டம் என்ற பன்றித் தோட்டத்தினைச் சிங்
களவர் ஊறுத்துறை என்ற கட்டுக்கதைகளும் உள
ஊர்காப்பு அன்றி என்பதே ஊர்காப்பன்றி என்றனர்
போலும். இவ் ஊர்காவல்திவில் நாரந்தனை (நாரம்-
நீர் அந்தனை-முடிவு) வேலனை (வேலை-கடல், அனை-கரை)
க்கிராமங்கள் உள. வேலனை என்ற கிராமத்தில் இன்றும்
டெரும்பாண்மையான விஷ்ணு புத்திரர்கள் சிறப்புடன் சிறந்த
அரசாங்க உத்தியோகத்தார்களாகவும் வாழ்வதுடன் ஐயனார்
அன்பர்களாக பெரும் ஐயனார் ஆலயத்தை அமைத்து
வழிபட்டுச் சைவ சீலராகவும் உள்ளனர்.

காரைநகர்:- குஞ்சரகிரி, அசோதரம், சாகதிவு, காரைதிவு
என்றும் இன்னும் அநேக பெயர்களைக் கொண்டும் அழைத்தனர்.
இலங்கையில் மூன்று காரைதிவுகள் இருந்தமையால் 12.9.1923
இல் காரைநகர் என்ற இப்புதிய பெயர் பெறலாயிற்று. அகத்திய
முனிவர் இந்தியாவிலிருந்து வந்து தவம் செய்து இந்திரனிடம்
வரம் பெற்றதவும் இக்காரைதிவிலேயே. வெடியரசனும்
தம்பி வீரநாராயணனும் ஆண்ட பாற்கடலும், ஊரும் இதுவே.
கந்தபுராணத்தில் இந்திரனின் இராச்சியங்களாக இருந்த 7திவு

களில் ஒவ்வோர் சேனாதிபதிகள் இருந்தனர் என்று; இதனைத் தொடர்ந்தே குபேரன் காரைதீவின் சேனாதிபதியாய் இருந்தார் இதனாலேயே இன்றும் காரைநகர் மக்கள் வரட்சியினை மத்தியிலும் குபேரராய் வாழ்கின்றார்கள் என்பது கர்ணபரம்பரைக் கதையாகும். கயாவில் செல்வந்த குடும்பத்திற் பிறந்தவரான பௌத்த அகத்தியர் துறவு பூண்டு கி.மு380 இல் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள காரைதீவில் வந்து ஆச்சிரமம் அடைந்து வாழ்ந்தாரென்று அகத்திய ஜாதகம் என்னும் நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது. புத்தசமயத்து ஆம் குஞ்சரகிரி அகத்தியர் கி.பி4ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கு புத்த பீடிகையை ஏற்படுத்தினார். பாரத நாட்டுத் துருவாச முனிவர் வந்து தவம் செய்து மோட்சம் அடைந்த பூமியும் இதுவே. இன்னும் மார்க்கோபோலோ என்ற மேல் நாட்டு ஐரோப்பிய யாத்திரிகர் வந்து கோவளம் என்ற கரையில் இறங்கியே இலங்கையினுள் புகுந்தான் என்பர் முன்னோர். கந்தபுராணத்தில் வரும் கயிலை நாகதீவென்னும் ஏழுவகைப் பது 7 தீவென்றும் முன் அறிந்தோம். இக்கயிலைக்குச் செல்வதற்கு யாழ் குடாநாடு வந்து பொன்னகரின் அருகில் உள்ள சாகதீவின் வழியாலேயே செல்லவேண்டும். ஆதலால் கயிலைச் சொர்க்கத்தின் வாயிலாய் (வலந்தலை) அமைந்ததுமொழிகும்.

சமயம்: இப்படியான புண்ணிய பூமியில் வெடியரசனும் வீர நாராயணனும் வாழ்ந்ததும் அவர்களின் வியாவில் ஐயனார் ஆலயத்தைப் போர்த்துக்கேயர் இடிப்பதற்கு வந்தபோது அவர்கள் வாயால் இரத்தமாக வாந்தி எடுக்கவும் வந்த நோக்கத்தைக் கைவிட்டு ஓடினர். அதன்பின் கி.பி 1658 இல் ஒல்லாந்தரும் அவ்வாறே முற்பட்டபோது, அவர்களுக்குக் கண் குருடானதும் திரும்பிச் சென்றனர். பின் அவ் ஆலய அர்ச்சகர் கோவிற்குப் போருட்களை கோவிற்கு கிணற்றினுள்ளும், ஐயனார் விக்கிரகத்தை ஆண்டி என்னும் விஷ்ணு புத்திரர் எடுத்துவந்து திண்ணப்பிட்டி யிலுள்ள கேணி (வெண்காயக் குன்று) க்குள் போட்டு அதனருகேயுள்ள அரச மரத்தடியில் காவல் காத்தும் நின்றனர். இவ்வாறு இருக்கும் காலத்தில், ஐயனார் கோவில் ஒல்லாந்தரால் உடைக்கப்பட்டு 'கமன்கில்' என்ற கடற்கோட்டை கட்டப்பட்டது இதன்பின் களபூயிலுள்ள அம்பலவி முருகரிடம் இவ்விட யத்தைக் கூறி, இப்போதுள்ள ஈழத்துச் சிதம்பரத்தை அமைத்தனர், இம்முருகரும் ஆண்டியும் ஊர் மக்களிடம் பிடி அரிசி வாங்கியே இவ்வாலயத்தைக் கட்டினர். இப்படியாகப் பிடியரிசி வாங்கும் சமயம் ஒரு அன்பர், இவர்களின் வயிற்று வளர்ப்பிற்கே இவ் அரிசி என்று பிடியாகப் பேசியதும் அன்று தொட்டு இவர்கள் அன்னம் புசிக்காது முல்லை முகட்டைபோன்று

மற்றும் இலைவகைகளையே உப்புக் கூடச் சேர்க்காது ஆக்கி உண்டு வந்தனர். இதனால் இவ் ஆலயத்தின் சுற்றாடலில் இன்றும் கூட முல்லை, முசுட்டை போன்ற செடிகொடிகளைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. இந்த ஐயப்பர் நடராஜப் பெருமானின் அற்புதங்கள் எண்ணிலடங்கா. ஒருமுறை ஆலய வளவில் புல்லுச் செருக்கிக்கொண்டிருந்த பாறு என்பவர் அங்கு விழுந்திருந்த தேங்காயை எடுத்து, தனது புல்லுக் கடகத்துள் வைத்து மறைத்துக் கொண்டு போக எத்தனித்தபோது, ஒரு பாப்பு வந்து புற் கடகத்தின்மீதேறி அதிக நேரமாகப் படம் எடுத்து ஆடிக்கொண்டிருந்ததால், வீடு செல்ல முடியாத நிலையில் அங்கு நின்று மக்களிடம் தான் செய்த களவைக்கூறி, அதேங்காயை அவ்விடத்திலேயே போடுகின்றேன் என்று கூறியதும் டாம்பு அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்றது. பின்னர் அவ்வாறே பாறு தேங்காயை ஆலயத்திற் போட்டுவிட்டு வீடு சென்றாள். 1954 ஆம் ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் (சோமவாரம்) அன்று. உபவாசமிருந்த ஆயிலியைச் சேர்ந்த விஷ்ணு புத்திர நடராஜப் பெருமானின் அடியார் முருகேசு சுப்பிரமணியம் என்பவர் ஆலய தரிசனம் செய்து மாலையில் (வெள்ளிக் கண்டு உண்மதற்காக) வீடு திரும்பும் போது ஆலய முன்றலிலே இலுப்பை மரத்தின் கீழ் சுப்பற்றை காத்தி என்பவன் தீராத நோயின் உக்கிரத்தால் அலறிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து - வேதனையடைந்து, தைரியசாலியான இவனுக்கே இப்படியான நிலையானால் எனக்கு எப்படியோ என்ற கவலையுடன் அவனுக்கு ஒரு கட்டி பிரசாதத்தைக் கொடுக்க அவனால் அதை வாங்கக் கூட முடியாத நிலையில் இருப்பதைக் கண்டு கவலை கொண்டு வீடு சென்று தனது விரதத்தை முடித்து நித்திரையானார். இரவு கனுவில் தோன்றிய நடராஜப் பெருமான்: "அடே பக்தா! நீ அவனைப் பார்த்துக் கவலைப்பட்டாய்! அவனோ உன் போன்ற அன்பர்களால் எனக்குக் காணிக்கையாக விடப்பட்ட டசுக்களில் இரண்டை "அரைவயிறு தண்ணீருடன்" தூரத்திப் பிடித்துத் துன்புறுத்தி, வாய்ப்போமிருகத்தைத் தீனியின்றிக் கட்டையில் கட்டி வைத்துள்ளான். இதை யார் பார்த்துப் பரிதாபப் படுவர்?" என்று கூறி மறைந்ததும், திடுக்கிட்டு எழுந்த சுப்பிரமணியம், அயலவர்களான கில்லைச்சி கதிர்மலை, ஆ.தியாகராசா எம்.பி போன்ற அயலவர்களுடன் கோவிலையடைந்து, அங்கு, வைத்தியசாலையில் கூட மாற்ற இயலாது என்று வந்த ஆண்டவன் சந்நிதியில் இலுப்பை மரத்தின் கீழ் அலறிக்கொண்டிருந்த காத்தியை அணுகி அவனிடம் இக் கனொற்றி வினவினார்கள். அவன், தான் "கோவிற்பசுக்கள் இரண்டினைக் களவாகப் பிடித்தது உண்மையென்றும், அகி

லொன்றைச் சோனகனுக்கு 40 ரூபாவுக்கு விற்பனென்றும். மற்றய பசுவை ஒருவன் வாங்க வருவதாகக் கூறியவன் இன்னும் வரவில்லை" கட்டையில் நிற்கின்றது என்றும் கூறினான். கனவில் அரைவயிறு தண்ணீர் என்றது பற்றி அறிவதற்காக அவனிடம் "இப்பசுக்களுக்குத் தண்ணீர் கூட வைப்பதில்லையா?" என்று வினவியபோது, அவன் தான் "இப்பசுக்களை வெண்காயக் குண்டில் தண்ணீர் குடிசுத்துக் கொண்டிருக்கும் போது ஒவ்வொன்றைக் கறாப் பிடியுண்டு எறிந்தே பிடித்தேன் என்றும், உண்மையில் அவை போதியளவு தண்ணீர்குடிக்கவில்லை அரைவயிறு தண்ணீர் தான் குடித்தன" என்றதிலிருந்து அதனையும் புரிந்து கொண்டனர். உடனே இவர்கள் அவன் வீடு சென்று, கட்டையில் இறைச்சிக்காகப் பசியுடன் நின்ற பசுவையும் அவிழ்த்துவிட்டு அவன் உறவினர்களிடம் நடந்தவற்றைக் கூறி ரூபா நாற்பது பெற்று வந்து ஆலய உண்டியலில் போட்டதும், அவன் உற்சாகமாக நடந்து ஆலயத்தை வலம் வந்து தான் செய்த தவறையெண்ணி மனம் நொந்து அழுது பின் தன் வீடுவரைச் சுயமாக நடந்து சென்றான். இந்தக் காத்தி என்பவர் இன்றும் காரைநகர் வேரப்பிட்டியில் வாழ்கின்றார். காரைநகர் மக்கள் இறந்தவர்களுக்குத் தானம் கொடுக்கும் போதும் தங்கள் மந்தைகளின் முதற் கன்றுகளையும் சிவன் கோவிலுக்குக் கொடுப்பது வழமை. இம் மந்தைகள் ஒன்று சேர்ந்து இனம் பெருகித் தேடுவாரற்று தூம்பிற்பிட்டியால் வந்து பொன்னாலைக்கு அருகே யுள்ள பிட்டியில் மேய்வதும் வழமை. கன்று ஈன்றதும் பசுவின் பாலை ஆலய தேவைக்கு எடுப்பர். ஆயிலியில் ஆ. தியாகராசா பா.உ வீட்டிற்கு அருகாமையில் காலஞ்சென்ற சுப்பிரமணியத்தின் மனைவியாகிய பூரணம் இன்றும் வசிக்கின்றார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மணற்காட்டி மாரியம்மன்:- சேரநாட்டிலிருந்து 16ம் நூற்றாண்டில் காரைநகரில் குடியேறிய பிள்ளை குடும்பத்தைச் சேர்ந்த அபிராமி என்பவர் காரைநகரில் வாழ்ந்த விஷ்ணு புத்திரரான கிருஷ்ணர் முதலியின் மகன் இராமர் முதலியை மணந்து 'இராமாசி' என்ற நாமத்துடன் வாழ்ந்து வருங்கால் அம்மை வைக்கரிய தொற்று நோய்களால் மக்கள் அல்லலுறுவதைக் கண்டு ஓர் கல்லை வைத்து அம்மனைப் பூசித்து "இராமி வைத்த கல்" என்று இன்றும் அழைக்கப்படுவதற்கு அத்திவாரமிட்டார். பின் இவ தன்னாடு சென்று அழகான இன்றும் உள்ள விக்கிரகத்தினை வாரப்பித்துக் கொண்டு வந்து வைத்துப் பூசித்து வந்தார். பின்பு சிவஸ்ரீ சூ.கனகசபாபதிக்குருக்களின் கைக் குறிப்பின் சுருக்கம் ஒல்லாந்தர் ஊர்காவற்றுவரை

யைப் பிடித்து ஒருமாதத்தினுள் பல கோவில்களை இடித்து, ஐயனார் கோவிலை இடிக்க வந்ததும் கண் தெரியாதுபாக எம்மைப் பூசை செய்ய வேண்டாம் என்று கூறி மறுபடியும் வந்து இடித்து “கமன்கில்” கோட்டை கட்டினர் கடலினுள். தேர் வாகனங்களையாவையும் கடலிலும் கிணறிலும் இட்டு வீரன் என்பவனை வெட்டியும் சென்றனர். எனக்கு ஓர் ஆண் பிள்ளை பிறந்ததும் அறிவித்தேன். ஒல்லாந்தரிடம்வந்து “தாமன்” எனப்பெயரிட்டுக் குருஎமக்கே தீங்கள் அப்பெயர் வைக்கப்படாது என்றதும் தாமோதரஐயர் எனக் களவாக மகளை அழைத்தேன். பூசை செய்ய முடியாமையால் வடகலை வவண்ணவப் பிராமணக்கும் பகிகள் இந்தியா போயினர். நான் வியாவிலை விட்டு மணற்காடு மாரியம்மன் ஆலயத்திற்கு மாறிவந்தேன் அங்கேயும் இடிக்க வந்து நோய்வாய்ப்பட்டதும் இடியாது திருப்பினர். இதன்பின் இரகசியமாய் வீடுகள் தோறும் குலம் வைத்து வழிப்பட்டனர். எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது [கா.சை.வ.ப.8] இப்படியான அற்புதநிகழ்வு நிகழ்ந்த இவ் ஆலயத்தின் விலைமதிப்பற்ற ஐம் பொன்னாலாகிய அற்புதச் சிலையை அஞ்ஞர்த் திருடர் திருடியாழ்ப்பாணத்தில் கன்னாடம் விற்பனார். உடனே அன்று அவன் வீட்டில் எல்லோர்க்கும் அம்மை நோயும், கஷ்டமும் ஏற்பட்டதும் கன்னாள் வீடயம் அறிந்து விக் கிரகத்தை உருக்காது பயக் கொடியில் தன்வீட்டில் இருந்த சாணகக் குலியலுக்குள் புதைத்து வைத்துப் பதைபதைத்தான். உடனே அன்றிரவு அம்மன் விண்ணுபுத்திரரான விக்காவில குண்டிநாகர் என்பவரிடம் ராமயின் [உறவினர்] கனலில் தோன்றி நடந்த வற்றையும், இருக்கும் இடத்தையும் கள்வர்களின் பட்டியல் களையும் மலர்ந்தருளியதும், உடனே நாகர் ஊரவர்களுக்கு உணர்த்திப் புள்ளலை உருக்கன் என்பவருடன் யாழ் சென்று குறிப்பிட்ட இடத்தில் குறி தவறாது விக் கிரகத்தை எடுத்துப் பனை ஓலையால் (குடலை) கட்டித் தலையில் சுமந்தவாறு திருக்கோவிலை அடைந்து வைத்துப் பிரதிஷ்டை செய்து கட்டப்பட்டனர். இவ்வாலயத்தைச் சுற்றி உள்ள காணிகள் யாவும் இவ் அபிராமியுடையதே. ஆலடி நிலம் தர்மசாதனம் செய்தவர்களும் இவர் சந்ததியினரே.

ஸ்ரீசிதம்பரேஸ்வர சிவகாமி ஆலயம்: இவ் ஆலயத்தின் ஒரு டாலருடம் 5 தேர் ஓட்டம் வீதி வருவதுடன் நீட்டலர், பின், அம்மன், கணபதி, முருகன் உட்பட நவக்கிரக வழிபாடுகளும் சிறப்புடன் உள. விண்ணுபுத்திரத் தொப்புரத்தாற்றை சுற்றி என்பவர் பிள்ளை வரம் வேண்டிக் காசிக்குச் சென்று திருமடி வந்ததும் அம்மாள் ஒரு சிறுவி உருவில் வந்து வரம் கொடுத்தது

இந்நூல் ஆக்கத்திற்கு

குருவாக முன்னின்றவர்க்கு எமது நல்லாசிகள்

இராமர்முதலி } கோவிந்தர் - பரமாந்தியர்
அபிராமி }

முருகேசு - சுப்பிரமணியம்

[காரைநகர் திண்ணைச் சட்டம்பியார்]

தன்னை அடியார்கள் காசிக்கு வந்து வணங்க வேண்டாம். இங்கேயே ஆலயம் அமைத்து வழிபடுங்கள் என்று மறைந்தார். அவ்வூர் வெடியரசன் சந்ததியினர் அப்படியே எல்லோரும் சேர்ந்து ஆலயம் அமைத்ததும் கந்தருக்கும் ஆண்பிள்ளை பிறந்ததென்பர். இவ் ஆலயமோநேரம்தவறாது நித்திய பூஜாகளும் திருவிழாக்களும் சிறப்புடன் நடக்கின்றன.

வலந்தலை:- வலம் வரும் தலை — ஆரம்ப இடம் — வெற்றியைப் பிரகடனப்படுத்தும் இடம் — கடற்பற்றில் வரும் எல்லைத் தலை முகப்பு. இந்த இடத்திலேயே கந்தகுமாரன் கைலாயமாகிய தீவுப்பகுதியில் நடந்த போரின் பின் சூரனை வென்று தேவரைச் சிறைமீட்டுத் தனது வெற்றியைப் பிரகடனப்படுத்தி, பொன்னகராம் பொன்னாலை சென்றதாகக் கந்தபுராண ஆய்வாளர் கூற்று. இவ் வலந்தலையிலேயே வெடியரசன் தனது சகாக்களோடு தனது வீரத்தையும் வெற்றியையும் பிரகடனப்படுத்தி வரலானான்.

களபூமி:- வெடியரசன் களம் செய்த பூமி — போர் செய்த பூமி — கற்பூமி. இவ் இடத்தில் வெடியரசன் போர் புரிந்ததால் களபூமி என்று அழைக்கப்படுகிறது. சேநாட்டுப் போர் வீரர்களும் வெடியரசனின் போர்வீரர்களாக இருந்ததால், அவர்கள் வசித்த இடமும் இதுவே (களநாடு — களபூமி — யா . கு 12) இப்பூமியில் பிற்காலத்தில் பொட்டன், வட்டன், சப்பட்டையன், சானேசன், ஏப்பன், ஏகன், இறுமி, என்ற குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் கூட்டம் குடியேறியதாகக் கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் உளன.

தோப்புக்காடு:- தென்னந்தோப்பு -- தொப்பிக்காடு — சோனகர்காடு. இக் குறிச்சி தொப்பிக்காடாக இருந்து தோப்புக்காடாக மாறியதாகும். இவ்வூர் ஊர்காவற்றிறைத் துறைமுகத்துக்கு அருகாமையில் இருப்பதால் முத்துக்களையும், சங்குகளையும் வாங்கவந்த சோனகர் வியாபாரம் செய்த இடமும் இதுவாகும் இவர்கள் வியாபாரம் செய்து தங்கிய இடம் சோனத்தோம்பு ஆகும்.

இராசாவின் தோட்டம்:- இன்றும் இராசாவின் தோட்டம் என்ற பெயரிலேயே வழங்குவதால், வெடியரசனும் நீலகேசியும் ஓய்வு வேளைகளில் தங்கிய சுற்றுலாத் தோட்டமாகும். இன்றும் அரண்மனை சிதைந்த நிலையில் காணலாம்.

நீலங்காடு:- நீலகேசியின் அரண்மனையும், அந்தப்புரமும் அமைந்த இடமாகும். வெடியரசனின் மறைவுக்குப்பின், போர்த்துக்கேயர்கள் இங்கு வந்து கோட்டை அமைத்துச் சென்றபின் இவ்விடம் காடாயிற்று. இன்றும் துறைமுகம் பாவனையில் உண்டு. இத் துறைமுகத்தில் இருந்து கமன்கில் கோட்டை 200 யார் தூரத்தில் உள்ளது.

நீலங்காட்டுத்துறை:- இது நீலகேசியின் அரண்மனைக்கும் இராசாவின் தோட்டத்திற்கும் இடையில் அமைந்ததாகும். தீவுப் பகுதியை ஆண்டு வந்த வெடியரசன் துறைமுகத்திற்கு அருகாமையிலேயே தனது இராணிமாளிகையை அமைத்துத் தன் போக்குவரத்துக்குச் சலபமாக்கினான் என்பது புலனாகிறது. பின்னர் ஆங்கிலேயரும் இலங்கை ஆட்சியாளரும் இத் துறைமுகத்தைப் பாதுகாப்புத் துறைமுகமாகக் கருதி, கப்பல்கள் திருத்தும்படமாகவும், தற்போது 'கமன்கில்' கடற்கோட்டையும் இத் துறைமுகத்தையும் சுடற்படைத் தளமாக அமைத்திருப்பது அன்று வெடியரசன் இவ்விடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்ததன் சிறப்பை விளக்கும். நீலகேசியின் அரண்மனைப்பகுதி காடானதும் நீலங்காடாயிற்று.

பலிகாடு:- வெடியரசன் குற்றவாளிகளையும், பகைவர்களையும் கொலைசெய்த இடமாகையால் அங்கேபலியான ஆவிக்கு வேள்வி உணவு அளித்த இடமாகும் என்பர்.

செம்பாடு:- செழுமை + பாடு = செம்பாடு. செழுமையான இடமென்றும், செம்ம நிறமண் உடைய இடமென்றும் அழைப்பர்.

தங்கோடை:- இவ் ஓடை வழியாக மழைநீர் வயலையும், கடலையும் அடைவதாலும், இதனை இன்றைய மக்கள் விதியாகப் பாவிக்கின்ற போதிலும், மழைநீர் இன்றும் இவ் வழியால் ஓடுவதை (கோவிந்தி பாடசாலை) அவதானிக்கலாம். இவ் ஓடையின் நீர் வளத்தால், இருமருங்கிலுமுள்ள நிலப்பிரதேசம் செழிப்படைந்து செம்பாடாயிற்று. இச் செழுமை நிறைந்த நீர் தங்கியதால் தங்கோடையாயிற்று.

ஆலடி:- வெடியரசன் பரம்பரையினரான, சேது நாட்டிலிருந்து வந்த அபிராமியின் வழிவந்தோர் நன்கொடை செய்த ஒரு பரப்பு புண்ணிய பூமியாகும். இந்த நிலத்தில் இளைப்பாற ஆலபரம் உற்பத்தியாக்கி ஆலடி ஆயிற்று.

மாலாவோடை:- சைவ நூல்களின் சாகத்தீவு (காரைதீவு) பாற்கடலில் இருப்பதால், இப்பாற்கடலுடன் இணையும் ஓடை மாலாவோடை ஆனது.

சக்கலாவோடை:- அசுத்தநீர் சென்ற வாய்க்கால் பின் சக்கலாவோடையாய் மாறியிருக்கலாம்.

கோவளம்:- கடலில் நீண்டிருக்கும் ஒரு முனைப்பகுதி கோல் என்ற கடலோட்டிகளினால் கோவளம் என்ற பெயர் இடப்பட்டதாம். இக் கோவம் வெளிச்சலீட்டை (கலங்கரை விளக்கத்தை)க் கொண்ட துறைமுகமாக அமைந்திருப்பதனால் மலையாள மக்கள் முதன்முதலில் இந்நாட்டிற்கு வந்த துறைமுகமாகும். இத் துறைமுகத்தில் அரிசி, ஓடு, வடக்கண்மாடு போன்றவற்றை அவர்கள் இறக்கியதாக முதியோர் கூற்று. இத்துறைமுகத்திலேயே மார்க்கோபோலோ என்ற ஐரோப்பிய நாட்டுக் கடலோடி வந்திறங்கினான். அண்மையில் உணவுப் பொருட்களைக் கொண்டுவந்த இந்திய விமானகளும் இப்பகுதியாலேயே வந்தன. இவ்விடத்திலேயே சுவாமி முருகேசு [பேப்பர்ச்சாமி] இற்றைக்கு 25 வருடங்களுக்குமேல் ஆச்சிரமம் அமைத்தும், இந்நாட்டிற்கு வரும் பிறநாட்டவர்களுடன் பல மொழிகளிலும் பேசியும், இந்திய “இந்து” பத்திரிகையின் நிருபராகவும் இருந்ததை நாமறிவோம். இத்துறைமுகத்தில் ஓர் மூடுசாந்து நன்னீர்க்கிணறு இருப்பதுவும் இதன்பெருமையே

முந்தல்:- கோவளத்திற்கும் தானையடிக்கும் இடையிலுள்ள துறைமுகம் முந்தலாகும். இம் முந்தல் ஓடைவழியாகத் துறைமுகச் சரக்குகள் ஆயிலைவரை எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. புத்தளத்தில் இங்கிருந்து குடியேறியோரும் இப்பெயர் குட்டியுளது.

இருத்தலடி:- பண்டங்கள் பண்டைமாற்றுச் செய்யுமிடம். இங்கே விற்கும் பண்டங்களின் பத்து வீதத்தை அன்னிய ஆட்சியாளர்கள் கப்பமாகப் பெற்றனர் என்றும் நம்முன்னோர் கூறுவர். இன்றும் இவ்விடம் இருத்தலடி என்றே வழங்குவதை நாம் காணமுடிகிறது.

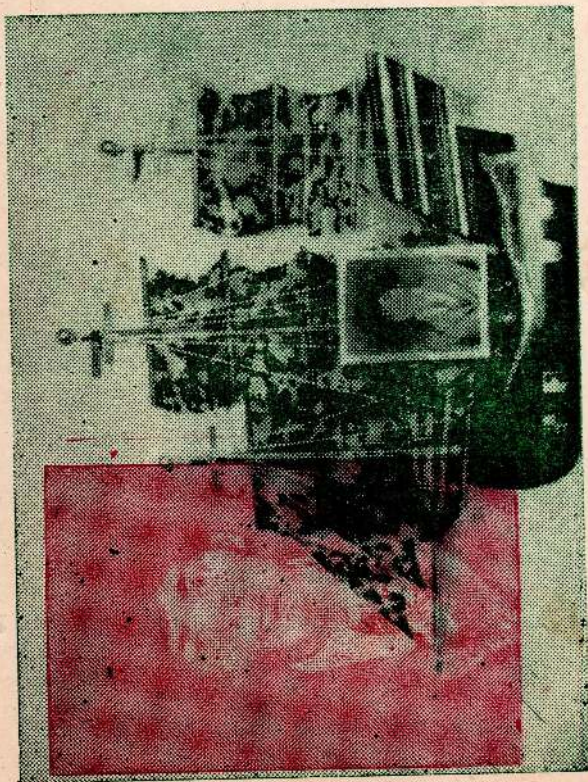
வெடியரசன் வீதி:- இவ், வீதி வெடியரசன் பரம்பரையினரான குண்குலத்தவர்கள் அதிகம் வாழுகின்ற பிரதேசத்தில் அமைந்த பிரதான வீதியாகும் இப் பெயர் 1960 இல் கிராமசபையால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வீதியாகும்.

சுழம் வெடியரசன் கலாமன்றங்கள்:- இந்த குகன்குலத் தவருடைய கலை, கலாச்சார வளர்ச்சிகளை நாடகம், கல்வி போன்றவற்றினால் பாதுகாத்து 1954 ஆம் ஆண்டிலிருந்து அநம்பணியாற்றுகின்றன. வீரநாராயணன் பிட்டி — வீரப்பிட்டி — நாளடைவில் வேரப் பிட்டியாகியது.

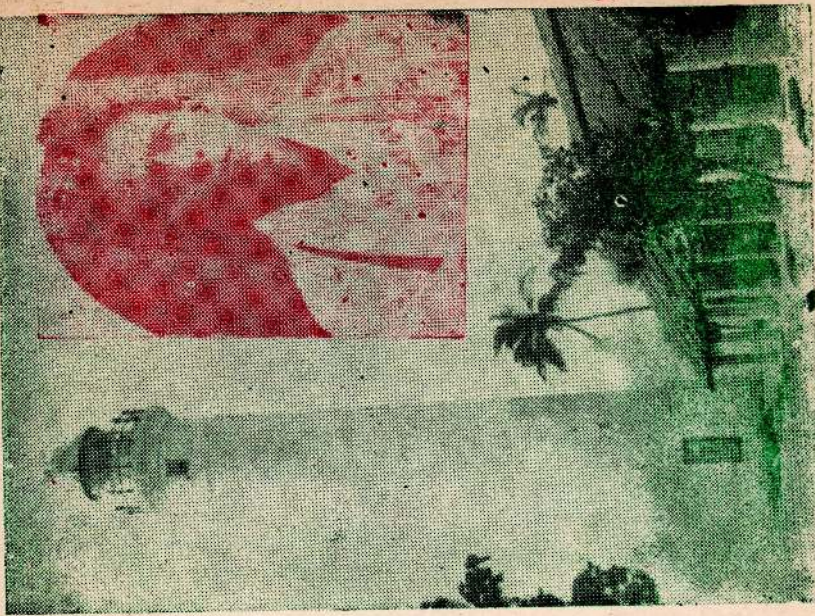
அகில இலங்கை வெடியரசன் அறங்காவற் சபை:-

இவ் அறங்காவற் சபையின் காரைநகர்ப் பிரிவு அங்கத்தவர்களாக அநேகர் இருப்பதுவும் விஷ்ணுபுத்திரர்சின் வரலாற்றுச் சிறப்பாகும். காரை — ஒரு செடி, ஒருசாதி பரம், ஒரு மீனின் பெயர், ஒருவகைச் சீலை, சுண்ணாம்புச் சத்து, பல்லிலுள்ள ஒரு வகைக்காவி, ஊமத்தைப் பாகல் வெள்ளாடு — சாகம் என்பதுவும் வெள்ளாட்டைக் குறிக்கும் தீவுப்பகுதியில் வெள்ளாட்டுப் பட்டிஇருந்ததாக யாழ்ப்பாச் சரித்திரம் கூறுகின்றது.

குகன்குலத்தவர்: விஷ்ணுவின்பெயரான கண்ணன், கிருஷ்ணன், கோலீந்தன், கோபாலன், கோகுலன், இராமன், மாயவன், பார்த்தசாரதி, பெருமாள் என்ற நாமங்களைக் கொண்ட பெயர்களுையே சூட்டியதுடன், பிற்காலத்தில் மலையாளத்தில் இருந்து வந்தவர்களும் ஐயநாரின் பெயர்களுையே கொண்டவர்களாய் இருக்கின்றனர். பெருங்கடலோட்டிகள் நடுக்கடலில் பலத்த காற்று வீசும்போது “ஐயனாரே அபயம்” என்று கூறுவது வழமையில் இன்றும் உள்ளது. இங்கிருந்து குடியேறியோர் மட்டக்களப்புப் புத்தளத்திலும் இதே பெயரைச் சூட்டி வாழ்ந்தனர் என்பது புரையுள்ளது. இவர்களின் பழக்கவழக்கங்களுடன் மலையாளப் பழக்கவழக்கங்களைச் சேர்ந்து மறுமக்காத்தாயம் அலியாசந்தானச் சட்டம்சேர்ந்து தேசவழமை என்னும்சட்டம்தோன்றிற்று. 1705 இல் சைமன்துரை ஆங்கிலத்தில் சட்டமாக்கினார் பெண் வழிப் பெயர்களான வள்ளிமேன், இராமிபேரன், இராமிகன் என்ற டேச்சுக்களும் தாய்லனி உறவும் கொண்டதாயிற்று. ஒவ்வோர் புதுவருடப்பிறப்பன்றும் பால்முட்டி, தயிர்முட்டிச் சாத்துப்பட்டி ஊர் உலாவாக வலம்வந்து போர்அடிக்கும் நிகழ்வும் சினுமான் கரக, மேள தாள நடனங்களும் புத்தாடைகளில் டணம் முடிச்ச வீசி ஊக்கட்டுத்தும் கலைநிசும்ச்சிகளாகும். இங்கு முத்துக் குளிப்பது அற்றுப்போனபின் உழவுத்தொழிலில் ஈடுபட்டனர் என்பதற்குச் சான்றாகப் பரம்பரையாக இன்று வரை நெற்காணிச் சொந்தக்காரர்களாக இருந்து வருவதும் காரை மேற்கு நாகதம்பிரான் ஆலைய புதிர்ப் பொங்கல்களும் அர்வுலெட்டு, உபட்டி கூட்டல் குடுமிதித்தல் போன்ற நிகழ்வுகளில் ஈடுபட்ட நீக்கி உற்சாஸுட்டும் “பொலி பொலிய நாகதம்பிரான் பொலி” என்னவும் நீனைவுட்டும்.

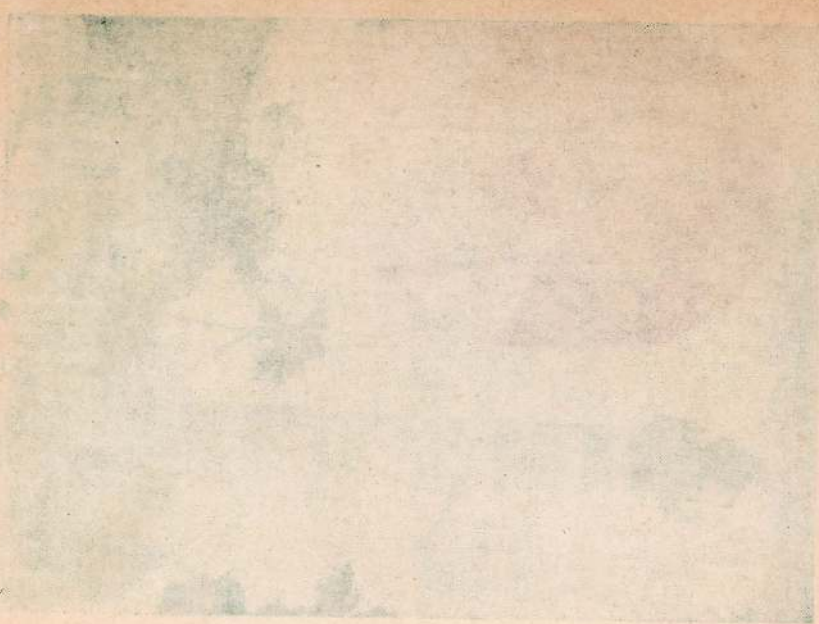

கொழும்புத்துறை எமது கழக உறுப்பினரும் பெரும் கடலோட்டி
 மாலுமியுமான அஷ்ஸ்திரேவியாவில் அமரத்துவம் எய்திய
சின்னையா சிவலோகநாதனுக்கு
 எமது அஞ்சலி

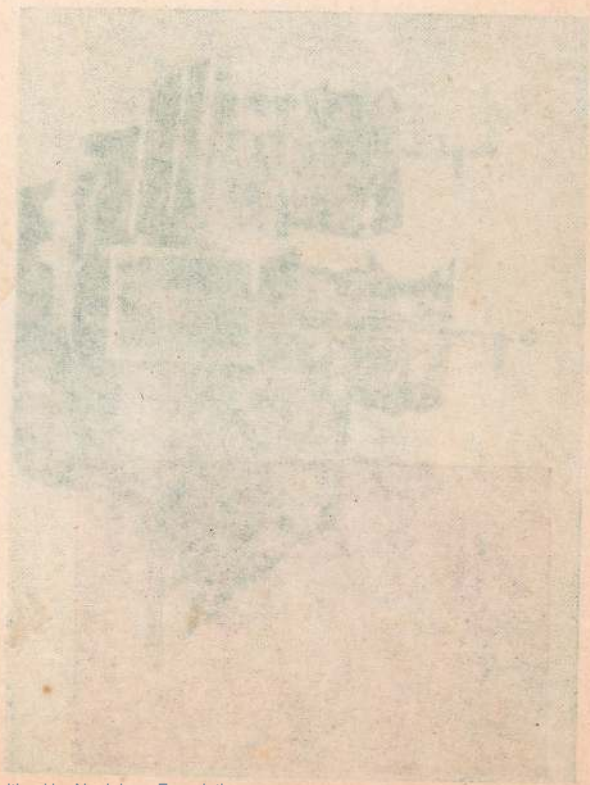

கோவளம்கலங்கரை விளக்கமும்பொறுப்பதிக்காரி விஷ்ணுபுத்திர
உயர் திரு சி. கிருஷ்ணபிள்ளையும்
 அவர் அரசினர் விடிதியம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

தொல்புரம்

நாகதீபத்தை அடுத்து வடநிலத்தின் தலைநகராய்த் தொல்புரம் அமைந்ததனை நூன்முகத்தில் அறிந்தோம். இத் தொல்புரமே வடநிலத்தின் தலைநகராய் இருந்தது என்பதனை, 1945 இல் பூமிசாஸ்திர நூல் எழுதிய ஆசிரியர் காரைநகர் திரு. சண்முகரத்தினம் தனது நூலில் உறுதிப்படுத்தியும் உள்ளார். இந்திரன்பொன்னகர்தொட்டு தீவுப்பகுதிகளில் ஆட்சி செய்தான் எனவும்; பொன்னகர் ஆகிய தொல்புரத்திலே இந்திரன்மகன் சயந்தன் ஆட்சிசெய்தான் என்றும், குரபத்மன் மகன் பானுகோபன் இவனை வென்று, இந்நகருக்குத் தீமூட்டி மகேந்திரபுரம் சென்றான் எனவும் புராணக்கதைகள் உள்ளது. தொல்புரத்தை மையமாகக்கொண்டு வீரநாயணன் ஆட்சி செய்த காலத்தில், அங்கு சதுரங்கமணல், மாளிகையடைப்பு போன்ற பெயர்கள் வழங்கிவந்ததனைப் பழைய உறுதிகளிலும் கர்ணபரம்பரைக் கதைகளிலும் காணலாம். வீரநாராயணன் ஆட்சிக்காலம் முடிவடைந்தபின் தொல்புரத்திற் குடியேறிய மக்கள் இக்கிரமேத்தைப் “பழையபுரம்” என வழங்கினர் (தொன்மை — பழைமை; புரம் — நகரம்) பேச்சுவழக்காலும், உண்மை அடிப்படையாலும் பழைமை — தொன்மையாக்கி காலப்போக்கில் “தொல்” என்ற அழகு எழுச்சிபெற்று தொல் + புரம் = தொல்புரம் (Ancient — Puram) என இன்றும் வழங்கப்படுகிறது. ¹ ஆசிரியர் யோன் பழய — தொல் — முன் முன்குரர் என்றும் ஆராய்ந்துள்ளார்.

வீரநாராயணன், தொல்புரம், வட்டுக்கோட்டை, கோட்டையாவத்தை, ஆனைக்கோட்டை, பொன்னகர் போன்ற இடங்களுக்கும்; அவன்தப்பி விளங்குதேவன் வடசுழி புரம். திருவடிநிலை, புனியந்துறை ஆகிய சிற்றூர்களையும் வெடியரசனின் கீழ்ச்சிற்றரசர்களாகக்கி. பி. 2ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை ஆட்சி புரிந்தது நாமறிந்ததே! புவியியல் அமைப்பில் மற்றய இடங்களைவிடத் தொல்புரம் உயர்ந்ததாய் இருந்தமையால், அங்கு “அரசமுல்லையையும்,” ஆனைக்கோட்டை, கோட்டையாவத்தை வட்டுக்கோட்டை, ஆகிய இடங்களில் “காவல்முல்லை” யையும், சங்கானையில் “பூத்தமுல்லை” யையும், கீழ்க்கரையாம் பொன்னையிலை “சமயமுல்லை” யையும் வடமுலையான நெல்லியானில் “நெல்லியமுல்லை” யையும் அமைத்தனர்.

1 The prefix ‘Palaya’ means that the days of glory had passed and should be taken in the same sense as ‘tol’ in TolPuram and ‘mun’ in mutkuhar of today

இத் தொல்புரமும் காரைதிவு முதல் பூநகரிவரை ஆதியில் ஒரே நிலப்பரப்பாய் இருந்தது. பின்னர் ஏற்பட்ட சடல்கோள்களினால் தற்போதுள்ள பரவைக்கடல் தோன்றியிருக்கவேண்டும். காரைநகரின் கிழக்குப்பகுதியிலும் பூநகரியிலும் பொன்னுலையம் என்ற கிராமம் உள்ளதனால் ஆதியில் இம்மூன்று பிரதேசமும் ஒரேநிலப்பரப்பாய் இருந்திருக்கலாம். இன்றும் பருவகாலத்திற்கேற்ப பொன்னுலைப்பகுதி மந்தைகள் காரைநகருக்கும் காரைநகர் சிலன்கோவில் மந்தைகள் பொன்னுலைக்கும் இப்பரவைக்கடல் வழியாகவந்து புல்மேய்வதும் இதற்குச் சான்றுபடும். தொல்புர விஷ்ணுபுத்திரர்களால் பெரியம்மன், சின்னம்மன் என இரு அம்மன் ஆலயங்கள் அன்றுதொட்டு வழிடப்பட்டு வருகின்றன. பெரியம்மன் எனப்படும் வழக்கம்பரை அம்பாள் ஆலயம் ஆதியில் விஷ்ணுபுத்திரர்களால் கண்ணகை அம்மனாக வழிபடப்பட்டு, காலப்போக்கில் ஆட்சியாளரின் கெடுபிடிகளால் அம்மன் ஆலயமென வழங்கப்படலாயிற்று என்பர். சின்னம்மன் எனப்பட்ட தொல்புரம் மத்தி சொட்டடியம்பதி ஸ்ரீ ஆதிமுத்துமாரியம்பாள் ஆலயம் இன்றும் அப்பகுதி விஷ்ணுபுத்திரர்களாலேயே பரிபாலிக்கப்பட்டு சகல சைவக்கிரியைகளும் விழாக்களும் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகின்றன. தொல்புரம் கிழக்கில் மறவர் தோட்டம் எனத் தோப்புகளும் உள.

மேலும் இக் கிராமத்து விஷ்ணுபுத்திரர்கள் பலதரப்பட்ட தொழில்களைச் செய்பவர்களாகவும் அரச ஊழியர்களாகவும் சிறந்துவிளங்குகிறார்கள். இந்நூல் லெளயிட்டாளர்களான “ஈழம் வெடியரசன் கலாமன்றமும்” தனது தலைமைச் செயலகத்தைத் தொல்புரத்திலேயே கொண்டிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகு சிறப்புகளைக்கொண்ட தொல்புரத்தின் ஆதிகால அரசாட்சியின் சிறப்பினைக்கண்ணே, அதனைச் சூழவுள்ள கிராமங்களின் இருகுறி, காரணப்பெயர்களை இங்கு நோக்குவோம்.

பொன்னுலை:- பொன்னினுடு புரந்திடுமென்னன் (பாயிரப்படலம் 5) இப்பிரதேசத்தைப் பொன்னகர், பொன்னிநாடு, கவர்க்கம் என ஆதியில் வழங்கினர். இமையவர் வசித்ததும், இந்திரன் பிறந்ததும் இந்நாடே என்றும், இதனால் கவர்க்கத்தின் வாயில் பொன்னகர் என்றனர். கூராமை பொன்னுமையாகி ஆலயம் அமைத்த இடமாகையால் பொன்னுடு+ஆலயம்—பொன்னுலை ஆகியதென மூதாதையர் கூற்று. இதனாலேயே வீரநாராயணன் இவ்விடத்தைச் சமயமுல்லையாகத்தேர்ந்து அங்கு எழுநிலைமாடம் அமைத்தான். இவ் வீரநாராயணன் வழித்தோன்றலாகிய தொல்புரத்து விஷ்ணுபுத்திரர்களால் இவ்வாலயம் 17 ஆம் நூற்

ஆண்டுவரை பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்தது. இறுதியாகப் பரிபாலித்துவந்த “தாவீதிச் சட்டம்பியார்” என்பவர் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கேர்ந்து நவாலியில் திருமணம்செய்து அங்கேவாழ்ந்து வந்ததனால், இவ்வாலயம் பரிபாலனமின்றிப் போகவே அவ்வூர் மக்கள் இவ்வாலயத்தைப் பரிபாலிக்கத் தொடங்கினர். இன்றும் இவ்வாலய கொடித்தம்பப் பொறுப்பையும், விஷேட உற்சவமாகிய வேட்டைத் திருவிழாவையும் விஷ்ணுபுத்திரர்களே நடாத்தி வருகின்றனர். மேலும் இவ்வாலயப் பூர்வீகவரலாறு சிற்பவடிவில் தற்போதுள்ள புதிய சித்திரத்தேரில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வீரநாராயணன் தனதுசதுரங்கப்படைகளை அமர்த்திய இடமும்இதுவே. இகனால்இப்பகுதி சதுரங்கமணல் ஆயிற்று. இப்பொன்னகர் நாராயணனைத் தரிசித்து அனுக்கிரகம் பெறும் அடியார்கள் சொர்க்கத்தை அடைந்தவர்கள் என தஷ்ணகைலாயபுராணம் கூறுகிறது. இப்பொன்னகரையும் தன்னகத்தே கொண்ட தொல்புரம் வலிகாமம் மேற்கு — சங்காஷி கோவிற்பற்று — தொல்புரம் இறை — பொன்னாலை என்றே 1987வரை வழங்கப்பட்டு வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

முளாய்:- முளாய் என்பது சேரநாட்டுச் சொல். சேரநாட்டின் 14 இனத்தவர்களில் பத்து இனத்தவர்கள் இங்கு வந்து குடியேறினர் என யா. கு. - பக்கம் 11 இற் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆசியாவிலேயே முதன்மையான கூட்டுறவு வைத்தியசாலையும் கூடவே வடஇலங்கை [தனியார்] மருத்துவக்கல்லூரியும் இங்கேயே அமைந்துள்ளது.

கோட்டையாவத்தை:- வீரநாராயணனின் கோட்டை அமைந்த இடமே இன்று கோட்டையாவத்தை எனலாயிற்று. வீரநாராயணன் உலாவிய தோட்டம் வீராவத்தை என இன்றும் அழைப்பதை நாம் காணமுடிகிறது.

பத்துளைக்கேணி:- வீரநாராயணனின் யானைப்படைகள் இவ்வழியால் வரும்போது, சுமார் பத்து யானைகள் ஒருங்கே நீர் குடிக்கக்கூடியதடாகம். பிற்காலத்தில் ஓடிவிப்பாரற்றுத்தூர்ந்து போயிற்று. வீரநாராயணனின் யானைப்படை வலிமைபற்றி சேதுநாட்டு மன்னனும் பொருமை கொண்டான் என யாழ்ப்பாணக் குடியேற்றம் பக்கம் 14 இற் கூறப்பட்டுள்ளது.

பண்ணாகம்:- இந்தியாவில் ஆலங்காட்டுப்பகுதியில்வந்தாக்கில் வசித்த அடியான், புடியான் ஆகிய இருவரும் திருவடிநிலைவந்து வசிக்க; அங்கு இருந்த விஷ்ணுபுத்திரர்கள் இவர்களைக்

கொண்டுலந்து குடியமர்த்த, தாம் புதிதாகக் குடியேறிய இடத் திற்கு அவர்கள் இட்ட பெயரே பண்ணாகம். அவ்விருவர்களின தும் சந்ததியினரே அங்கு இப்போ வாழ்கின்றனர் என்பது கர்ணபரம்பரைக் கதை. அடியான், புடியானைத் தொடர்ந்து மேலும்பலர் இங்குலந்து குடியேறி, விஷ்ணுபுத்திரர்களது காணி களை வாங்கினார்கள். அண்மையிற்கூட, சங்கானையில் தற்போது லசித்துவரும் திரு. கோவிந்தர் என்பவருக்குச் சொந்தமாகப் பண்ணாகத்திலிருந்த (வைரவர் ஆலயமும், மாதர்சங்கமும் அமைந்த)காணியைஅவ்வூரவர்க்குவிற்றமை இதற்குச்சான்றாகும்

வழக்கம்பரை:- வீரநாராயணன் தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட பிர தேசத்தில் வாழும் மக்களின் வழக்குகளையும் பிரச்சினைகளையும் விசாரித்து நீதிவழங்கிய இடம். நீதிதேவதையாகிய கண்ண கியை (பெரியம்மனை) நினைந்து அம்பாள் சந்திதானத்தில் இவ் விசாரணைகள் நடைபெற்றன. இவ்வாலயத்தைச் சூழவுள்ள காணிகளின் உறுதிகளில் “முக்குவர் தேம்பு” என்ற வாசகம் இருப்பதனை நோக்குக.

சத்தியக்காடு:- நீதி விசாரணையின்போது சத்தியம் செய்வதற் கென ஒதுக்கப்பட்ட இடம். இங்கு அமைந்த காளிதேவியை நினைந்து சத்தியம் செய்யப்படும்.

காளாவிக்காடு:- ஆதியில் அரண்மனை காக்கும் காவலர் குடும் பங்கள் வசிப்பதற்கெ ஒதுக்கப்பட்ட இடமாகும்.

கழிபுரம்:- சோழநாட்டுப் போர்வீரர்கள் வாழ்ந்த இடமும், திருவடிநிலை வந்திறங்கிய பக்தர்கள் தங்கவசதியும் நீராட ஏழு கின்றும், கேணிகளும் அமைக்கப்பட்ட இடமும் இதுவே. விஷ்ணுபுத்திரர்கள் ஆதியில் இங்கு பிள்ளையார், ஐயனார் ஆல யங்களைக் கட்டினர் என்றும், இவ் ஐயனார் ஆலயத்தின் பெயரில் அதிகவிளைநிலங்கள் இருந்ததாகவும், அன்னிய ஆட்சிக் காலத் தில் இவ்விளைநிலங்களின் தோம்புகளைச் சிலர் சூறையாடியதா யும் கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் உள. இன்றும் இவ்விரு ஆல யங்களும் உள்ளன. இச் சழிபுரத்தின்வடபகுதியையே வெடியரச னின் வீரத்தம்பியான விளங்குதேவன் ஆட்சிபுரிந்தான். இங்கு வாழ்ந்தவரும் விஷ்ணுபுத்திரர்கள், 1915 ஆம் ஆண்டிலேதே “குகன்குல பஞ்சாயத்தை” ஆரம்பித்து, அதன் நீதிவழவாய சேவையினால் தமது பிணக்குகளைச் சுலபமாகத் தீர்ப்பதன் மூலம் ஒற்றமையாய் வாழ்ந்துவருகிறார்கள். இங்கு வாழும் விஷ்ணுபுத்திரர்கள் அரச சேனாதிபதிகள் வழிவந்தோராயும்

சிறந்த கடலோட்டிகளாயும், கடல்வள ஏற்றுமதியாளர்களாயும் மற்றும் பலதுறைகளிலும் சிறந்து விளங்குகின்றனர். இவ்வூர் மக்களின் கிறப்புப்பற்றி எம். டி. ராகவன் தனது Cultural of Ceylon என்னும் நூலிற் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் சுழிபுரப்பகுதியில் இருந்த 1000 பரப்புக்கு மேற்பட்ட தென்னை, பனைகளைக்கொண்ட நிலப்பரப்பை, ஆதியில் அதுதான் குலத்தவர்க்கே உரியதாகவிருந்தது என்பதனை விசாரணைகள் மூலம் உறுதிப்படுத்திய வைமன்துரை என்ற ஆங்கிலேய அதிகாரி 1905 ஆம் ஆண்டில், மீண்டும் அந்நிலத்தைச் சுழிபுரம் குகன் குலச் சங்கத்திடம் ஒப்படைத்தார். இவர்களால் புதிதாக அமைக்கப்பெற்ற பிரமாண்டமான ஐயனார் ஆலய கும்பாபிஷேக நன்னாள் வெகுவிரைவில் நடைபெறவுள்ளது.

நெல்லியான்:- இவ் ஈழம் கற்பூமியாய் இருந்தகாலங்களிலும் அது பண்படுத்தப்பட்ட பின்னரும், இறக்குமதி செய்யப்பட்ட நெல் மற்றும் தானியவகைகளைக் களஞ்சியப்படுத்திய இடம். உசுமன்துறை; சேந்தான்னாள் (சேந்தான்கரை சேந்தான்பிட்டி): இப்பகுதிகளின் சிற்றரசர்களாகவிருந்த “உசுமன், சேந்தான்” ஆகியோர், பாண்டுகுவின் விசாரணையின்பின் தமது குடிமக்களுடன் ஒருபகுதியினர் தம்மினத்தவர்களான குகன்குலத்தவர் வாழ்ந்த தொல்புரம், சுழிபுரப்பகுதிக்கும் ஏனையோர் மட்டக்களப்பிற்கும் குடிபெயர்ந்தனர். பின்பு இங்கு குடியேறிய மக்கள் அவர்களின் பெயர்கொண்டு அவ்விடங்களை அழைக்கலாயினர். புளியந்துறையும் இது போன்ற நிகழ்வே! புளியந்துறை — புளியந்துறை என மருவியது. இவ்வூர் மக்களே மட்டக்களப்பு சென்று தாமிருந்த இடத்தைப் புளியன்திவென அழைத்தனர். இதுமட்டக்களப்பு நகரின் ஆதிப்பெயர். இவ்வூர்ப் பெயர் சேரநாட்டிலும் இருப்பதனையும் இதிலிருந்து மக்கள் கூட்டத்தின் பரவல்பற்றியும் ஆராய்ச்சியாளர்கருத்திற்கொள்க.

சில்லான்:- அரசபடைகளுக்கு வேண்டிய படைக்கலன்கள் தயாரிக்கும் சிறு சிறு ஆலைகளைக்கொண்ட இடம்.

பண்டத்தரிப்பு:- ஆதிகாலத்தொட்டு மக்கள் தமது பொருட்களைப் பண்டமாற்றுச்செய்த இடம்.

வடலியடைப்பு:- ஆதியில் பண்ணாகத்திற் சீரும்சிறப்புடனும் வாழ்ந்த விஷ்ணுபுத்திரர்கள் சிலசமூகப்பிரச்சினை காரணமாய்த் தமது நிலபுலங்களை விற்று வடலிகள், பனைகள் நிறைந்த பகுதியிற் குடியேறினர். அவ்விடம் வடலியடைப்பு எனலாயிற்று.

சித்தன் கேணி:- படையானைகள், குதிரைகள் நீர்குடிப்பதற்காகச் சித்தன் என்பவனால் வெட்டப்பட்ட கேணி அமைந்த பகுதி. வையாபுரியின் சீடனான சித்தரும் வாழ்ந்த இடமென்பர் சிவர். **சங்கானை:-** வெடியரசனின் யானைகள், குதிரைகளுக்கு சங்குவனையல்களை அணிவித்துவிழாஎடுத்தஇடம் [சங்கு+யானை--சங்கானை].

சங்கரத்தை:- கடலிற் பெற்ற சங்குகளை சங்குவேலி, சங்குப் பிட்டி, சங்குவெளி ஆகிய இடங்களிற் காயவைத்தபின், இங்கு அமைந்த ஆலைகளில் அவற்றை அறுத்து அலங்காரப் பொருட்கள் செய்தனர். சங்கு அறுத்த இடமாயினால் சங்கரத்தை எனலாயிற்று. வனையல் என்ற காப்பின் பெயர் சங்குவனையல் என்பதனால் ஏற்பட்ட பெயராகும் சங்கு வழியல் அணிந்தால் ஆரோக்கியம் உண்டாகும்.

வட்டுக்கோட்டை:- வட்டுடை அணிந்த போர்வீரர்களைக் கொண்ட கோட்டையெய வீரநாராயணன் இங்கு அமைத்திருந்தமையால் வட்டுக்கோட்டை எனப் பெயர்பெற்றது. இங்கு விஷ்ணுபுத்திரர்கள் பெருமளவில் வாழ்ந்துவருவதுடன் அருள்மிகு பிரமனாச்சிதோட்டத்துக் கற்பகவிநாயகர் ஆலயத்தையும் நேரந்தவறுது பூசைகள் நடத்திப். பரிபாலித்து வருகிறார்கள். அண்மையில் வெளியிடப்பட்ட இவ்வாலயக் கும்பாபிஷேகச் சிறப்புமலரில் இவ்வாலயத்தின் சிறப்புக்களையும் மகிமையையும் காணலாம். இங்கு வாசகவட்ட இளைஞர் சமூகமேவையாறுகின்றனர். மேட்டு நிலப் பயிர்களாக வெண்காயம் கொழுந்து முதலியன அதிகம் பயிரிடப்படுகிறது. இங்கு வாழ்மக்கள் மலையாளத்துச் சிற்பவல்லுனர்களிலும் டார்ச்சச் சிறந்த சிற்பிகளாகவுள்ளர். உதாரணமாக, சிற்பி ச. கணேசமூர்த்தி அவர்களைப்பற்றிய அண்மையில் சஞ்சீவியில் வெளிவந்த சிறப்புக்கட்டுரை இதனை வலுப்படுத்தும். **கோட்டைக்காடு:-** வீரநாராயணன் கோட்டைக்காடு மருவிக் கோட்டைக்காடு என வழங்கப்படுகிறது. வட்டுக்கோட்டைக்கு அருகே ஆதியிற்காடாக இருந்தஇடம். இது வீரநாராயணன் வேட்டையாடிய காடாகும்.

அராலி:- வேலனை, சரவனை, நாரத்தனை மக்கள் கடலருகில் அராவனையாக வந்து ஏறிய துறைமுகம் அராலித்துறைமுகமானது. இத்துறைமுகத்திற் தீவுப்பகுதிகளிலிருந்துசங்கரத்தைக்குக் கொண்டசெல்லும் சங்குகள். பெருமளவில் இறக்கப்பட்டது. ஐரோப்பியரும் இத்துறைமுகப் பயன்படுத்தியதற்கு, அவர்கள் என் சட்டடங்கள் ஆதாரமாய் உள்ளன. இங்கு மலையாளக் காடு ஐயூர் அராலிக் பூக்கில் இருப்பதுடன் மூலஸ்தானத்தில் சிலம்பும், பிரம்பும் உள்ள பழமை அம்மன் ஆலயமும் உள்ளது.

நவாலி:- வீரநாராயணனின் ஆணைக்கோட்டையை அண்மித்த ஒரு கி - மீ தூரத்தில் அமைந்த இடம் நவாலியாகும். இதனால் வெடியரசன் வழித்தோன்றல்கள் இன்றும் இப்பகுதியில் சிறப்புடன் வாழ்ந்து வருவது ஆராய்சியாளர் கவனத்திற்குரியதாகும். சங்கநாகர், முக்குளிநாகர் ஆகியில் சங்கும், முத்தும் குளித்தனர் என்பதற்கிணங்க அவர்களின் வழித்தோன்றல்கள் மன்னார் ஈறுகவுள்ள உலகளாவிய ஏற்றுமதி வாணிபத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். திருவாளர்கள் செல்வராசா, இராசையா, சுசுந்த சீலன் ஆகியோர் ஜனாதிபதி விருதுபெற்ற ஏற்றுமதியாளர்களானதும் சிறப்புடையதொன்றே. 28-1-1988 இல் ஈழநாட்ப் பத்திரிகைச் செய்திப்படி வடமாகாணத்திலிருந்து பங்களாதேசத்திற்கு பலதரப்பட்ட சங்குப் பொதிகள் 300 ஏற்றுமதியானதென்பதனால் தொடர்ந்தும் சங்குகள் ஏற்றுமதியாகிறது என்பது உறுதியாயிற்று. இங்கு வை எம். சீ. ஏஸ்தாபனமும், சைவ மன்றங்களும் ஒன்றிணைந்து மக்கள் கலாச்சாரத்தில் அரும்சேவை செய்து வருகின்றன. மறைந்த அமரர் சின்னப்பாக்கிழாக்கரின் சேவையை நினைந்துத்த அவர் பெயரில் ஒரு வீதி உள்ளது. இவ் வெடியரசன் நாடகத்தைப்பாடிய புலவர் வயிரன் இராமு அவர்களும் "கல்லாதான் கற்றகவி" என்ற மொழிக்கேற்ப அன்று பாடிய பாடல்கள் இன்றும் சிறப்புடையதாயும் எமக்கு ஆதாரமாயும் அமைந்துள்ளது. மேல்நாடுகளில் பெரும் ஆராட்டாளர்களாகிய யும் அறிவாளிகளாயும் இவர்களில் அனேகர் விளங்குகின்றனர். 1981 ஆணைக்கோட்டை அகழ்வாராய்ச்சிகள் வெடியரசன் காலத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

நவாந்துறை:- நாவாய்கள் நிறுத்திய இடம் நாவாந்துறையாயிற்று. பாட்டாளி மக்கள் சங்கு, முத்துக்களைப் பண்டமாற்றுச் செய்து வெடியரசனின் குடிமக்களுடன் ஒன்றிஇணைந்து ஏற்பட்ட மக்களே சோனகர் என்று எமது முன்னோர் கருத்தாகும். எங்கெங்கே வெடியரசன் கடல்வணிகர் இருந்தனரோ அங்கெல்லாம் இவர்களும் குழற்பிட்டும்பாவும், தேங்காய்ப்பூவும் போல ஒற்றுமையாய் அருகருகே வாழ்ந்தனர் என ஆதாரங்கள் உள்.

யாழ்ப்பாணம்:- இராவணன் இறக்கச் சித்திராங்கனென்னும் கந்தருவன் இராவணன் வீணையுடன்வந்து கிரிமலைச்சாரலில் வீணைகாணம்பாடி நகராக்கி காந்தருவநகர், வீணைகராக்கியநகர், வீணைகாணபுரம் ஆகத்திறேதாயுக காலத்திலும், நாகத்தீவு, எருமைத்தீவு எனக் கலியுகத்திலும் தபனியப்பார், பொற்பூமி, பெரந்தரை சுவர்க்கலோகம், சுவர்க்கம் என்றனர் பண்டையோர். "றங்கியது தபனியப்பா ரதனைச் சூழ்போய்த்

தடம்'' (அ. கோ. ப. பக்கம்- 58) ''நாகமேலிருந்து மாற்றானுண்
ண்ணை குமரனேபோல்'' (திருவிளை 99) நாகர் - நாகம்-சுவர்க்கம்-
நாகநாடு - யாழ்ப்பாடிநாடாயிற்று. இறுதியில் நாகர்ஆட்சியின்
பின் வாலசிங்கமகாராசன் [நரசிங்கமகாராசன்]கி- பி. 950வரை
மாருதப்புரவல்லியின்பின் செங்கடகநகர் கதிரைமலை ஆட்சியில்
சோழக்கவி வீரராகவன் [குருடர்] யாழ் இசைத்து பிரபந்தம்
யாடி அரசனை மகிழ்வித்து யாழ்ப்பாணம் அமைத்தான். என்
பர் சிலர். எல்லாளன் ஆட்சியில் [கி. மு. 205 இல்] அனுராத
புரத்தில் அந்தகர் முகத்தில் அரசர் விழிக்கலாகாதென்று
திரைமறையில் ''நரை கோட்டிளங்கன்று நல்வளநாடு நயந்த
ளிப்பான்''..... ''நிரை போட்டிருத்தனை யேலேல் சிங்ககிரா
மணியே'' எனப்பாடி யாழ்ப்பாணம் அமைத்தான் என்பர்சிலர்.
இவ்விரு நிகழ்வுகட்கும் இடைக்காலம் சுந்தேசத்துக்குரியதாகை
யால் யாழ்ப்பாணவரலாற்று ஆசிரியர் ப. 49-80 வரையில் யாழ்
என்பது மனிதஉடம்பே இவ் ஆன்மா யாழ் என்னும் உடம்பில்
நூற்றுக்கணக்கான நரம்புகளுக்கூடாக இசை எழுப்பும் நாக்கு
என்றும் உடம்பின் 96 தத்துவங்களையும் 32 ஆகவும் இவ் 32
நரம்புகளால் அமைந்த உருத்திர யாமே ஏலேலிங்கன் முன்
வாசித்தான் என்பர். இதனால் 32 வட்டமாக யாழ்ப்பாணத்தை
பிரித்து ஆண்டான் என்றும், பறங்கிஉரும் 32 கோயிற்பற்றுக்
களை வகுத்து 32 தேவாடையங்களையும் அமைத்தனர். இவ்32
வட்டங்ளும் நாக்காகிய யாமுக்கு 32பற்கள் பாதுகாப்பதனால்
ஞானிகள் யாழ்ப்பாணம் என்றனறென்றும் யாழ் பாடிய கதை
மகாபாரதத் திரிதராட்டினன் சரித்திரப்போல் மாயையோடு
ஆன்மா சேர்ந்தநிலை குருடனாகவும், ஞானவழியின்படி தன்
பேற்றைச் (பரிசை) சுழிமுனைக் கதிரைமலையிற் பெற்றதும் அரண்
மனைத் திரைச்சீலை நீக்கிய நிசழ்வு கிறிஸ்த்து சிலுவையிலிட்ட
போதுதிரைச்சீலை இரண்டாகக் கிழிந்ததை ஒக்கும் திரைச்சீலை
மாயை நீங்கி ஆன்மாமுடம்பாகிய யாழைவிட்டுச் சுழிமுனையை
நோக்கிச் செல்லும் தத்துவக்கதையே என்றும், யாழ்ப்பாணர்
மூவகைப்பாணிகள் ஒருசாரார் என்றும் ''துடியன் பாணன்
பறையன் கடப்பனென்றிற் நான்கல்லது குடியுமில்லை'' [225]
என்னும் பாடலால் கடல்வளத்தை நம்பியிருந்த யாழ்ப்பாணர்
கள் ஒருகாலங் குடியிருந்தவிடம் யாழ்ப்பாணம் என்பதே
பொருந்தும் எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார் பக்கம் 79 இல். எதுஎவ்
வாறாயினும் சங்ககால நூல்களிலும் இப்பாணர்கள் மென்னில
மக்கள் என்றும் அரசனின் ஆலோசகர்களாகவும், மெய்க்காவ
லாளராகவும் இருந்தனர் என்பதனை அறியக்கூடியதாகவுள்ளது
மதுரையில் வெளியிடப்பட்ட க பு. ம பக்கம் 90இல் இலங்கையை
யாழ்ப்பாணத்தினது பெயர்போன பகுதியாகிய தம்பலைப்ப

மறைந்த மன்ற முன்னோடிகட்கு எமது அஞ்சலி

திரு. கோ. கிருஷ்ணர் (ஆசிரியர்)
தொல்புரம்

திரு. கா. சின்னத்துரை (ஆசிரியர்)
தொல்புரம்

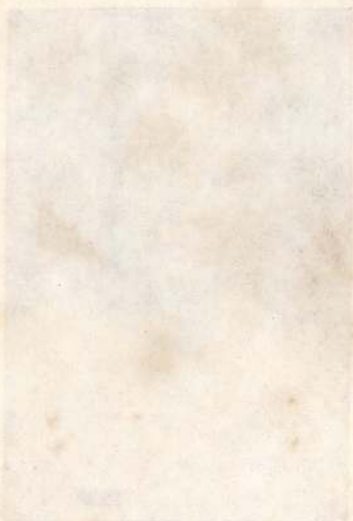
திரு. நாகநாதர்-செல்லர்
(சாமியார்)
வேலணை

திரு. கி. சிவசுப்பிரமணியம்
(தச்சத் தொழில் அதிபர்)
வட்டுக்கோட்டை

சுப்பிரமணியர் ஐயங்களைத் தீர்த்து

வினாக்கள் பதில்கள்

(மேலே) சுவாமிநாதர். 1. வினா
- வினாக்கள்

(மேலே) சுவாமிநாதர். 2. வினா
- வினாக்கள்

(மேலே) சுவாமிநாதர். 3. வினா
(மேலே) சுவாமிநாதர். 4. வினா
- வினாக்கள்

(மேலே) சுவாமிநாதர். 5. வினா
(மேலே) சுவாமிநாதர். 6. வினா
- வினாக்கள்

தியின் பெயராலும் இலங்கை வாசிகளை முற்குகரின் பெயராலும் கிரேக்கர் வழங்கினர். Taprobane தம்பபபணை - தம்பபபதி I — ழ. palaeogoni பழைய உகன் — முன்உகன் முற்குகன் என்றும் ஆதாரங்காட்டியுள்ளார். யாப்பானே, யாப்பாபட்டுனே என்றும் சிங்களத்தில் வழங்கிய பெயர் மருவியிருக்கலாமென எஸ். டபிள்யூ. குமாரசுவாமியும், சுவாமிஞானப்பிரகாசரின் கருத்தாகும். சரியான முடிவுகாண வாசர் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கவனத்திற்குரியதே எதுஎப்படியானாலும் போத்துக்கீசர் பண்ணையில் கோட்டையைக் கட்டியதும் யாராலும் காணமுடியாமற்போக அடர்ந்தகாட்டில் வேட்டைக்குப்போன சங்கிலியரசன் காட்டு மத்தியில் கோட்டையைக் கண்டதனால் அப்பகுதி ஆதியில் காணப்பகுதியாயிற்று என்பது புலனாகும். மீண்டும் விபரங்கட்கு வட ஈழம் நோக்குக.

பறங்கித்தேரு:- யாழ்நகரில் பறங்கியர் வாழ்ந்த இடம் பறங்கித்தேரு ஆயிற்று குகன்குல மக்களான இவர்கள் இடையில் ஏற்பட்ட ஆட்சியாளர்களின் அழைப்பால் 1624 இல் புதுமை மாதா கோவிலில் மூன்று திருமுழுக்குச் சடங்கில் முதலிமார் தளபதிகள், ஆராச்சிகள், தலைவர்கள், கோவிற்பிராமணர் களுமாக 230 குடும்பங்களும் இன்னும் சில பிரமுகர்களிலே 9 கிராமங்களின் தலைவரான 9 'பட்டங்கட்டிகளும்' ஞான முழுக்குப் பெற்றனர் எனச் சுவாமி சா. ஞானப்பிரகாசர் யா.க தி. சரித்திரச் சுருக்கம் ப. 10-ல் குறிப்பிட்டுள்ளதனால் பட்டங்கட்டிகள் என்பதும் சனசூரியசிங்ஸையாரியனால் குகன் குலத்தார்க்கு வழங்கிய கௌரவப் பட்டமென்பதை மீண்டு ஆராய்வோம். 17ம் நூற்றாண்டிலும் இவர்களை கிராமங்கள் தோறும் தலைவர்களாக இருந்தனர் என்பது புலனாகின்றது. இங்கே இவர்களின் சந்ததியினரில் சிலர் கிறிஸ்தவர்களாக உள்ளனர். இவர்களில் அதிகம் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களானாலும் ஏனைய சைவக் கிராமங்களில் தம்மக்களோடு கலாசாரப் பண்பாட்டை விட்டுக்கொடுக்காது உறவாடி வருகின்றனர்.

கொழும்புத்துறை:- கொழும்புக்குச் செல்லும் பிரயாணிகளும் பொருட்களும் ஏற்றியிறக்கியதுறை கொழும்புத்துறையாயிற்று. இதனை 1937 அண்மை யுத்தக்காலத்தில் நடந்த போக்குவரத்து, அத்தியாவசியப் பொருட்கள் இறக்குமதியாலும் இத்துறைமுகம் சிறப்புப் பெற்றதாயிற்று. இங்கே காணப்படும் காணப்படும் மணலியம்பதி ஐயனார் அம்மன் ஆலயம் மிகவும் பழமையானதாகவும் வீர நாராயணன் தன் வெளிநாடு செல்லுங்கால் இவ்வாலயத்தைத் தரிசித்தே செல்வான் என்றும்

30-08-1986ல் ஈழநாட்டுப் பத்திரிகைச் செய்திமுறை அறியக் கூடியதாயிற்று. கொழும்புத்துறை இடைக்காலப் பெயராலும் ஆதிப் பெயர் "மணலியம் துறை" என்பர் சிலர். இங்கு சிறந்த கப்பலோட்டிகள் வாழ்ந்ததுடன் சிங்கப்பூர், மலேசியா, பர்மா போன்ற நாடுகட்கு எமது சிறந்த மரங்களால் செய்யப்பட்ட வத்தைகள் பெருமளவில் வர்த்தகம் செய்யப்பட்டது என்பதனைத் திரு. சங்கிலி வேலுப்பிள்ளை என்பவரும் 20ம் நூற்றாண்டு வரை இவ்வணிகம் செய்தமையால் புலனாகும். இவர் மகனே நடராசா. நீதிபதியாக இருந்தும் இவரது ஸ்தாபனத்தைக் கண்காணித்தும் வருகின்றார்.

கச்சாய்தனங்ளப்பு:- சாவச்சேரிப் பகுதியின் தென்பகுதியில் அமைந்த பிரதேசமாகும். பரவை ஆழமற்ற கடற் கரையைக் களப்பு என்று கூறும் வழக்கமாகையால் தனவழம் உள்ள களப்பு தனங்களப்பு என்றும் பெயர் பெற்றது. இங்கேயும் விஷ்ணுபுத்திரர்கள் உழவுத் தொழிலையே பிரதான தொழிலாகக் கொண்டுள்ளனர். இங்கே விஷ்ணுவின் பெயரைப் பொது ஸ்தாபனங்கட்கு அமைத்து விஷ்ணு சனசமூக நிலையங்கள், விஷ்ணு நூலகங்கள் உண்டுபண்ணி விஷ்ணுபுத்திரர்கள் அதிகமானோர் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவ்வூர்வழியே சங்கிலியைச் சிறை செய்யப் போர்த்துக்கேயர் வந்தார்கள் எனச் சரித்திரம் கூறும். பிற்பகுதியில் இப்பிரதேசம் தென்மறவர் ஆட்சிக்குட்பட்டது.

நாகர்கோயிற்சற்று:- வல்லிபுரக கோவில் ஈரூக முல்லைத்தீவு வரை பரந்திருந்த இப்பிரதேசத்தில் நாகர்கள் ஆதியில் வாழ்ந்தனர். என்பதனை நாகர் கோவில் வலுப்படுத்துகின்றன. ஆதி விஷ்ணுபுத்திரர்கள் எழுவாண்கரையில் துள்ளு மீனாக அவதரித்த மகாவிஷ்ணுவை வல்லிபுக் கோவிலில் வழிபட்டு வந்தனர் என்பதும் புலனாகின்றது. சேர, சோழ, பாண்டிய ஆட்சிக் காலங்களில் 96 குடும்பங்களில் இருந்து காலிங்கராயன், பல்லவராயன், மழவராயன், சேண்டைப்பிரியான், இராசாளி ஆர்சுத்தி, புதுவிராயர், பூதராயர், பதிராயர், சாளுவர், சேனாதிராயர், கண்டியர், பாலியர் களப்பாடி, மெனைய்தர், திருவாட்சி, மாலாணன், மழுவன் ஆகிய குடும்பங்கள் இங்கே குடியேறியதனைத் தொடர்ந்து இவ் இடப் பெயர் தென்மராட்சி ஆனது. சமரபாகுதேவன், வதிரிபாகுதேவன், வென்றிபாகுதேவன், குருளிபாகுதேவன், மணிவீரபாகுதேவன், சேற்கொடிதேவன், சிங்கபாகுதேவன் ஆகியோர் கரையூர்களைவிடக் குடியேறிய இடங்கள் இன்றும்

அவர்கள் பெயரால் வழங்கப்படுவதுடன் வடமராட்சி எனப் பட்டது. இங்குள்ள வல்லவெளி, தூலவெளி முதலாம் இடங்களில் “கள்ளர்கள்” ஒழித்திருந்து பிரயாணிகளுக்கு அதிகம் இடுக்கண்களைச் செய்துவந்தனர் இன்றும் “வல்லவெயிற் கள்ளர்” என்ற பேச்சு வழமையில் உள்ளது. ஸ்ரீடைத்துரை அவர்களுடைய காலம் வரை நீடித்ததினால் பிரயாணிகளுக்கு ஏழுமடம், குளம் கிணறு வசதிகளை ஏற்படுத்திச் சங்கரன், தினகரன் என்னும் இரு தலையாடிக் கள்ளர்களையும் விருந்தில் பிடித்து அம்பாநீ தோட்டைக்கு அனுப்பியதுடன் கள்ளர் கூட்டம் அற்றுவிட்டது என்றும் யா.வ.பக்.9ல் உள.

பருத்தித்துறை:- வட கடல் ஆதியில் மகாகாந்தார நதி என்று விளங்கிற்று. குணகாமம் என்ற கிழக்கு ஊர்த்துறை, இது மகாகாந்தார நதியின் கழிமுகத்தில் இருந்ததாக மகாவம்சம் (ப.64) கூற்று. இதற்கு மேற்கே கசாத்துறை இருந்ததினாலும் குணகாமம், பருத்திவளர்ப்பின் பின் பருத்தித்துறையாயிற்றுப் போலும். அங்கே விஷ்ணுபுத்திரர் தண்டயர் காளியப்பர் மகன் வி.கே. குமாரசுவாமி [80 வயது] சரஸ்வதிதேவி, பரமேஸ்வரி தேவி, பாக்கியலட்சுமிதேவி, போன்ற பல வத்தைச் சொந்தக் காறரையும் திருமலை, மட்டக்களப்பு, கொழும்பு ஈரூக வத்தையில் வாணிபம் செய்பவரையும் சந்தித்தேன் (1967 இல்) தான் பெரும் கப்பலோட்டி என்றும் தூத்துக்குடி ஈரூக ஓடுகள் வடக்கன் மாடுகள் கொண்டுவருவதாகவும் கூறியதுடன் விஷ்ணுபுத்தன் என்பவர்த வல்லிபுரக் கோவிற்கேர்க்கட்டை வருடாவருடம் தான் போடுவதாகவும் இங்கு குடியேறிய வன்னி மக்களின் ஆதிக்கத்தின்பின் விஷ்ணுபுத்திரர் அநேகர் மட்டக்களப்புக்கும் ஏனையபகுதிகட்கும் சென்றனர் என்றும் கூறினர்.

பூநகரி: இங்கே பொன்னுவளை என்ற கிராமம் உள்ள தஞ்சைப் பொன்னகராம் நாக நாட்டில் இருந்து நகர்வுற்ற (கடல் பகுந்த) எஞ்சிய நிலமே “பூநகரி” என்பது புலனாகும். நாக தேவன் என்பவன் இத்துறையை ஆண்டதனால் நாகதேவன் துறை என்பர். இவன் நண்பன் அன்னதேவன் பெற்ற வயல்கள் அவன் பெயராலும், மறவர் குடியேறிய குறிச்சி மறவர் குறிச்சி என்றும், விஷ்ணுபுத்திரர்ச்சித்தர் வாழ்ந்த குறிச்சி சித்தன் குறிச்சியென்றும் இடைக்காலங்களில் வழங்கலாயிற்று சித்தன் குறிச்சி, ஞானிமடம், கறுக்காய்த்தீவு, கள்ளிப்பிட்டிகளில் அநேக விஷ்ணு புத்திரர்கள் உளர்.) அங்கே பத்தினியாய் அமைந்துள்ள ஆலயம் ஆதிக் கண்ணகை அம்மன் கோவில் என்று எஸ். குமாரசாமி அவர்கள் இடப் பெயர் வரலாற்று

நூலில் பக் 15ல் எழுதியுள்ளார். எத்தனையோ சமூக அடிப் படை மாற்றத்திலும் அவ்வூர் விஷ்ணு புத்திரர்கள் கடல் அண்மித்தவர்களாயிருந்துங் கடக் கடல் வளம் செய்பவர்கள் ஒருவர் கூடஇன்றி உழுதுண்போராகவும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட உழவுயந்திரங்களைக் கொண்டவர்களாகவும் உள்ளனர். அங்கே பொ- கோபாலபிள்ளையைச் சந்தித்தபோது ஆதியில் இங்கு சங் குகள் குவிக்கப்பெற்று மாந்தைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டத னால் சங்குப்பிட்டி என்ற பெயர் ஏற்பட்டதென்றும் தாங்கள் வெடியரசன் பரம்பரையினர் என்பதனையும், இம்மண்ணை அன்றுதொட்டு ஆண்டு வந்தவர்கள்எம்மவர் என்ற ஆதாரக் கல் வெட்டுப் பாடலையும் தந்துதவினார். மேலும் தாங்கள் கண்ணகி தேவியை குளித்திகளும், பொங்கல்களும் வைத்துக் கொழும்புத் துறை, கோயிலாக்கண்டி, தனங்களப்பு, கச்சாய்ப் பகுதி உறவி னர்களுடன் சேர்ந்து விழாக் கொண்டாடுவதாகவும் கூறினார்.

கொண்டார் கொழும்புத்துறை கோயிலாக்கண்டி மறவன்புலோ செல்வி கண்ணகித்தாயே தட்டானை நட்டுத் தனங்களிப்பு அம்மானைத், தாபரித்து வைத்து செல்லியா தீவிலுறை செல்வி கண்ணகைத் தாயே. என்று பழைய பாடலைப் பாடினார்.

முன்னை நாள் காலம் தன்னில் முதுபெரும் அரசைச் சார்ந்த எல்லைக்கோர் இலக்கணமாய் இருந்ததாம் இந்தப் பூமி இலங்கிடு மரபைச் சார்ந்த இரா ருக வழியில் வந்த பூம் சாகரன் ஆட்சி செய்தான் புனிதமாம் பூநகரை அன்று. (பழம் திரட்டு)

மண்ணார்: மந்தாகினி- கங்கை, ஆகாயகங்கையின் கரை யில் அனுராதபுரமிருப்பதாக மகாவம்சம் [MHV. xxix.5] கூறும். “மல்வத்த ஓயா, அருவி ஆறு இராட்சதக் குளத்தை நிரப்பி மாந்தை அருகாமையிலுள்ள அரிப்பினின்பாய்வது இதனை உணர்த்தும். பிளினி என்ற ரோம ஆசிரியர் (கி.பி 50) மாந் தையை சீ-மாந்கா என்றும் அங்கு, “மெகிஸ்ப” [Megalsba] என்ற பெரும் குளம் இருந்ததாகவும் கூறியுள்ளார். இம்மகிஸ் பக் குளம் அருகே அமைந்த எஸ்வரத்துடன் கேது சேர்ந்துமகிஸ் வரம்—இறைவனின்திருச் சேர்ந்து திருக்கேதீஸ்வரம்என்பர்சிவர் இவ்வாலயம் பூர்வம் கேதுநாகர்அரசனால் நிர்மாணிக்கப்பட்டது (யா.ச.ப.55) ஆதியில்பெருங்கயிலை, வெள்ளியலை, வயிலாசம்மாந் தையிலிருந்ததென்பதனாலும் ஆலயச்சிறப்புப்புலனாகின்றது. இம் மாந்தை நகர் அவ்விராணியின் கீழ் வெடியரசன் ஆதிக்கத்தில் இருந்த தென்பதனை அறிந்திருந்தோம். இந்நாட்டை வெளிப்பு

நான் என்றதால் வெளி அரசன் வெடி அரசனானான் என்பர். இங்கே முத்துக் குளிக்கும் மக்கள் அநேகர் கடல் கோளால் அழிந்தனர் என்பதனை நான் முகத்தில் குறித்தோம். இதனை இராச வழியும், சிலப்பதிகாரக் காதை 11 அடி 18 20 லும் காணலாம். மன்னர்ப்பிரிவு அன்றுதொட்டு யாழ்ப்பாண அரசுக்குட்பட்டதாயிற்று. இதனால் சேதுக்கரையில் ஓர் திசையான பகுதியை ஆண்ட யாழ்ப்பாண அரசர்களையும் சேதுகாவலன், சேனாதிபதி என்றழைத்தனர். சிலாபம் வரை முத்துக் குளித்த விஷ்ணு புத்திரர்கள் முத்து முடிவுற்றதும் பல துறைகளிலும் ஈடுபட்டபோதிலும் அரிப்பில் உள்ள அல்விராணிக் கோட்டை இன்றும் இவ் உண்மையை உணர்த்துவனவாம். “வங்கம் மலிகின்ற கடல்” என்று சுந்தரரும் பாலாவியை சம்மந்தரும் போற்றிய புண்ணிய பூமியும் இதுவே.

விடத்தல்தீவு:- வெடியரசனும் அவன் நண்பனான பாட்டாணி மீராவும் இவ்விடத்தில் தங்கியிருந்து கடல் ஏற்றுமதியை மாந்தைத் துறைமுகத்தில் கவனித்தனர் எனக் கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் உள. இதனால் இன்றும் இங்கே விஷ்ணுபுத்திரர்களும் சோனகர்களும் ஒன்றாக இணைந்து நண்பர்களாக வாழ்கின்றனர். இங்கே ஆதிப்பிள்ளையார் ஆலயமும், முகமதியார் பள்ளி வாசலும், விடத்தல் அம்பதி அடைக்கல மாதா ஆலயமும் சிறப்புடன் அருள்பாலிக்கின்றனவாகும். அங்கே செளக்கியத்தினைக்களச்செல்வியோசெப் பிலோமினுவைச் சந்தித்தேன் அவர் வெடியரசன்சந்ததியினர் என்பதனை அறிந்ததும் ஆனந்தம்கொண்டாடி அல்விராணியின் எல்லையில் களவாக முத்துக் குளிப்போர்களைக்கண்ட “அல்லி ஆழிக் கடலிலும் அஞ்சாதுபோய் அழியாத கம்பமாடா நான், பாலிச்சூருவளி வந்து அள்ளிக் கொண்டு போகட்டும் உங்களை” என்றதும் கடல் கொந்தளித்து அவர்களை அள்ளிச் சென்றது என்ற பெருமைகளையும் நூறு வயது ஆபிரகாமுக்கும் எண்பத்தைந்து வயது சாராளினும் மகனும் ஈசாக்கின் மகன் பதினாரும் வயதில் வெட்டுண்டதும், ஆகாயத்தில் நட்சத்திரம் போலவும், சமுத்திரத்தில் மச்சம் போலவும், கடற்கரை மணல் போலவும் உன்சத்தியினரைப்பெருக்கப் பண்ணுவேன் என்று அசீரி கேட்டதாகவும் அதேபோன்று நீதியும், நெறியும் தவறாத வெடியரசன் குகன் குலம் இனிது தழைத்தோங்குமென்ற ஆசியைக்கூறி வழியனுப்பி வைத்தார். மேலும் மன்னர், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாண விஷ்ணு புத்திரர்களான குகன் குலத்தோர் அன்று தொட்டு ஊருக்கு ஊர் திருமணம், மரணச் சடங்கு, விழாக்களில் உறவு கொண்டாடுபவர்களாக இன்று வரை வாழ்த்து ஐக்கியப்பட்டவர்களாவர்.

அப் மனும் வெடியரசனும்

கண்ணகி தேவி தன் கணவன் கோவலன் பாண்டியனால் அநியாயமாகப் படுகொலை செய்யப்பட்ட நிகழ்ச்சியை உணர்ந்ததும் துடிதுடித்து, சூரிய பகவானைத் தோத்திரம் செய்தாள். அநீதியை ஒழித்து நீதியை நிலைநாட்டும் பொருட்டுத் தேவ அப்சமான கண்ணகிக்குச் சூரிய பகவானால் ஆதி உன்னத சக்தி வழங்கப்பட்டது. இதனால் நீதிக்கேட்டு மதுரையை (கி. பி. 144 இல்) எரித்த கண்ணகி இறந்த கோவலனைத் தன் மடிமேற் சேர்த்து எடுத்துவைத்து உயிர் கொடுத்தாள்.

* மாதகியோ கண்ணகியோ வந்தவர்கள் படுகளத்தில் மாதகியாள் ஊந்தாளே வாடியென் மடிமேல் [தி. தி. ம பக் 115] என்று உயிர்பெற்ற கோவலன் முதலில் மாதவியின் பெயரைக் கூறியதால்; மனமுடைந்த கண்ணகி கோபங்கொண்டு ஐந்து தலைநாகமாக மாறி மதுரை மாநகர் துறந்து; தெற்குநோக்கி ஈழத்தின் நயினாவில் தங்கினாள். பின்னர் வட்டுக்கோட்டையில், உள்ள சுருட்டுப்பனை வழியாகச் சீரணி, அங்கனாமக்கடவை அளவெட்டி, சுருவில், சளையோடை, ¹ கோப்பாய், மட்டுவில் வேலம்பிராய், கச்சாய் வழியாகச் சென்று நாகர்கோவிலை அடைந்தாள். பின்னர் கரைச்சியில் உள்ள புளியம்பொக்களை ஊடாக முல்லைத்தீவு, வற்றாப்பனையை அடைந்தாள் என்பர்.

இப்படியாக ஐந்துதலை நாகம் அசைந்து நகர்ந்து சென்ற வழி வழக்கையாற்றுப் பள்ளமாக மாறியதென்பர். ² இப்படியாக நாகவடிவில் வந்ததால் இவ்வாலயங்களை ஆதி முதன்மக்கள் நாகர்கள் நாகதம்பிரான் என்று அழைத்தனர் போலும் இப்படியாகக் கண்ணகியின் சக்தி வட இலங்கையில் வசப்பெற்று இருந்தபோது, கண்ணகியின் காற்சிலம்புக்கு நாகமணியை மீகாமனிடம் கொடுக்காது போர்புரிந்து அலட்சியம் செய்ததனையும், நாகமணியை அணியும் கண்ணகியின் கணவனும் அநியாயமாக இறப்பான். அச் சாம்பிராட்சியமே பற்றி எரியும் என்று இட்டசாபம் பலித்து விட்டதனையும் நினைந்தும்; கண்ணகி உண்மையான தெய்வசக்தி பொருந்திய தெய்வம் என்பதனையும் உணர்ந்ததாலும், வெடியரசனும் ஏனைய தம்பிரான்

1. சளையோடை:- களைப்போடு வந்த கண்ணகியின் ஆலயம், அமைந்த இடம். (நவாலி)
2. திரு. எம். சந்திரன் பி. ஏ [ஒனன்]

கனம் தங்கைகளுக்கும் ஏது இன்னல் வருமா என அஞ்சி வட
 ஈழத்தை விட்டு ஏனைய பகுதிகளுக்குப் பரவ முற்பட்டனர்.
 இந்திகழ்ச்சியைக் கண்ணகி வழிபாட்டின் சிறப்புக்களையும்,
 மதுரையை எரித்து அரசன் இறந்த செய்தியையும் போரிலே
 மீகாமனுக்கு கண்ணகியைத் தெய்வம் என ஏற்கமறுத்து சூழ்
 உரைத்ததனையும் அறிந்து அரசனும். விஷ்ணுபுத்திரர்களும்
 கண்ணகிக்குக் கிராமங்கள் தோறும் ஆலயங்கள் அமைத்தனர்.
 அத்துடன் இவ் ஆதிமக்கள் நாகர்கள் ஆகையால் நாகதம்பி
 ரான் என அவர்கள் வழிபட்டுவந்த ஆதி ஆலயங்கள்
 தோறும் கண்ணகிக்கு "நாகமங்கலையம்மன்" எனச் சிலை எடுத்த
 தனர். இவர்கள் ஐந்து தலை நாகத்தை வழிபட்டு வந்தமை
 யால் இடையே வந்த கண்ணகி வழிபாடும் நாகதம்பி
 ரான் வழிபாட்டுடன் ஒன்றியது. கண்ணகி அம்மன்முடியிலும்
 ஐந்துதலை நாகக் கிரிடங்களை வைத்து அழகு செய்தனர். சேரன்
 செங்குட்டுவன் மலைவளங்காண கோப் பெருந் தேவியோடு
 சேரநாட்டின் பேராற்றங்கரை சென்ற சமயம் அக்குன்றக் குற
 வர்களும் வேடர்களும் தாம் கண்ணகி தேவியை உயிருடன்
 கண்டதாகக் கூறினர். இதனால் இமயத்திற் கல்வெடுத்துக்
 கண்ணகிக்குச் சிலை செய்து, தோழ நாம கடல் குற்றிலங்கைக்
 கஜபாகு மன்னனையும் அமைத்து, சோழன். பெருங்கிள்ளியும்
 பத்தினிக்குப் பெருவிழா எடுத்தனர். இக்கஜபாகு மன்னனை
 தமிழ் நாட்டிலிருந்து பத்தினித் தெய்வத்தின் அணிபூண்ட
 சிலம்புகளையும், நாலகு தேவ விக்கிரகங்களையும் வலகம்பா மன்
 னன் காலத்தில இலங்கைக்கு எடுத்து வந்தான் எனச்சரித்திரங்
 கள் உள. இக்கஜபாகுமன்னன் காலமே வெடியரசன் ஆண்ட
 காலமாகும். இதனால் ஈழத்திற் தெற்கிலும் வடக்கிலும் கண்
 ணகி வழிபாடு வளர்ச்சியடைந்தது. கண்ணகித் தெய்வத்தை
 ஆங்கிலேயர் "மேரி" என்றும்; தமிழர் "மாரி" என்றும்;
 பெளத்தர்கள் "பத்தினித் தெய்யோ" என்றும்; முஸ்லிம்கள்
 "ஆமினா" என்றும் வழங்கும் உலக மாதாவானாள். வட இலங்
 கையில் வெடியரசனும், தென் இலங்கையில் கஜபாகு மன்னனு
 மாய் முழு இலங்கையிலும் கண்ணகிக்குக் கோவில் அமைத்
 தனர்.

ஆனால் ஆதியில் கண்ணகை அம்மன் என்ற பெயருடன் தமிழ்
 நாட்டில் ஒரு வழிபாடும் நிகழவில்லை. இருந்தும் ஒருமுலைச்சி
 அம்மன் கோவில் ஒன்றே கண்ணகியின் கோவிலாகக் கருதுவர்.
 இந்தியாவில் கண்ணகிக்கு ஆதியில் கோவிலோ, வழிபாடோ
 இருந்ததாக அறிவதற்கு இல்லாத போதும், ஆதியில் சிலப்பதி
 காரம் என்னும் பெருங்காப்பியம் சேர, சோழ, பாண்டிய நாட்
 டிற்குச் சொந்தமாக இருந்தது வகையில் ஈழத்தில் கண்ணகி

வழக்குரை வைகாசி மாதத்தில் ஆலயங்களில் சிறப்பு விழாவாகக் கொண்டாடி வருகின்றனர். மேலும் விஷ்ணு புத்திரர்கள் லாடிகின்ற பிரதேசங்களான யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, சிலாபம், உடப்புல போன்ற பகுதிகளில் மிகவும் சிறப்பாக வழிபடப்படுகின்றது. இதற்கு உதாரணமாக உடப்புக் கண்ணகை அம்மன் கோவிலுக்கு முன்பாக இன்றும் வெடியரசன் சிலை உள்ளதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளதனால் வெடியரசனுக்கும் கண்ணகிக்கும் உள்ள உறவினை அம்மக்கள் ஒரே இடத்தில் சிலை எடுத்து உறவை வலுப்படுத்தி வணங்கி வருகின்றனர்.

இதேபோன்று சிங்களவர்களும் கண்ணகியைப் பத்தினித் தெய்வமெனக் கருதி வணங்கலானார்கள். இதனாலேயே கடல்குழ இலங்கைக் கஜபாகுமன்னன் பத்தினிவழிபாட்டை இலங்கைக்குக் கொண்டு சென்றான் என்று இளங்கோவும் பாடினார். கண்ணகித் தலதாமாளிகையில் இன்று 'கண்டிப் பெரகரா' என்று பெருமைடன் நடைபெறும் பெருவிழாவில் அன்று கண்ணகியின் உருவச் சிலையே ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டது என்பது பழைய சிங்கள நூல்களின் கருத்தாகும். அங்கு பாவிக்கப்படும் பெரை வாத்தியங்களைத் தமிழ்ச் சங்க இலக்கிய நூல்களிலும் காணலாம். இன்றும் கண்ணகி சிலையைத் தலதா மாளிகையில் காணலாம். இதேபோன்று ஏனைய சிங்களக் கிராமங்களிலும் உள்ள விகாரைகளின் அருகாமையில் கண்ணகி ஆலயங்கள் 'பத்தினித் தெய்யோ' என்ற நாமத்துடன் வழிபாடு செய்யப்படுவது நாம் அறிந்ததே. மட்டக்களப்பிற்கும் கண்ணகியின் ஏழு சிலையைக் கந்தப்பரால் கடல்மார்க்கமாகக் கொண்டு செல்லப்பட்ட சரித்திரங்களும் உள. இப்படியாக விஷ்ணு புத்திரர்களால் அனுசரித்து வந்த கண்ணகை அம்மன் வழிபாடுகள் யாழ்ப்பாணத்தைத் தவிர்ந்த ஏனைய பகுதிகளில் இன்றும் கண்ணகி தேவிக்குச் சிறந்த விழாக்கோலம் நடக்கின்றன. குறிப்பாக வைகாசிப்பூரணையைச் சேர்ந்த கிழமைகளில் மட்டுமா நகரம் எங்கும் கண்ணகிக்குப் பெருவிழா எடுத்துக் குளுத்திப் பாடல், கொம்பு விளையாட்டு, வசந்தன் கவிகள், உடுக்குச் சிந்து போன்ற நிகழ்ச்சிகள் இன்றும் நடைபெறுகின்றன.

ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் கண்ணகி ஆலயங்கள் போர்த்துக் கேயர் காலம் அழிக்கப்பட்டும் சிதைக்கப்பட்டும் மாதா, மேரி என்ற வேற்றுப் பெயர்களில் வழிபாடு செய்யப்பட்டது. அதன் பின் போர்த்துக்கேயர் காலம் போகத் தற்போது வாழும் மக்கள் கூட்டம் அவர்களால் அழிக்கப்பட்ட அரைகுறை ஆலயங்களையும் புனருத்தாரணம் செய்து அம்மன் என்றும்

முத்துமாரி என்றும், மனோன்மணி என்றும், இன்னும் கிறிஸ்தவர்கள் மாதா கோவில் என்றும் அச்சத்தி வழிபடலாயினர். ஈழத்தில் கண்ணகி வழிபாடு அழிவாது நிலைத்துவிட்டாலும் இவ்வழிபாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் ஆறுமுகநாவலரும் அவரது சகாக்களும் ஆதரிக்கவில்லை என்பதை ஸ்ரீலங்கை ஆறுமுகநாவலர் பெருமானின் பிரபந்தத்திரட்டு பக். 65ல் 3ம் பதிப்பு நூலில் முதற்பாகத்தில் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தில் கண்ணகி வழிபாடு சூன்றியதற்கு இதுவும் விஷ்ணு புத்திரர்கள் மட்டுநகர் சென்றதுவும் முக்கிய காரணிகள் ஆகும். மடுத்திருப்பதியில் உள்ள புனிதமேரி அம்மனும் பத்தினி அம்மனாக வழிபட்டுவந்தது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ¹

சிங்கள நூற்காவியங்களான பத்தினிவரல்ல, பாளங்கவியறுல்ல பத்தினிகத்தாவ, பத்தினி விலாபய, கஜபாகுத்தாவ, வயந்தி மாலா, அம்பபத்தினி உபத, அம்பவிதுமன, மல்பத்தினி உபத, மாதேவிகத்தாவ, பத்தினியாதின்ன, பத்தினி பிளிம, பத்தினி கோள்முற, பாளங்க மறுவீமே சிந்துவ, பண்டி நெத்த மெகு உபத்த அங்கெலி உபத்த, சவம்பகத்தாவ போன்ற நூல்கள் சான்றாகும்.

சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி தன் கணவன் கள்வன் என்று கேள்வியுற்றதும் சூரியனிடம் “காய் கதிர்ச் செல்வனே களவனோ என்கணவன்?” என்றதும் ‘களவனோ அல்லன் கருங்கயற்சண் மாதராய் ஓர் ஏரி உண்ணும் இவ்வூர்’ என்றும் அவள் விரைந்தாள் வீதியால் ‘பெண்டிரும் உண்டுகொல் சான்றோருண்டு தெய்வமுண்டு கொல் என்றிவ்வாறு சொல்லியமுதவளாய் என்று பொல் உறு நறு மேணி பொடியாகிக் கிடப்பதைக் கண்டான். சங்க இலக்கியங்களில் மதுரை எரிந்தது 144ம் ஆடித் திங்கள் என்ற போதிலும் சரித்திர ஆய்வுகள் காலம் சிறிது முன்னதாகும்.

1. Lvers. R. W. the manual of the norte central Province p. 110, colombo, 1899

இன்று ஓர் மேல்நாட்டுப் பெண்ணின் உடல் எல்லாம் மின்சாரம் இருந்து அவ தொடுவதெல்லாம் பற்றுகின்றது என வாடுலிச் செய்தி வாசகர் அறிந்ததே. ஆகவே அன்றைய கண்ணகியின் நிலை ஆச்சரியப்பட வேண்டியதல்ல.

வெடியரசனின் பின் வடசுழ நிலம்

சுழ வடநிலத்து ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாத தனிவேந்தனாகிய தீடுபுகழ் வெடியரசன் நீள்கரை நெடுந்தீவிலும் தனதுதம்பியர்களை அரசு பிரதிநிதிகளாகச் சேர. சோழ, பாண்டிய மண்டலங்களுக்கு ஒப்பாக வடசுழ மண்டலமாக அமையும் ஏற்றத்தில் நிலைக்க அரசாண்டான். இவனிடம் திறைகூடப் பெற முடியாது உனித்தாண்டத் தலைவனாக விளங்கியபோது தென் இலங்கை அரசர்களும், இந்திய அரசர்களும் மனம்புணங்கி இவனின் தனிநிலையை எப்படியும் தளர்த்த வேண்டும் என்று துணிபுடையராய் இருந்தனர். சரிகால் லளச்சோழனும் முதலாம் சுயபாகு மன்னனும் மீகாமன் தலைமையில் பெரும்படைகனுப்பியும் வெடியரசன் நிலையைவிழ்த்தவில்லை. இதன்பின் 1ம் சுஜபாகு (கி.பி 113—135) சோழ நாட்டிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட 24000 பேர்களின் ஆக்கிரமிப்பாலும் சேர சோழ பாண்டிய குடியேற்ற விளைவுகளினாலும் கண்ணகி தேவியின் சாபம் பலிக்கும் என்ற அச்சத்தினாலும், மீகாமன் போரில் ஏற்பட்ட இரத்தக்கறை மிதநிகழ்வாலும், வலம்புரி எடுத்த போது மகாவீஷ்ணுவால் வழங்கிய வரத்தினாலும் மூதாதைகள் புதிதாகக் கண்டுபிடித்ததன் பேரில் வெடியரசன்குடி சனமற்ற மட்டகளைப்பை நகராக்கி ஆளவும் நாட்டங் கொண்டான். இதனால் தனக்கு வேண்டிய படைபலன் குடிகளின் ஆளுநர்களைத் தெரிந்தெடுத்து வடநிலக் கிராமங்கள் தோறும் சிற்றரசர்களை நியமித்தும் ஏனையோர்களைத் தாம் விரும்பியவாறு இலங்கையின் புத்தளப் பகுதிகட்கும் மலையாளத்திற்கும் அனுப்பிவைத்து மட்டக்களப்பிற்குச் சென்றான். கூர்வலன் தேவி (பக் 12)

நான் முகத்திற் கூறிய துபோல் பொன், பளிங்கு, முருகைக் கற்பார் சிதைவுற்றுச் சேறுசிறு மணற்குவடாவாகவும், ஆழமற்ற நீர்ப்பரவையாகவும் ஆழ்கடல் முத்துச் சங்குகளாகவும் மலர்ந்த வடநிலத்தைச் சேர, சோழ, பாண்டிய நாட்டு வீரர்களும், 'மாவிலங்

இன்றைய கல்வி அறிவுடன் நவீன ஆயுதங்களைக் கொண்ட வீரர் (Army) அணுகும் முறை நாமறிந்ததுடன் அகதிகளாகினர் 3 39 000 பேர்கள் (15-07-1987 முரசொலி) அன்று கல்வி அற்று வான்செத்தி கோடரி பழுதாட்டி அம்பு போன்றவற்றால் வெட்டியும் குத்தியும் கொலை செய்த போர்வீரர்களின் அணுகுமுறையால் ஆதிக்குடிகள் எப்படி அகதிகளாயினர் என்பது புலனாகும்.

கை'யாம் ஈழநாகர்களும்படிப்படியாக வடநிலத்தில் குடியேறவும் ஆட்சிநடத்தவும் தொடங்கினர். 6ம் நூற்றாண்டில் குகன்குலத் தலைவனான சேந்தன் சிற்றரசனாகக் கீரிமலைப் பிரதேசத்தை ஆண்டு வந்தான். இவன் காலத்திலேயே அனேக குகன் குலத் தோர் மட்டக்களப்பு, தொல்புரம், சுறிபுரப் பகுதிகளில் குடியேறினர். இப்படியான மக்கள் இருப்பால் வடநிலம்பெருமை உலக ளாவினது. கி.பி 795 சிங்கத்தை ஒத்த முகத்தைப் புறைய உக்கிர சிங்கன் கீரிமலைச்சாரலில் வந்திறங்கி வளவர் கோன் பள்ளம் என்னும் இடத்தில் பாசறையிட்டான். தொண்டைமான் இந் நாளில் தொண்டைமானாற்றை வெட்டுவித்து வேண்டியோரைக் குடியமர்த்தினான். இதன் எட்டாம் வருடம் திசையுக்கிர சோழன் மகள் மாருதப்பிரவல்லி குன்ம வியாதியைத் தீர்க்கக் கீரிமலையை அடைந்து குமாரத்தி பள்ளத்தில் பாசறை இட்டாள். இப்படியாக மாறிமாறிக் குடியேறியதனால் அக்காலத்தில் குகன் குலச் சிற்றரசர்களின் ஆட்சியும் வீழ்ச்சி கண்டது.

“குசையனாங் குகன் மற்றுள்ளார் குறுநிலத் தரசரானார் அசைவறு வாலசிங்கன் அந்தகற்கீத்தானன்றே”. [யச.ப.16]

‘எருக்கத்தம்பூயூர்’ என்ற பகுதியை யாழ்ப்பாடி யாழ்ப்பாணம் என்று பெயரிட்டு வடதிசைக் குடிகளைக் குடியமர்த்தி இறந்து போயினன் என்பர். சிறிதுகாலம் ஆட்சியின்றி அல்லற்பட்ட இம்மக்களின் வேண்டுகோளால் திசையுக்கிரசிங்கசோழன் மகன் சிங்கையாரியன் நீலகண்ட ஐயர் என்னும் புவனேசுவரன் மந்திரி யுடன்வந்துநல்லூர்ப் பகுதியில் அரண்மனை அந்தப்புரம், சபாமண்டபம் கொலுமண்டபம் யானைப்பந்தி போன்றவைகளை அமைத்து முப்படைக்குரிய கூபமும் யமுனாரியும் வெட்டி கிழக்கில் பிள்ளையாரும் மேற்கில் வீரமாகாளியும் தெற்கே கயில விறையரும் வடக்கில் சட்டநாதரும் மத்தியில் கந்தசுவாமி ஆலயமும் ஒருங்கே அமைத்துச் சேதுபதி மகாராஜாவை அழைத்துப் பிரதிட்டை செய்து கெங்காதர ஐயரை பூசைக்கு அமர்த்தி ஆண்டான். இலக்கிய சகாத்த மெண்ணுற்றெழுப தாமாண்டினெல்லை.

(யா ச ப 18)

தொடர்ந்து குலசேகர, குலோத்துங்கவும், பின் விக்ரமசிங்கன் காலத்திள் தமிழர் சிங்களவர் கலகத்தில் நிதிநெறி நின்று கலகம் செய்த புஞ்சிபண்டாளையும் 17 பேரையும் கொன்று எஞ்சியோரைச் சிறையில் இட்டு அரசாண்டான். பின்பு வரோதய சிங்களும் அவன்பின் மாத்தாண்டசிங்களும் வன்னியரை இங்கு அழைத்துவேளாண்மையைப் பெருக்கிய சிறப்புடையவனான். இவன் மகன் குணபூஷணனும், மகன் விரோதப சிங்க

னும் இவன் மகன் செயல்வீர குணவீரசிங்கனும் 1278ஆம்வருடம் முத்துச் சலாபத்தைப் பற்றிக் கண்டி புலனேகவாகுவடன் சண்டையிட்டு 12 வருடம் யாழ் அரகின் கீழ் முழு ஈழத்தையும் ஆண்டான். இவன்பின் மகன் கனகசூரிய சிங்கன் ஆட்சியில் சிங்களவர் வன்னிப் போர் வீரர்களின் உதவியுடன் வட ஈழத்தைக் கைப்பற்றிய விஜயவாகு 17வருடம் தமிழ்க் குடிகளை ஒடுக்கி ஆண்டான். உயிருக்கு அஞ்சிக் குடும்பத்தாருடன் இரவோடிபவசய் குகன்குவத்தோர் உதவியோடு கப்பலில் தொண்டை நாட்டை அடைந்து திருக்கோவலூரில் இருந்து சிறிது காலம் செல்ல மேலைவாயில் வழியால் இலங்கை வந்து தமிழ்க் குடிகளின் உதவியுடன் விஜயவாகுவைக் கொன்ற கனக சூரிய சிங்கன்குமாரியசக்கரவர்த்தி தான் மீளவும் பட்டம் பெற்றதற்கு உதவியாய் இருந்த முற்குகத் தலைவனுக்குப் 'பட்டங்குடி' என்று கௌரவப் பட்டம்குட்டிவரி சைப்பெயரிட்டான். இக்காலத்தில் ஆண்ட குகன் குலத்தோர் கடற்படை வீரர்களாகவும் மாலுமி சாஸ்திரமும் யுத்த சாஸ்திரமும் கற்று வல்லவராய் அரசன் மெய்க்காப்பாளராகவும் இருந்தனர். புலனேகவாகுவின் 12வருடத்தினுள் இங்கே குடியேறிய சிங்களக் குடும்பங்கள் கண்டிக்குச் சென்றனர். இவனுக்குப் பரராசசேகரன், செகராசசேகரன் ஆகிய இருபுதல்வர்களில் பரராசசேகரன் முடிதரித்து சோழ இராஜ வம்ச இராசலட்சுமியம்பாளை மணந்து சிங்கவாகு, பண்டாரம் என்ற இரு குமார்களையு, வன்னியம்மை என்ற பெண்ணை இரண்டாந்தாரமாக மணந்து . பரநிருபசிங்கத்தோடு நால்வரையும். மங்கத்தம்மாள் என்ற பெண்ணை பைப்பாடிச் சியாககி கொண்டு அவளுக்குச் சங்கிலி என்ற பிள்ளையும் பெற்றான். இவர்கட்குச் சிங்கையாரியன் என்ற கிருதிட்டுச் சேதுக்கரையிலிருந்து எழுதுவோர்க்குப் படி கொடுத்து இங்கு கொண்டுவந்து கல்வியூட்டினான். ஆனால் சங்கிலியன் மட்டும் மிக விவேகியும், துட்டனாயும் இருந்தபடியால் ஒரே மனையில் வாழும் வாய்ப்பைக்கொண்டு மூத்த சிங்கவாகுவுக்கு நஞ்சுட்டிக் கொன்றான். இதனால் இரண்டாம் பண்டாரம் முடி குடி. இதன் நிமித்தம் எல்லோரும் தீர்த்தயாத்திறை கும்பகோணத்திற்குச் சென்றனர். சோழன் சங்கிலியின் குற்றத்திற்காக எல்லோரையும் கிறையிலடைத்தான். இதனால் பரநிருபசிங்கம் கேள்விப்பட்டு சோழனோடு யுத்தம் செய்து சிறைமீட்டு மூன்று மாதம் இருந்து ஆண்டு சோழனிடம் சிறைபெறும் நிலைக்கு இணங்கித் தனது உறவினருடன் யாழ்ப்பாணம் வந்தான். இதனால் பரநிருபசிங்கின் தந்தை ஏழு கிராமத்தை கள்ளியங்காடு ஈராகு பரநிருபசிங்கத்திற்கு வழங்கியதும் சங்கிலி பொறுமை கொண்டு இளவரசன் பண்டாரத்தை வெட்டிக்கொன்று இராச

சிய உரிமைகோரினான். இந்நாளில் வாணிபத்திற்கு வந்த பறங்கி
கியர் படிப்படியாய்த்தமது ரோமன் சமயத்தினை மன்னரிற் பரப்
பினர். உடனே சங்கிலி கி.பி 1554 இல் மதம் மாறிப் குழந்
தைகள் உட்பட 500 பேரைக் கொன்றும் ஏனைய மத்தவர்களை
நாட்டை விட்டும் துரத்தினான். இதனால் மக்கள் மத்தி
யில் வெறுப்புணர்வுடையோனாகித் தன் தென்னாட்டிலிருந்து 49
வன்னியக் குடும்பங்களைத் தருவிக்கையில் அவர்களின் வள்ளம்
நெடுந்தீவில் நீரில் மூழ்கவே அதில் கரைப்பிட்டி வன்னியனும்
அம்மைச்சிநாச்சியும் பணிவிடைக்காரரும் எஞ்சினார்கள். கரைப்
பிட்டி வன்னியன் காலப்போக்கில் கந்தரோடையில் தன்சேவ
கள் நம்பி மகளைக் கற்பழித்ததாற் கொலைபுண்டான். இந்நம்பி
கள் வேறுகதியின்றி சாளுரக்கும்பம் என்னும் கிராமத்தில்
சீவல்த் தொழிலைப் பழகினர். வடநாடு, தென்னாடு பஞ்சப்
பட்டதனால் இங்கு வந்த மக்கள் மறவன் புலத்தில் குடியேறினர்:
இவர்களின் சச்சரவைத் தீர்த்துச் சங்கிலி திரும்பும் போது இரு
பாலைப் பகுதியில் இவன் வாத்தியம் நின்றது இப்பகுதியை
யும் தனதாக்க எண்ணினான். இதையறிந்த பரநிருபசிங்கன்
பொருமையால் இவனின் ஆட்சியையும் கைப்பற்ற எண்ணி
னான். சங்கிலி தந்திரமாய்த் தனது ஆட்சி பறிபடுமோ என்று
500 கிராமங்களுக்குப் பொறுப்பு முதலியாகப் பரநிருபசிங்
கத்தை நியமிக்க அவன் வலிமை இழந்த நிலையில் ஒருவாறு
பெற்றான். இந்நாளில் சங்கிலி மந்திரி அப்பாவன் மகள் செளத்
தரத்தை அணுக எண்ணியதால் மந்திரியும், பரநிருபசிங்கமும்
எதிரிகளாகிச் சுவோரியரின் நண்பன் காக்கைவன்னியனின் உத
வியை நாடினர். பறங்கியரும் உள்ளாளும் கையாளுமாய்
நின்ற பரநிருபசிங்கமும் மந்திரியின் உதவியுடனும் சங்கிலி
யின் அனுமதி பெற்று வியாபாரம் செய்து பண்ணையிற்கோட்
டையும் அமைத்தனர். வேட்டையாடச் சென்ற சங்கிலி பறங்
கியரின் கோட்டையைக் கண்டதும் போர் மூண்டது. வென்
றான் சங்கிலி, தளர்த்தான் தவிடுபொடியாய்ப் பறங்கிக் கோட்
டையை. 11ம் நாள் 2400 பேரைக்கொன்று வெற்றி வாளை
குடினான். மறுபடியும் காக்கை வன்னியன் சொற்படி திடீர்
எனத் தாக்கினர். வெல்லமுடியாது போகவே மாறுவேடத்தில்
காக்கைவன்னியன் உட்புகுந்து தமிழில் பேசி சமாதானம் செய்து
முத்தமிடுவதுபோற் பாசாங்கு செய்து திடீரெனச் சங்கிலி
யைக் கட்டிப்பிடித்தான் காக்கைவன்னியன். எதிர்த்த தமிழ்ப்
படை வீரர்களை மந்திரியும், பரநிருபசிங்கமும் தடுத்ததும்
பறங்கிகள் சங்கிலிக்கு விலங்கிட்டனர். இதை அறிந்த பரராச

சேசரன் வன்னிக் காட்டினுள் ஓடி ஒழித்தான். [இவனைப் பிடித்தால் 25000 இறைசால் என்றதும்] மந்திரிகளில் ஒருவன் ஒரு இளநீரும் தேசிக்காயுடனும் மறைவிடம் சென்று அன்பு வார்த்தைபேசி வாளைவாங்கி இளநீரை வெட்டிக் கொடுத்ததும் தாகத்தில் அவரை அவசரமாய்க் குனிந்து குடிசகும் போது வானால் தலையை வெட்டிப் பறங்கியரிடம் பணம் கேட்டான். உயிருடன் பிடித்தவர்க்கே பணம், நீ கொலை செய்தமையால் உங்கிரசைக் கொய்கின்றோம் என்று அவஸ்தையை வெட்டினார். சங்கிலியைப் பிதாவின் அனுமதியின்றி முடி குடியதற்கும் கொலைக் குற்றத்திற்காவும் கொன்றனர். ஐரோப்பியர் தனித்து ஆளவேண்டியதனால் குடிமக்களாம் இந்தாட்டவரைக் குல விருதினால் இவர்கட்குள் டகைமையை வளர்த்த ஐரோப்பியர் இப்படியாக ஒருவரை ஒருவர் காட்டிக் கொடுத்தும் கொன்றும் ஆண்டனர். ஆனால் இவர்களுக்கு பிறந்த தாய்தாட்டுப்பற்று இருந்திருக்கவில்லை என்பதும் புலனாகின்றது. இப்படியே சமுதாய மாற்றத்தில் ஈடுபட்டனர்.

உழவர்: "உழவுத் தொழிலுக்கு வந்தனை செய்வோம்" என்பதற்கு இணங்க உலகத்திலுள்ள ஜீவராசிகளுக்குப் பசி மாற்றும் சிறப்பைச் செய்வன் உழவன். இவன் தான் வியர்வை சிந்தி நிலத்தைக் கொத்தி, ஏர் பிடித்து உழுது, பண்படுத்தி விதை நிலமாக்கி அதில் மலரும் மணிகளை ஏனைய ஜீவன்கட்கு வழங்குலதனால் அவனை தெய்வம்போல் மதித்தனர் நம் முன்னோர். இவர்களை உழவர் என்றும் இவர்கள் பதின் எண்வகை மக்களுக்குத் தலைமை தாங்குவோர் என்றுப்சாந்தம், பொறை உட்படப் பத்து நற்குணங்களையும் உடையோர்கள் என்றும், உழவுத் தொழிலால் உலகைக் காப்பவர்கள் என்றும், வேளாளர் புராணம், பசுமை எழுபது, மாபறனகுழாமணி, ஏர் எழுபது திருக்கை விளக்கம் தொல்காப்பியம், தேவாரம், திருவந்தாதி மொழிவிளக்கம், காணநூல், கொங்கு மண்டல சர்க்கம், புறநானாறு, மொழி எழுபது போன்ற நூல்களில் வேளாண்மை செய்தோரின் பெருமையை விளக்கியதுடன் அவர்கள் அரசன் ஆணைப்படி ஒதுதல், ஈதல், டசக்காததல், பயிரிடல், பொருழிட்டல், வேட்டல், என்னும் அறுதொழில் செய்யும் கட்டுப்பாடு உடையவர்கள் என்றும் கிரேக்க ஆசிரியர் 'மெக்ஸ் தெனிஸ்' இது மேலும் விபரமாக எழுதியுள்ளார். இதனால் இத்தனை அழகும் பண்பும் ஒருங்கே கொண்ட உழவர்கள் சிலப்பதிகாரத்தின் படி பட்டினத்துக்கேனும் போலாமல் தமது, தமது கிராமத்திலேயே தமது வாழ்க்கையை நடத்தினார்கள் என்பது புலனாகின்றது இத்தகு டண்டுடைய நீர்மை, நிலைமை டடைத்த

ஆதி உழவர்கள் பிறந்த நாட்டை விட்டு 'நீரற்ற, வறண்ட கற் பூமியாம் வடநிலத்திற்கு (யாழ்ப்பாணம்) அதுவும் பெரிய அலை கடல் ஊடாக இப்பெரும் கடலைக் கடந்து கடல்மார்க்கமாகக் கப்பல்களில் இங்கு வந்தார்கள் என்பதில் எவ்வித உண்மையும் இல்லை என்கிறார் திரு. இராசநாயகம் முதலியார் இதனை அவர் 'ஆகாயகங்கையில் மலர்ந்த தாமரையோடு ஒக்கும்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்துடன் உழவர்கள் ஒருபோதும் போர் வீரர்களாக மாறவேண்டிய அவசியம் இருக்கவில்லை என்பதும் உறுதியாகின்றது போர் வீரர்களாக இருந்தவர்கள் வன்னி யர்கள் என்பது புலனாகின்றது என்றும் ஏலேலிங்கன் என்ற ஞானமும் நீதியும் உள்ள இலங்கையை ஆண்ட அரசன் சிங்களவர்கட்கும், தமிழர்கட்கும் இடையில் அடிக்கடி யுத்தம் நடைபெற்றதனால் வடநிலத்தில் மணற்றி என்று ஞானநூலிற் கூறப்பட்டிருக்கும் இடத்திற்கு இந்தியாவில் இருந்து அஞ்சா நெஞ்சராயும், தையிரியமாயும், துணிகரமாயும், வீரத் தன்மை யாயும் போர்புரியக் கூடிய சேனைக்குரிய மக்களை இந்திய அரசுக்கு அடக்க முடியாத இவர்களை ஊருக்கு ஊர் தேடிப்பிடித்து ஏராளமாய்க் கொண்டுவந்து நம்தேசத்தில் குடியேற்றி யாழ்ப்பாணம் என்னும் பெயரைச்சூட்டி இச்சிறிய இராச்சியத்துக்கு பாதுகாப்பிற்காக இவர்களைக் குடியமர்த்தினார் என்று யாழ்ப்பாண வரலாறு பக். 17ல் கூறியதுடன் இவர்களே மெல்ல மெல்ல உழவர் ஆயினர் என்பதையும் குறித்துள்ளார். மேலும் விபரங்கட்கு எம் டி. ராகவனின் ஆராய்ச்சிநூலின் பக் 132 லும், யா.வரலாற்றுநூலிலும், யாழ்ப்பாணக் குடியேற்றநூலிலும் இவை உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதை நோக்குக.

ஒல்லாந்தர் மன்னர்ப் பகுதியைப் பறங்கியரிடமிருந்து பிடித்ததனை அறிந்த திரு. டொன்பிலிப்சங்கரப்பிணை அவர்கள் இரகசியமாய்த் தான் பறங்கியருக்குத் திறை அரசனாய் இருந்தது போல் ஒல்லாந்தருக்கும் அப்படியே இருப்பதாகவும், சமய சுயாதீன மிருந்து வரவும் இரு ஒப்பந்த உடன்படிக்கை செய்து ஒல்லாந்தரை மன்னரில் இருந்து பூநகரி ஊடாக இரகசியமாக யாழ்ப்பாணம் வருவதற்கேற்ப விபரத்தையும் இங்கிருந்து அறிவித்தார். இக்காலத்தில் சண்டைக்குப் பயந்த கோப்பாய் வாசியாகிய வேலர் ஆனையிதழில் பறங்கிப் பட்டாளம் இருப்பதனால் கச்சாய் வழியாக பூநகரி சென்று வன்னிப் பகுதியில் பதுங்க ஒல்லாந்தரிடம் அகப்பட்டுத் தாங்கள் யாழ்ப்பாணம் செல்வதாகவும் நாட்டை வென்றால் கேட்பன கொடுப்பதாகவும் வாக்குபடண்ணிச் சங்கரப்பிணையின் வரைபடத்திற்கேற்றவாறு யாழ்ப்பாணத்தினுள் நுழைந்தனர். வரும்போது தயங்கிய இடங்களில் வேலன் இராவிப் பட்டிகளில் புகுந்து

இப்படியாக அன்னியரின் ஆட்சியில் அவர்கட்கு வேண்டு வன செய்து காக்கா பிடித்தவர்கள் முதன்மையானவர்களாக வும். நிலபுலத்தவர்களாகவும் மாறினர். உதாரணம் அடிக் குறிப்பில் உள. ஆனால் உண்மையில் 'பள்ளம் பார்த்துப் படி வெட்டிப் பண்டடுத்திப் பணிபுரிந்து பலன் தந்து உலகஜீவராசி களைக் காத்த உத்தமத் தொழிலாளர் உதாசினம் செய்யப் பட்டனர் நம் முன்னோரால். இதனால் வெட்கமும் மனவிரக்தி யும் கொண்ட இவர்கள் தடுமாறித் தாமதமாகவே ஒதுங்கியும் கொண்டனர். இப்படியாக அடிக்கடி மாறிய சமூக மாற்றங் களிலும் விஷ்ணுபுத்திரர்கள் மாறாது தாம் உண்மையில் ஆதிக் குடி முதல் மனித முகன்மையான முற்குரர் என்ற வரம்பி லிருந்து சற்றும் மாறாது உழவர்களாக நெற்காணிகளைச் சொந் தமாக வைத்திருந்து உழுதபோதிலும் தன்மானம் இழந்து வந் தானுக்குக் கைகட்டி மண்டியிடாது தன்நாட்டுப் பற்றுடன் இருண்ட காலமாகிய ஆட்சியிலும் நின்று நிமிர்ந்து வாழ்ந்த னர். இன்னும் நூலாசிரியர்களும், பிசுக்கால் மணியகாறன் போல்தேரும் தங்கள் அரச ஏஜென்ஸிகளுக்குச் சார்பாக உண் மைகளை மறைத்தும் பொய்ப்பையை எழுதவும் செய்தும் வந்த

கொழுத்த ஆடுமாடுகளைக் கலைத்துவந்து கா' பில் உணவுகொடுத் தான். சங்கரப்பிள்ளையினதும் ஏனையோரினதும் உதவியுடன் யாழ்ப்பாணம் அவர்கள் கையிற் பிடிபட்டது. சங்கரப்பிள்ளை முதல் வராய்த் தம் உறவினர்க்கு மட்டும் இராசஜனதொழில் வழங்கிய செய்தி கொழும்புக்கு எட்ட 16-08-1687ல் இவரையும் உறவினரையும் விலங்கிலிட்டுவர தேசாதிபதி கட்டளை பிறப்பித் திட்டான். பின் ஒருவாறு களவாய் நாகப்பட்டணம் ஓடி 'பாபா போர்பூ' என்ற வர்த்தகரின் உதவியால் சினைகமானார் சங்கரப் பிள்ளை. இவ்வாறு சங்கரப்பிள்ளையின் ஒப்பந்தம் நிராகரிக்கப் பட்டு வேலன் முதன் மந்திரியாக்கப்பட்டு இராச கந்தோர்ச் சாலியையும் கொடுத்த விரும்பிய காணி பூமிகளை எழுதிச் சொள்ளுப்படி கூற அவனும் இப்படியே செய்து தனது இனத் தவர்களை வேளாளர் இடாப்பில் பதிந்து முதலிப் பட்டங் களும் பெற்றான். இதனால் கோபங் கொண்ட சங்கரப்பிள்ளை ஊரில் கலகம் எழுப்பினார். உடனே சேனைக்குரியவர்களைத் தன் வசப்படுத்தி உழவர் என்று பதிந்தான் வேலன். 1695ல் சங்கரப் பிள்ளை இறந்துவிட 1697ல் 'தொமஸ்வன் தீ' கொமாண்டேர் புதிதாக 40 வகை இன விபர இடாப்பைக் கச்சேரியில் பதிந்து பழம் டாப்புக்களை எரித்து மாற்றிவிட்டான். (யா.வை.கௌ முதி 107, யா.வ.ப) இப்படியாகக் காலத்துக்குக் காலம் அடிப் படச் சமூக மாற்றம் ஏற்பட்டது புலனாகும்.

னர் என்பதனை அவ்வப்போது வெளிவந்த பத்திரிகை விமர்சனச் செய்திகள் விளக்கும். மேலும் கோபாலச் செட்டியார் மகன் வயித்திலிங்கச் செட்டியார் (வயது 12) கடையில் மாதுளங்கனியைக் கொடுக்கத் தேசாதிபதியின் மனைவி புத்திரரின்மையால் செட்டியாரைத் தனது வீட்டில் வளர்த்து ஒல்லாந்துப் பாஷையும் பயிற்றி வயதானதும் முத்துச் சலாபக் குத்தகையைக் கொடுத்தாள். கிராமங்கள் தோறும் குத்தகை நடத்தி ஒருலட்ச ரூபாவுக்கு மேல் லாபம் பெற்று யாழ்வண்ணை வைத்தீஸ்வரர் ஆலயம் அமைத்தார். 1784இல் முத்துக் குளிப்பு இப்பகுதியில் வாய்ப்பாகவில்லை ஆதலால் ஒல்லாந்துத் தேசாதிபதி சுழிபுரம் செல்வநாயகம் முதலி போன்றவர்களுடன் ஆலோசித்துக் கனகராயனூரை யாழ்ப்பாண நிலத்துக்கு நீர்ப்பாய்ச்சி விளைநிலமாக்கத் தீர்மானித்தனர். 1795ல் ஆங்கிலேயர் (Gen. STWARD) ஸ்ரீவாட் சேனாதிபதி பருத்தித்துறை வளியால் வந்து யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றி 1776ல் மாசி மாதத்துடன் கொடிய ஒல்லாந்துர் ஆட்சிமுடிவுற்றது. 1800ல் முத்துக் குளிப்போரை நீருக்குள் அமிழ்த்து முழுகும் போது சுரமீன் தாக்கியதனால் வருவாய் குன்றிற்று. அரசினர் குருமாரைத் தண்டித்து இம்முத்துக் குளிக்கும் விஷ்ணு புத்திர வல்லுனர்களான மந்திரவாதிகளைக் கொண்டு சுரமீன் வாய்கட்டு மந்திரத்தால் சுரவாய் கட்டுவித்து அவ்வருடம் இரண்டு லட்சம் ரூபா லாபமும் பெற்றதுடன் இப்பட்டங்கட்டிகள் மந்திரவல்லுநர் என்று ஆங்கிலேயரால் போற்றப்பட்டனர். இதனால் இக்காலம் 19ம் நூற்றாண்டு வரை விஷ்ணு புத்திரர்கள் முத்துக் குளித்தனர் என்பதும் பெரும் செல்வம் கொழிக்கும் தொழிலாய் இருந்ததும் புலனாகின்றது. 1806 இல் ஆடிமாதம் ஊர்கள் தோறும் விகாணைமார் நியமிக்கப்பட்டு நகைவரி நீக்கிக் குடிவகை வரியிட்டு இலைமறவில் இருந்ததும் இடிபட்ட கோவில்களையும் திருத்திக் குடிமக்கள் தத்தம் வருணச் சாரத்தையும், சமயாசாரத்தையும் சுயேட்சையாகக் கொண்டொழுகஞ் சுவாதீனம் மறுபடி ஏற்படுத்தினர். (Sir Thomas Maitland) தோமஸ் மேயில்லண்ட் இதனால் ஆங்கில ஆட்சி தர்மராச்சியம் என்ற பெயர் பெற்றது. சைவ ஆலய அர்ச்சகர்களும் அரசினால் நியமிக்கப்பட்டனர். 1812ல் பிரவுன்றிக்குப் பிரபு தேசாதிபதியாகிக் கண்டியரசனை 1815 மார்சி 18ம் திகதி சிறை செய்தான். 1824ல் பாண்ட் பிரபு தேசாதிபதியாகி நிலாவரை நீரை 8 நாள் இறைத்தும் வற்றாது கீழ்க்கந்தக ஊற்றுப் பயிருக்கு உதவாததாயிற்று. இதன் ஆழம் 144 அடி அகலம் 30 அடியுமாய் இடிவிழுந்த குன்று என்று பால்டியாஸ் (Baldeus) கூற்று. இராமர்வச்சிராஸ்

திரம் விட்டு இந்தீர் நிலையை உண்டாக்கினார் என்பர் சிலர். 1829ல் டைக்துரை [P. A. DYKE] ஏஜன்ரராக வந்தார். இவரே வீதிகள், வீதியோரம் மரம் நடுதல், வறியோர்சம்பளம். தர்ம ஆஸ்பத்திரிகளையும் உண்டாக்கினார். சுதேசிகளாகத், தமிழர் பெரும் உத்தியோகம் ஆற்ற அனுமதித்தார். இவர் காலத்திலே முதல் பி ஏ. பட்டத்தை விசுவநாதபிள்ளைபெற்றார். புகையிலையை மலையாளத்திற்குப் பெருந் தொகையில் அனுப்பி வைத்தார் மறைந்த சைவ ஆலயங்கள் பிரகாசித்தன. விஷ்ணு புத்திரர்களான மட்டுநகர் சென்ட்ரேரின் ஆதிக்க ஆலயங்களும் ஆட்சி உறுதிகள் மூலம் கைமாறிய காலமும் இதுவேயாகும். ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலரும் சமீபித் தொண்டாற்ற இடமுண்டாயிற்று. 1848ல் தலைவரிச் சட்டம் ஏற்பட்டது. 1833 சட்ட நிருடணசபை, சட்ட நிறைவேற்றுச்சபை ஏற்பட்டு 1835ல்தமிழர் பிரதிநிதியாகக் கௌரவ பொன்னம்பலமுதலியார் பிரதிநிதியானார் 1869இல் துறைநெற்றை காரைநகர்ப் பாலத்தை அமைத்தார். பின் பிஸர் துரையால் 1902 ல் உள்ளாரும் 1905ல் கொழும்புப்புகையிரதச்சேவையும் உண்டாயிற்று இப்படியாகப் பிறிமன்துரையும் மக்கலம் தேசாதிபதியுமாகப் பிரதிநிதிகளைக் கூட்டித் தெரிவுப் பிரதிநிதியாக கௌரவ பொ. இராமநாதன் தெரிந்தெடுக்க வழிகோலியவர்களாவர். இப்படியாகச் சுதந்திரப் புருசர்களாகி எங்களை நாம் ஆளும் நிலையடைந்துள்ளோம்.

ஆகவே இத்தனை செய்திகளாலும் ஆட்சித்திற முனைப்பின் வழியாக ஆண்ட ஆதி அரசர்களும், ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளும் ஆதிக்க முனை இம்மண்ணில் வெடியரசனும் அவன் சகோதரர் சளின் தேசிய இயல்புக்கு இம்மியும் ஒப்பாகாது அளர்ந்து வீழ்ந்த உண்மையை வட ஈழச் சுதந்திர மன்னவாசனை அற்ற வடநில அரசச் சக்கரவர்த்திகள் வழிவந்தோரின் கொலை, கொள்ளை, சதிமுறைச் சூழ்ச்சிகளாலும் நாம் தேர்ந்து கொள்ளலாம். இப்படியான அரசவாதிகளின் சமயவங்கள் இன்றும் நாடகமாகவும் சதை காவியங்களாயும் மிகப் பரவலாய் நிகழ் வதுபோல் ஒழுக்கமும், ஒழுங்கும் தன் இனப்பற்றும், தந்தேசிய மண்டற்றும், செல்வம், செல்வாக்கு, அதிகாரம், அறிவியல், அறக்குணங்களையும் ஒருங்கே கொண்ட இணையாக மற்றொருவர் இம்மாநிலத்தில் இல்லாத மாட்சித்திறனுன மன்னவன் ஆன வெடியரசனின் உண்மை நிலை விளக்கமாக இல்லாது மறைந்துவிட்டது. ஆறுமுகநாவலர் போன்றவர்களைத் தேசிய வீரராகக் கணித்தது போன்று பௌத்த சமயம் தீ போல் பரவி வந்த காலமான 1ம், 2ம் நூற்றாண்டில் சைவத்தையும், தமிழையும், எம்மண்ணையும் காத்துத் தாய்நாட்டுப் பற்றுடன் ஆண்ட

வீரமிது வெடியரசனையும் தேசிய வீரராகக் கணிப்போமாக.

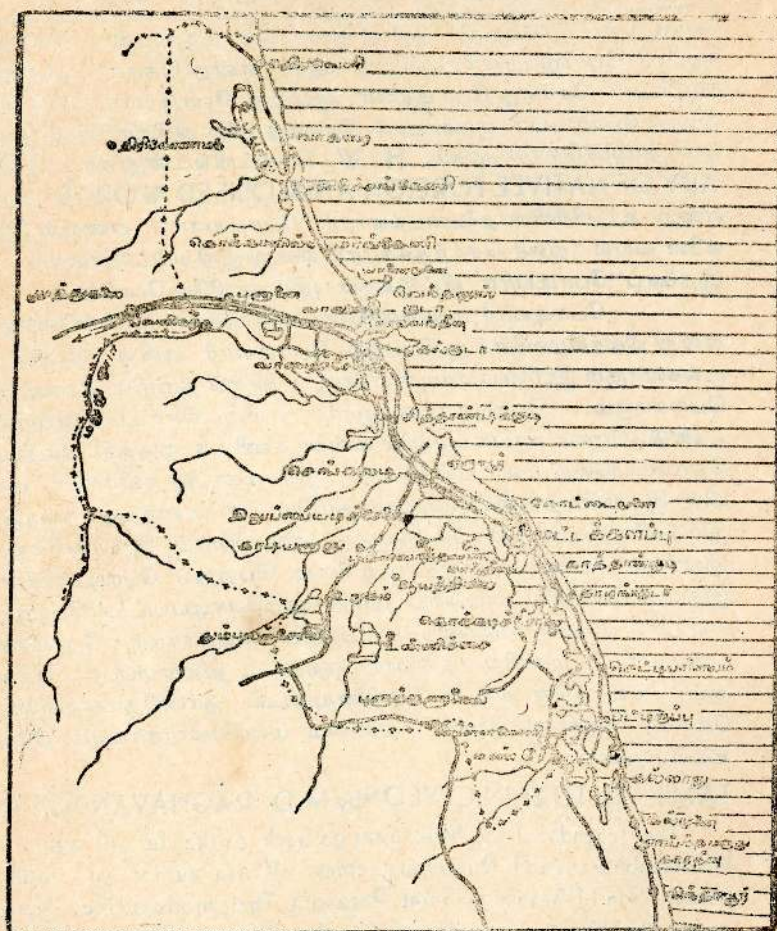
போடியார்:- "போடி" என்ற குகன் குல வீரனுடன் உழவர் தலைவனாகப் போஷிப்பவர் என்றும் "ஆர்" என்ற கொளரவச் சிறப்பு விசுவயம் சேர்ந்து போடியார் ஆயிற்று போடியார் வயல் செலவைப் போடுபவர், மாகாணக் கிராமத் தலை அதிகாரியைக் குறிக்கும் தமிழ்ச்சொல் ஆகும். H W. கொட்ரிங் டன் துரை (GLOSSARY OF NATIVE FOREIGN ANGLOSISED WORDS 'பற்று' என்ற உட்பிரிவின் தலைமைக்காரர் 'போடியார்' என்றும் இவர்களே வயல் "நிலச் சொந்தக்காரர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனைப் 'போடியார்' வீட்டுக்குப் புதிர் காவியே போனேம்

போடியார் முன்னேபோக முல்லைக்காரன் பின்னேவர்" என்று நிலக்கிழவனைக் குறிப்பதே போடியார் என்ற கூட்டுப்பாடங்களாகும் இப் போடியார் என்னும் சொல் தமிழில் கொளரவப் பெயராகும். போடிநாயக்கனார் என்ற கிராமம் மதுரையில் உண்டு. போடி நாயக்கனாரில் உள்ள கணிகை ஒருத்தி வேதியன் தோள்மேலேறி மலர் பறித்தமை, இராமசாமிக் கவிராயர் பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளதனாலும் தமிழ்ச் சொல் என்பது புலனாகும். இவர்களே பெரும் நிலபுலங்களுக்கு அதிபதியாய் இருந்தமையால் இவர்கள் பிள்ளைகளும் இந்நில உரிமை பெற்றுப் போடியாயினர். இதனால் வேலிக்கட்டைக்குப்பிறந்தாலும் போடிப்பட்டம்போகாது என்பர். வரிசை, வண்ணம், போடியானைக்காரர், போடிகள், படையாட்சி மானிய முறையில் ஏற்பட்ட தலைமைப்பட்டங்களாகும். இவர்களே சிற்பத் தேரினையுடைய தான்தோன்றிஸ்வரர் கோவில் "வண்ணக்குமார்" தலைமை மணியகாரராகவும் நிர்வாகிக்கின்றனர்.

TAMIL CULTURE IN CEYLON by M.D. RAGHAVAN p152-161

The legends of the Mukkuvar go back to the far off ages of the mahabharata and Ramayana epics. Vvasa author of mahabharata Son of Brahma Saint Parasara Their mode of life Varies under the Varying environment in the different Parts of Ceylon In general in the Eastern Province. Puttalam, with its dry hot Climate. Supports large Plantations of the tobacco, a major industry in Kalpitiya. Mannar tivu has business in Cattle rearing and finds milk. In the northern and Eastern Provinces they are largely Hindus, North - Western Province Roman catholics, with a Strong minority of the Muslim Mukkuvar in the Village of Kottantivu. The bridegroom wears a series of earrings (muttukadukan, Periakuppikadukan, sinnakuppikadukan and Kayikadukan There is no Community without Petty quarrels they worship Mari Amman and Sea God Ayyanar. There are those who memorise Poems from Tirukkural and tevaram

மட்டக்களப்பிற் குகன்

சீர்தங்கு வில்லவரும் பணிக்கனரும் சிறந்த சட்டிலான் தனஞ்ச
 யன்றான்
 கார் தங்கு மாளவன் சங்கு பயத்தன் கச்சிலாகுடி முற்குகரினமே
 மேகான்
 வார்தங்கு குகன் வாளரசகண்டன் வளர் மாசுகரத்தவன் போர்
 வீரகண்டன்
 பார் தங்கு தண்டவாண முண்டன் டபும செறி
 (முற்குகர் வன்னிமை)

இலங்கைச் சரித்திரப்புவாயிலாகப் பொருத்தித் திகழும் இராவணன், தன் அரண்மனை மாளிகைகளைக் கீழ்ப்பதிமட்டக் களப்பில் அமைத்தனன். இந்த அரண்மனை நகரம், திருக்கோயிலுக்கு எதிரே தென்பகுதியில் ஆங்கிலேயரால் கலங்கரைவிளக் கம் அமைந்த இடத்தின் அடித்தளம் என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். இவன் கிறந்த நாயன்மாராற் பாடப்பட்டும், திருக்கோயிலைக் கினம் தரிசித்த சிவபக்தனாயிருந்தும், ஆறிய கற்பினனாகிய சேதையைக் களங்கப்படுத்த நினைத்ததால் கொடுங்கோலனாக அரண்மனைகளைப் பூம், இராச்சியத்தையும் கடல்கோளினால் இறந்த இடமே இன்றைய கலங்கரை அமைந்த இடம் என்பர் விபிஷணனின் ஆட்சியின்பின் இவ்விடம் காடாயிற்று. [கலி பிரத்தது 800ல் இருந்து 1400 வரை] நாகர்கள் ஆண்டனர். பின் வட நிலப்பரப்பில் வாழ்ந்த முத்துக்குளிக்கும் முக்குளிநாகர் குடும்பங்கள் கடல்கோளில் மூழ்கியதுடன் சிலர் இந்தியா சென்றனர் என நூன்முகத்தில் அறிந்தோம் இப்படிச் சென்ற கப்பலில் மூன்று இலங்கையின் கீழ்த்திசையால் ஓடித் தாம் சங்குவநற்கு ஏற்ற வளமான நிலத்தைத் தேடிச் செல்லுங்கால் ஒருசதுர்ப் பேரியைக் கண்டு மனம் மகிழ்ந்து மேலும் அதனூடாகச் செல்லுங்கால் “மண்முனையை” அவர்கள் கண்டதும் கற்பூமியில் வாழ்ந்த மக்கள் கூட்டம் பேரானந்தம் கொண்டு புதுமை அடைந்து “மண்முனை” எனப் பெயரிட்டனர். பின்தென்திசை நோக்கிச் செல்லும்போது அங்கே பரவைக் கடலையும், மட்டான நீரில் நிலம் தெரிவதனையும், ஓடங்கள் ஆங்காங்கே நீர்த் தரையில் உராஞ்சுவதனையும், நீர்மட்டம் குறைந்ததனையும் உணர்ந்த முதற்கப்பலில் நின்றவன் பின்வருவோரைப் பார்த்து ஆனந்தங்கொண்டவனும், “மட்டு நீரடா- மட்டு- மட்டடா- இக் களப்பு மட்டக்களப்படா” என்றவாறு கப்பலில் இருந்து இறங்கினர். கையாற் கப்பலைத் தள்ளியவாறு கரையடைந்தனர். இப்படியே ஏனையோரும் அப்பாற் செல்ல முடியாததை உணர்ந்து இது மட்டும் மட்டடா-மட்டக்களப்புத் தானடா என்று கூறி மணலில் துள்ளி ஆனந்தம் கொண்டனர். (வெடியரசு சன்னாடகத்திலும் கர்ணபரம்பரைக் கதைகளிலும் இன்றும்பேச்சில் உள) இங்கே இவர்கள் பாளையமிடவேண்டிய பகுதியைத் தெரிவு செய்து அக்கிராமத்தை வாழ்வு நில நகர அரணாக்கினர். வட நிலப் புலியன் தலைமையிற் சென்ற இக்கூட்டத்தினர் அங்கே அவன்பெயராற் புலியந் தீவு என்று பெயரிட்டனர். இவன் வாழ்ந்த வடநிலப் பகுதியை இன்றும் புலியந்துறை என அழைக்கின்றனர்.

இவர்கள் தாம் கண்ட வளப்பநிலப் பாங்கரையைத் தமது வட ஈழ மக்களுக்குத் தெரிவித்து இப்பகுதியை ஈர்த்துக்கொண்டனர் இப்படியாக இவர்கள் வடநிலத்திடுக்து தமக்குவேண்டியவற்றைக் கொண்டுசென்று வாழ்ந்து வரும் காலங்களில் கி.பி இரண்டாம் நூற்றாண்டில் [கலி 3180]. இராம மரபில் வந்த “ஆடகசவுந்தரி” உன்னரசு கிரியை ஆண்டான் அங்கு வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ‘எயின்ன்’ என்ற ஊர்த் தலைவன் ஊடாக ஒருகற் குகையில் யானையைப் போன்ற அரக்கபூதத்தைக் கண்டதாக அறிந்து சுவலை கொண்டான். அவன் கனவில் இராமபிரான் தோன்றி எனது தியானத்தினால் பூதங்கள் உணக்கடிமையாகும் என்றபடி அவைகள் அடிமையாயின. அவ்விடத்தை இராச்சதக் கல்’ எனப் பெயரிட்டனர். இதனைக்கண்ட முற்குடர்கள் தங்கட்கு நல்லதோர் தக்க தலைவன் தேவை என்பதை உணர்ந்து, வல்லோனான தம் தலைவனும் வெடியரசனிடம் வடநிலத்திற்கு வந்து முறையிட்டனர். வடநிலத்தை விட்டே வேண்டும் என்று நினைவு முதிர்வில் முனைந்து நின்ற வெடியரசனுக்கு, மட்டக்களப்பு மண்ணின் மக்களோடு கலந்து ஒன்றிய வடநிலமக்களின் மனக் கருத்துச் “சர்க்கரைப் பந்தலில் தேனமாரி பொழிந்தாற் போல” அமையலே தம்பிமார்களுடனும், படைபலங்களுடனும், சேனாவீரர்களுடனும் நாற்பது - ஐம்பது குடும்பத்தவர்களுடன் சூழச் சென்று ஆங்கும் வன்னிமைப் பட்டத்துடன் நிலைபெற்றுத் திட்டமாய் அரசு செய்தனர்.

அசுரர்-அரக்கர்-இராவணன் இருக்குவேதத்தில் காணலாம். யா.ச.யோன். பக் 6, யா.வை. மா. பக் 10, யா.கு. பக் 14 ஆகியவற்றில் யாழ் முற்குடர் வலையிறவு பாணகையில் குடியேறினர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளதுடன், யா.கு. ஆகிரியர் முத்துக்குமாரசுவாமிப்பிள்ளை பக் 14இல் தரைப்படை கடற்படைகளைக் கொண்ட வெடியரசனைப் பொருமையால் போர் தொடுத்ததனால் அவன் மட்டக்களப்பு பாணகை வலையிறவில் குடியேறினான் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். நூல்முக்க கர்ண பரம்பரைப் பாடலும் மட்டக்களப்புக் கல்வெட்டுப் பாடல்களும் ஒத்த அமைப்பினை உடையதனாலும் மாகாவிஷ்ணுவின் வழிவந்த குகன் என்பதனாலும், கண்ணகியின் மதுரை எரித்த காலம் கிட்டத்தட்ட கி.பி 144 ஆடித்திங்கள் என்பதனாலும் ஆடகசவுந்தரியின் காலமும் க.உ. 3180 கி.பி 150 மட்டிலாகும். இவற்றை வாசகர்களும் ஆராச்சியாளர்களும் கவனத்திற் கொள்க.

திருக்கோவிலின் ஆதிப்பெயர்-நாகர்முனை,

குமரிக்கண்டம் (லெழுவியா) ஏழ் தெங்காடு, ஏழ்பனை நாடு போன்றும் 49பழந்தமிழ் நாட்டில் இலங்கையும் ஒன்றாகும். இங்கு நாகர் என்ற பழங்குடியினர் ஆண்டனர்.

ஐபுவியோர்கள் அனைவரும் போற்ற
தம்பி தமயன் மார் சத்தியஞ் செய்து
ஓடமதேறி நீடியே சென்று
உடும்புறும் இராட்சதர் நிறைந்திடும்
இலங்கையின் மட்டுமா நன் நகரில்
மட்டைக் கொழும்பில் (மட்டக்களப்பு)
மனம் நிறைவாட வனநிசைப்பட்டமும்
வழமைபோல் தரித்து
திட்டமாய் அரக அங்கும் செலுத்திடும் நானையி
என்னிலத்தில் உள்ள எச்சாதிகனும்
வந்து அடிபணிய மாநிலம் புரக்க
திட்டமாய் அரகம் செலுத்தினரே!

(கல்வெட்டு கர்ணபரம்பரைகுலப்பாடல்)
இப்படியாக நிலை பெற்று உண்ணுங்கால் கும்பகர்ணனின் வழித்
தோன்றலான இராட்சதர்கள் மேற்பகுதி மலையோரங்களில்
வாழ்ந்த 'உடும்புறு இராட்சதர்களை' வென்று தான் புருந்த
நாடாம் சேதுபதியிலும், மலையாளப் பகுதிகளிலும் வட ஈழ
நிலத்திலும் தனது குலத்தவர்களை வரவழைத்துக் காடாக
இருந்த இடங்களை நாடுநகராக்கினான். தன் மூதாதையினர் முத
லில் தேர்ந்த இடமாம் புலியந்தீவில் அரண்மனை, கோட்டை
கொத்தளங்களை அமைத்து அழகுபடுத்தினான்.

இப்படியாகக் கீழ் நிலத்தை ஆளுங்கால் வன்னிகமகளாக
விளங்குதேவனையும், ஏரிலங்குருவனையும் இலங்கையின் மேற்
பால் (புத்தளம்) அனுப்பி வடக்குக் கிழக்கு மேற்குமாய் அரசன்
நாடு என்ற ஆதிப் [பிகிற்றி- இராசரட்டை- அரசன் நாடு-மாய
ரட்டை- வேந்தர் நாடு (மகயா, மாபா) எனப்பட்ட] பிரதேசத்
தையாண்ட செல்வாக்கில் இருத்தினான் சிலாபத்தெதுறு ஓயா
விலிருந்து தெற்குக் கனகங்கையும் கிழக்கில் மட்டக்களப்பு
வடக்கில் யாழ்ப்பாணமுமாய் உள்ள மென்னிலப் பகுதிகளின்
அதிபதியாகி ஆங்காங்கே பல துறைமுகங்களை அமைத்து ஈழ
மண்டல அரசனாகினான் என்பதை நாம் உணரக்கூடியதாக உள்
ளது. மட்டக்களப்பில் பலதீவுகள் சிறிதாய் இருந்தபோதிலும் புலி
யந்தீவு மருதவயல் வாடிகள் யாவும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற
மூன்று மைல் சுற்றளவைக் கொண்டதும் 30 மைல் நீண்ட வாவி
யிலே நடுவில் மொட்டு உதிரும் தாமரைபோலக் காட்சியளிக்கும்

மட்டக்களப்பை அண்மித்த சீதவாக்கையில் ஒருநாளேக்கு 2000
சிற்பிகள்வீதம் 20 வருடங்கள் கட்டிய பிரமாண்டமான கருங்கற்
சிவாலயத்தை கி.பி 1552 இல் பறங்கியர் தரைமட்டமாக்கினர்.

இயற்கை அழகு எத்தகைவுடையதாகும். இவ்வாவியின் கீழ்க் கரையில் 27 மைல் தொலைவில் மருத நிலக் காரைதீவும் மேற் திசையில் முல்லை நிலத் தயிர்மிகு ஏறாவுரும் இதன் இடையே காணும் வயல்வளக் காட்சிகளும் நானில வளங்களும் ஒருங்கே விளங்கும் இயற்கை எழில் எத்தகையது. மேற்குமண்டுப் புண்ணியப் பழம்பதியும் வடக்கில் தேனீக்களின் அமிர்தமான தேனுடன் பால் கலந்தோடும் ஆற்றில் நீரரமகளிர்'' (Singing Fish) ஊரிகளான பாடும்னினிம் பாடி ஆட வண்டுகள் கீதமிசைக்க மந்தைகள் ஆடிப் பால் சுரக்க தேனீக்கள் இரைந்து இசையுடன் தேன்சொரிய அலைஅலையாய்த் தென்றற் காற்றுக்கிசைவாய் நடனமீடும் அலைகளில் வந்து குவிந்திடும் இரத்தினக் கற்களுடன் தேனாடு, மீனாடு, நென்னாடு, பாறாடு என்று பண்ணப்படும் கண்புகுழ் இந்நகரமாம் மட்டைக் கொழும்பில் மீனாண்டுஇங்குநல்லதேனுண்டு பாலுண்டு இங்குஎமக்காகவரும் நன்தயிர் உண்டு, விதம்பிதமான பொடி நெல்லுண்டு. மண்ணகமும் விண்ணகமும் வேந்தன் குகன் நெறிகண்டு விண்அதிர்ந்து மும்மாரி பொழிந்து நன்னீர் சுரந்து தேவ அம்ச குகனின் சிறப்பு ஆற்றல்வலிமையை உணர்த்தி இக்களப்பை நீர்நிரப்பும் இதனால் இதன் கரைக்கடலும் காடும் காவுஞ் செறிந்த இந் நன்னாடு நகராகி இயற்கை எழிலோடு கூடிய புலியந்தீவை அன்றே தேர்ந்தெடுத்தான் எனின் அவர்கள் விவேகம் எத்தகையதாகும். இஊன்பின்பிற்காலத்தில் பேசுர்த்துக்கேரால் கி.பி 1684இல் வடபகுதியில் நசரம் அமைக்கப்பட்டதென்பர்.

இருேறிப்பெயர்கள்:- நீரோட்டங்களும் மலைப்பாங்குகளும்கடல்படு திரவியங்களும் காடுபடு திரவியங்களும் நகர்படு திரவியங்களும் சதிந்த பேரிடமாகையால் மலையாளர், வங்கர், கலிங்கர், சிங்கர், ஒருஸா, நாட்டவர்கள் உட்படச் செட்டிகளும், பாட்டாணி இஸ்லாமியரும், நாளுக்குநாளுக்குடியேறினர். இப்படியாக இவர்கள் குடியேறிய இடங்களில் அவ்வப் பெயரிட்டு அழைத்தனர். மேலும் குகன்குலத்தோர் ஆளுங் காலங்களில் ஏற்பட்ட உள்நூர்க் கலகங்களில் சண்டையிட்டு எதிரிகளைத் துரத்திச் சென்று வெருகல் (மகாவலிகங்கை ஓரம்) பகுதிக்கு அப்பால் உள்ள வாகரைக்களப்பில் ஓர் எல்லைக்கல் நட்டு ஆண்டனர். இவ் எல்லையைத் தாண்டிய குற்றத்திற்காகத் தூக்கிலிட்ட இடத்தை (பாலைமரத்தடி) அப்பெயராலும் போர் வீரர் ஒன்று சேர்ந்து சந்தித்த சந்தி 'சந்திலெளி' என்றும் அவர்கள் களைப்பாறிய இடம் 'வந்தாறுமுலை' என்றும் ஒளித்திருந்து பகைவரைப் பார்வையிட்ட இடம் 'சத்துருக் கொண்டான்' என்றும் போருக்கு உதவிய வியாபாரக் கபுகஸ்தான் பாட்டாணியரை

குடியேற்றிய ஊர் 'ஏறூர்' என்றும் செட்டிகள் வந்த இடம் 'செட்டியாபாளையம்' என்றும் வடநிலக்காரைதீவு, பொன்னாலை, புலியந்துறை, தனங்களப்பு, முந்தல் ஆகிய இடங்களில் இருந்து சென்று குடியேறிய கூட்டத்தினர் அவ்வப் பெயர்களினாலும் இடப்பெயர் பெருந்தின என்பர். மேலும் நாதன் குடி, குறவன் குடி, செட்டிக்குடி, ஆராய்ச்சிக்குடி, போடிக்குடிகளும் அவர்கள் வாழ்ந்த பெயராற் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

வங்கர்-கப்பல்-கடலோட்டிகள். இதனால் அண்மித்த கடல் நிலம் வங்காள விரிகுடா ஆயிற்று. வங்கர் கலிங்கர் சிங்கர்கள் சேர்ந்து கலிங்கராயினர் என்பர். இக்கலிங்கரையே அரசர் என்கின்றது மகாவம்சம். கந்தனை மலையாள முற்குகர்.

வீரர்கள் பாளையமிட்ட இடம் 'வீர முனை' மண்கற் பூயியை மலுக்கம்புட்டி' வாகூர்அரண் வாகூர்வெளி நாகன் அரண் பகுதி நாகன் காலே நாதன் அணை நாதனணை என்றவாறும் அமரசேனன் (கலி 3466) காலத்தில் இராமநாதபுரப் பெண்களான கலைவஞ்சி, செட்டிச்சி, மகிழரசி, மங்கி அம்மை இராசம்மை, வீரமுத்து, பாலம்மை ஆகிய ஏழுபெண்கள் குடியேறிய, பகுதி அவர்கள் பெயரினாலும் அழைக்கப்பட்டது. குகன் குலத்தோர் வந்திறங்கிய கண்டுமுனை பின் அரசனால் "கல்லேறு முனைத்துறை (கல்முனை)" என்றும் அழகிய ஆடகசவுந்தரி தீர்த்தமாடிய நதி "மாமங்கைநதி" எனவும் இடப்பெயர்களைக் கொண்டதாயிற்று.

இப்படியாகக் குடியேறிய மக்களுடன் கி.பி 8ம் நூற்றாண்டிலும் அராபியச் சோனகரும் குடியேறினர். 16ம் நூற்றாண்டிற் குகன் குலத்தோர் மகமதியர் ஆட்சியின் எழுச்சிக் காலத்தில் திருவாங்கூரிலும், இலங்கையிலும் மகமதியராக்கப்பட்டனர். யான் ஒருமுறை முன்னாள் கல்முனைப் பா.உ காரியப்பரைச் சந்தித்தபோது அவர் தேங்காய்ப்பூவும் குழற்பிட்டு மாவும் போல இரு இனத்தவர்களும் கிராமங்களில் ஒற்றுமையாய் வாழ்கின்றோம் என என்னிடம் விபரித்தார். மேலும்பாண்டிருப்புத் திரௌபதி அம்மன் ஆலயத்தில் இன்றும் வருடாவருடம் கல்யாணக்கால் வெட்டிநடும் வைபவமும் பாண்டவர்தீக் குளிப்புக்குமுன் பட்டாணி மேடை (சோனக மேடை) மடை இட்டுச் சோனகர்க்கு இவ்வுணவைக் கொடுத்த பின்பே தீக்குளித்துத் தாமும் உண்பர், இதனால் குகன் குலத்தோர் எங்கெங்கே வாழ்கின்றனரோ அங்கெல்லாம் சோனகர் அருகாமையில் வாழ்கின்றனர் என்றதனையும் உணர்ந்து கொண்டேன்.

மேலும் இஸ்லாமியரைச் சோனகர் என்று அழைப்பதை இலங்கையில் மட்டுமே காணக்கூடியதாக உள்ளதனாலும் முதலியார் எஸ். ஓ கனகரத்தினம் அவர்களின் ஆங்கிலநூலில் ஆதி இஸ்லாமியக் குடிகள் இராசாம்பிள்ளைக்குடி, வடக்கனக்குடி, வெள்ளர் சங்குடி, பணியட்டுக்குடி, வட்டுக்கத்தறகுடி, மூத்தநாச்சிக்குடி, ஓடவிசுடி, ஆலங்குடிகளாகப் பிரித்து தமிழ்ப் பெயரை ஒத்த வகையிலும் மருமக்கள் காய முறையும் தாய்வழிப் பாரம்பரியமும் பெண்கட்கு முதன்மையும் சில பழக்க வழக்கங்கள் கலாச்சார இணைப்புக்களாலும் சடல்படுதிரவியம் வாங்க வந்த இஸ்லாமியர் எமது பெண்களை மணந்து இங்கு தங்கிச் சோனகராயினர் என்ற கர்ண பரம்பரைக் கதையும் வலுப்படுத்துகின்றது.

13ம் நூற்றாண்டிலும் மாகன் ஆட்சியிலும் சோழ, பாண்டிய நாட்டுத் தமிழ்ப்படை வீரர்கள் இவனுடன் வந்து இங்கு குடியேறியதாகவும் பட்டிருப்புச் சித்திரவேலாயுத சுவாமி ஆலயதைப் புனருத்தாரணம் செய்து பழகாமத்தில் பாலையமிட்டு ஆண்டான். இப்படியாக வாழுங்கால் இலம்பித்துறை என்ற ஈழத்துறை,சற்குடா, மட்டச்சுளப்பு, கண்டபாணந்துறை, கோமரித்துறை போன்ற துறைகளில் குகனின் கடல் வணிகர்களான கிரேக்கர் அரேபியர்கள் வந்துபோய் பெரும் பெயர்பெற்ற துறை முகங்களாகத் திசுந்ததனால் மேலும் அநேக வியாபாரிகளும் மேலைநாட்டவர்களும் குடியேறினர். இப்படியாகப் பலபகுதிகளிலும் இருந்து குடியேறிய ஒவ்வொரு மக்கள் கூட்டத்தினரும் ஏழு பெரும்பகுதிகளாக இங்கே பிரிக்கப்பட்டனர் இதனால் குகன்வம்சத் தவர்கள் உலகிப்போடி, குடி, காலிங்கக்குடி, படையாண்டார்போடி, க்குடி, பனிக்கனர்போடி, க்குடி, கற்சிலா போடி, க்குடி, பெத்தாண்ட படையாண்ட போடி, க்குடி என்று ஏழு பெரும் போடிக்குடிகளாக நிலபுல அதிபதிகளாகவும் தலைமைக் காரர்களாகவும் குகன்குலத்தைப் பெருமைப்படுத்தி வாழ்ந்து வரலாயினர். இப்போடிக் குடிக் குகன் குலத்தோர்க்கு நன்மை தீமைகளில் 17 குடிகளும் காலிங்கக்குடிக்கு 18 குடிகளும் ஊழியஞ் செய்யக் கடமைப்பட்டுள்ளனர் என்பதனைப் பூவாள வன்னிமை மலையமான் தீர்ப்பாகும்.

சுகதிர்ன் சரித்திரம்:-

இப்படியாகக் குகன் வழித்தோன்றல்கள் மாநிமாறி ஆட்சி செய்துவருங் காலங்களில் கி.பி 1148 (கலி 4250) சுகதிர்ன் மன்னமுனை வடபகுதியில் அரண்மனைப் பகுதியை வகித்துத் தோப்பாவின் மாகோனின் நட்புடன் ஆண்டான் 40 வருடம் சுகதிர்னும் பரதசுந்தரன் 60 வருடமும், யாகசேனன் 50 வருடமும், குசசந்திரன் 10 வருடமுமாய் சந்ததி சந்ததியாய் ஆண்டனர்.

இவர்கள் இப்படிச் சந்தானம் பெறுகிறதனால் மட்டக்களப்புப் பகுதி நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுப் படையாட்சி மண் முனைவடக்கும். காலிங்கர் மண்முனையும், வங்கர் மட்டக்களப்பும், சிங்கன் குலத்தோர்க்கு உன்னரசுகிரியமாக 70 வருடம் ஆண்டனர். பின் சிங்கன் குலத்தோர் வங்கரின் துணையுடன் விசயதுவீபத்தை முழு இலங்கையின் மத்தியதலமாக்கி மண்முனைக்களப்பு வடக்கே கோறனை நகராக்கி வங்கர், சிங்கர், படையாட்சி ஆகிய மூன்று முக்குலத்தோரும் சுகன் குலத்தவர்களெனத் திட்டஞ் செய்து ஆண்டனர். இங்கே இலங்கை முற்றிலும் உள்ள குற்றம் செய்தவர்களையும் விசாரிக்கும்படி மட்டக்களப்பு, அனுரதன்புரம், வதுளா, மண்ணாறு, காளி, அம்மான்னோடை, இரத்தினவல்லிநாடு, முள்ளத்தீவு, தட்சணாபதி, கொட்டியநூர், தோப்பாவை, நாரெய்யாப் பகுதியினர் வீரம்பிக்கையொப்பம் இட்டனர். சிங்கர் கண்டியைத் தலைநகராக்கி சிங்கதுவீபத்தை 38 வருடம் ஆண்டனர் இவ்வாறாக மருதசேனனின் மகன் எதிர்மன்னன் ஆட்சியில் நெல் விளைவித்தும் பாடசாலை ஆலயங்கள் அமைத்தும் வரும்நாளில் கொங்குநாட்டுத் தாதன் மட்டக்களப் பின் நாகர் முனைத் திருக்கோவிலை அடைந்தான். இவன் பாண்டவர்களின் நீதிநெறியை விளக்கித் தீக்குளித்துக் காட்டி அரசனிடம் பாண்டிருப்பு முனையைப் பெற்றான். மட்டக்களப்புக்குக் கீழ்ப் பகுதி திருகோணமலையும், வடக்கு உறவுப் பெற்ற முனையும், தெற்கு மந்தனங் கடவத்தனநாடும், மேற்கு வடாவை மன்னம்பிட்டி மகாவலிக் கரையுமாய் அமைவுற்று இருந்தது. இவன் 44 வருடம் ஆண்டு இறந்ததும் மத்திய நாட்டின் அரசன் இராசசிங்கனின் கட்டுப்பாட்டினுள் இருக்கும் போது கலி 1680ல் போர்த்துக்கேயர் மட்டக்களப்பை ஆதினப்படுத்திக் கோட்டை கட்டினர். கலிங்கர் வங்கர் நிலமையாக்கினர். இலங்கைத் தீவு எங்கும் கிறிஸ்து மதம் அறுகுபோல் பரவிற்று. இக்காலத்தில் சுந்தப்பர் தனது சகோதரி குடும்பங்களுடன் ஏழு கண்ணகி வீக்கிரகங்களுடன் கடல் வழியால் மண்முனையில் இறங்கிச் சகோதரியை வில்வனுக்குத் திருமணம் செய்வித்தார்.

பஸ்கோல்முதலி:- கலி 4830ல் 30 கிறிஸ்தவர்களுடனும் பண்ணையிலிருந்து குருமார்களுடனும் மட்டக்களப்புச் சென்று கிறிஸ்தவ கோவில் கட்டி 10 வருடமாகத் தன் சமயத்தை வளர்த்தான். இதைக்கண்ட சுகன் குலத்தோர் பஸ்கோல்முதலியை எதிர்த்தனர். இதற்குப் பஸ்கோல் தந்திரமாகக் சுகன் குலத்தோர் எழுதிய பெட்டிசம் போல் தான் எழுதி விசாரணை செய்வித்து முடிவில் அநியாயமாக இருநிலமைப் போடிகளையும் 80 சுகன் குலத்தோரையும் சிரச்சேதம் செய்வித்தான். இதன்

பின் இவனே மட்டக்களப்பிற்கு அதிபதியாகி குகன் குலத் தோரை அச்சப்படுத்தி யானைக்கொம்பு, தங்கம், முத்துமாலைகள் போன்ற வெகுமதிப் பொருட்களை வஞ்சமாகப் பெற்று வந்தான். இதனால் கவலை கொண்ட அவ்வூர் மக்கள் பாஸ்கோல் முதலிக்கு அரசனிடம் முறையிட்டனர். அரசன் இவனின் செயல்களையும், பெட்டிசக் கையொப்பத்தையும் சோதித்து இவனின் குழ்ச்சிக் குற்றத்திற்காக இவனின் உறவினரையும் இராச சேவையால் நீக்கிக்காரைநகர்க்கமன்கில் கடற்கோட்டையில் பஸ்கோல் முதலியை அடைத்து வைத்தனர். மட்டக்களப்பு மாநகரில் இவர்களின் குழ்ச்சிகளும், களவுகளும் அம்பலமானதும் ஆண்ட பரம்பரையான இந்நாட்டவர்கள் முக்குவர்கள் என்பதை உணர்ந்து இதன்பின் குகன்குலத்தோர் இந்நாட்டுப் புராதன இராச அதிகாரிகள் என்றும், இவர்களே முற்கு வன்னிமைகளாக இம்மண்ணை ஆண்டுவந்தவர்கள் என்பதனையும் விசாரணைகளின்பின் உணர்ந்து “புராதன இராச அதிகாரரெனத் தீர்ப்பிட்டு” இராச பட்டயத்தில் வரைந்து அதிகாரச் சட்டமாக்கினர். இக்குகன் குலப் பிரஜைகளின் சிறப்பியல்புகளை உணர்ந்து இவர்களை மாதாபிதாப் போல் ஆசீர்வதித்து ஒல்லாந்தர் சங்கத்திலும் விசுவாசமுள்ள முற்குகர்களை அங்கத்தவர்களாக்கினர். இக்காலத்தில் கண்டி அரசனுன கீர்த்தி ஸ்ரீ இராசசிங்கன் (1741-1782) ஆட்சிபுரியும் கால் மட்டக்களப்புக்கும் “நிலமைகளை” உண்டாக்க எண்ணி “சந்தப்போடியாரை” தென்பகுதிக்கும் அறுமக்குட்டிப் போடியாரை “உட்பகுதிக்கும் நிலைமைப் போடிகளாக மட்டக்களப்பிற்கு நியமித்துச் சக்கரவர்த்தி கொலாண்டோர், உட்பட மெஸ்தர்குமான், லெல்லம்பலக், அர்தகோராத பயன, அங்கலவெக் அதிரியானிஸ், யுவானிஸ், பிறுன்ஸ்கே, ஆகிய உத்தியோகத்தர்களும் கையொப்பமிட்டு ‘ஆக்கோத்து ஆணையக்’ கையளித்தனர். அறுமக்குட்டிப் போடியார் எழுவிஸ் போர முனைநாடு மண்புனை, கோறனை ஆகிய நான்கு கிராமங்களையும் சந்தப்போடியார் கரவாகு, சம்மாந்துறை, பாணகை, உன்னரசுகிரி ஆகிய நான்கு கிராமங்கட்குமாய் ‘நிலமைப்போடி அதிகாரிகளாகினர். மட்டக்களப்பில் வாழ்ந்த கலிங்க, வங்க, சிங்க முக்குலத்தோர்க்கும் தங்கள் பாரப்பரியமாக வந்த பழக்க வழக்கக் கலாசாரங்கட்கு ஏற்ற முற்குகச் சட்டத்தை ஏற்று ஆங்கிலத்திலும் மொழியெயர்த்து தோம்பு (TOMBO) இடாப்பு உத்தியோகங்களையும் உருவாக்கி மட்டக்களப்பு முற்றும் முதன்மை பெற்றுவந்தனர்.

இக்கட்டுரையில் வரும் அநேக குறிப்புக்கள் வித்துவான் எப். எக்ஸ். சி. நடராசாவின் மட்டக்களப்பு மான்மியத்திலிருந்து திரட்டியவையாகும்.

இப்படியாக அன்னியன் ஆட்சியில் இருந்த போதினிலும் அறுமக்குட்டிப் போடியார் செட்டிப்பாளையத்தில் குல தெய்வ மாம் கண்ணகை அம்மன் ஆலயத்தை நிறுவி அன்றும்சைவத்தை வளர்த்தார். இவர் ஏழுபெண்களை மணந்த போதிலும் தர்ம புருஷனாயும் கல்வியில் சிறப்புற்றவராகவும், பராக்கிரமசாலி யாகவும், பூரண ஆயுள் உடையவராயும், அரசனுக்கேற்ற முக பாவனைகளையும் எழிலுடன் பல்லத்தில் ஊர்கள் தோறும் பிர ஜைகளை அடிக்கடி சென்று பார்வையிட்டு மக்களுள் மக்களாய் திகழ்ந்தார். கலி பி 1880ல் கண்டியரசன் இராசாதி இராசசிங் கனின் (1782 1798) முடிதரிப்பு விழாவுக்குச் சென்று அறுமக் குட்டிப்போடியார் வயிரமாலையையும், கத்தப்போடியார் வரா கன் மாலையையும் அரசனுக்குப் போட்டதுடன். ஏனைய குகன்குல நிதிய அதிபர்களும் புவராகன், பொன்னரிசி போன்ற முத்துக் களையும், தங்கத் தட்டங்களையும் முடிசூட்டு விழாவிற்ருப் பரி சாகக் கொடுத்தனர். இப்படியாக ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின் பின் ண்டி அரசனின்நிலைமைப் போடியாகவும் அதிகாரத்தல் நிர்ண யித்தனர். இப்படியாகச்சந்ததி சந்ததியினராக ஆண்டனர் என்ப தனைத் தேசாதிபதி, “பாண்டன் சிங்கின்” அறிக்கையில் கி.பி 17ம் நூற்றாண்டில் “முற்குக் இளஞ்சிங்கன்” என்றசிறற்றரசன் ஏறாவுரில் இருந்தான் என்றும் இவன் முற்குக் வன்னிமைகளின் வழித்தோன்றல் என்பதனையும் உறுதிப்படுத்தியுள்ளார். இதனால் 17ம் நூற்றாண்டுவரை குகன்குலத்தோர் ஆண்டனர் என்பது புலனாகின்றது.

ஒல்லாந்தரால் எழுதப்பட்ட ‘ஆக்கொத்துத் தமிழ்ப் பிர தியை இங்கு அப்படியே பிரசுரிக்கின்றோம்.

“அறுமக்குட்டி சாதிமுக்குவன் எங்கனிடத்துலே மண்முனைப் பகுதிக்கு பெடியாய் இருக்கக் கெட்டபடியால் அதற்கு நாங்கள் நிர்ணயித்துப் பார்த்து தன்னுடைய நல்ல நடவடிக்கையை கெட்டுத் தீர்மானித்து முன்சொல்லப்பட்ட மண்முனைப்பகுதிக்குப் பெடியாக கற்பிக்கிறோம். அதுகூடக்கொடுக்கப்பட்டது. தமது தொழிலுக்கடுத்த சங்கையும், புரோசனமும் பெரியவர் களுக்கு நடக்கும் பூச்சியமும் பொது கிடைத்திருந்தபடிக்கு இப் பொவும் அந்தப் பிரகாரந்தான் இதிற கட்டளை பண்ணுநிறன். இதில் அடங்கிய சகலமான பேரும் இந்த அறுமக்குட்டியை பெடியாக அறிந்து உண்டான படிக்குச்சங்கிக்கவெனும். இதற்கு அடையாளம் திட்டப்படுத்தி வளமையான முத்திரையும் வைத் துக் கையொப்பம் பொட்டுக் கொடுத்தோம்.

இப்படிக்கு

இலங்கைத்தீவற் கொழும்புக்கோட்டை.

மேலான
த்தன
மகாராசா மெஸ்தர்
அவர்கள் கட்டளை

இலங்கையில்
முத்திரை சிலத்த
லாகிரிய
லேவை
த்தது.

சங்கைபோந்தயுத்தமக
கிய கொலண் தொர்
இமான் வெல்லம் பல்க்
ப்படிக்கு

கீழே கையொப்பம் வைத்தது யோகன் கொஸ்தன் அங்கல
வேக் சக்கடத்தார் சரிவரக்கண்டது. அதிரிநானிஸ் யுவானிஸ்
பிரூன்ஸ்கெ தொலுக்கரித்தது.

1766ம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் 6யிலே கையொப்பம்
வைத்தது. இமாம் இவல்லம் பல்க்

முற்குர் சட்டம்:-

[Ordinance No 15 of 1876]

கண்டியை கீர்த்தி ஸ்ரீ ராசசிங்கன் அரசனாக இருக்கும் காலத்
தில் மட்டக்களப்பை இருபெரும் பகுதியாகப் பிரித்து கந்தப்
பொடியையும், அருமைக்குட்டியையும் நிர்ணயித்து ஒல்லாந்தர்
அரசினர் சட்டத்தில் அவர்களின் வழமையில் வழிவந்த ஏற்பா
டான முற்குர் சட்டத்தை தலைமைச் சட்டமாக்கி அருமைக்
குட்டிக்கு சிறைத்தளதாபர அதிகாரம் அளித்தனர். இ த னை
ஆங்கிலத்தில் 1876ல் 'பிறிற்றோன்' என்பவர் மொழிபெயர்த்து
முற்குக் சட்டம் (15ம் கட்டளைச் சட்டம்) என ஏற்றுக்கொள்
ளப்பட்டது.

உருமயின் வகை

(அன்றைய ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு)

ஒரு தலைமைக்காரனுக்கு இராசாக்களாலே கிடைத்திருக்கிற
உறுதி ஒப்பந்தங்களும் முதுசோமான ஊர்க்காணி உடமைகளும்
அந்தத் தலைமைக்காரனுக்குப் பிற்காலம் அவன் சகோதரங்க
ளுக்கும், மருமக்களுக்கும் அவன் தாய்வழிச் சனத்துக்குச் சேரும்
அவன் தானாகத் தேடியசோம்கள் அவன் பெற்ற பிள்ளைகளுக்குச்
சேரும் அவன் பிள்ளையில்லாமல் இருந்தால் அவன்முதுசோமாகக்
கொண்டு வரப்பட்ட சோம்கள் அவன் சகோதரங்களுக்கும் மரு
மக்களுக்கும் சேரும். அவன் பெற்றிருந்த சேனமான சோம்கள்
அவன் பெண்சாதி வழிச் சனத்துக்குச் சேரும். அவனுற் தேடப்
பட்ட சோம்களிலிருந்தால் அவன் வழிச் சனமும் அவன் பெண்
சாதி வழிச்சனமும் சரிபங்காகப் பிரித்தெடுத்துக் கொள்ளுகிறது.
2. சேனம் கொடுக்கிற வகை

அவனுற் தேடப்பட்டவர்களிலும் அவன் சேனம் கொண்டு வந்
தவர்களிலும் அவன் சம்மதித்த மட்டும் ஒரு உடன்படிக்கையிற்
சகலதுங் கண்டெழுதிச் சேனம் கொடுக்கிற வழமையாம். அவ
னுக்குப் பிற்காலம் சேனம் கொடுத்தது போக அதிகமாக விடு

க்கப்பட்ட சோம்கள் சீதனம் பெற்றிருந்த பிள்ளையும் இறக்கப் பட்ட பிள்ளைகளும் சரிபங்காகப் பிரித்துக் கொள்ளுகிறதுமுண்டு. அவன் கடன்பட்டிருந்தால் அவன் சீதனம் கொண்டு வந்த சோம்கள் விற்கக்கூடாது. அவனாற் தேடப்பட்ட சோம்கள் விற்கலாம்.

முதுசமாயிருக்கிற சோம்கள் அவன் சீவனோடு இருந்தால் விற்கலாம். அவன் செத்தால் அவன் சகோதிரி மருமக்கள் விற்கக் கொடுக்கமாட்டார்கள். மஞ்சள் நீர்ப்பிள்ளை ஆணைனும்கொண்டிருக்கிற பிள்ளையை எடுத்து வளர்த்தால் வளர்த்தவன்சம்மதிக்க அந்தப் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்த சோம்களுக்கு உறுதி கொடுத்து அதன் உறுதிப்படி ஆட்சிபண்ணிவரும், உறுதிக்கொடாது போனால் அந்தப் பிள்ளைக்குப் பிற்காலம் வளர்த்தவன் கொடுத்த சோம்கள் அந்தப் பிள்ளைபின் வயிற்றுவார்களுக்குச் சேரும். வளர்த்த பிள்ளைக்குப் பிள்ளைபில்லாமல் மரணிக்கக் சம்பவித்தால் பிள்ளை வளர்த்தவரது அல்லது அவனது பிழிர் வழிக்குச் சேரும்.

3. காணி, பூமி, தோட்டம் முதலானவைகள் ஆட்சிப்படுவதற்கு:

காணியுள்ளவனிடத்திற் காணியில்லாதவன் வந்து காணி கேட்டுத்தன் செலவாகக் காணி வெட்டிச் செய்கை பண்ணினதே ஆனால் அவன் செய்த செய்கையிற் காணி உள்ளவனுக்கு ஒரு பங்கும் செய்கை பண்ணினவனுக்கு இருபங்குமாகக் கையாடி ஆட்சிபண்ணுவான்.

காணியுள்ளவன் தன்செலவாக காடு வெட்டி வேலியும் அடைத்து ஒரு காணியில்லாதவனுக்குச் செய்கை பண்ணக் கொடுத்தனோனால் அவன் செய்த செய்கையை விலை வைத்துக் கொடுக்கிறது. இருவிதமும் செய்கை பண்ணினவன் மேற்புரோசனமேற்றுக் கொள்ளுகிறது காணி அவனுக்குச் சோமாக மாட்டாது. அவன் செய்த செய்கை உள்ள மட்டும் மாறாமல் புரோசனம் கையாடி வருவான்.

4. நன்கொடை வகை:

ஒருகாணியை ஒருவனுக்கு நன்கொடையாக அவன் பிரியத்தின்படி ஆட்சிபண்ணிக் கொள்ளவும், விற்கவும், நன்கொடை கொடுக்கவும், உறுதியுங் கொடுத்துக் காணியுங் கொடுப்பானோ யானால் நன்கொடை பெற்றவன் பிரியத்தின்படி அவனும், அவன் வயிற்றுவார்களும் ஆட்சிபண்ணியும் விற்றுங் கொள்வார்கள். அந்தக்காணியை விற்காமல் அவனும் அவன்பிற்கிளமும் ஆட்சிபண்ணி அவர்கள் சகரும் அடியற்றுப் போனால் அந்தக் காணி நன்கொடை கொடுத்தவன் அல்லது அவன் பிற்கிளங்களுக்கு டையது.

5. காணி ஒற்றி பிடிக்கிற வகை:

தென்னந் தோட்டத்தை ஒருதனுக்கு ஒற்றிக்கு கொடுத்து பணம் வாங்கினால் பணத்திற்கு வட்டியில்லை. அதற்குச் சரியாக அதின் புரோசனத்தை கையாடிக் கொள்ளுகிறது. தவணைப் படிக்கு வட்டியில்லாமல் முதல் கொடுத்து ஒற்றி மீண்டு கொள்ளலாம். தவணை தப்பினால் வாங்கினவன் சம்மதித்தவேளை பணம் கொடுத்தும் மீண்டு கொள்ளலாம்.

வயல் நிலத்தை ஒற்றி பிடித்தால் தவணைப்படிப் பணம் கொடாமற் பின்னிட்டால் அந்தக் காணியில் வேளாண்மை செய்கின்ற வேலை தொடக்கம் வேலை முடியும் வரைக்கும் பணம் வாங்கியவன் பணம் கொடுத்தலை எடுக்கக் கூடாது. அந்தப் புரோசனம் கையாடிக்கொண்டு பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு காணியை கொடுத்து விடுகிறது. இதுவிதமாகப் புரோசனப்படுகிற காணிகளுக்கு இதுவே வளமை.

6. ஆண் சிறை பெண் சிறைகளின் வகைகள்:

ஒருதர் ஆண்சிறை, பெண்சிறை கொண்டிருந்தாற் கொண் டவன் சீவனுள்ளபோது இட்டம் பண்ணி அவர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டிய காணி ஆதனங்களுக்கு அந்த எசமானுடைய உறுதி கிடைத்திருந்தால் அந்த உறுதிப்படி கிடைக்கும்.

அப்படியிட்டம் பண்ணாதிருந்தால் அந்தக் கொண்டவனுடைய பிள்ளைகளுக்கும் அந்த உரிமைக்காரரும் சிறை.

7. வட்டிக்கு பணம் கொடுக்கிற வகை:

வட்டிக்கு பணம் கொடுக்கிறது நூற்றிற்கு ஒன்று வளமை.

8. கொள்வனவு விற்பனவு வகை:

கொள்வனவு விற்பனவு தங்கள் பிரியத்திற்குக் கொள்ளவும் விற்கவும் கூடும். தோட்டம், வீடு, மாடு ஏதானாலும் இவருடைய ராசிப்படிக்கு கொடுக்கலாம்.

பெரியகல்வெட்டின் ஒருசிலவற்றை கீழ்த் தருகின்றேன்: -

திருவளர் தேவசெனனமே பெரிதாய்
அரியயன் மாலில் அழகொடு உதித்து
மனுவெனுஞ் சக்கரவர்த்தியாலுலகில்
கணமென நராணன் காட்சியும் புகழும்.....
ஆதியும் அந்தணன் அரசன் சத்திரியன்
வைசியன் வணிகன் வளர் தினகரன்.....
இலங்கையைப் பன்னிரண்டிடமாய்ப் பிரித்து
கலிங்கனுஞ் சிங்கமரபனு மொத்து நுவரை கழனி
நுவரெலி மாத்தனை பகரனூரதமொடு காலி
வதுளை விந்தனை வளர்பதி யெட்டும்
பதிபுகழ் சிங்கமரபனுக் கமைத்து
அன்னவரிருவர் படையாட்சியை யழைத்து
கன்னல் சூழ் மட்டக்களப்பு முக்கென்று

திருகோணைப் பதியைத் திருமலருக்கமைத்து
 திருகுலவம்மிசக் கொடியினர் தமக்கு
 மணற்றிடர் மண்ணாறு மாநகரமைத்து
 கனத்தெண்டு மணுவெனுங் கட்டளைப்படிக்கு
 ஆளுவீரெங்களரசு வென்றும்
 வாழு வீருங்கள் வரிசைகளோடு
 திறைமு றைபுகற்றி னேம் தேவரில்லங்கள்.....
 சென்றனன் மட்டத்திகழ்தரு களப்பில்
 கலியுகவாண்டு கண்ட மூவாயிரத்து முப்பதாமாண்டில்
 வலியனாய் மட்டக்களப்பது பெற்று
 செங்கோல் செலுத்தினன் சிறைகுடியேற்றி
 எங்கும் குகன் குலமென வியற்றினன்.....

யங்கு கடனும் கூலவெட்டில் ஓடிவிலங்குறைக் காண்க:-

குருவளர் கலிங்கன் செகதலம் புகழ்.....
 அறமுயர் லேதம் நம்பியரி திருப்பாட்டுச் சரிகை சன்னாசம்
 தார்வளர்

தேசம் வன்விமை வரிசையாயுலகுறு வருகுரு நாதர்
 பூபாலன் கோத்திரம் பூவசியன்
 பாவலர் புகழும் பகுதி புண்ணலை
 மண்முனை மட்ட வாழ்வுறு களப்பு
 பெண் பெறுநாடு பேர்பெறு நகரம்
 கண்டி கதிரை கந்தாளை மாவலி
 பண்டு முன்னயோத்தி பங்குகள் முதலாய்
 கூறெனக் கொற்றவன் கூறிய உழவர்
 ஆறிய பின்பு அரசனை வணங்கி
 கலிங்கனே உனது கட்டளைப் படியே
 இலங்கை மாநகரில் ஈசராலயத்தில்
 வீதி துலக்கும் வேளாளர்க் கடிமைகள்
 மாதுலை கோயிலார் வரிசைப் பண்டாரம்
 குசவர் கொல்லர் கோளூர் தொழுவர்
 திசைபுகழ் முதலி செக்கன் சாணன்
 யீரங்கொல்லி யிட்டியன் பன்னா
 வாரத்தட்டி மாலை தொடுப்பேன்
 கடையன் துரும்பர்க்குக் காராளனீந்து
 படையாட்சி கலிங்கன் பணிக்கன் சிங்கள்
 அவர்க்கோடுழவர் அன்றுமின்றாக
 அவனியிருந்து அடியார்க் கெல்லாம்
 வேண்டிய தளித்து விருதுகள் பறக்கத்
 தோன்றிய ஐங்குலமும் சூழ வீற்றிருந்து
 தேரொடு கோபுரம் தீர்த்தக் குளமும்
 ஏறுயர் தொழிலே ஏற்றமிருந்து

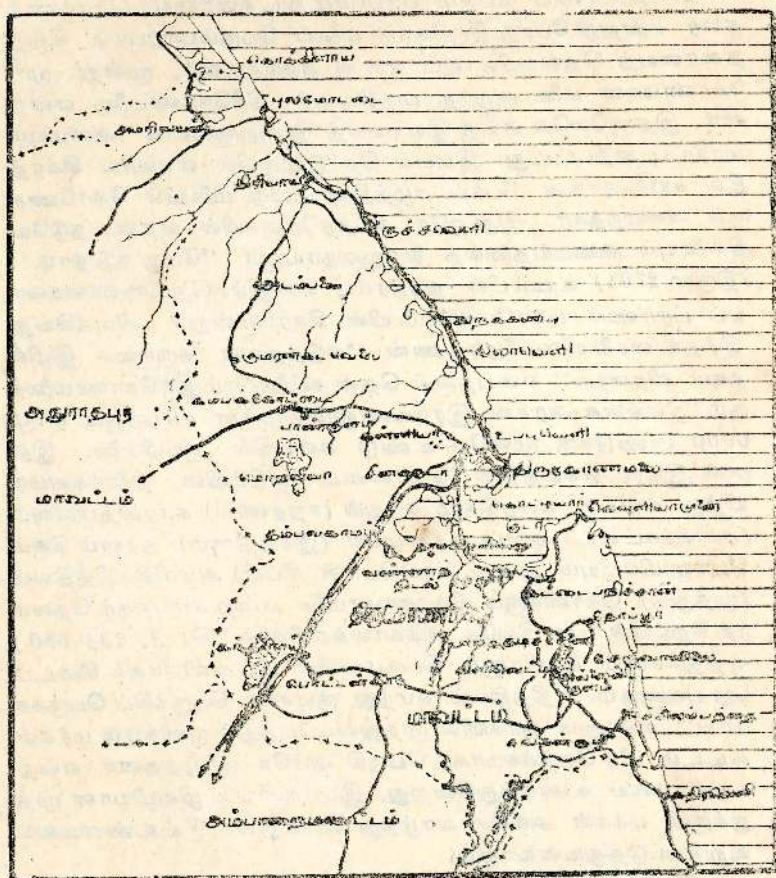
பண்டுபண்டாகப் பகர்ந்தனரு லகில்
மட்டக்களப்பில் வருமுறை யிதெனச்
செட்டிகளுடனே செப்பினன் குகனும்.....
பேசுடிகல்வெட்டிலிருந்து ஒருகிலைவற்றைக் காண்க:-
திங்கள் நேரு லாவுஞ் செகதல மனைத்தும்.....

குகன் குலவரிசை குவலயம் வழங்க
மகம் பெரிதான மட்டக்களப்பினில்
செந்நெல் முன் தானியம் சேர்ப்பினெட்டும்
கன்னல் கதலி கழுக்கொடு தேங்கு
செழித்து இலங்கத தேனினங் கூட்டி
தெளித்ததென வெங்கும் சிறந்திடு மாநகர்
அறமே நூலங்க அதர்மங்கள் கலங்கத்
திறமேயிலங்கத் தீதே மலங்க
தேவராலயங்கள் சிறந்து விளங்க
மூவர் வேதங்கள் முற்றுமுணர்ந்து
மதரமனதால் மட்டக்களப்பைச்
சதுர மதிலாய்த் தரித்து முன்னாண்டு
அன்னக் கொடையும் அண்டர்கள் மகிழ
மன்னர்க் கதிபன் மட்டக்களப்பில்
இருந்தனர் சூடிமுறை யன்றோ டென்றும்
வரித்தனர் வாவி ஏரிகள் சூழ
வாழ்வுறு நாளில் மதிசுவா சென்று
சூழ்படு குகன் நகர் சூட்டென முடியை.....

நன்னைக்கும் தீமைக்கும் தம்ப வரிசையிலிருந்து சில:-
பார்பெற்ற பரிதிசூல கலிங்க மரபினோர் பதினமூன்று கும்பமும்
தேங்கினுயர்பாளைதனிப்பாவாடைமேற்கட்டி தாரைதவில்குழல்
வீணை பலவிபெறுபந்தலுள்ளிரண்டுநிறைகுடமுயரவுமடஞ்சமலர்
துவவுங் சஞ்சமலர் மேவவும் பாவாணர்பாடிவரவும் பட்டாடை
பதினமூன்று கொய்து மனைமேலெறிதல் பலகிரண தீபமிடுதல்
ஏற்பெற்றிலங்கு நவதானியங்கொட்டுதல் பதினெட்டுவரிசை
யெழுதல்
எதிருழுவர் தஞ்சஞக்கிந்த சிறை பதினெட்டு மியல் தொண்டு
செய்து வரவும்
இலகு வெண்குடை தவள மேவு பூபாலனென வேற்று நரர் துதி
புரியவும்
எத்திருப்பதியிலும் முகமனெழுன்னீடிட்டு நன்முறைகள் முதலாய்
ஏற்றவர்குன் தேசமென்று பணிசெய்து வரவும்.....

Ryk Iep Van Ceres Governor of Ceylon, 1695. The Inhabitants
of Batticaloa both in Customs and Religion resemble the Jaffnese
and are Still Malabars. Muchlar Migrate to Batticaloa from Jaffna
Mr. Jhone J.H.p.6 சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும் 1933ல் வீரகேசரி
யில் ஆராய்ச்சிச் செட்டுரையில் இதை உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்.

திருகோணமலையிற் குகன்

பின்போவார் பெருமை கொண்டு வருவாருண்டோ
 பேசரியவங்கமாக சேனன்றும்
 தன்செயலை நிலைநாட்டவெண்ணி முன்னாட்
 சதுரங்க சேனையொடு இலங்கை சேர்ந்து
 அன்போடு முக்கோணு லயத்தைய
 ருனொக்கச் செய்தேதானு டகத்தை
 இன்பமொடு மணந்த மங்கை வங்கர்குலம்
 நானுமக்குலத்தான் வரிசைகேட்டேன்.

(கந்தளை முற்குகர் வன்னிமை)

மட்டக்களப்பு, திரிகோணமலை, புத்தளம் (புளொக்) வரைப்
படங்களை இலவசமாகத் தந்துதவிய யாழ்-இலக்கியவட்டம்
செங்கை ஆழியான் திரு க. குணராசா அவர்களுக்கு எமது நன்றி.

யாழ்ப்பாணப் பெரும் பரப்பாம் வடதரையைச் சொர்ணத் தரை என்றது போற் திருகோணமலைப் பெரும்பரப்பாம் கீழ்த் தரையைத் தென்கயிலாயம் என்று கணித்தனர். மூன்று மூக் கோணமான மலை சூழ்ந்த பகுதியைத் திரிகோணமலை என்றனர். இதனாலேயே அஃது இயற்கைத் துறைமுகமாக அமையும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இமயக் கொடுமுடியில் கைலாய சிகரத் தில் கயிலைநாதன் போல் ஈழத்தின் கயிலை மலையில் கோணேச ரும் அமைந்தார். இது ஒரே அட்சரரேகையில் அதன் நடுவே தீவ்லையும் அமைவதனால் திருமூலநாயனார் “மேரு நடு நாடி” (திருமு.2701) உடம்பின் நடுநரப்பு என்றும், தெட்ஷணகைலாயப் புராணம் மகாமேரு மலையின் சிகரமென்றும் விளக்கியது இந்தக் கையின் இராவணன் “எடுத்தவன் தருக்கை இழித் தவர் விரலால்” என்பதனால் தென்கயிலையாம் திரிகோணமலைக் கும் இலங்கை அரசன் இராவணனுக்குமுள்ள சம்பந்தம் கி.மு 6000 ஆண்டுக்கு முன்பே உண்டு என்பதில் ஐயமில்லை. இத னால் இங்கு சைவத்தின் [தொன்மை முதிர்வின் நிலைக்களமா யிற்று என்பர். கரைகெழு சந்துங் (சந்தணம்) காரகிற்பிளவும் (அகிலக்கட்டை) அளப்பருகனமணி (இரத்தினம்) தரளம் செம் பொனுமிப்பியும் (முத்து, செம்பொன், சிப்பி) அழுவிலாநித்திலம் (முத்தும்) கொளிக்கும் கோணமாமலை என்ற சம்பந்தத் தேவா ரச் சிறுப்பின் படி இங்கே அக்காலங்களிலும் (கி. பி. 634-650) முத்துக்களும் சிப்பிகளும் பெருமளவில் மிக எளிதாகக் கிடைப் பது புலனாகும். “நித்திலம் கமந்து குடிசை நெருக்கிப் பெருக்க மாய்” என்னும் வரிகளில் முத்துடை முத்துக் குளிக்கும் மக்கள் கூட்டம் மிக நெருக்கமாகப் பெருகி அங்கே வாழ்ந்தனர் என்ற உண்மையை உணர்த்துகின்றது. இவர்களின் வழிவழியான முத் துக்குளி மக்கள் அங்கே வாழ்ந்து வருவதும் இவ்வுண்மையை உறுதிப்படுத்துவனவாகும்.

இலங்கையில் வாழ்ந்த வங்கர் குலமகாசேனன் (கலி3340) கலிங்கநாடு சென்று ஞானி சங்க மிகுந்தனிடம் முழு இலங்கை யையும் ஆள வ்னவியபோது அவர் தட்சணகையில் [திருமலை] தசகண்ட ராவணன் முக்கோணமுள்ள ஒரு லிங்கத்தை ஸ்தா பித்துக் “கன்னியாகுமரி” என்ற ஏழு நதிகளை [கன்னியா] ஏற படுத்திப் “பாவநாசக்களை” என்று பெயரிட்டுவரும் நாளில் சூகன் நண்டனும் இராமரால் இறந்த பின்னர் சிதைவுற்றுள்ள அந்த ஆலயத்தைத் திருத்தி அமைத்தால் உன் எண்ணம் நிறைவுறும் என்றார். அப்படியே மகாசேனன் இலங்கை வந்து தீசனைத் துணைகொண்டு ஆலயங்களைத் திருத்தியும், மின்னேரியை வெட்டியும், ஆறுங்கால் பூதப்படைத் தலைவி ஆடசவுந்தரியை மணந்து உன்னரசுகிரி தட்ஷணபதி, மட்டுநகர்களை ஆளுங்கால் அரசியின் அப்பூதங்களே “சந்தனை” ஏரியையும் கட்டினர் என்றர்.

இத்தகு சிறப்புமிகு ஆலயங்கள் கடல்கோளில் சமுத்திரத்தில் மூழ்கிய தென்பதனை ஆழ்கடல் அறிஞர்கள் திரு. மைக்விட்சன், திரு. ஆதர்கிளாக் வலியுறுத்தி உள்ளனர். சமுத்திரத்தினுள் மலையின்கீழ் மூன்று ஆலயங்கள் இருந்தபோதிலும் கி.மு.1300 இல் கட்டிய ஆலயத்தைப் போர்த்துக்கீசத் தளபதி கொன்ஸ்ரன்டிசா கி.பி. 1624ல் வருடப்பிறப்பன்று இடிப்பித்தான். அத்தோடு பறங்கிகளின் காலமான 1612ல் ஒல்லாந்தர் திருகோணமலை மட்டக்களப்புப் பகுதிகளில் கோட்டை கட்டி ஆள முற்பட்டனர் என்றும், இதுகண்ட கண்டி இராசசிங்க அரசன் கொலை கொள்ளை, கற்பளித்து வந்த 2,13,000 பறங்கிப் படைகளையும் 6000 காப்பிரிகளையும் கொன்று அவர்களின் தலைகளைத் தந்தைக்குக் காண்பித்தான் என யா. ச. கூறும். இப்படியாக ஆதிக்குடி மக்களுக்குச் சேர, சோழ, பாண்டிய, ஐரோப்பிய, கண்டியர்களின் மாறி மாறியேற்பட்ட ஆதிக்கங்களால் தடுமாறினர்பின் பிரித்தானியரின் கப்பற்றளம் அமைந்ததனாலும் எண்ணெய் பறங்கிகளினாலும், சைனாபே(சீனத்துறை) ஆகாய விமான இறங்கு துறைவிலுமும், இயற்கைத் துறைமுகம், வென்னீர்க் கிணறுகள் எழில்மித அழகு தோற்றங்களாலும் ஏனையோர்களைக் கவர்ந்த இத்திருமலை மாவட்டத்தில் அனேகர் வந்து குடியேறினர். அன்னியரின் ஆட்சியில் தமது கலாசாரங்களை மறந்து அரைகுறையாகி அவர்களுடன் கலப்புற்றவராயினர் சிலர். இம்மாவட்டம் 1018 ச.ம. பரப்பையும் 820 ப வெப்பநிலையையும், 68 அங்குலச் சராசரி மழை வீழ்ச்சியையும் கொண்டு கொக்கிளாய், கொட்டியார், சிறுவாடிகளையும், கடல் ஏரிகளையும் தன்னகத்தேகொண்ட இயற்கை எழில் நாடாகும். இங்கு அண்மைபில் 54,000 தமிழர்களு 6,41,000 முஸ்லிம்களும், 40,000 சிங்களவர்களாக வாழ்கின்றனர் என்பர்.

அறியாதா னிச்சபைக்கு அகல நிற்பான்

பரன்றோழும்பேர் பழிப்புரைப்பாரறையேனைங்கள்

நெறிதவறார் சுயநாடு காவிகட்டம் நீர்க்குலமே

படையாட்சி யுழுது னுண்டோர்

வெறிமழு மகாவிங்க வாசனங்கள் திறத்தோரைப்

படைத்துணைக்குத் தலைவனாக்கி

குறிபறிந்து வணனிபங்கள் குலமே என்றும்

குடிப்பட்டத்தரசு கொண்டோனானே.

(முற்குடி வன்னிமைகள் பக். 44)

எவ்வும் துன் குலமென விபற்றினன்

மதிநுநல் ஒல்லாந்த மன்னனே கேளும்

இதுவே துன் துன் குலமெனவறிவாய்

கன்னியன் மகிழ்ந்து காவலன்றனை

வன்னிமைக் குலமாய் வைத்தவனுண்டான். [பெ.கல்]

இது இவ்வாறு இருக்க இவ்வாலயத்தைக் கி. பி 5ம் நூற்றாண்டில் குளக்கோட்டன் புனருத்தாரணம் செய்தான் என்பதனைத் திருநாற்புழைச் செய்தியில் சுட்டியுள்ளோம். வடநிலத்தின் நின்று கீழ்த்திசை சென்ற வெடியரசனின் யுத்த மாலுமி சாஸ்த்திரம் கற்று முத்துச்சூளித்த பெரும் தலைவர்களையும், வீரர்களையும் இவன் தனது தாபதிகளாக்கி 'வன்னிபம்' என்ற பட்டங்களை வழங்கிப் பட்டங்கட்டி ஆளப் பணித்துத் தன்னுடைய சென்றும் இத்தாலேயே கீழ் மரகாணக் குகன் வெடியரசன் வழித்தோன்றல்களை ஆதரவில் பட்டங்கட்டி என்று அழைத்தனர் எனக் கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் உள. புத்தளத்து முற்குக வன்னிமைகள் திருகோணமலைவரை பரவியிருந்தனர் என்று பேராசிரியர் பத்மநாதனின் ஆதாரத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றது அத்தடன் திருமலை வில்லுன்றிக் கந்தசாமி ஆலய வரலாற்றில் கடலில் மிதந்த பேரையைக் கண்ட மூவர் அங்கே ஆதிக்கத்தில் (தலைவனாக) இருந்த 'பட்டங்கட்டி ஆறுமுகத்திடம் முறையிட்டதும் அவர் அப்பேரையை வந்து எடுத்து அதனுள் சண்முகப் பெருமானைக் கண்டு ஆனந்தங் கொண்டு முடமாண்டாளிலும் பின் தம்பலகாமத்திலும் அதன்பின் வில்லுண்டியிலுமாய் ஆலயம் அமைந்திருப்பது இதற்கு ஆதாரமாய் உள்ளது. மேலும் இவ்வெடியரசன் வாரிசுகள் வடநிலத்திலிருந்து மட்டுநகர்வரை தன் ஆதிக்கத்தில் இருந்தனர் என்பதனைச் சரித்திர ஆசிரியர்கள் மறைத்த போதிலும் பல ஆவணங்களின் பூரணம் எழிவழியே இவர்களின் பழமை ஆட்சியை வலுப்படுத்துவனவாகும்.

முதார:- கொட்டையாபுரப் பகுதியில் முதாரில் இருந்து 16 கி. மீற்றர் தொலைவிலுள்ள கிளிவெட்டி முத்துமாரியம்மன் ஆலயம் குகன் குலப் 'படையாண்ட' குடிமக்கள் அமைத்து வழிபடுவதும், முத்துப்போன்ற நெற்கதிர்களைக் கொண்ட முதாரில் கடலோட்டிகள் இடையே தங்கி வீரமரத்தடியில் கண்ணைத்துக் கண்பதி என்று வழிப்பட்ட இடத்தில் புது ஆலயம் அமைந்த வரலாறுகளும், முதாருக்கு 8 கி. மீ உள்ள பள்ளிக்குடியிருப்பில் அன்று கோணேஸ்வரருக்கு நெல்மான்யம் குளக்கோட்டன் சுட்டளைப் படி செலுத்தி வந்த சைவத் தமிழ்க் கிராமப் பிள்ளையார் ஆலயத்தைக் குகன் குலப் 'படையாண்டகுடி' வழித்தோன்றல் திரு-க. மாரிமுத்து என்பவரால் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டதாகும்.

இலங்கத் துறை:-

ஈச்சிலம்பத்தைக்கு அருகாமையில் முதாரில் இருந்து 28 கி. மீ தொலைவில் ஆதிக்குகன் குலத்தவர்களும், சேர, சோழ, பாண்டிய நாட்டவர்களோடு கிரேக்க, ஐரோப்பியர்களாலும் போற்றப்பட்ட பிரதான பழந்தமிழ்த் துறைமுகங்களில் ஒன்றே.

அங்கே செம்பகப் பூப்போல் அழகினைச் சொரிகின்ற செம்பக நாச்சி அம்மன் கோவில் உள்ள திருப்பணி லேவகளில் திருக்கேணிகளில் குகன் குலப்படையாண்ட குடிமக்கள் கட்டிய தென்ற நினைவுக்கல் இப்பகுதியின் குகன் குலத் தொன்மையை உறுதி செய்வனவாம். மேலும் கிளிவேட்டியின் மேற்குப்பகுதியில் 6கி.மீ தூரத்தில் மகாவலிகங்கையின் கரையில் கங்கை வேலி என்று கங்கு வெளியாகிய சிவன் ஆலயமும், குகன் குலத் தாரின் அனேக நிலபுலங்களும் கங்கையில் மூழ்கின. புதிதாக அமைக்கப்பட்ட ஆலயத்தில் அன்றைய நீரில் மூழ்கிய ஆலயப் பெரும் அசையாமணி மட்டும் எஞ்சியுள்ளதனால் அம்மணியில் “திருமங்களாய் கோவிலுக்கு அவ்வூரில் இருக்கும் பத்திப் போடி மகன் பகத்தனுடைய உபயம் என்று பொறித்திருப்பதனால் இத் நாட்டில் சைவத்தையும் தமிழையும் எப்படி அன்று குகன் குலத்தவர்கள் வளர்த்தனர் என்பது புலனாகும். இப்படியாக மூதூரில் பல அன்பர்களைச் சந்தித்து நான் உரையாடியபின் திருமலை நகரை அடைந்தேன்.

திருமலைநகர்,-

நகர ஆட்சி அங்கத்தவரும் ஆர் டி. எஸ் தலைவரும், சமூக சேவையாளரும், அருட்கழல்நூல் ஆசிரியருமான திரு. இ. சோம சுந்தரம் அவர்களை சந்தித்தபோது தான் வெடியரசனும் குகன் வம்சாவழியினர் என்றும் மேல்வட்டநில யாழ்ப்பாணத்திலும், கிழத் திசை மட்டக்களப்பிலும் தமது உறவினர் இருப்பதாகவும் ஆதியில் திருகோணமலைத் துறைமுகத்தில் பெரும் தண்டையர்களாகவும், பெரும் கப்பலோட்டிகளாகவும், இவர்களின் ஆதிக்கத்திலேயே இருந்ததென்றும் பிரித்தானியக் கடல்தளம் ஏற்பட்ட பின்பே பளரும் வந்து நவீன படகோட்டிகள் ஆரம்பமாகினர் என்றும் இவர்கள் முத்துச் சங்கு பெருமளவில் குவித்து இன்றைய மத்திய வீதியை அண்மைக்காலம் வரை முன்பக்கம் முக்குளி தெருவென்றும், பின்பகுதி சங்குகுளி தெருவாகச் சோனக மக்களும் நாமுமே ஆதியில் இங்கு வாழ்ந்தோம் என்றும் எம்மவர் நீரினுள் மூழ்கி மூச்சுக் கி வருவதனால் பெரும் மார்பகன்ற பலசாலிகளாகவும், உயர்த்த 6 அடி உயர்ந்தோராகவும் இந்நாட்டுமுதன்மணிதர்களாக முற்றுக் கராய் வாழ்த்தனர் என்றும் குளக்கோட்டன் காலந்தொட்டு இப்பிரதேச வண்ணிமைகளாக வாழ்ந்ததையும், பிரித்தானிய ஆட்சியின் பின் ஏற்பட்ட குடியேற்றங்களால் எம்மக்களில் அனேகர் காணி பூமிகளை நல்ல விலைக்கு விற்றதினால் வேறு இடங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்தனர் என்றார். மேலும் வீரன் வெடியரசன் வழித்தோன்றலுடன் அயோத்தி குஜராத், மலையாள வைஷ்ணவப் பகுதி பெண்கள் திருமணமானபின் மொன்னகரில் விஷ்ணு ஆல

யைப் பிரசித்தமானதுபோல் இங்கும் வைஷ்ணவ பக்தராயின
என்றும் அத்துடன் கண்ணகி தேவியையும் வணங்கினர் என்றும்
ஐரோப்பியர்களின் வருகைக்குப் பின் சிதைவுற்ற இவ்வால
யங்கள் மீண்டும் ஆங்காங்கே மாரியம்மன், பத்திரகாளி என
வணங்கப்படுவதையும் ஸ்ரீபத்திரகாளி அர்மன், உப்புளெளிக்
காளி கோவில், ப.சூளம் காளிகோவில், படுக்கைப் பத்திரகாளி
சம்பூர்ப் பத்திரகாளி, பாலம்பொட்டுப் பத்திரகாளி மாரியம்
மன், தம்பலகாமம் முத்துமாரி, நிலாவொளி முத்துமாரி, மாங்கி
ணாய் ஸ்ரீ மாரியம்மன், சல்லி முத்துமாரி, கிளிவெட்டி முத்து
மாரி, இ.துறை செம்பகநாச்சியார் போன்ற ஆலயங்களையும்
அங்கே பாடும் கண்ணகி பாடல்களையும் தாண்டி மரத்தடி
விஷ்ணு ஆலயம் (தாண்டிக் கார்க்குள் சனியன் போனதுபோலர்
விஷ்ணு வழிபாட்டையும் உறுதிப்படுத்தி குகன் குல கலாசாரச்
சிறப்பியையும் விபரித்தார்.

கந்தனை -

கண்தலை கந்தளாய் ஆயிற்று, அல்லைக்குளம், வெண்டரசன்
குளம் நீர் போதாமையால் குளக்கோட்டன் கந்தளாய்க்குளம்
வெட்டி கடலில் பாயும் மகாவலி நீரைச் சேமித்தான். இங்கு
விளை நெல் கோணேசர் ஆலயத்திற்கு மாண்யமாயிற்று. குளக்
கட்டு ஐயப்படன், காளி, பொங்கல்சூளம், சிவன்கோவிலை கி.பி.
1010ல் இராசேந்திரச்சோழன் அமைத்ததனாலும், 1977ல் கந்த
ளாய்க் கான் வெட்டும்போது எடுத்த தெய்வச் சிலைகளும், ஏனைய
புதைபொருள்களும் சைவத் தமிழ்நாடு என்பதனைப் புலப்படுத்தும்
என்கின்றார் டேராசிரியர் செ. குணசிங்கம் தனது ஆய்வில்

திருமலை வன்னிமைகள் :-

திருமலைக் கோட்டையில் ஒரு வடமொழிக் கல்வெட்டு கி.பி
1123ல் ஈழத்திற்கு வந்த ஒரு சோடசங்ஸைப்பற்றிக் (குளக்
கோட்டன்) குறிப்பிட்டுள்ளது என்பர் சிலர். இவனை 21 தலை
மைக் குடிசை ஆலயத் தொண்டிற்கு நியமித்துப் பள்ளெளியில்
நிலங்ஸையும் கொடுத்தான். உனியுண்ணுப் பூபாலனுக்குத்
திருமலை நகரின் ஆட்சி அதிகாரங்ஸையும் கொடுத்து வழனம
யில் வந்த வன்னிபம் என்ற பட்டத்தினையும் குட்டினான். இப்
பூபாலவன்னிபனுக்கும், மட்டக்களப்புக் குகன்குல வன்னிபங்களுக்
கும், 2ம் நூற்றாண்டில் லெடியரசன் கொண்ட “வழமைபோல்
வன்னிபம் தரித்து” என்பதற்கும், காலிங்க மன்னன் (மாகன்)
காளிகட்டத்திலிருந்து முற்குகர்களை அழைத்து வந்து அவர்க
ளின் படைத் தலைவர்களுக்கு “வன்னிபம்” என்னும் பட்டத்
தைக் கொடுத்தான் என்பதனாலும், புத்தளத்துக்கு முற்குக்
வன்னிமைகள் திருகோணமலை வரை பரவியிருந்தது என்பதின
ாலும் திருமலையில் வன்னிமைகள் குகன் குலத்தவர்களிடம் இருந்த

தென்பது புலனாகின்றபடியால் ஆராய்ச்சியாளர் கவனத்திற்குள்ளதே. மேலும் குளக்கோட்டன் சோழகங்கன் என்ற பெயரைப் பெற்றிருந்தான் என்று தட்ஷண கைலாயபுராணம் கூறுவதனாலும், இவன் சேதுபதி மகாராசாவின் வழித் தோன்றல் என்றசில கருத்துக்களினாலும் வெடியரசனின் நீலகேசியின் உறவினராகவும் எண்ண இடமுண்டு. இச்சேதுபதிகள் குகன் குலத்தவரென முன் அறிந்தோம். சொட்டியாரம்வத்தை சேர்ந்த வெருகல் என்னும் ஊரில் உள்ள ஒருகல்வெட்டு ஒரு கோவிலின் தெற்கு மதிலைக் கைலாயவன்னியர் 15ம் நூற்றாண்டில் கட்டினர் என்பர். கஜவாகு மன்னனின் திருப்பணி காலத்தில் வன்னிமை திருமலையில் இருந்தது என்றும் இவன் வன்னிபம் தானம், வரிப்பத்து, நாட்டவர்களை அழைத்து விசாரணை செய்து வெளிநாட்டில் இருந்து கொண்டுவந்து குளக்கோட்டனின் முன் (கி. பி 2) பூசை செய்கின்றான் என்பர் சிலர். இக்காலம் வெடியரசன் காலமும் அவன் வடக்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கிச் சென்று பழமை போல் வன்னிமை பெற்றகாலமும் என்பது நூன்முகக் கல்வெட்டில் காணலாம். 14ம் நூற்றாண்டிலும் யாழ்ப்பாண ஆரியச் சக்கரவர்த்தி திருமலை வன்னிமை மேல் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தான் என்று “தம்புத்த” என்ற சிங்கள நூலில் “தெயில பட்டினத்தில்” திருமலை அடங்கியிருந்தது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. சங்கிலியின் ஆட்சிக்காலத்திலும் திருமலை வன்னியனார் யாழ்ப்பாணத்துடன் துணையாக இருந்து போர்த்துக்கேசரை எதிர்த்தனர். இதனால் சங்கிலி இறந்த பின் கண்டியரசன் திருமலை வன்னியிலே தங்கள் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தினான் என்பர்.

ஆதி இடைக்காலங்களில் பாண்டியர் ஆண்டதனை நுளைவாயிலில் இரு மீன் சின்னங்கள் பதித்துள்ளது பாண்டிய சின்னத்தை ஒத்ததென்பர். தென்னன் என்ற பாண்டியச் சொல் தென்னன்-மரபு-அடி: தென்னமரவாடி என்றும், 1905ல் பதவியாவில் எடுத்த தங்கப்பட்டயமும், மெரறக்காவ, தித்தக் கொளாவ, காட்டுக்கொல்லாவ, ஏராமடுப் பிள்ளையார் ஆலயங்களும் செம்பியன் தலைவன் வாழ்ந்த செம்பியன்பற்றும், ப.குளம் எல்லைக்காளி உப்பு வெளிக் காளிதேவியும் வலது காலத் தொங்க விட்டு இடதுகால மடக்கிய தோற்றத்தினையும் முனிஸ்வர அம்மனின் தோற்றங்களிலுமுள்ள ஒற்றுமையையும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கவனத்திற்கு கொள்வார்களாக. நுளைவாயிலின் கீழ்ப் புறமாக:

என நே குளக் காட்டு மூட்டு இருப் பணியை எனனே
பறங்கி கைவே மன்ன ன்போனா னு னையய றற தேவைத
ரை இக் கல்வெட்டைப்பலவாறுகப்பாடுவர்
முன்னாட் குளக்கோட்டன் மூட்டுந் திருப்பணியைப்
பின்னாட் பறங்கி பிடிப்பானே - பொன்னாரும்

பூனைக் கண் செங்கண் புகைக் கண்ணர் போய் மாற
மனே வருகாய் விடும். (வையாபுரிப் பாடல்)

பூனைக்கண் - போர்த்துக்கேசர், செங்கண் - இடச்சுக்காரர்,
புகைக்கண் - ஆங்கிலேயர், மான்கண் - முதல் பெண் பிரதமபந்திரி
ஸ்ரீமா என்பர். வருகாய்-? இது யாரோ? எதிர்காலச் சோதிடம்
எமக்குத் தெரியாது பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்.

இத்தனைச் சிறப்புக் கொண்ட திருநெல்விலும், தம்பலசமம்
பகுதியிலும் இன்னும் பெரு நெல் விளைவித்தவர்களாகவும்
பெரும் நெல் ஆலை உரிமையாளர்களாகவும் குகன் குலத்தோர்
உளர். ஸ்ரீ ஆதிக்கோணநாயகர், முத்துமாரியம்மன், தில்லையம்
பலப்பிள்ளையார் ஆலயங்கள் தம்பலகாமப்பகுதியை அழகுறுத்து
வனவாய். போர்த்துக்கேசர்க்குப் பயந்து ஆதிக்கோணநாயகர்
விச்சிரகம் இங்கு வைத்து வணங்கப்பட்டதென்பதனால் ஆகி
என்ற பெயர் பெற்றதென்பர்! சோழப், ராந்தகன் மதுரையைக்
கைப்பற்றிப் பாண்டி நாட்டையும் சோழசாம்ராச்சியமாக்கிய
தும் பாண்டிய இரண்டாம் இராஜசிங்கன் ஜலங்கையில் 5ம் காசி
யப்பனின் உதவியுடன் (கி பி 907 - 956) வந்து ஒளித்திருந்து
தம்பலசமம் சிவன்கோவில் திருப்பணியைச் செய்வித்தான்
அண்மை ஊர்களான பாண்டியூற்று, திருநகரி (தினேரி)ல் வாழ்ந்
தான். [கி. பு] இங்கே இன்றும் குளக்கோட்டன் ஆணைப்படிச்
கோவில்த் திருமுறைகள் வருவதுடன், மகாவிஷ்ணுவின் ஆணைப்
படி கந்தளாய்க்குளக் காவலாக விநாயகர், காளமாமுனி, புலத்
தியர், மக்கலர், வீரபத்திரர், வதன்மார், வைரவர், அண்ணமார்,
ஐயனார், கன்னிமார், பத்தினி, காளி ஆகிய தெய்வப்பொங்கல்
வேள்விகளில் பச்சைப்பட்டுக் கட்டியதும் மழை பெய்வதும்,
சிவப்பானால் வெயில் எறிப்பதும் அற்புத நிகழ்ச்சிகளாகும்.
இங்கே பூசைக்குமுன் அனுமன், கருடன், மகாவிஷ்ணுவின் பூசை
முறைகளினால் ஆதிக்குகன் வன்னிமைகளான விஷ்ணுபுத்திரர்
வாழ்ந்தனர் என்பது புலனாகும். அத்துடன் இவர்களும் ஆதியில்
கண்ணகியை வணங்கினர் என்பதற்கு மாகமம் என்ற குடியேற்
றத் திட்டத்தில் இஸ்லாமியர் ஒருவர் ஓர்கல்லில் மிகைய நெரித்
தார் அன்று கனவில் அம்மன் தோன்றி என் முதுகு எரிகின்றது
என்றதன்பேரில் அக்கல்லைப் பிரட்டிப்பார்த்ததும் அது அம்மன்
சிலை என உணர்ந்து ஆலயம் அமைத்து அங்கே முத்துமாரி அம்மன்
என்று இன்றும் வணங்குகின்றனர்! இதனால் ஆராய்ச்சியாளர்கள்
ஆராய்வதன் மூலம் தொன்மைத் தமிழ்ச்சான்று பல இங்கே
கிடைக்கப்படுவதுடன் மறைந்துபோன உண்மைமீது இச் செய்தி
கள் நன்மை பயக்கும்.

இளவரசன் விசயனுடைய நடத்தைக் குறைவினால் அரசன் சிங்கவாகு சக்கரன், பாய்மரம், தெண்டுகோல் யாதும் அற்ற கப்பலில் தோழருடன் நடுச் சமுத்திரத்தில் அலையவிட்டதும் காற்றில் அகப்பட்டுத் தென் சமுத்திரமாம் தம்பண்ணை (புத்தளம்) யை மேட மாதம் புத்திவாரம் பரிசீயின் சாய்வு நேரத்தில் கரை ஒதுங்கினர். இதனைக் கண்ணுற்ற வந்தாரை வரவேற்கும் அவ்வூர் நாகர்கள் அவர்களுக்குக் கனிவகைகளைக் கொடுத்துப் பசியாற்றி முள்ளுத்திவில் உள்ள தம் 'சிறுராசனி' டத்தில் ஒப்படைத்தனர். அங்கே விருந்துண்டு தென் இலங்கை அரசன் காளிசேனனிடம் நாகர்கள் படகில் ஏற்றிக்கொண்டுகாளிதேசம் சென்றனர் (ம. மா. ப. 14) இதனால் வந்தாரை வரவேற்கும் ஆதித் தொன்மை நாகர்கள் வாழ்ந்த 'ட்டாளநகரே' புத்தளம் என்பது புலனாகும்.

வெடியரசனும் தம்பிமார்களும் கீழ்ச்சுரைவழியாக முல்லைத் தீவு, திருசோணமலை, மட்டக்களப்புப் பகுதிகட்குப் புகுந்து தங்கள் ஆதிக்கங்களைச் செலுத்திவரும் நாட்சளில் மேற்கு நாடாம் புத்தளப் பகுதியில் (அவ்விராலியின் பிரதேசத்தில்) ஏனையோர் களவாக முத்துக்குளிப்பதனைக் கேள்வியுற்ற வெடியரசன் வீரமும் சமயோசித புத்தியும் ஒருங்கேகொண்ட விளங்கு தேவனையும், வீரவேங்கை ஏரிளங்குருவனையும் வட நிலம் சென்று வேண்டிய படைபலங்களுடன் மேற்றிசைக்குச் சென்று நாட்டைக் காக்கும்படி கேட்டதற்கிணங்க இவ் இருவன்னிபங்களும் வட நிலம் சென்று தமக்கு வேண்டிய படைபலங்களுடன் இன்றைய கொழும்புத்துறை, கல்முனை, கௌதாரிமுனை, கறுக்காய்த்தீவு பூநகரி, பள்ளிக்குடா, பொன்னாவெளி, வலைப்பாடு, நாச்சிக்குடா, தேவன்பிட்டி, மூன்றும்பிட்டி, இலுப்பைக்கடவை, விடத்தறத்தீவு, மாந்தை பாலம்பிட்டி, கற்பிட்டி, அரிப்பு, கொண்டச்சி குதிரைமலை, புத்தளம், கொட்டாந்தீவு, முத்தல், பனையடி, வடலிப் பனையடி, உடப்புல சிளாபம் ஈராகத் தங்கள் முத்துக் குளிக்கும் மக்கள் கூட்டங்களில் தங்கியும் ஆங்காங்கே பாசறை இட்டும் சிலாபத்துறை ஈராக அரச செல்வாக்கை நிலைப்பித்து அரச ஆதிக்கம் செலுத்தினர் அவர்கள் அவ்வாறு சென்றசெலவில் முதல்தங்கிய இடம் முந்தலாகும். முந்தல்-முற்றமாகும். முற்றம் சிறுவெற்றிடமாகும். வடநிலக் காரைதீவின் முந்தலில் இருந்து சென்றோர்கள் இப்பெயரினால் இடக்கறி இட்டனர் போலும். இவர்களின் ஆதிக்கம் உள்நாட்டிற்குள்ளும் இருந்ததென்பதற்குக்கெக்கிறவில் உள்ள சிங்கனக் கிராமத்தில் கிடைத்த தொன்மைக் கடலோட்டுக் காதைப்பாடல் மருதங்கடல் பி. டபிள்யு டி. உத்தியோகத்தர் அப்பலவாணர் மூலம் பெற்றதனால் யாழ்ப்பாணச்சரித்

திரநூலை எழுதுவதற்கு உதவியாயிற்று என திரு. முத்துத்தம்பிப் பிள்ளையின் கூற்றுப் புலப்படுத்தும். 1939 ஏப்பிரலில் புதை பொருள் ஆராச்சி நிறுவனத்தலைவர் Dr பரணவித்தான அனுராதபுரப் பகுதியில் ஓர் கட்டிடத்தின் படிக்கல்லில் 'இல்லு பாரதிகை தாமிடசாமனே காகிற்றி தாமிடகக பதிகார "பாசாடே" என்ற பிராமிய எழுத்துக்கள் மூலம் (Stone Terrace) அனுராதபுரத் தமிழ்க் குடிகளில் "கடந்தலைவன்" (Navika) பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளதென்ற கருத்தை வெளியிட்டும் உள்ளார். 1965 ம் ஆண்டு மாதம்பை அந்தோனியார் ஆலய அருகாமையில் உள்ள எனது உத்தியோகத்தர் றூபன் பெர்ணந்து வீட்டிற்குச் சென்றபோது வயது முதிர்ந்த அவர் தந்தை பிரணந்து (Fernando) வீட்டில் எல்லோருடனும் தமிழிலேயே பேசினார். நாம் வியப்புற்று அதனை வினவியபோது தமிழில் எழுதியுங்காட்டித் தாம் தமிழர் என்றும் விஷ்ணு புத்திர வழித்தோன்றல் என்றும் சந்தோசம் கொண்டாடி வெடியரசன் சிலாபம் வந்த கதைகளைக் கூறினர். அடுத்தநாள் மாதம்பைக் குதிரையுடைய வீதி ஓர ஐயனாரும், ஆதியில் விஷ்ணு புத்திரர் வழிபட்ட ஸ்தலமே என்றார் பின் அவர் என்னை உடப்புலப் பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே சிறிய சிற்றம்பலம், பெரிய சிற்றம்பலம் ஆகியோரைச் சந்தித்தோம் அவர்கள் எமது ஆய்வினை அறிந்து மகிழ்ந்து தம் மூநாதை ~~மூலம்~~ யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கிழக்குத் திசையாக மட்டக்களப்பு ஒருபகுதியும் மேற்குப் புறமாகக் கற்பிட்டி, முந்தல் உடப்புலப் பகுதியில் தாம் வெடியரசன் சந்ததியாக வந்து குடியேறிய குகன் குலத்தவர்கள் எனவும், மிகவும் செல்வந்தர்களாக நாலாபக்கமும் ஏனைய சமூகச் சமயக்கலாசாரங்களுக்கும் இடையில் சைவசமயப்பண்பாட்டுடன் கண்ணகி அம்மன் ஆலயமும் அதன்முன்பாகப்பாயும் குதிரையில் வெடியரசன் சிலையை அமைத்துத் தெய்வமாக எமது எழில் மிகு வீர அரசனை மதிப்பது பற்றியும் எடுத்துரைத்தனர். இங்கு இறுதிநாளில் நடக்கும் திரௌபதி அம்மன் தீக்குளிப்பில் பிரதம மந்திரி தொட்டு மந்திரிமார்கள் பார்வையாளர்களாகச் சென்று சிறப்பித்து வருடாவருடம் விழா நாம் எடுத்து வருகின்றோம் என்றனர், சிவ்கள மக்களும் 'பத்தினித் தெய்யோ' என்று தினம் வழிபடுகின்றனர். அயல்க் கிராமங்களில் கிறிஸ்தவர்கள் இருந்த போதிலும் இவர்கள் ஐயனார் பக்தர்களாகவும் முனிஸ்வரரின் வேட்டைத் திருவிழா செய்வதுடன் அனேக உபயங்களும் செய்து வருகின்றனர். இது யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் குகன் குலத்தோர் அனேக ஆலயங்களில் வேட்டைத் திருவிழாவில் தைரியமாகத் தெய்வத்தைத் தூக்கி ஓடும் வளப்பத்தை ஒத்ததாக இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவ்வாறு எல்லாவற்றையும் பார்த்து

வீடு திரும்பும் போது திரு. பர்ணாந்து அவர்கள் பாலம்பிட்டி மடு ரோட்டில் எழுது அனேக உறவினர் இருந்ததாகவும் மடுமாதா ஆகியில் விஷ்ணுபுத்திரர்களின் 'கண்ணகி அம்மனே' என்றும் பறங்கியர் காலத்தில் மாதா என்று பயபக்தியுடன் வழிபட்டனர் என்ற உண்மையையும் கூறி வன்னிமைகள் என்ற பெயருடன் கிளிநொச்சி. பரத்தன், முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஈராக ஆட்சி செய்தவற்றையும் கூறினார்.

இது இவ்வாறு இருக்க இலங்கைப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் கலாநிதி திரு. சி. பத்மநாதனின் வன்னியர் என்ற தலைப் பிலானவன்னியமுற்குகர்பற்றியவிபரங்கள்கிசுவும் இப்பகுதியிற்காணலாம். இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு இராஜரட்டையிலும் ரோசணத்திலுமுள்ள என்னிமன்னன் மேலே தனது ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தான். அக்காலத்தில் இளவரசனான நான்காம் விஜயபாகு அனுராதபுரத்திற்குச் சென்று இராஜரட்டையிலிருந்த என்னிமன்னர் அவனைக் கௌரவித்தனர். வன்னிராசர் வெள்கொற்றக்குடை, சாமரம், ஆசனம் முதலியவற்றைத்தம் பதவிச் சின்னங்களாக இளவரசனிடம் இருந்து பெற்றனரென்றும், படைகளை வைத்தனரென்றும் குளவம்சம் கூறும். இதனால் இக்காலத்தில் வன்னிமை என்ற குறுநிலவரசுகள் வளர்ச்சியடைந்தது என்பது தெளிவு. அரசனுக்குத் திறை செலுத்திய போதிலும் தத்தம் பிரதேசங்களை வன்னிமன்னர் ஆள உரிமை பெற்றிருந்தனர். 13ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே வன்னிமை இருந்தது புலனாகின்றது. மாகன் பொலநறுவையைப் பட்டையாட்சி வன்னியருக்குக் கொடுத்தான் அத்தோடு மட்டக் ஈளப்பிலுள்ள முற்குக வன்னிமையை மாகன் அமைத்தான் என்றும் கூறுவதுடன் ஆசிரியர் முற்குகயே முதன் முதலாக வன்னியராய் இருந்திருக்க முடியாது சேரநாட்டில் இருந்து வந்த முற்குகர் வன்னியரில் இருந்து வேறுபட்ட ஒரு சமூகப் பிரிவினரே? வன்னிமைகள் என்று வழங்கிய குறுநில மன்னர்களோ வன்னியர் என்ற சமூகத்தினரோ சேரநாட்டில் இருந்ததற்கு எந்தவிதமான சான்றுகளும் இல்லை. ² மாசனும் விஜயபாகுவும் ஆட்சி செய்த பிரதேசங்களில் வன்னிமைகள் பெற்றிருந்தமையால் முன்னரே ஈழத்தில் வன்னிமைகள் உருவாகி இருக்க வேண்டும். ஆகவே இவ்வாசிரியர் கூற்றுப்படி வன்னிமைகள் ஆரம்பத்தில் இருந்தது என்பது புலனாகின்றது குடியேறிய வன்னியரை ஆண்டவர்கள் வன்னிமையாயினர் போலும். ஆதியில்

1 சரித்திர ஆராய்ச்சி நூல் ப. 98 (ஆசிரியர் இராசரட்டணம்)

2 வன்னியர் ப. 36

வன்னியர் காடு நிறைந்த முல்லைநிலத்தில் வாழ்ந்தனர். தென் இந்திய வரலாற்றில் வன்னியர் தொண்டை மண்டலத்தில் ஆதியில் வாழ்ந்தார் என்பது ஆசிரியரின் கருத்து. சோழப் பெரு மன்னனின் ஆவணங்களில் வன்னி காணப்படுகின்றது. ஈழத்தில் வன்னியர்களை நாலு இயல்புகளில் அமைத்துள்ளனர். இவற்றை இவர்களின் தோற்றம், இலக்கியம், தென்னிந்திய வரலாறு கொண்டும் ஆராய்வதாகும் முதலாம் இயல், கல்லாடம், வன்னி யர் புராணம், சிலையெழுபது, வன்னியர் குல நாடகம், வன்னியர் குலக் கல்யாணக் கொத்து என்னும் நூல்களில் காணலாம். ஈழத்து வன்னியருடன் தொண்டைநாட்டு வன்னியரும் வந்து சோழப் பேரரசன் காலத்தில் குடியேறினர். விஜய நகர மன்னர் காலத்தில் வன்னியரால் சிறப்புறுத அரசன் கன்னட, தெலுங்குப் படைகளைக் கூடுதலாய் அழைப்பித்ததனால் வன்னியர்வி வசாயத் தில் ஈடுபட்டனர். அத்துடன் தேசாதிபதி "பான் கூன்சிலின்" அறிக்கையில் 1679ல் பனங்காமம் பத்து வன்னியம் நல்ல மாப் பாணன் பற்றிக் குறிப்பு உண்டு என்ற கட்டுரையில் இதுபற்றி அதிகம் அறியலாம்.

தென்னகத்து வன்னிமை, ஈழத்து வன்னிமை என இருபகுதி களில் ஈழத்து வன்னிமை தமிழ் சிங்களமாக ஏற்பட்ட பிரிவில் தமிழ் வன்னிமையில் முற்கூக வன்னிமை இடம்பெறுகின்றது இம்முற்கூக வன்னிமை புத்தளத்து வன்னிமை பற்றியும், மட்டக் களப்பு வன்னிமை பற்றியும் பொலநறுவை வன்னிமை பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது.

நல்ல மாப்பாண வன்னியனின் ஓலையில் பணிக்கமார் போதிய கமக்காற(ர)ர், மற்றும் குடியானவர்கள், வரத்தர், போக்கர் கச்சவடகாற(ர)ர், இனிமேல் வரப்பட்ட குடியான வர்கள், தலையர் பட்டங்கட்டிமார் ச(கலரும்) இதனால் இம்முற் குக்க குலப் பணிக்கனார் தவிர்ந்த ஏனையோரை வரத்துப் போக் கர் என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளதனால் வன்னியில் ஆதிக் குலம் பணிக்கர் குலத்தவரான முற்கூகரே. தலையர் (தலையாரி) என், போர் ஊர்த் தலைவர்களாய் இருந்தவர்கள் இதனால் பட்டம கட்டிமார் தலைவர்களாக இருந்தார்கள் என்பது புலனாகின்றது. இன்றும் ஈழத்து முற்கூகரை பட்டம் கட்டி என்று அழைப்பது பற்றி நாம் முன்பு கூறியுள்ளோம்.

முற்கூக வன்னிமைகள்:-

13ம் ஆண்டு தொடக்கம் மட்டக்களப்பு வன்னிமையில் கலிக்க மாகன் தினசிக் கன் என்னும் சிற்றரசனைக் கொன்றுவிட் டுச் சுகதிரனுக்குப் பட்டம் கட்டி மண்முனையிற் கோட்டை அமைத்ததால் மசகனே வன்னிமையை மட்டக்களப்பில் அமைத் தான் என்பது ஆசிரியரின் கூற்று. இவன் காளி(காளிநாடு)யில்

இருந்து முற்குகரை அழைத்து வந்து அவர்களின் படைத் தலைவர் களுக்கு வன்னிபம் என்னும் பட்டத்தைக் கொடுத்தான் என்றும் கூறுகின்றது. இவனே கேரளத்தில் உள்ளபோர்வீரர் களையும் அழைத்து உள்ளூர்ப் போர் வீரர்களுடன் இராஜரட் டையை [அனுராதபுரத்தை] வென்று கைப்பத்தியபின் கேரளப் போர் வீரர்களுக்கு இந்நாட்டிலே நிலங்களையும், சன்மானங்களையும் வழங்கிக் குடியமர்த்தினான். மட்டக்களப்பிலும், புத்தளத் திலும் ஒல்லாந்தரின் ஆட்சிக்காலம் வரை முற்குக வன்னிமையே இருந்ததென்றும், இவர்கள் எப்போது புத்தளம் வந்தார்கள் என்றும் தெரியாதென்றும் ஆனால் வாட்டிகஅபவன் காலத்தில் முற் குகர் வந்திருக்கலாமென “வன்னி உட்பட” என்ற நூல் கூறு கின்றது. 6ம் பராக்கிரமபாகுவின் காலந்தொட்டு புத்தளத்து முற்குகர் வன்னிமை இருந்தது என்று சிலகுறிப்புகள் உள.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டு மக்களே சிலாபம் வரை பரந்தி ருந்தனர் என்று “கு வே றேஸ்” 1 கூறியுள்ளார். ஆகவே யாழ்ப் பாண மன்னரின் ஆதிக்கமே சிலாபம் வரை உள்ளது. இதில் இருந்தது இந்திய வன்னியர்கள் ஈழத்திற்கு வரமுன்னரே இவ் வெடியரசன் வாரிசுகள் கி.பி 2ம் நூற்றாண்டில் இருந்து புத்த ளப் பகுதி ஆளப்பட்டது புலநாகிறது. கி.பி 1341 இல் ஈழத்திற்கு வந்த அராபிய அறிஞர் “இவுன் பற்றுற்று” பட் டாள நகரிலே கறுவா பெருமளவில் குவிந்து இருந்ததென்றும் இப்பட்டாள நகரே புத்தளத்தின் ஆதிகாலப் பெயர் எனவும் அறிஞர் கூற்றாகும்.

ஆசிரியர் நெவிலின் முக்கரகத்தாவ என்ற சிங்கள நூலில் புத்தளத்து முற்குகர்க்கும், 6ம் பராக்கிரமபாகுவிற்கும் (1415-1447) இடையில் நடந்த போரினைக் குறிப்பதாகவும் புத்தளத்து முற்குகர் புன்னை, நாகபட்டின ஆகிய இடங்களில் இருந்து பாணையம் இட்டுப் படை திரட்டி வந்து பராக்கிரமபாகுவை வென்றனர் என்றும், அதன்பின் காஞ்சிபுரம், காவிரிப்பூம்பட் டினமாகிய இடங்களில் இருந்து 7746 போர் வீரர்களைக் கொண்ட குருகுவ தேசத்தோரை அழைத்து வந்து மறுபடியும் முற்குகர்களுடன் தொடர்ந்து 3 மாதம் போர் புரிந்து முற்குக அரசனை நிர்மூலப்படுத்தினை பராக்கிரமபாகு என்றும் பரக்கும் பசரித என்னும் நூலிலும் கூறுகின்றது. இப்போரின் திறைமைப் பற்றியே முக்கரகத்தாவை (முற்குகரின் கதை) என்னும் நூல் விரித்துரைக்கின்றது. இவ் 6 ம்பராக்கிரமபாகு நீர்கொழும்பில்

ஈழத்து வன்னிமைகள் பக்கம் 45

1. The Temporal and spiritual conquest of Ceylon, Fer nao De Quey roz, translated by S. G. Perera Colobo 1930 P. 47

இவர்களுடன் போரிட்ட போர் வீரர்களுக்கு வசிப்பிடம் வீதிகள் அமைத்துப் பதினெட்டுத் துறைமுகங்களையும்வரியின்றிக்கொடுத்துக் குடியமர்த்தியும். சூரிய, சந்திர மகரக் கொடிகளைக்கொடுப்பித்தான். வச்சநாட்டுத்தேவர், குருநாட்டுத்தேவர், மாணிக்கத்தலைவன், ஆதிஅரச ஆதப்ப உன்னகே, வர்ணசூரிய ஆதப்ப உன்னகே குருகுலசூரியமுதியான்சே. அரசகுலசூரிய முதியான்சே, அரசநிலையிட்ட முதியான்சே என்ற பெயர்களே இவர்களின் மூதாதையர்களைச் சூட்டுவனவாகும். இவர்கள் கண்டி அரசனின் முக்கிய பதவிகளையும் குருகுலக்கடற்படை அதிகாரிகளாகவும் அம்பன, பவித்ததம்பன்கடுவப்பகுதியில் கௌரவிக்கப்பட்டுக் குடியேற்றப்பட்டனர். ஈ.டபிள்யு. பெரேரா சிங்களக் குடிகளும் தகுதியும் நூலில் இவர்களின்பண்டைய கொடிகள் பற்றி விவரித்துள்ளார். எது எப்படியாயினும் அங்கே முற்கூட வன்னிய ஆட்சி அதிகாரம் மறைவு பெறவில்லை என்றும், சிங்கள ஆட்சி ஏற்பட்டும் வழமைகளும், ஏனையவகைகளும் முற்குகரின் பொறுப்பினிலேயே இருந்ததனால் போர்த்துக்கேயர் வரும்வரை முற்குகர்களின் ஆட்சி நடந்தது என்பதும் வன்னிமை ஆசிரியர் பத்மநாதனின் கூற்றாகும். 13ம் நூற்றாண்டில் கிடைத்த இருசெப்பேடுகள் மூலம் 7ம் புவனேசுவர நவரத்தின வன்னிக்குக் கொடுத்த செப்பேடுகளிலும் லுனுவிலில் அரண்மனையையும். “முத்திரை கூடம் நீதிமன்ற நீதி நிர்வாகத் திறன்” பற்றியும் 18 உறுப்பினரும் அவர்களின் சிறப்புப் பற்றியும் கூறுவதாகும். கணையாழி, வைசம், சாமரம், பவளக்குடை, வள்ளிவாள் என்பனவற்றைத் தம் சமக்கட்டாகப் புத்தள முற்குக வன்னியர் பெற்றனர் என்பதனை மாதம்பையில் இருந்த பெரிய வல்லவன் வழங்கிய செப்பேட்டில் உள்ளனவென்றும் மிகத் தெளிவாக எழுதியுள்ளார். அத்துடன் யாழ்ப்பாணச் சிற்றரசர்கள் சிலாபம் வரை பரவியிருந்தனர் என்றும் இவர்கள் ஆரம்பத்தில் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட விஷ்ணுபுத்திரரின் வழித்தோன்றல்கள் என்றுபுலப்படுவதுடன் இவர்கள் மேற்குப் பகுதியாகச் சிலாபம் நீர் கொழும்பு வரை பரவியிருந்ததையும் அறிகின்றோம். இன்னும் இம் முற்குக வன்னியர்கள் வன்னி நாடான தென்னமரவாடி, முல்லைத்தீவு, தாழையடி, செம்பியன்பற்று, குச்சுவேளி, நிலாவேளி, சாம்பல்தீவு, திருகோணமலை போன்ற பகுதிகளை ஆட்சி செய்தும் அவர்கள் வம்சாவழியினர் இன்றும் அவ்விடங்களில் வாழ்கின்றனர் என்பது புலனாகின்றது. இவர்களும் தங்கள் பெயர்களை அதிகமானோர் விஷ்ணுவின் பெயர்கொண்டு கோவிந்தன், கிருட்டினன், பெருமாள் என்று பலவாறாக வழங்கி வருவதையும், பிராந்தியத் திருமண உறவுகள் ஒன்றுபடுத்துவதையும் காணலாம்.

இன்றுவரை இக்குகன்குலத்தோர் இங்கு வெற்றிலைத்தோம் டங்கள் பாற்பண்ணைகளில் மிகச் சிறந்து விளங்குவதாக எம். டி. ராகவன் புத்தளப் பகுதியில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இன்றும் எல்லைப் பகுதிகளில் பெரும்பான்மை மக்கள் மத்தியில் வாழ்ந்து எம்மக்களுக்கு காவல் அரன்போல் வாழ்கின்றனர்.

கல்கழவைக் காட்டினிலே:-

இப்புத்தள முற்குகரில் ஒருபெரும் பகுதியினர் இன்றும் கல்கழவையில் வாழ்ந்து வருவதை நாம் அறியலாம். கல்கழவ புகையிரத ஸ்தானத்தில் இருந்து 3 கல் தொலைவில் அடர்ந்த காட்டினுள் மகாகல்கழவ எனப் பெயருடைய ஒரு ஊர் உண்டு. அப்பெரிய கிராமம் நீர்ப்பாசனப் பெருங்குளங்களையும் வயல் குழந்த பெரு நிலங்களையும் கொண்டு காட்டு விலங்குகளின் இடையூறுகளின் மத்தியில் வாழ்கின்றார்கள். இந்நீர்த் தேக்கத் தைப் பூதங்களும் மனிதர்களும் சேர்ந்து வெட்டினார்கள் என்பது புராணக்கதை. இதனால் இந்நீர்த் தேக்கத்தின் விஸ்தீரணம் புலப்படுகின்றது ஏழுதச்சுமுழத்தண்ணீர் வற்றுவதின்றி அங்கே எப்போதும் காணக்கூடியதாய் உள்ளது. சூழ உள்ள கிராமங்களில் எல்காம் பௌத்த சிங்கள மக்கள் வசித்தாலும், மகாகல்கழவ மக்கள் பார்வையில் சிங்களவர்களாகவும், பேச்சில் தமிழர்களாகவும், சாதியில் முற்குகர்களாகவும், சமயத்தில் கத்தோலிக்கர்களாகவும் இன்றும் எமது பழக்க வழக்கங்களையும் தமிழ்க்கலாசாரத்தையும் அங்கு பரப்பிய எண்ணம் வாழ்கின்றனர். அங்கே அந்தோனிப்பிள்ளை என்பவரைச் சந்தித்த பொழுது இவர்கள் குகனின் வம்சத்தார் என்றும் கி. பி 5ம் நூற்றாண்டில் ஷேதிபரசன் என்னும் தலைவனோடு குதிரைமலையில் இறங்கி அங்கு ஒரு முற்குகத் தலைவனின் அழகிய மகள் காரணமாக மாணிக்கத் தலைவன் படைகளுடன் சண்டைசெய்து பின்பு கற்பிட்டிக்குடாநாடு முற்குகரின் இருப்பிடமாகப் பலகாலம் இருந்து வந்தது என்றார் மேலும் இது "சித்தவாக்கை" அரசனால் பரம்பரைபரம்பரை ஆதனமாகப் 18 பேர் கொண்ட மன்றம் ஆண்டுவந்ததாம். இவர்கள் ஆதியில் அனேகர் அயோத்தியிலும், ஈழக்கிராமலைப் பகுதியிலும் இருந்து வந்தனர் என்பர் என்றும், தலைவர் 'தேசாவை' சாக்கியபுகம் 1733 (கி. பி 1811), எசல (ஆடி) மாதம் கிஷி (வெள்ளி) தினம் 15ல் எழுதிய கல்கழவைக் கோயில் ஆதனத்தில் ஓலை உறுதியொன்று அந்தோனிப்பிள்ளை, பிறஞ்சிப்பிள்ளை, அதிராம் பிள்ளை என்னும் கல்கழவைக் கந்தோலிக்கர் குமார சிங்க வண்ண உண்ணாகேயின் பிதிர் வழியார் ஆகும் என்றும் ஒல்லாந்தரின் வெற்றியின் பின்பே புத்தளத்து இம் மூத்தோர்

மன்றங்கள் கலைக்கப்பட்டு “லொன்றூட்” ஸ்தாபிக்கப்பட்டு 16ம் நூற்றாண்டில் மட்டும் இந்தியாவிலும் இவங்கையிலும் வாழ்ந்த முற்குக் மகமதியரின் ஆட்சியின் எழுச்சியால் அச்சமயத்தை அனேகர் தழுவிவிடுக்கலாம். திருவாங்கூருக்குச் சேர்ந்த முற்குக் 10000 பேர் மட்டில் 1544ம் ஆண்டில் புனித பிரான்சிஸ் ரியர் மான்சிலர்சுக்கு 18.12.1544ல் கடிதம் 3ம் யோன்மன்னன் 3ம் போல் பாப்பாவுக்கு எழுதிய 19-02-1546 அறிக்கைப்படி கற்பிட்டிக்குடாவிலும் புத்தளத்திலும் வாழ்ந்த முற்குக்களின் உறவினர் 17ம் நூற்றாண்டு தென்னிந்தியாவில் இருந்து வந்து போயினர். 1644ல் அவர்களுக்கு இருபெரும் தேவாலயங்கள் நாக் கழியிலும், நாவற்குடாவிலும் இருந்தன. புத்தளத்து திருச்சபையிலும் பிரதான பகுதியாக முற்குக் இருந்தனர். 1667ல் ஒல்லாந்தர் கற்பிட்டியை முற்குக் அரசனிடம் இருந்து கைப்பற்றியதும் 2ம் இராஜசிங்கன் ஆட்சிப் பிரதேசமான வன்னியில் இவர்கள் குடியேறினர் என்றும் எஞ்சியோர் இன்னும் முற்குக்காக கல்கமு வையில் வாழ்கின்றனர் என்று கூறும் ஆதாரமாகக் ‘கல்கமுவைக் காட்டிலிலே சிலுவையின் சின்னம்’ என்ற நூலையும் வாசித்துக் காட்டினர்.

அந்நூலில் 2ம் பக்கத்தின்படி 16ம் நூற்றாண்டில் இவர்களில் அனேகர் மகமதியராயினர் என்றும் 1706ல் நாவற்காடு, தேற்றப்பளை, குருவிக்குளம், கட்டைக்காடு, ஈரூக் இவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். போதகர் இமானுவலின் உதவியுடன் சமயப்பற்றுள்ள வர்களாயினர். மதுரை நாயக்க குடும்ப சைவ அரசனான ஸ்ரீவிசய ராசசிங்கன் (1739-47) பிக்குகளைத் திருப்பிப்படுத்திக் கத்தோலிக்கரைத் துன்புறுத்தினான். பின் கீர்த்தி ஸ்ரீ காலம் சிறிது மாறுபட்டு 1799 புரட்டாதி 23ல் பிரித்தானியரின் சமய சுயாதீனத்தினாலும் 1823ல் 200 பேரும், 1929ல் 400 கிறிஸ்தவர்களும் வாழ்ந்தனர். அங்கே ஓர் தமிழ்ப்பாடசாலையும் உண்டு. ஆண்கள் உடம்புச் சிங்களவர் போன்றும் பெண்கள் மகமதியர் போல் ஆடை அணிந்தும் வேளாண்மை செய்து தமிழ்க் கலாசாரச் சிறப்புடன் வாழ்கின்றனர் எனக் கூறுகின்றது.

சிலாபம்:-

புத்தளத்து விஷ்ணு புத்திரர்களான முற்குகளில் ஒரு பகுதியினர் சிலாபப் பகுதியிலும் வாழ்ந்தனர். இவர்கள் ஆங்காங்கே சைவ ஆலயங்களையும் அமைத்தனர். சரித்திரப் பிரசித்திபெற்ற முனிஸ்வர ஆலயத்திலும் இவர்கள் ஆலயங்களை அமைத்தனர் என்பதை தஷ்ணகைலாய புராணங்களில் காணலாம் அங்கே இன்றும் பட்டங்கட்டிகள் வயல்நிலங்கள் கோவில் விளை நிலமாக உள்ளவை இதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

முன்னீஸ்வர அந்தாதி 1924 ப.4ல் முனீஸ்வரத்திலே முத்துக் குளிக்கும் பெண்ணை “அல்லி” என்றபெண் அரசி மன்னரில் இருந்து நீர்கொழும்பு வரை ஆட்சி புரிந்ததாகவும் இப்பெண் அரசியின் காலத்திலேயே அனேக தேவஸ்தானங்கள் புனருத்தாணம் செய்யப்பட்டதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

அது இவ்வாறு இருக்க அல்லிராணியின் உறவினர் ஒருவர் கரையோரமாக நடந்து சென்ற பொழுது சிறுவன் ஒருவன் அழகான சிறுமி ஒருத்தியுடன் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டவுடனேயே வியப்புற்று அழகை ரசித்துப் பற்றை மறைவில் மறுநாள்வரை ஒளிந்திருந்து சிறுமியை மட்டும் பிடித்தான். சிறுவனோ கடலில் மாயமாக மறைந்துவிட்டான். சிறுமி உடனே விக்கிரகமாக மாறிவிட்டாள். இதை அறிந்த மக்களும் அரசனும் ஆச்சரியத்தினால் இவ்விக்கிரகத்தைக் கைப்பற்றி அதே போன்று அனேக விக்கிரகங்களைப் புனிதாகச் செய்வித்து அவ்வல்லி உறவினரைத் தனதுவிக்கிரகத்தை மகாராஜ சபையில் அடையாளம் காட்டும்படி அரசன் கட்டளையிட்டான். பயங்கதியுடன் நித்திரையில் இருந்த அவருக்கு அம்மன் கனவிலே தோன்றி எந்த விக்கிரகம் வலது கரல் சிறிது அசைந்து காட்டுகின்றதோ அதுவே நீகாட்டும் விக்கிரகம் என்று கூறியதும் ஆனந்தத்துடன் எழுந்து அடுத்தநாள் அரச சபையை அடைந்து கரல் அசைந்த விக்கிரகத்தை அடையாளம் காட்டியதும் எல்லாம் ஒரேமாதிரி வைக்கப்பட்டிருந்த விக்கிரகங்களில் அடையாளம் காட்டியதனால் அரசனும் ஏனையோரும் வியப்புற்றதும் தனது கனவின் மகிமையைக் கூறலானான். இதைக் கேட்டஅரசன் அவரையும் விக்கிரகத்தையும் அரச தேவ மரியாதைகளுடன் ஊர்வலம் எடுத்து மகிழ்வித்தான். இவ்விக்கிரகம் இன்னும் கற்பகக்கிருகத்தில் வைத்து பூசை செய்வதைக் காணலாம். எனவே இவ்விக்கிரகத்திற்கு ஆதி உரிமைக்காரர்கள் விஷ்ணுபுத்திரரின் வழித்தோன்றல்களே. இன்னும் முனீஸ்வரத்தில் வேட்டைத் திருவிழாவை உடப்புளில் வாழும் விஷ்ணு புத்திரர்கள் வெகு விவரிசையாகத் தங்கள் தெய்வமாகிய ஐயனார் ஆலயத்திற்கு எடுத்துச் சென்று வேட்டைத் திருவிழா உபயம் செய்து மகிழ்வதை நாமறிவோம். இவர்களு் முத்துக் குளிக்க நீரில் முழுகி எடுக்கும் பலம் உள்ளவர்களாகையால் ஓடி வேட்டையாடும் விழாக்கள் யாழ்ப்பாணப்பகுதிகளிலும் அனேகமாக இவர்களே நடத்துவர். இராமபிரான் இவ்வாலயத்தில் வந்து இராவணனை சங்காரம் செய்ததனால் ஏற்பட்ட “பிரம்ப ஹத்தி தோஷம்” நீங்கும் பொருட்டு சிவலிங்கப் பிரதிஸ்டை செய்து பூசைகளை நடத்தினார் என்று தட்ஷணகைலாய புராணமும், இராமபிரான் இராவணனைச் சங்காரம் செய்யப் போகும் போது வழிபட்டுச் சென்றார் என்றும் கூறுவர்.

புத்தளம், நீர்கொழும்பு, பூநகரி வரைகுகன்குலத்தோர்வாழ்வதுடன் சாராப்பிட்டி நன்னீர் ஊர் உடப்புவப்பகுதிகளில் அண்மைக் காலம்வரை ஆண்டனர். என்பர் இவர்கள் தங்கள் தலைவனைத் தெய்வமாகக் கருதுவதனால் உடப்புவ கண்ணகி அம்மன் ஆலய முன்றலில் வெடியரசனுக்கு ஒருபெரும் சிலை எழுப்பித் தமதுவழித் தோன்றல் அரசன் குகனைக்கடவுளாய் மதித்து வழிபட்டும் பூசைகள் செய்தும் இன்றுவரை வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இவர்களும் ஏனையபகுதிக் குகன்குலத்தோருடன் திருமணகலைகலாசார ஒற்றுமைப்பாட்டுடன் வாழ்கின்றார்கள். இப்பகுதிவிஷ்ணுபுத்திரர்களின் சிறப்பினை எம். டி. ராகவன் தனது நூலில் எழுதியும் உள்ளார். 6ம் பராக்கிரமபாகுவால் இவர்களுடன் போருக்கு அமர்த்தப்பட்டவர்கள் இன்று அங்கே அதிகாரமுள்ள கிழிஸ்தவ சிங்களவர்களாக உள்ளதனால் இவர்களின் எழுச்சி வீழ்ச்சி கண்ட போதினிலும் சைவத் தமிழ்ச்சிறப்புடன் அங்கே வாழ்வது சிறப்பாகும்.

இப்படியாகத் தொன்மைத் தமிழ் மக்களுடன் சேர்ந்த ஏனைய மதத்தவர்களும் எங்கள் கலாசாரப் பண்பாடுகள், நடனங்கள், தாளம், மேளம், புதுவருட நிகழ்ச்சி, குறிஞ்சி நடனம் போன்ற சகலவற்றையும் சுற்றுக் கொண்டனர் எனலாம். முக மதி நபிகள், யேசுக்கிறிஸ்து, புத்தபிரான் போன்றோர் எந்த நடனமும் செய்ததில்லை அப்படிக் காவியங்களும் சித்தரிக்கவில்லை ஆனால் சைவசமயத்தில் மட்டும் தில்லை நடராஜப் பெருமான் ஆண்மாவாகிய மக்களை என்றும் ஆனந்த நடனத்தில் ஏற்படுத்துவதற்கு எடுத்த தோற்றமாம். ஆகலால் என்றும் ஆனந்தக் கூத்தாடி நடனத்தில் ஆழ்பவனிற்குச் சிந்தை சிதறாது இன்பமாய் இனிது இன்புறச் செய்வதே ஆண்டவனின் நோக்காகும். மேலும் நகுதல் ஆனபகனவ ஆதியில் மேய்த்த நாகர் கையில் உள்ள மேய்க்கும் கோலை மந்தைகள் மக்திப் புல்வெளியில் ஊன்றி ஒருகாலை அதனுள்பின்னி ஒருகையை மேற்க் கோலில்பிடித்துக் களைப்பாறி நித்திரையானநிலை என்றும் அவனை வேட்டையாடிய ஆதிமனிதர்களுக்கு உணவானபாலைக்கொடுத்தமையால் அவனைத் தேவன், கடவுள் என்று அவன் சயன நிலையைச் சித்தரித்த முதல் நிலையாதலால் நடராஜப் பெருமான் முருமுதல் தெய்வம் என்றும் நாகர் வழி வந்தோர் ஐயப்பன் என்று வணங்கும் உருவ நிலை என்பர்.

அல்லி மகாராணி: . முத்துச்சலாபத்தில் முத்துக் குளிக்கும் காலங்களில் மகாராணி ஸ்ரீ மதுரை மீனாட்சி அம்பாளுக்கும், முன்னேஸ்வரம் ஸ்ரீ வடிவயம்பிகைக்கும் தனக்குமாக மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்துக் கொடுத்ததாகவும் முத்துப்பந்தர், முத்துக்கொண்டு போன்ற ஊர்ப்பெயர்கள் உணர்த்துகின்றன என்று முனிஸ்வர ஆலய வெளியீட்டு நூலில் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

நிறைவுரை

பாரத கண்டத்திலிருந்து ஈழம் தனி நாடாகக் கடற்கோள்களால் பிரிவுற்ற போது ஈழத்தில் மிஞ்சியிருந்த ஆதிமக்கள் திராவிடரே ஆவர். இவர்களே விஷ்ணுபுத்திரர்களான ஆதித்திராவிடர்கள். இவர்கள் பாரத இராமாயன காலத்திற்கு முன்பே ஈழத்தில் நிலபெற்றிருந்தனர். பண்டை நாளில் தெய்தல் நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்தோர் முத்துக்குளிப்பதிலும் சங்குகுளிப்பதிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். விஷ்ணு புத்திரர்களான ஆதிக்குடிகளின் குலதெய்வம் விஷ்ணுவாக இருந்தமையால் சங்கும் சக்கரமும் இம்மக்களது குறியாகவும், இன்றும் மந்தைகளுக்கு இடும் குறிகளாகவும் அமைந்தன. வீரமிகு வெடியரசன் விஷ்ணுவின் வலதுகால் தொடையின்று பிறந்தோனாவான் என்பது வாய்மொழி மரபாகும். இதனாலேயே இவர்களது வரலாற்றைக் கூறும் இந்நூலிற்கும் 'விஷ்ணுபுத்திர வெடியரசன்' என்று வீயந்து நூற்பெயரககக் கொண்டோம். வெடியரசனின் முதாதையரான 'கேது' என்ற நாக அரசன் இருக்கேதீஸ்வரத்தை அமைத்துப் போன்று ஈழத்தின் வடக்கு, கிழக்கு, மேற்குப்பகுதிகளில் சைவ ஆலயங்களை வெடியரசனும் அவனது சந்ததியினரும் அமைத்து தமிழ்ப்பண்பாட்டை ஈழத்தில் போற்றினர். வெடியரசனும் அவன் வழிவந்தோரும் முத்து குளித்தலும், முத்து வணிகத்திலும் சிறந்து விளங்கினர். வெடியரசன்-அவனது தோற்றம்-அவனது குலம்-குடிகள் ஆட்சிபுரிந்த இடம், அவனது சகோதரர் பற்றிய பல வேறுபட்ட செய்திகள் இந்நூலிலே தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

இந்நூல் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்குச் செய்திகளைத்தரும் தரவுகளாகக் கொண்டதாகும். ஆதலால் வெடியரசனதும், அவனது தம்பி மாரதும் வரலாற்றுண்மைகளை வரலாற்றுசூசிரியர்கள் விரிவாக ஆராய வேண்டுமென்பதே எமது முதல் நோக்கம். இவ்வகையில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் நாட்டார் வழக்கியல் துறையில் ஆய்வு நடாத்தும் கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம் அவர்கள் விரைவில் வெளியிடவுள்ள வெடியரசன் நாடக ஆய்வுநூல் நல்ல பயனை அளிக்குமென எதிர்பார்க்கின்றோம்.

இடைக்காலத்தில் தாய் நாட்டுப்பற்றற்ற சுயநலமிகள் தம் சுயலாபத்திற்காக தமிழ் மக்களிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் பிராந்திய பேதங்களையும் ஏற்படுத்தி எம்மைப் பிளவுபடுத்திப் பலவினமடையச் செய்துவிட்டனர். இதனாலேயே அந்தணரான மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரத்யார் ஹரிஜனத்தைச் சேர்ந்த கனகலிங்கத்திற்கும் வள்ளுவப் பண்டாரத்திற்கும் பூனூல் அணிவித்து; பூசகராக்கி, சமூக சமத்துவம் கண்டமை பாரதநாட்டு மக்களின் சமூக சுதந்திரத்தின்-சமூக வீடுதலையின் முதற்படி எனலாம். எனவே இனியாவது காலம் கழிக்காது இன்று நம் சமுதாயம் பணித உயிர் ஆபத்துக்களிலிருந்து தப்பி பெருமூச்சுவிட்டு நிற்கும் இச்சந்தர்ப்பத்திலாவது இனி நாம் யாவரும் 'அறிவுள்ள மனிதர்கள்' என்ற ஒரே மகுடத்தின்கீழ் ஓர் குடி-சமநீதி மக்களாவோம். எனவே இந்நாட்டில் அதர்மம் நீங்கி, தர்மம் தலைதூக்கி, சுதந்திர மனிதர்களாக நாம் கீடுதலை பெறுவோம் என எல்லாம் வல்ல விஷ்ணுபிராணைப் பிரார்த்தித்து நிறைவுபெறுகின்றேன்.

History Repeats Itself பழமைச் சரித்திரம் புதுப்படையும்

'கோகிலம்', தொல்புரம், சுழிபுரம்.

மு. சு. சிவப்பிரகாசம்

Ganeshananda Stores

DEALERS IN ALL KINDS OF TIMBERS HOUSEHOLD
OTENSILS, FURNITURE, & SAW MILLERS

கணேஷானந்தா ஸ்ரோஸ்

உரிமையாளர்கள்:-

வே. சுந்தரம்பிள்ளை, சு. மகேஸ்வரி, சு. கணேஸ்வரி,
சு. புவனேஸ்வரி.

மரங்கள், தளபாடங்கள், வீட்டுப்பாவ
னைப் பொருட்கள் விற்பனையாளரும்,
மர அரிவு ஆலையாளரும்

இவ்வாய்வுநூலிற்கு

எமது நல்லாசிகள்

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

கணேஷானந்தா ஸ்ரோஸ்

244 (262) ஆஸ்பத்திரி வீதி

யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி: 22427

நம் நாட்டுக் கலைகளை ஆதரிப்போம்!

புறத் தூய்மைக்கு மில்க்வைற் சோப் போம்
அகத் தூய்மைக்கு மில்க்வைற் செய் செயல்
இவ்இனிமை நூலுக்கு இனிமைசேர் வாழ்த்துக்கள்
நாம் செய்ய வேண்டியவை

- 1 நல்லதையே நினைப்போம்.
- 2 நல்லதையே செய்வோம்
- 3 சுற்றாடலைத் தூய்மை செய்வோம்
- 4 குளங்களைத் தோண்டி ஆழமாக்குவோம்
- 5 போதியளவு மழைநீரைத் தேக்குவோம்
- 6 இயன்றளவு பலவகை மரங்களை நடுவோம்
- 7 பணியபிவிருத்தியில் ஊக்கம் எடுப்போம்
- 8 பணம் பண்டங்களை உபயோகிப்போம்
- 9 உள்ளூர் உற்பத்திகளை ஆதரிப்போம்
- 10 வயல்களில் மாற்றுப்பயிர்களை உண்டாக்குவோம்
- 11 நல்லதமிழ் பேசவும் எழுதவும் பயில்வோம்
- 12 பெரியவர்களை வணங்கி நல்லாசி பெறுவோம்
- 13 எல்லோரும் தினமும் யோகாசனம் செய்வோம்
- 14 கடமையை எல்லோரும் சரிவரச் செய்வோம்
- 15 எல்லோரும் வீட்டுத்தோட்டம் செய்வோம்

**நாளும் நற்பணி செய்ய
உங்கள் ஆதரவை நாடும்
மில்க்வைற்**

Silva Watch Works

10, PEOPLES MODEL MARKET,
HOSPITAL ROAD, JAFFNA.

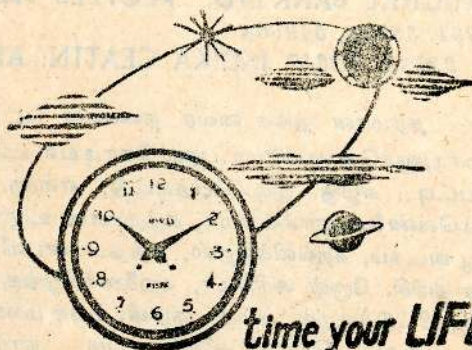
T. Phone - 23862

சிஸ்வா வோச் வேக்ஸ்

10, மக்கள் நவீன சந்தை,
ஆஸ்பத்திரி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

இவ் அரிய வரலாற்று நூலிந்த

எமது நல்லாசிகள்

RESIDENCE:

"ANNAL VELANKANNI"

15, 1st LANE, POWER HOUSE ROAD,
JAFFNA. (SRI LANKA)

T. Phone - 23706

A, K, R & CO.

IMPORTERS & EXPORTERS OF SRI LANKA PRODUCE
& GENERAL MERCHANTS

79, SEA STREET, COLOMBO-11, SRI LANKA

Exporters of:-

DESICCATED COCONUT, FRESH COCONUTS COCONUT
SHELL CHARCOAL, EKELS BETELNUTS, SESAME COCOA
COFFEE, PEPPER, MUSTARD SEEDS, CLOVES, CINNAM-
ON, TEA & RUBBER, CASTOR SEEDS, FRESH VEGETA-
BLES GROUND NUTS, MASHROOMS MEDICINAL HE-
RBS, FRESH FRUITS.

Bankers:-

HATTON NATIONAL BANK LTD, PEOPLES BANK.

Telephone: 28991, 33712, 549864

Telex: 22336, 22337, 22627 INDIKA CEATTN: AKCO

தரமான தங்க வைர நகைகள் மட்டுமன்றி,
எமது ஒடியல்மா புளுக்கொடியல்மா, புளுக்கொடியல், பனங்கட்டி,
பனை ஒலைப்பெட்டி, சுழகு, இடியப்பத்தட்டு, எள்ளு, எள்ளு
உறுண்டை, நல்லெண்ணை, குரக்கன்மா, சுத்தமான உழுந்து பப்ப
டம், வேப்பம்பூ வடகம், நெல்லிக்கிறஸ், சுத்தமான புளி, சம்பா,
சிவத்தப்பச்சை அரிசி, ரோஸ் அரிசிமா, கறணைக்கிழங்கு, இராச
வள்ளிக்கிழங்கு, பிட்டுக்குழல், ஆம்மி, குழனி, ஊர் மண்வெட்டி
சைமுள்ளு, வகைப் பொருட்களைப் பல நாடுகட்கும்
ஏற்றுமதியாளர்களும், பழந்தமிழனின் பண்பாட்டுப் பண்டங்
களின் அறுகவைகளை மேல் நாட்டாரும் ருசிப்பதற்கு
ஏற்றுமதி செய்பவர்களான

A K R & Co, A K கோல்ட் கவுசாரின்
உள்ளம் உவந்த நல்லாசிகள்

Maha Luxmi

Jewellery Mart

**213A, Kasthuriar Road,
JAFFNA.**

அதல் 22ct (கரட்) தங்க நகைகளுக்கு
பிரசித்தி பெற்ற ஸ்தாபனம்

மஹாலக்ஷ்மி ஜுவல்லறிமாட்

213A, கஸ்தூரியார் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி எண்: 23733

AMBIGA

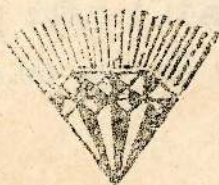
Jewellers (PTE) Ltd.

77, SEA STREET, COLOMBO 11

Tel: 22839, 34238.

அசல் 22CT [கரட்] தங்க நகைகளுக்கு
பிரகித்தி பெற்ற ஸ்தாபனம்

இவ் வித்தக நூலிற்கு

எமது வாழ்த்துக்கள்

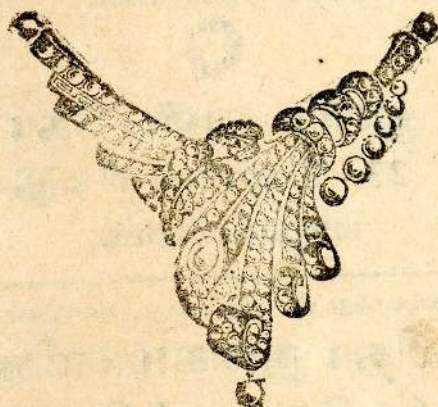
அம்பிகா ஜுவலேஸ்

77, செட்டியார் தெரு கொழும்பு. தொலைபேசி 22839, 34238

Jeyalalitha Jewellery Mart

65, Sea Street,
COLOMBO.

இந்நூலிற்கு எழுத்து நல்லாசிகள்

அசல் 22 ct (கரட்) தங்க நகைகளுக்கு
பிரசித்தி பெற்ற ஸ்தாபனம்
ஜெயலலிதா ஜுவல்லறி மாட்
65, செட்டியார் தெரு,
கொழும்பு.

தொலைபேசி எண்கள்: 22548 - 549177

தொன்மை ஆய்வு நூலிற்கு எங்கள் நல்வாழ்த்துக்கள்

THURAI & CO

23 / 3 Stanley Road,
JAFFNA.

AGENTS FOR:-

"Dagenite Batteries"

SALES - SERVICE - REPAIRS

Branch:-

KANDY ROAD, PARANTHAN.

துரை அன் கோ

23 / 3 ஸ்ரான்லி வீதி

யாழ்ப்பாணம்.

வரலாற்று நூலிற்கு எமது நல்லாசிகள்

லலிதா நகைமாளிகை

60, செட்டியார் தெரு,

(நூறிஸ்ற்றவல்ஸ்)

கொழும்பு.

அசல் 22CT [கரட்] தங்க நகைகளுக்கு

பிரசுத்தி பெற்ற ஸ்தாபனம்

LALLITHA JEWELLERS & TOURIST-TRAVELS

60, SEA STREET,

COLOMBO 11

T. P No. 22300, 546886

நூலாசிரியர்

அறிமுகம்

நூலாசிரியரான திரு. மு. ச. சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் 20-11-1942 இல் காரைநகர் திரு ப.மு சுப்பிரமணியத்திற்கும் பூரணத்திற்கும் மகனாய்ப்பிறந்து சைவசீல நியமப்படி வளர்ந்து உயர்கல்வி பயின்றவர். இவர் புகுந்தணர் தொல்புரம்.தொழில் முறை உயர்கல்வியில் புனர்வாழ்வு [REHABILITATE] குற்றத்தத்துவம் [THEORIES OF CRIME] சட்டம் [LAW], நல்லொழுக்க விசாரணை [DISCIPLINARY INQUIRIES], பொறுப்பு வகித்தல் [MANAGEMENT] தலைமை ஆற்றும்வழி [LEADERSHIP], பாதுகாத்தலும் திருத்தலும் [DEFENCE AND CORRECTIONS], பூசுற்கருவிகள் ஆளுதல் [MAINTAINANCE OF FIREARMS] புதுப்பித்தல் குற்றத்தாக்கல் [FRAMINGCHARGES], முதலான துறைப்பகுதிகளில் தனித் தனி புலமைக்கல்வியிற் தேர்வுற்றார். இந்தக் கல்விப்பயனால் பல தொழில்களில் ஈடுபட்டு ஈற்றில் சிறைச்சாலை ஜெயிலர்[JAILOR] ஆக நிலைபெற்றார். 1965 தொடக்கம் 1978 ஆம் ஆண்டுவரை மல்யுத்தம், குத்துச்சண்டையில் [WRESTLING & BOXING] வீரனாகவும் நிலைபெற்று 1978 ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் முதலாவது தேசிய மல்யுத்த வீரனாக நிலை கொண்டார். இவ்வாறு உடற் துறையில் இனிதுற்ற இவர் கருத்துப் பொதிந்த பேச்சுக் கலைக்கும் நிலைக்களனாக நிற்கும் திறத்தினராவர். இங்ஙனமே எழுத்துக் கலைக்கும் ஏற்றவரானார் என்பதற்கு இந்த வரலாற்று நூலே நிலைப்படுத்தும். இவரின் செயற்றிறனுக்குப் புனர் அமைப்புப் பணி நிமிர்த்தம் இராமகிருஷ்ணமிசன், விவேகானந்தசபை, முதலாம் சமயநிறுவனப் பணிப்பாளராகவும் அமைந்தவர். அத்துடன் பொதுச்சபைத் தொடர்பான நிகழ்வு, சமாதானசபை முதலானவற்றில் பகைவர்கள், நண்பர்கள் திறன் நோக்காது நியாயம்தெளிந்து வழங்கித் தனது நேர்மையையும், துணியவையும் வெளிப்படுத்திய திண்மையர். இம்மட்டோ! சுவாமி குருமக ரிசியின்சீடனாக அமைந்து தியானம் [MEDITATION] முறைநெறி யாளராகவும் பொருந்திய பெருமையர். இத்தகையர் கருத்தும் கருமமும் இனிதுறுவதாக.

தொல்புரம்
3.3. 1988

தொல்புரக்கிழார்
பொருளால்விற்பன்னர்—தமிழ்மாமனி
புலவர். நா. சிவசாதகந்தரார்